DAN D. FARCAŞ

ÎN PRAGUL INVAZIEI EXTRATERESTRE

Editor: ZAMFIR M. RUSU
Coperta: EDITURA BOGDANA

EDITURA BOGDANA – Bd. Nicolae Titulescu, nr. 163,
bl. 20, parter, sc. 3, ap. 82, sector 1, Bucureşti
Tel+Fax 223 42 46
223 42 61
222 45 24

Comenzile se primesc la adresa editurii.

Redactor: Adriana Diaconescu
Tehnoredactor: Vivi Lungu

Printed in Romania
grupul dragoprint
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

DAN D. FARCAŞ

ÎN PRAGUL INVAZIEI EXTRATERESTRE

EDITURA BOGDANA
2002

Puteți comanda orice carte apărută la Editura Bogdana, decupând cartea poştală aflată la sfârşitul acestui volum. Taxele poştale sunt gratuite.

Interesul Forțelor Aeriene în obiectele zburătoare neidentificate este dublu: în primul rând, ca posibilă amenințare la adresa securității Statelor Unite și, în al doilea rând, pentru determinarea aspectelor tehnice implicate [...] Ca răspuns la întrebări punctuale, este permisă informarea reprezentanților mass-media, atunci când obiectul a fost identificat ca fiind convențional [...] Pentru acele obiecte care nu sunt explicabile, datorită numeroaselor necunoscute implicate, se va comunica doar că datele vor fi analizate de ATIC [Centrul de Informații Tehnice Air Force*]. (1954)*

Din Regulamentul Air Force **AFR 200-2**, semnat de generalul **Nathan Twining**.

Națiunile lumii vor trebui să se unească, pentru că următorul război va fi unul interplanetar. Națiunile Pământului vor trebui într-o bună zi să facă front comun împotriva atacurilor ființelor de pe alte planete. (1955)

Suntem martorii conflictului final dintre rasa umană și forțele sinistre venite dintr-o altă galaxie. *(1962)*

Generalul **Douglas MacArthur**, comandantul Forțelor Aliate din Pacific în al doilea război mondial, învingătorul Japoniei, comandantul Forțelor ONU în războiul din Coreea.

Părțile se angajează să se informeze una pe alta, imediat ce vor repera un OZN [...] dacă astfel de fenomene pot provoca un pericol de dezlănțuire a războiului nuclear între cele două țări. (1971)

Articolul 3 din „Acordul privind măsurile în vederea reducerii riscurilor unui război nuclear între URSS și SUA", semnat de **William Rogers** și **Andrei Gromîko**.

În obsesia noastră legată de antagonismele momentului, uităm adesea cât de multe unesc membrii omenirii. Poate că avem nevoie de o amenințare externă, universală, ca să recunoaștem aceste legături comune. Uneori mă gândesc ce repede ar dispărea diferendele noastre în cazul în care am fi confruntați cu o amenințare străină, venită din afara

lumii noastre. Şi încă, vă întreb, nu este deja o forţă străină printre noi? (1987)

Ronald Reagan, cuvântare la cea de a 42-a Adunare Generală a Naţiunilor Unite.

Manevrele OZN-urilor dovedeau o anumită logică [...] Va veni în mod sigur ziua în care fenomenul va fi observat cu mijloace tehnologice de detecţie şi colectare de date care nu vor lăsa nici cel mai mic dubiu privind originea sa. Aceasta va ridica o parte din vălul care acoperă misterul de mult timp; un mister care continuă şi în prezent. Dar el există, este real şi acest fapt în sine constituie deja o concluzie importantă. (1990)

Generalul **Wilfried De Brouwer**, şeful operativ al Forţelor Aeriene belgiene.

Tot ce poate spune Ministerul Apărării despre aceste observaţii este că rămâne deschis faţă de ele. Presupun că aceasta este o modalitate elegantă de a spune că nu avem nici o idee ce ar putea fi obiectele raportate. Poziţia ministerului a fost, întotdeauna, că nu s-au găsit încă indicii ale vreunei ameninţări din partea acestora la adresa Regatului Unit. Ar fi fost mai corect să se spună că nu avem dovezi că pe cerul nostru ar fi avut loc un act ostil pe faţă – deocamdată [...], dar nu avem nici dovezi că un fenomen foarte real, precum OZN-urile, este inofensiv [...] Dacă subestimarea inamicului este considerat un păcat în lumea militarilor, incapacitatea de a-i recunoaşte existenţa este un păcat cardinal. (1996)

Nick Pope, fost şef al secretariatului *2(a)* din Ministerul Apărării al Marii Britanii.

Realitătea fizică a OZN-urilor, cu performanţe de zbor neatinse pe Pământ, controlate de fiinţe inteligente este „cvasi-certă" [...] Faptele acumulate de-a lungul anilor ne obligă să luăm în considerare ipoteza extraterestră cu diversele sale variante. Ipoteza extraterestră, chiar dacă nu poate fi încă dovedită, este singura care poate explica toate datele disponibile la ora actuală şi extrem de serioasă prin posibilele consecinţe. (1999)

Din „**Raportul COMETA**", întocmit de o comisie din generali şi experţi francezi şi înaintat preşedintelui Jacques Chirac şi primului ministru Lionel Jospin.

1. ROSWELL: EPAVE ŞI OMULEŢI NEPĂMÂNTENI

La 4 iulie 1947, la Roswell, s-a prăbuşit o alcătuire misterioasă, în care s-a afirmat că erau şi fiinţe nepământene. Presei i s-a spus că a fost un balon, dar stricteţea măsurilor militare şi secretul impus au fost fără precedent. Ofiţeri superiori şi alţi martori oculari se hotăresc, după treizeci de ani, să vorbească. Se descoperă că toate documentele privind incidentul au dispărut din arhive în mod inexplicabil.

O epavă cu omuleţi cenuşii

La 24 iunie 1947 Kenneth Arnold făcuse din avionul său cu care zbura în zona Cascade Mountains, din statul Washington, faimoasa observaţie asupra unei formaţii de nouă OZN-uri, observaţie care a dat naştere la o adevărată isterie a „farfuriilor zburătoare" (termenul „a prins", între altele, şi deoarece permitea să ridiculizeze pe cei ce s-ar mai fi încumetat să mai spună că au văzut aşa ceva).

La o săptămână după obsxervaţia lui Kenneth Arnold, activitatea OZN-urilor părea că s-a concentrat în statul New Mexico, într-un triunghi cu laturile de circa două sute de kilometri, având ca vârfuri: localitatea Roswell, poligonul White Sands (alături de baza militară Holloman) şi Albuquerque (cu baza militară Kirtland şi centrul de cercetare militară Sandia). Începând de marţi 1 iulie 1947, radarele de la bazele militare din această zonă au început să semnaleze, coordonat, zborurile unor obiecte neidentificate, care săreau aproape instantaneu dintr-un loc în altul, înr-un mod pe care nici un aparat de zbor cunoscut nu-l putea realiza. OZN-urile au fost observate şi vizual, sub forma unor lumini nocturne. Cum nimeni nu ştia care este originea misterioaselor apariţii mulţi suspectau o armă secretă sovietică. Or, în iulie 1947, la Roswell se găsea baza Flotei mixte 509 de bombardiere atomice, cea care distrusese Hiroşima şi Nagasaki şi care participase în 1946 la testele nucleare din atolul Bikini. Flota 509 era singura din lume care dispunea la ora aceea de bombe atomice operaţionale. Militarii de la Roswell erau aleşi unul şi unul. În această

zonă se găseau şi numeroase alte instalaţii militare nucleare. Ajunge să amintim pe cele din localităţile intrate în istoria creării primelor arme nucleare: Los Alamos (sediul proiectului „Manhattan") sau Alamogordo (lângă care se află poligonul White Sands, unde fusese testată prima bombă atomică în 1945).

Un aparat străin care zbura netulburat deasupra tuturor acestor instalaţii neliniştea în mod evident armata şi oficialităţile. **Frank Kaufmann***, tehnician radar, a declarat, peste mulţi ani, sub jurământ, că generalul Martin F. Scanlon, de la Comandamentul Apărării Aeriene din Washington, a ordonat atunci, la început de iulie 1947, ca toate mişcările misteriosului obiect să fie monitorizate douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi să i se raporteze lui personal cele ce se întâmplă.

Miercuri 2 iulie, obiectul misterios a fost zărit deasupra bazei Roswell. Alertaţi, joi au sosit câţiva ofiţeri de la Washington, pentru a evalua la faţa locului evenimentele. Subofiţerul **Robert Thomas**, care era în această echipă, a acceptat ulterior să depună mărturie în acest sens. În seara de 4 iulie, locuitori din Roswell au zărit un obiect zburător alb, cu o coamă roşie, trecând spre nord şi aparent prăbuşindu-se într-o zonă în care se declanşase o furtună puternică. În aceeaşi seară, pe la ora 23.20, şi radarele militare din Roswell au semnalat un obiect pulsator, care la un moment dat a explodat ca un foc de artificii, dispărând apoi de pe ecran. Operatorii radar au mai urmărit prăbuşiri de avioane, dar nu mai văzuseră niciodată aşa ceva.

Am încercat să reconstituim mai jos succesiunea evenimentelor care au urmat, în conformitate cu mărturiile de care dispunem la ora actuală.

Cu ajutorul triangulaţiei, utilizând datele primite de la celelalte radare, s-a determinat cu o oarecare aproximaţie locul prăbuşirii sau aterizării. Suspectând la început că era vorba de un avion inamic de spionaj, un echipaj selecţionat al bazei, inclusiv observatori de la Washington şi White Sands aflaţi la Roswell, au plecat în aceeaşi noapte la faţa locului. Conform martorilor, acolo au găsit un obiect triunghiular, deteriorat, înfipt în malul unui pârâu secat, iar alături zăceau câteva trupuri. Armata a încărcat în două-trei ore totul în camioane, iar terenul a rămas curat, ştergându-se orice urmă.

Se pare că au fost şi martori civili care au văzut de aproape evenimentul. Unul ar fi fost **Jim Ragsdale** şi prietena sa, care campaseră într-o zonă în care credeau că se vor bucura de singurătate pentru cele trei

* La început, ceruse ca numele său să nu fie dat publicităţii, motiv pentru care, în unele scrieri, este numit Steve MacKenzie.

zile de week-end 4-6 iulie. Aşa cum a declarat Ragsdale într-un interviu, ca şi într-un document oficial, depus sub jurământ la un notar public, în 1993, amândoi au văzut prăbuşindu-se ceva. Când au ajuns la faţa locului, au zărit un obiect triunghiular înfipt în sol la circa treizeci de grade. Au mai văzut şi nişte corpuri de un metru treizeci-un metru patruzeci de centimetri. La început, şi-au zis că sunt manechine. La puţin timp după aceasta, au sosit maşinile armatei, iar cei doi au plecat în grabă, pentru a nu fi văzuţi.

În zonă era şi o echipă de arheologi, în majoritate studenţi de la o universitate din Pennsylvania, care făceau săpături în vechi aşezări amerindiene şi care au fost şi ei martori la eveniment, deoarece înnoptaseră în corturi, nu departe de locul respectiv. Ulterior, puţin înainte de moarte, conducătorul grupului, antropologul *dr.* **W. Curry Holden** va depune mărturie că în zorii zilei de 5 iulie au găsit „un avion prăbuşit, fără aripi, cu fuzelajul gros" de vreo opt-zece metri lungime şi trei trupuri. El povestise la vremea respectivă cele văzute unei cunoştinţe, paleontologul *dr.* **C. Bertrand Schultz**, care se afla pentru o conferinţă la Roswell. Acesta apucase să observe şi desfăşurarea neobişnuită de militari din zonă şi va menţiona ciudata istorie în jurnalul său personal, jurnal care se păstrează şi azi şi a cărui autenticitate nu a fost pusă niciodată la îndoială. Unul din echipa de arheologi a mers până la primul telefon şi l-a alertat pe şeriful de la Roswell – **George A. Wilcox**. Locul accidentului a fost indicat cu destulă exactitate, la circa cincizeci şi cinci de kilometri nord de Roswell. Wilcox va anunţa imediat pompierii, pentru a participa la operaţiunile de salvare.

S-a mai discutat despre o ipoteză privind prezenţa la locul accidentului a inginerului **Grady L. „Barney" Barnett**, care în epoca respectivă efectua lucrări în zonă pentru serviciul de conservare a solului. Din păcate, acesta decedase în anii '60, dar în 1950 apucase să povestească unor apropiaţi că a văzut în Câmpiile „San Augustin" (situate mult spre vest de Roswell, în apropierea localităţii Magdalena), „undeva pe la sfârşitul anilor '40", epava unui obiect prăbuşit, care nu părea pământean, cu omuleţi în jur. Tot el vorbea şi despre prezenţa la faţa locului a echipei de arheologi, împreună cu care au anunţat pe şeriful din Roswell.

Pompierii din Roswell au sosit destul de repede. Printre aceştia, era şi Dan Dwyer. El va da ulterior o descriere a omuleţilor văzuţi în jurul obiectului prăbuşit. Spunea că aceştia aveau dimensiunile unor copii de zece ani şi nu aveau păr. Conform declaraţiei mai multor martori, unul dintre ei mai era în viaţă. Atunci când a sosit armata, s-a instituit un baraj,

iar civilii găsiţi au fost cu toţii ridicaţi şi duşi la baza militară din Roswell, unde li s-a explicat că îndatorirea lor patriotică este să nu mai discute cele văzute cu nimeni. Dwyer va vorbi, totuşi, despre cele întâmplate în familie. Fiica lui, **Frankie Rowe**, pe atunci adolescentă, îşi amintea că a fost ameninţată, ulterior, de un oficial al armatei, că, dacă va spune ceva despre incident, o să dispară în deşert şi n-o va mai găsi nimeni.

Dintre militarii care au fost la faţa locului unii s-au decis, după decenii, să vorbească. Ei au dat descrieri concordante. Unul dintre aceştia a fost colonelul (pe atunci maiorul) **Edwin Easley**, comandantul poliţiei militare de la baza Roswell. La 5 iulie, el a fost cel care a răspuns de cordonul militar instituit în jurul obiectului prăbuşit. Easley răspundea, între altele, de recuperarea avioanelor militare care cădeau în zona Roswell (relativ multe). Ştia bine cum arată o epavă sau un cadavru carbonizat. Easley a declarat că obiectul găsit la 5 iulie nu semăna cu nimic construit pe Pământ. El a admis că putea fi vorba de un obiect extraterestru. În privinţa omuleţilor, Easley a fost la început rezervat, menţionând în repetate rânduri că jurământul de a păstra secretul militar îl obligă să nu spună tot ce ştia; dar cu câtva timp înainte de a muri, el a declarat investigatorilor că a văzut trupurile şi că a fost destul de aproape să-şi dea seama că acele „creaturi" nu erau oameni. Investigatorii au obţinut şi alte mărturii concordante ale militarilor care au participat la acţiune.

Radaristul Frank Kaufmann, de care aminteam mai sus, a fost şi el prezent la recuperarea obiectului. El a spus că acesta avea nişte aripi înguste, ca de liliac, şi botul era zdrobit, demonstrând forţa impactului. Kaufmann a avut ocazia să vadă, de aproape, şi ocupanţii acestuia. Spunea că, deşi evident nu erau oameni, înfăţişarea lor era mai apropiată de cea a oamenilor decât de ilustraţiile convenţionale cu extratereştri cenuşii. După declaraţia sa, un maior venit de la Washington a preluat corpurile şi a plecat cu ele. Locotenent-colonelul **Albert L. Duran**, care la vremea respectivă era un membru al echipei coordonate de Kaufmann, a confirmat şi el că a văzut cadavrele omuleţilor.

Atât epava, cât şi omuleţii au fost aduşi la baza 509. Sergentul **Melvin E. Brown** a fost unul dintre cei care au însoţit transportul. El a povestit mai târziu aceasta familiei sale. Antreprenorul **Roy Musser**, care efectua reparaţii în incinta bazei, a declarat că a văzut unul dintre omuleţi intrând în spitalul bazei pe propriile picioare. Instalatorul **Roy Danzer** afirmă că a fost şi el de faţă la sosirea omuleţilor. El lucrase în incinta bazei toată noaptea, iar dimineaţa trecuse, pentru a-şi trata o rană, la infirmeria unde tocmai erau aduse victimele decedate ale prăbuşirii. Despre creatura care

a rămas în viaţă nu au mai fost obţinute informaţii. Unii presupun că a mai supravieţuit câteva zile, alţii că mai mult. Nu se ştie unde a fost dus şi de către cine. Cea mai plauzibilă ipoteză este că acesta decedase la scurt timp după ultima sa semnalare. Surse greu de verificat au afirmat că au fost în total cinci umanoizi, trei morţi şi doi vii, dintre care unul grav rănit, care a decedat la scurt timp după aceea, pe când celălalt a supravieţuit circa treizeci de zile după impact, fără a se reuşi însă o comunicare cu el.

Colonelul *William Blanchard*, comandantul bazei militare de la Roswell, a ordonat, se pare, ca omuleţii să fie autopsiaţi şi îmbălsămaţi la spitalul bazei. La aceste operaţii au participat, după unele declaraţii, anatomo-patologul bazei şi doi medici veniţi din altă parte. Din surse neverificabile, s-a afirmat că anatomia omuleţilor era extrem de simplă, uşoară şi rezistentă. Nu aveau organe digestive, excretoare sau sexuale, ei fiind mai degrabă nişte „bioroboţi", dar în nici un caz nu păreau a fi acele fiinţe superinteligente care au proiectat şi construit nava căzută. De altfel, spun aceleaşi surse, în OZN-ul prăbuşit (ca şi în altele, văzute ulterior) nu s-au găsit nici un fel de alimente, apă de băut, paturi, toalete, nici alte lucruri trebuincioase traiului, aşa cum îl cunoaştem noi, ceea ce întăreşte cele spuse mai sus. S-a speculat că alimentarea şi eliminarea toxinelor din organism se realiza cu aparate speciale, lipsa acestora fiind cauza decesului omuleţului supravieţuitor.

După cum a declarat Frank Kaufmann, corpurile recuperate au fost introduse, după autopsie, într-o ladă lungă, sigilată, care a fost depozitată într-un hangar. Lada a rămas aici până pe la ora două sau trei în zori, luminată de reflectoare, păzită de membrii poliţiei militare, care însă nu aveau voie să se apropie de ea. Apoi un avion pilotat de **Oliver W. „Pappy" Henderson** o va transporta, împreună cu resturile recuperate, la baza Andrews de lângă Washington. Aici corpurile au rămas o zi sau o zi şi jumătate, timp în care puteau fi văzute eventual de câteva oficialităţi de prim rang. Apoi omuleţii au fost duşi la Wright Field lângă Dayton. **Helen Wachter**, care lucra în vremea aceea la baza Wright, îşi aducea aminte de rumoarea pe care a stârnit-o sosirea transportului, despre care mai multă lume ştia ce conţine. Se cunosc şi persoane care ar fi fost trimise de la baza Wright la Roswell pentru a însoţi transportul. După declaraţiile lui Kaufmann, transportul s-a efectuat prin două zboruri, decalate la o jumătate de oră, pentru eventualitatea că unul dintre avioane ar fi suferit un accident.

Glenn Dennis, reprezentantul unei firme de pompe funebre din oraş, va declara în noiembrie 1990 că a primit în 5 iulie, puţin după prânz, două

telefoane de la ofițerul de la morga bazei. În primul telefon acesta s-a interesat de nişte sicrie de mici dimensiuni care puteau fi închise ermetic, în cel de al doilea a cerut informații privind procedurile de îmbălsămare, astfel încât corpurile să se păstreze cât mai bine pentru investigații viitoare. Dennis a tras concluzia că a avut loc un accident. Pe la ora 3.30, întrucât firma de pompe funebre avea şi o ambulanță, omul nostru a fost sunat de un aviator, rănit la cap într-un accident de motocicletă, care i-a cerut să-l ducă până la spitalul din incinta bazei. Parcând în spatele spitalului cu rănitul, Glenn Dennis a văzut trei ambulanțe militare şi alături câteva obiecte stranii, în formă de gondolă şi alte resturi ciudate, ceea ce i-a întărit ipoteza că a avut loc o prăbuşire. În timp ce aviatorul era îngrijit la camera de urgență, Dennis, un obişnuit al locului, s-a gândit să bea o Coca-cola la bufetul spitalului. Pe drum s-a întâlnit cu o soră de la spital, o mai veche cunoştință. Aceasta era bulversată şi i-a spus „cum de-ai intrat aici? Pleacă repede dacă nu vrei să ai necazuri", după care a dispărut. Dennis comite imprudența ca la bufet să se intereseze de accident. Va fi luat imediat în primire de poliția militară. I se spune că n-a fost nici un accident şi să uite tot ce a văzut; dacă nu, oasele îi vor fi culese din nisipul deşertului ori va deveni o mâncare bună pentru câini.

Dennis nu s-a mulțumit însă doar cu atât. După ce a plecat, a luat legătura telefonic cu sora respectivă. Aceasta îi va da întâlnire la clubul ofițerilor, unde-i va povesti că a fost solicitată de doi medici veniți din afara bazei, să dea o mână de ajutor la autopsierea a trei ființe care sigur nu erau oameni, ci „străini". Două erau mutilate rău, a treia era relativ întreagă. Nu purtau nici o îmbrăcăminte. Nu-şi aducea aminte dacă aveau caracteristici sexuale. Anatomia lor, ieşită la iveală în timpul autopsiei, era mult diferită de cea a oamenilor. De pildă, aveau mâini foarte înguste, cu patru degete lungi (lipsea degetul mare), terminate cu un soi de ventuze. Oasele erau flexibile, ca la un nou-născut. Capul era mare, ochii înfundați, nasul mic şi cârn, urechile doar două orificii, gura o simplă tăietură etc. Mirosul era îngrozitor; ei i s-a făcut rău şi a trebuit să iasă din sala de autopsie.

Sora i-a făcut chiar o schiță lui Glenn, după care l-a rugat să jure că nu va spune toate acestea la nimeni şi, în orice caz, că nu-i va pomeni numele, pentru a nu avea neplăceri. În timp ce povestea, era extrem de palidă, nu s-a atins de mâncarea, nici de Coca-Cola pe care Glenn le comandase; după aceasta, a afirmat că-i este rău şi trebuie să plece. Dennis a sunat-o, în repetate rânduri, zilele următoare, dar n-a mai reuşit s-o vadă sau s-o audă. După trei zile, i s-a spus că sora s-a mutat din Roswell. Peste circa

două săptămâni Glenn a primit de la ea o scrisoare, indicându-i-se pentru răspuns o căsuţă poştală militară. I-a scris imediat la acea adresă, dar scrisoarea s-a întors cu menţiunea „destinatarul decedat". Ulterior, a auzit că ea ar fi murit în Marea Britanie, într-un accident de avion... Investigaţiile făcute mulţi ani mai târziu nu au reuşit să identifice însă un astfel de accident. Glenn Dennis este şi azi o persoană cu o bună reputaţie în Roswell; interogat, în anii din urmă, de diverşi anchetatori şi contraanchetatori, el a fost caracterizat drept convingător de toţi aceştia.

Toţi cei implicaţi în această stranie recuperare OZN, militari sau civili, au fost chemaţi, pe rând, să jure că nu vor divulga nimănui absolut nimic din ceea ce au văzut. Familiile lui Dan Dwyer şi Roy Danzer au fost ameninţate cu moartea dacă cei în cauză n-ar păstra tăcerea. Şeriful Wilcox l-a rugat pe tatăl lui Glenn Dennis să-i spună fiului său să uite ceea ce a văzut. În urma acestor măsuri, armata era convinsă că incidentul era sub control şi totul va rămâne secret.

Rămăşiţele găsite de „Mac" Brazel

Se pare însă că la Roswell s-a mai întâmplat şi altceva, dat fiind că o parte din resturile accidentului au fost găsite, împrăştiate, la o mare distanţă, pe teritoriul fermei Foster, administrată de un crescător de oi pe nume **William W. „Mac" Brazel**. Ferma se afla la vreo o sută treizeci de kilometri la nord-vest de Roswell, nu departe de localitatea Corona.

S-a presupus în acest sens că, înainte de prăbuşire, ciudata navă fusese lovită de un fulger, ori s-a ciocnit de ceva. S-au produs mari stricăciuni, poate şi o explozie; bucăţi mari s-au desprins şi au căzut la sol. După aceasta, nava a mai zburat totuşi, cumva, până la locul de unde a fost recuperată. Unii analişti, între care Stanton Friedman sau Jean Sider, au avansat însă şi ipoteza că s-ar fi produs simultan două prăbuşiri, eventual cel de lângă Corona chiar cu câteva zile mai devreme.

Brazel, care era singur la fermă, găsise resturile răspândite pe o lungime de peste un kilometru (alţii vorbesc de doi kilometri şi jumătate pătraţi), ca şi cum ar fi fost aruncate de o explozie. El auzise, de altfel, în seara precedentă, o puternică bubuitură, care se deosebea de tunetele furtunii. Printre resturile împrăştiate, erau plăci subţiri ca hârtia, dintr-un material extraordinar de uşor, dar care putea fi îndoit doar cu multă greutate şi care revenea la forma iniţială fără nici o cută, ori băgată în foc nu se înroşea şi se răcea apoi în câteva clipe. Erau şi nişte grinzi subţiri, cu profil în I, având aceleaşi calităţi şi pe care se vedeau semne care semănau cu scrierea. Oile pe care Brazel le scosese la păscut, pentru a

profita de vegetaţia crescută după ploaie, au refuzat să treacă printre resturi, ceea ce a obligat fermierul la un mare ocol.

Brazel, mirat de faptul că obiectele nu semănau cu nimic cunoscut, a luat câteva dintre ele şi i-a vizitat vecinii săi **Floyd** şi **Loreta Proctor**. Aceştia, după ce au constatat şi ei calităţile neobişnuite ale resturilor, l-au sfătuit pe Brazel să ia legătura cu şeriful din Roswell. Fiul lor, **William D. Proctor**, va povesti după mulţi ani că l-a însoţit pe „Mac" Brazel, făcând amândoi o inspecţie, călare, a câmpului de resturi, adunând amândoi un număr de obiecte. Loreta Proctor îi spusese lui Brazel că în ziare s-a anunţat că s-a instituit un premiu de o mie de dolari pentru cel ce va aduce dovezi palpabile provenind dintr-o farfurie zburătoare. O rudă din Corona îi va confirma lui Brazel această ştire. Familia Proctor a şi păstrat, o vreme, un număr din piesele recuperate, dar, la o percheziţie a armatei, a fost obligată să le predea.

Brazel se deplasează în dimineaţa de 6 iulie la Roswell, la şeriful comitatului Chavas – **George A. Wilcox**, căruia îi arată câteva dintre mostrele recuperate. Şeriful alertează imediat pe maiorul **Jesse Marcel**, ofiţer de contrainformaţii la Baza militară 509. Ofiţerul, decorat de cinci ori pentru misiuni de luptă aeriană în al doilea război mondial, vine la biroul şerifului, examinează obiectele şi-l anunţă pe colonelul William Blanchard, comandantul Bazei 509. Incidentul este raportat şi la Washington, la Comandamentul Aviaţiei Strategice, conform procedurii obişnuite pentru orice obiect suspectat de a fi o armă secretă străină. De la Washington vine ordinul ca fragmentele să le fie expediate urgent. Se organizează transportul acestora, care va trece prin baza militară de la **Fort Worth** (Texas), la cartierul general al Armatei a 8-a a aerului, de care ţinea Baza 509.

Concomitent, colonelul Blanchard îl însărcinează pe Jesse Marcel să se deplaseze la locul indicat de Brazel, împreună cu căpitanul **Sheridan Cavitt**, ofiţer de contrainformaţii, fiecare cu câte o maşină. Cei doi ajung seara târziu la fermă. Jesse Marcel va povesti în 1978 investigatorului Leonard Stringfield că Brazel târâse până la cabana lui o bucată cu diametrul de circa trei metri. A doua zi, 7 iulie, după ce Brazel i-a condus la faţa locului, cei doi adună toată ziua resturile, le încarcă în cele două maşini şi seara se întorc, separat, la baza de la Roswell. Marcel a fost atât de impresionat de cele găsite, încât, în drum spre destinaţie, a oprit acasă, deşi era după miezul nopţii, pentru a arăta soţiei şi fiului său, atunci de unsprezece ani, câteva mostre. Peste timp, atât el, cât şi fiul său îşi vor aminti de stranietatea acestora şi de faptul că pe unele obiecte se vedea un

soi de scriere hieroglifică în relief. A doua zi dimineaţa, Marcel şi Cavitt arată resturile colonelului Blanchard. Acesta trimite poliţia militară să înconjoare zona şi să adune, în următoarele două zile, de pe ferma lui Brazel chiar şi cele mai mărunte rămăşiţe care mai puteau fi găsite. Se pare că unele au mai rămas, totuşi, pe câmp şi au fost văzute ulterior, dar martorii nu s-au mai obosit să se încurce cu ele.

Mass media şi cenzura

În acest timp, purtătorul de cuvânt al bazei, locotenentul **Walter Haut**, va da un comunicat de presă care va face apoi înconjurul lumii. În comunicat se spunea, între altele: „Numeroasele zvonuri privind discurile zburătoare au devenit realitate ieri: ofiţerul de informaţii al Bazei 509 de bombardiere [...] de la Roswell a avut şansa să intre în posesia unui disc. [...] Obiectul zburător a aterizat pe teritoriul unui ranch în apropiere de Roswell [...] S-a întreprins imediat o acţiune şi discul a fost recuperat [...] Inspectat la baza aeriană de la Roswell, el a fost remis autorităţilor ierarhice [...]".

Ulterior, Haut va fi admonestat pentru pripeala sa. El se va apăra, declarând că făcuse comunicatul la ordinul telefonic al colonelului Blanchard, care a fost foarte categoric atunci când i-a indicat conţinutul comunicatului. Este, de altfel, puţin probabil ca Haut să fi luat iniţiativa într-o problemă atât de delicată. Nu este deci exclus ca, la un moment dat, Blanchard să fi estimat că de acum existau prea multe persoane care ştiau de incident, deci nu mai era cazul ca el să fie muşamalizat...

În consecinţă, în 8 iulie, ziarul local *The Roswell Daily Record* titra pe prima pagină „RAAF a capturat o farfurie zburătoare la o fermă din regiunea Roswell" (RAAF fiind prescurtarea pentru *Roswell Army Air Field*). În articol se vorbeşte de „discul recuperat" ori de „instrumentul" care după examinare fusese trimis la „forurile superioare". Mai mult, la 8 iulie, ora 14.26, agenţia *Associated Press* difuzează „bomba" că forţele aeriene americane se află în posesia unei farfurii zburătoare de provenienţă necunoscută. Toate ziarele importante din lume publică ştirea, aşteptând noi detalii. Apelurile telefonice din toată lumea încep să asalteze centrala bazei militare Roswell.

Şeriful George Wilcox, după ce în 6 iulie îl alertase pe generalul Blanchard, se gândise şi el să anunţe ştirea, deci l-a contactat pe **Frank Joyce**, redactor la postul de radio KGFL din Roswell. Acesta-i va lua lui Brazel un prim interviu prin telefon. Patronul postului, Walt Whitmore,

anunţat de Joyce, l-a căutat şi el pe Brazel şi, în seara de 7 iulie, a înregistrat cu el un interviu mai amplu pe care urma să-l difuzeze a doua zi. Înregistrarea n-a mai fost însă difuzată niciodată. În dimineaţa de 8 iulie, la postul de radio KGFL s-a primit un telefon de la Washington, de la biroul unuia dintre congresmani, în care se spunea: „Avem cunoştinţă că deţineţi nişte informaţii pe care doriţi să le difuzaţi în cursul zilei [...] vă sugerăm să nu faceţi aceasta [...] în trei zile aţi putea pierde licenţa de emisie".

Un alt martor, de la o staţie de radio din Albuquerque (New Mexico), povestea că primiseră prin telefon de la un coleg din Roswell ştirea, pe care doreau s-o difuzeze îndată. Înainte de a trece la fapte, telexul lor s-a pus în mişcare, imprimând un mesaj de la FBI prin care li se interzicea transmisia. Aproape concomitent, informatorul său din Roswell i-a sunat din nou, spunându-le că trebuie să uite totul.

Fermierul „Mac" Brazel a petrecut toată ziua de 8 iulie în incinta bazei militare, sub pază. Se pare că a fost convins cu această ocazie să declare că nu a descoperit nimic deosebit. El nu va apărea în public decât seara, sub escortă militară, pentru a răspunde ziariştilor la o conferinţă de presă. În ciuda faptului că susţinea, vizibil, o partitură care-i fusese încredinţată, la sfârşitul conferinţei de presă, i-a scăpat, totuşi, afirmaţia că în mod sigur nu era vorba de un balon. Brazel a mai fost reţinut, câteva zile, în incinta bazei. Ulterior, a refuzat cu încăpăţânare să mai discute acest subiect cu prietenii sau vecinii care l-au solicitat. Frank Joyce, crainicul de la postul local de radio, a confirmat că între versiunea povestită de Brazel iniţial şi cea pe care a spus-o la conferinţa de presă erau diferenţe fundamentale. Gurile rele spun şi că nivelul de trai al lui Brazel a crescut simţitor după această întâmplare, probabil în urma unei recompense pentru spiritul său cooperant.

Colonelul Blanchard va refuza orice interviu; mai mult, în mod inexplicabil, va pleca în concediu timp de trei săptămâni, imediat după ce obiectele găsite vor fi expediate din incinta bazei, fără să mai aştepte reacţia şefilor săi la senzaţionala descoperire. Blanchard era un militar exemplar. Comentatorii au tras concluzia că singura explicaţie a comportamentului său bizar din 8 iulie putea fi doar un ordin venit de sus. Poate colonelul trebuia pus la adăpost de indiscreţia jurnaliştilor, până lucrurile se linişteau. Poate concediul masca o altă misiune, posibil legată de accidentul petrecut.

Cât despre faptul (greu de crezut la prima vedere) că nici un ofiţer de la baza Roswell n-a mai comentat cele întâmplate, mult timp de acum

încolo, nici măcar cu colegii, nu trebuie să uităm că ei erau militari extrem de disciplinaţi, selecţionaţi unul şi unul, ca pentru singura escadrilă din lume destinată să arunce bombe atomice...

Resturile părăsesc baza Roswell

În dimineaţa de 8 iulie, colonelul Blanchard a ordonat ca resturile adunate de pe ferma lui Brazel să fie ambalate pentru a fi expediate la baza Wright (azi, baza Wright-Patterson) de lângă Dayton (Ohio), cu o escală la baza militară de la Fort Worth. Transportul, efectuat cu un avion *B-29*, urma să fie însoţit de Jesse Marcel. **Robert Slusher**, care făcea parte din echipajul de zbor, va declara că o ladă mare a fost încărcată în compartimentul pentru bombe. În afara unei singure persoane, nimănui din echipaj nu i s-a permis să se apropie de acest compartiment, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată. După unele mărturii, între care cea a lui Frank Kaufmann, corpurile recuperate au părăsit baza Roswell, probabil la ora 2.00 în zorii zilei de 7 iulie, cu două avioane. Destinaţia era Wright Field, cu o escală la baza Andrews (lângă Washington).

Jesse Marcel a însoţit transportul obiectelor ambalate la **Fort Worth**. După anumite mărturii, împreună cu el ar mai fi fost şi alţi ofiţeri, de rang mai înalt, din cadrul bazei. La Fort Worth, s-a spus că o parte din resturi vor fi expuse în biroul comandantului, generalul **Roger B. Ramey**, în vederea unei conferinţe de presă. Jesse Marcel a afirmat mai târziu că, în acest timp, a fost invitat alături, în camera hărţilor, pentru a explica exact unde au fost găsite resturile. Când cei doi s-au întors, puţin înainte de sosirea fotoreporterilor, Marcel a constatat că în locul obiectelor pe care le adunase, pe podeaua camerei erau răspândite... resturile unui balon meteorologic din neopren, un cauciuc sintetic binecunoscut, care se descompunea rapid sub acţiunea razelor solare. Toată camera mirosea a cauciuc ars. Nimeni dintre cei ce lucraseră cu resturile nu sesizase până atunci această duhoare. Lui Marcel i s-a ordonat să declare că a fost o confuzie şi că obiectul recuperat fusese, de fapt, acest balon... S-au făcut numeroase fotografii, reproduse ulterior în mai toate lucrările dedicate subiectului. Fotografiile îi înfăţişau pe Ramey, pe adjunctul său DuBose ori pe Jesse Marcel, ţinând în mâini resturi dintr-o folie reflectorizantă ataşată baloanelor meteorologice. Apoi Jesse Marcel a fost trimis înapoi la Roswell... Astăzi există convingerea aproape unanimă că resturile adevărate n-au intrat niciodată în biroul lui Ramey, ci au fost expediate imediat mai departe. Marcel va declara ulterior că însuşi generalul Ramey

i-ar fi spus că povestea cu balonul era destinată să-i scape de gura presei, până când persoanele competente vor putea examina în linişte epava.

Era umilitor ca o persoană cu experienţa lui Jesse Marcel, fără a mai vorbi de Blanchard şi de ceilalţi care au văzut obiectele, să nu poată identifica resturile unui balon meteorologic sau militar şi să le ia drept o navă nepământeană. Baloanele meteorologice şi variantele lor militare erau utilizate în mod curent. Ele erau umplute cu heliu, deci nu puteau exploda; oricum, rămăşiţele nu li se puteau împrăştia pe o rază de un kilometru. Baloanele cu pricina purtau nişte ţinte radar, confecţionate din hârtie acoperită pe o parte cu o folie reflectorizantă de aluminiu; hârtia era întinsă pe baghete din lemn de balsa lipite cu bandă adezivă, având figurine colorate pe ea, deoarece banda era furnizată de un fabricant de jucării. Ulterior, s-a spus că aceste figurine ar fi fost luate de Marcel drept hieroglife... În sfârşit, nici Brazel, nici Marcel, nici alţii n-au menţionat nimic despre eventuale aparate recuperate; or, baloanele meteorologice sau militare purtau tot soiul de astfel de aparate.

În 10 august 1990, generalul de brigadă **Thomas J. DuBose** (în 1947 era colonel, adjunctul lui Ramey şi şeful Statului-Major al acestuia), a recunoscut într-un interviu înregistrat pe video, ca şi printr-o declaraţie scrisă, oficializată, întărită prin jurământ, că toată acţiunea de recuperare şi de dezinformare a fost coordonată de la Pentagon, de adjunctul comandantului Comandamentului Strategic al Aerului, generalul *Clements McMullen*. Acesta îi spusese lui DuBose, încă din 6 iulie, că urmează să sosească un transport extrem de important de resturi ale unei prăbuşiri recuperate de la Roswell. Resturile trebuia să-i fie expediate imediat la Washington. DuBose fusese cel care a luat în primire transportul; fragmentele sosiseră într-un sac şi nu în cutii, precum rămăşiţele ambalate la Roswell, şi sosiseră cu un alt avion, nu cu cel în care venise Jesse Marcel. În două-trei ore ele au fost expediate la Washington, la baza Andrews, iar de aici cu mare probabilitate la Wright Field, lângă Dayton (Ohio), unde existau instalaţiile pentru examinarea lor. Acelaşi drum l-au făcut şi obiectele aduse de Jesse Marcel în 8 iulie. DuBose a mai spus, în 1990, că el însuşi nu a văzut adevăratele resturi recuperate şi că povestea cu balonul meteorologic a fost doar un aranjament menit să-i ia pe reporteri din cârca lui Ramey. Tot el a confirmat că McMullen mai dăduse un ordin strict, ca nimeni de la Fort Worth să nu discute întâmplarea, nici cu alţii, nici în familie, nici măcar ofiţerii între ei...

Mai mulţi martori au confirmat sosirea obiectelor recuperate de la Roswell la Wright Field. Unul dintre aceştia este generalul de brigadă

Arthur E. Exon (pe atunci ofițer la Wright Field), un militar cu o carieră excepțională în armata americană (un timp el va lucra, cu gradul de colonel, la Pentagon, apoi va fi comandantul bazei Wright-Patterson). El a depus mărturie în acest sens în 1990, confirmând, între altele, și faptul că la Roswell au fost două locuri distincte din care s-au recuperat resturi ale prăbușirii.

Norma Gardner, fostă angajată a ATIC (Centrul de informații tehnice al Air Force) la baza Wright, cu câteva luni înaintea moartea ei (era bolnavă de cancer), a declarat ufologului Len Stringfield că a văzut un dosar consistent privind epava OZN-ului și corpurile regăsite și a asistat la transportul a două dintre cadavrele umanoizilor. Corpurile acestora s-ar fi aflat, și după mai mulți ani, la baza Wright. Această declarație este cu atât mai valoroasă cu cât s-a obținut în anii șaptezeci, înaintea repunerii pe tapet a investigațiilor privind accidentul de la Roswell.

Ar mai fi și alte bizarerii de semnalat. Așa cum subliază Jean-Gabriel Greslé, în cartea sa, tradusă și în românește, *Roswell, Secret de stat* (1997), atât Jesse Marcel cât și șeful său William Blanchard, văzând fragmentele de pe locul impactului semnalat de Mac Brazel, ar fi fost firesc să trimită obiectele la o expertiză, pentru a le verifica proveniența. Ei n-au făcut decât să le împacheteze pe toate în mare grabă și să le expedieze, având grija să nu lase nici un rest în urma lor. Ipoteza, emisă imediat, că ele ar proveni dintr-o „farfurie zburătoare", era foarte exotică. De ce a fost prima care le-a venit în minte? Lucrurile devin mai clare dacă admitem, așa cum spun mărturiile, că ei participaseră, direct sau indirect, și la prima recuperare, cea din zorii zilei de 5 iulie, a epavei și a omuleților. În acest caz puteau să-și dea seama imediat că fragmentele de pe ranch-ul lui Brazel erau de aceeași proveniență.

Prestația protagoniștilor, uneori bizară după cum am văzut, a fost apreciată pozitiv de autoritățile superioare. Colonelul William Blanchard a fost avansat nu peste mult timp la gradul de general, ulterior devenind general cu patru stele și șef al Statului-Major al Air Force. Și maiorul Jesse Marcel a devenit, șase luni mai târziu, locotenent colonel, fiind numit apoi, la Pentagon, într-un post de mare responsabilitate.

Investigații

Versiunea oficială asupra incidentului, ca fiind prăbușirea unui balon, dar și tăcerea impusă cu extremă strictețe, au făcut ca istoria să fie îngropată în uitare circa treizeci de ani, până când un număr de cercetători

de mare tenacitate a reluat investigaţiile. Abia la 20 februarie 1978, Jesse Marcel, personajul central al întâmplărilor, va avea curajul să dezvăluie lui Stanton Friedman cele întâmplate. Marcel îşi va susţine punctul de vedere cu fermitate, până la moartea sa în 1986.

Stanton T. Friedman, născut în 1934, este unul dintre personajele de marcă ale ufologiei actuale. Are un masterat în fizică atomică, obţinut în 1956, la Universitatea din Chicago. A lucrat la firme faimoase, ca: General Electric, General Motors, Westinghouse, McDonnell Douglas, participând la construirea unor motoare cu propulsie nucleară şi la alte proiecte de cercetare, în bună parte militare şi secrete. A devenit interesat de fenomenul OZN întâmplător, fiind atras apoi din ce în ce mai mult de acest subiect. La începutul anilor şaizeci activa în cadrul organizaţiilor neguvernamentale NICAP şi APRO, destinate studierii rapoartelor OZN, iar din 1967 a ţinut numeroase conferinţe şi făcând unele investigaţii. La ora actuală are cetăţenie dublă: americană şi canadiană, locuind în Canada.

În 1973 Friedman a întâlnit un martor al evenimentului petrecut în 1947 la Roswell şi s-a hotărât să verifice ştirea. A stat de vorbă cu câţiva martori de primă mână, între care cu Jesse Marcel. Aşa cum istoriseşte în cartea sa *Top Secret / Majic* (1996, trad. rom. 1998), el a împărtăşit rezultatele sale lui *William Moore*, ufolog* şi autor al mai multor cărţi despre OZN-uri şi fenomene conexe. Până în 1980 cei doi găsiseră 60 de persoane care aveau legătură cu evenimentul, între care şeriful din Roswell – George Wilcox şi numeroşi ofiţeri de la baza Roswell, militari care au participat la adunarea resturilor şi puteau să le descrie, alte persoane care au examinat astfel de obiecte, au participat la transportul lor sau ştiau de alte momente cheie ale istoriei din surse de primă mână. Şeriful Wilcox a declarat că dacă i s-ar mai întâmpla încă o dată aşa ceva, ar anunţa mai întâi presa şi ar aştepta ca reporterii să ajungă la faţa locului înainte de a spune ceva celor de la armată. Tot el spunea că iniţial păstrase într-o cutie nişte resturi recuperate de Brazel, dar acestea i-au fost confiscate de cei din poliţia militară. Aceştia i-au mai spus, lui şi soţiei Inez, că dacă vor scoate vreun cuvânt despre această întâmplare, întreaga sa familie va fi lichidată.

„Pappy" Henderson, cel care se zice că a transportat, cu avionul, corpurile şi resturile la Wright Field, a păstrat se pare şi el, pentru sine, o bucată din resturile recuperate. El o va arăta în 1978 prietenului său apropiat *John Kromschroeder*, povestindu-i, confidenţial despre împrejurările în care a găsit-o. Kromschroeder, interesat de metalurgie, a

*Am preferat acest termen, mai încetăţenit, în locul celui de „ozenolog".

declarat ulterior că nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Metalul semăna cu aluminiul, avea culoare cenuşie şi probabil servise la căptuşirea interiorului navei. În anumite condiţii materialul emitea o lumină uniformă. Şi maiorul Ellis Boldra a studiat, se pare aceeaşi piesă, despre care a declarat că avea proprietăţi cu totul neobişnuite. Henderson nu va avea curajul să spună, soţiei şi fiicei sale, despre implicarea sa în accidentul de la Roswell, decât în 1982, după citirea unui articol de ziar despre cercetările privind acest caz. Din păcate, el a murit înainte de a fi abordat nemijlocit de către investigatori.

Printre martorii care mai sunt în viaţă şi azi şi care au avut în mână obiectele culese în urma accidentului, pot fi citaţi medicul Jesse Marcel jr. sau Bill Brazel jr., fiii protagoniştilor întâmplărilor de mai sus. Mac Brazel a murit înainte ca investigatorii să poată discuta cu el. Între timp şi alţi investigatori şi-au propus să caute martori şi să-i solicite să vorbească. Unii, cum ar fi Bob Pratt sau Kevin Randle, erau iniţial sceptici, dorind să demonstreze că toată istoria cu OZN-ul prăbuşit e o contrafacere; pe parcurs ei şi-au schimbat părerea, convinşi de către cei cinci sute de martori pe care i-au găsit, dintre care peste cincizeci de prima mână. În sinteza făcută mai sus nu am amintit, dintre aceştia, decât pe câţiva mai importanţi. Cei interesaţi în toate meandrele şi detaliile accidentului de la Roswell pot citi mai multe cărţi dedicate subiectului, traduse în limba română.

Au existat şi martori care n-au dorit să vorbească ori au încercat să devieze cercetările. Un exemplu este căpitanul de contrainformaţii (mai târziu locotenent colonel) Sheridan Cavitt. La început el a afirmat că în perioada respectivă nici nu se afla la Roswell, apoi, într-un alt interviu, că de fapt era la bază dar n-a participat la acţiune, apoi, în sfârşit, că e adevărat că l-a însoţit pe Marcel, dar cu această ocazie n-au recuperat decât resturile unui balon... Dacă a fost prins de două ori cu minciuna, ar fi oare cazul ca a treia oară să-l credem?

După apariţia celei de a doua cărţi a lui Kevin D Randle şi Donald R. Schmitt: *The Truth About th UFO Crash at Roswell* (1994), care, cu limitele sale inerente, rămâne totuşi cea mai serioasă tentativă de investigare a evenimentului, au mai apărut şi alţi martori. Între aceştia *Thomas C. Gonzales*, care a fost sergent la baza 509 în perioada respectivă (ca în toate cazurile de mai sus, acest fapt s-a verificat prin examinarea documentelor contemporane). El afirma că nu ştiuse nimic până de curând, despre investigaţiile efectuate în privinţa accidentului. El făcuse parte dintre cei care au participat la recuperarea epavei şi a cadavrelor. A descris

obiectul ca semănând cu un deltaplan, iar despre micile ființele recuperate a spus că semănau mai mult cu oamenii decât cu „cenușiii" din istorisirile cu răpirile efectuate de OZN-uri. S-a stabilit că nici un prototip de avion de tipul acesta nu zburase în epoca respectivă în această parte a Statelor Unite.

Evident, au existat și denigratori care au afirmat că toate aceste declarații veneau de la persoane dornice să iasă în evidență prin declarații senzaționale ori să obțină profituri. Alții au spus că, deși martorii ar putea fi de bună credință, timpul a alterat amintirile lor. Unele mărturii (cum ar fi cele ale lui Grady „Barney" Barnett sau Gerald Anderson) nu pot fi acceptate, oricum, fără serioase rezerve. Este posibil ca și dintre celelalte mărturii unele să nu fie conforme cu realitatea. Există însă de acum prea multe elemente concordante pentru a expedia pur și simplu accidentul de la Roswell în lumea iluziilor sau a contrafacerilor.

E clar, de asemenea, că versiunea oficială, cea cu balonul, este de nesusținut. Era practic imposibil ca dintre atâtea persoane implicate, toate să fi luat resturile unui balon banal drept obiecte extraterestre. Cum de colonelul Blanchard a fost atât de impresionat încât s-a grăbit să autorizeze comunicatul de presă?. Cum de a fost iscată apoi toată tevatura și mai ales ce rost ar fi avut extraordinarele măsuri privind secretul? De pildă, Brazel junior avea în păstrare trei mici obiecte, recuperate ulterior de pe câmp; el a comis însă în 1949 imprudența să se laude cu ele într-un bar din Corona; a fost prompt vizitat de câțiva militari, care i-au confiscat colecția. De ce a fost nevoie de atâtea precauții dacă era vorba de un biet balon meteorologic deteriorat? De ce s-a impus un secret atât de strict? De ce a fost nevoie ca niște gunoaie să fie transportate cu atâta grijă, sub escortă militară, de la Roswell la Fort Worth și de aici mai departe? Ajunge să menționăm că până și rămășițele avioanelor prăbușite erau aruncate la fier vechi și nu trimise într-un loc anume. De ce, în sfârșit, a fost nevoie să se cheltuie atâția bani publici (așa cum vom vedea și mai jos) pentru a demonstra că... de fapt nu s-a întâmplat nimic deosebit.

Între altele, unii analiști, aflați în slujba armatei, vor spune, la un moment dat, că de fapt a fost un balon de tip „Fugo". În ultimele zile ale războiului, în 1945, japonezii trimiseră circa 9000 de astfel de baloane, încărcate cu bombe incendiare, asupra Statelor Unite. Folosind curenții de vânt favorabili, aceste baloane puteau traversa Oceanul Pacific în circa trei zile. Dar în 1947 războiul se terminase în urmă cu doi ani...

În privința omuleților, s-a afirmat că ar fi fost cimpanzei, trimiși experimental, cu rachete V-2 și care s-au zdrobit de pământ. Într-adevăr,

avuseseră loc astfel de teste, dar nu înainte de iunie 1948, şi ele nu au folosit cimpanzei ci o specie de maimuţe rhesus, având dimensiunile unei pisici, câte una pentru o rachetă. Nici în alte privinţe descrierea fiinţelor găsite nu concordă cu cea a unor maimuţe.

În februarie 1994, la cererea congresmanului Steven Schiff, Biroul General de Conturi (*General Accounting Office* – ***GAO***) subordonat Congresului SUA, a declanşat o anchetă a asupra cazului Roswell. Obiectivul anchetei nu era să afle adevărul privind cele întâmplate (de pildă prin interogarea unor martori), ci doar să stabilească dacă existau documente legate de acest incident, care au fost ascunse publicului.

Air Force a decis să reacţioneze prompt şi, într-un raport de 24 de pagini, publicat în septembrie 1994, a declarat solemn că cercetările sale n-au permis descoperirea nici a celui mai mic indiciu că „incidentul de la Roswell a fost un eveniment OZN". Raportul Air Force insinuează în schimb că unele detalii, cum ar fi cel cu „cadavrele neumane", au drept autori persoane care „trăiesc din incidentul Roswell" deci au „un interes comercial" în menţinerea problemei pe tapet.

Raportul Air Force arată însă, corect, că nu poate fi vorba de un accident de avion, eventual un model secret, având în vedere că între 24 iunie şi 28 iulie 1947 în New Mexico s-au prăbuşit cinci avioane; dosarele acestor accidente erau în bună regulă iar datele nu corespundeau cu cele de la Roswell. Mai preciza şi că ipoteza cu un aparat spion sovietic era de nesusţinut. Şi nu a fost nici o rachetă, de tipul rachetelor V2 capturate de la germani. Experienţele cu astfel de rachete nu au depăşit poligonul White Sands, iar lansarea cea mai apropiată, cea din 3 iulie, eşuase, racheta explodând la sol. Nu a fost nici o bombă (de pildă atomică) scăpată din greşeală.

Dar Air Force insistă asupra variantei cu balonul, venind acum cu o nouă explicaţie. Nu mai vorbeşte de baloane meteorologice ci de un balon în cadrul aşa-numitului „proiect Mogul", proiect „strict secret". Balonul, lansat de la poligonul White Sands, avea ca obiectiv detectarea acustică a eventualelor explozii nucleare sovietice. Nu s-a adus însă nici o dovadă în sprijinul acestei afirmaţii. Se ştie, în schimb, că acest tip de baloane nu se deosebea prin materialele folosite (de pildă neoprenul) de baloanele meteorologice obişnuite. Menţionăm totuşi că prima explozie a unei bombe atomice sovietice va fi efectuată abia peste doi ani, în august 1949, iar detectarea ei s-a făcut cu aparate instalate pe avioane, nu pe baloane, şi prin măsurarea radioactivităţii atmosferei superioare, nu pe baza unor unde sonore. Coincidenţa face că cel care l-a informat pe preşedintele

Truman despre observarea acestei prime explozii să fie acelaşi Jesse Marcel, devenit, între timp, locotenent colonel la Pentagon.

Cât despre caracterul „ultrasecret" al proiectului Mogul, există dovezi că acest proiect era relativ bine cunoscut de către militarii din epocă. S-a găsit de altfel şi un document „secret", din perioada respectivă, în care era pomenit numele proiectului Mogul. Era contrar tuturor regulamentelor (şi al logicii) ca într-un document clasificat doar ca „secret" să se facă referiri la un proiect „strict secret".

La 28 iulie 1995 GAO îşi prezintă rezultatele anchetei, sub semnătura lui Richard Davis, director al *National Security Analysis*. Principalele constatări: „După aproape cincizeci de ani, continuă şi acum presupunerile despre ce anume a fost accidentat la Roswell. Unii observatori cred că obiectul era de origine extraterestră. În Raportul de cercetare al Air Force cu privire la incidentul Roswell, Air Force nu neagă că ceva s-a petrecut la Roswell dar afirmă că originea cea mai probabilă a epavei provenea de la lansarea unui balon...". Dincolo însă de aceste generalităţi, ancheta GAO a constatat că la Roswell au fost distruse, în mod nemotivat, arhivele administrative ale bazei 509 şi cel cu mesajele trimise de la bază, dintre anii 1946 şi 1949, iar „borderourile de distrugere nu indică nici organizaţia nici persoana care a distrus aceste arhive, nici data nici identitatea autorităţii care a dat ordin să se procedeze la această distrugere", ceea ce constituie o gravă încălcare a legii. Celelalte arhive guvernamentale accesibile „nu menţionează nici un accident aerian sau recuperarea vreunui obiect lângă Roswell în iulie 1947". Au rămas însă, se pare, şi arhive inaccesibile. A dispărut şi arhiva din perioada respectivă a companiei 1395 de poliţie militară, aflată sub comanda maiorului Easley, cea care asigurase cordonul în cazul recuperării obiectului principal şi a omuleţilor. Nu s-au găsit documente referitoare la accidentul Roswell nici la baza Wright Field, unde se presupune că au ajuns epavele şi omuleţii. Cercetări ulterioare au demonstrat şi dispariţia altor documente; de pildă, s-a descoperit că din Arhivele Truman, au fost sustrase înregistrările convorbirilor telefonice pentru zilele de 4, 5 şi 6 iulie 1947.

Ancheta GAO admite, implicit, că explicaţia militară conform căreia ar fi fost vorba de un balon era inacceptabilă, menţionând în concluzie că „dezbaterea privind ce anume s-a prăbuşit la Roswell continuă"...

Răspunsul armatei a fost publicarea încă unui dosar, de opt sute de pagini, din nou în bună parte despre baloane... Dosarul n-a mai convins însă decât pe cei foarte naivi.

Între timp, la începutul anului 1995, producătorul englez de filme *Ray Santilli*, directorul companiei *Merlin Group* din Londra, afirmă că a

cumpărat de la un fost cameraman al armatei americane un film de 16 mm asupra autopsiei cadavrului unui extraterestru dintre cei recuperaţi la Roswell. Filmul, difuzat şi de televiziunea română, a fost îndelung comentat. Din păcate, numeroase dubii au pus sub semnul întrebării autenticitatea sa. Specialiştii cei mai autorizaţi au afirmat că filmul este *probabil* o contrafacere, dar una extrem de bine realizată. S-a spus chiar că filmul ar fi o piesă de dezinformare, anume pusă la cale de anumite oficialtăţi, pentru a torpila ancheta GAO aflată atunci în plină desfăşurare. Se pare că originalul nu a apărut niciodată, pentru a permite testarea peliculei. Pentru multe persoane, afacerea Roswell urma, în felul acesta, să se reducă la un film îndoielnic.

La 27 iunie 1997, Pentagonul a mai difuzat un raport de 231 de pagini, în care încearcă să explice rapoartele despre umanoizi prin mai multe ipoteze. De pildă, că ar fi fost vorba de un accident de avion petrecut lângă Roswell, că se cunoştea un caz de accidentat (din 1959) căruia capul i se umflase atât de mult încât semăna cu un extraterestru, ori că a fost totuşi un balon din care s-au aruncat nişte manechine pentru testarea unor paraşute ori a căderii de la mare înălţime. Privitor la această ultimă ipoteză, cu o minimă investigaţie s-a putut demonstra că s-au făcut într-adevăr nişte experienţe de acest tip, cu manechine, dar de 1,80 metri şi numai în perioada 1954-1959...

De ce era nevoie de atâtea subterfugii? Ce era de ascuns? Aşa cum spune Jenny Randles, nici un proiect militar secret din 1947 nu mai putea prezenta vreo valoare peste cincizeci de ani. Ce secret era atât de năprasnic încât, şi după o jumătate de secol, să justifice explicaţiile ridicole, de tipul baloanelor, dar mai ales schimbările penibile ale explicaţiilor, reiterate în anii nouăzeci?

Concomitent, în 1997, a venit ca o surpriză cartea *The Day After Roswell* (publicată prompt şi în româneşte cu titlul *După Roswell*), a colonelului *Philip Corso*, ofiţer cu o carieră remarcabilă în armata americană. În această carte, publicată la vârsta de 82 de ani, doar cu un an înainte de a muri, cu ajutorul coautorului William J. Birnes, colonelul Corso afirmă că în perioada 1961-63, când a condus divizia de Tehnologii Străine a departamentului C-D a armatei terestre, la Pentagon, a avut în grijă un fişet plin cu obiecte de origine extraterestră, recuperate la Roswell în 1947, ca şi dosare complete asupra obiectelor şi fiinţelor recuperate.

Între altele, el spune că în nava prăbuşită nu exista nici un motor, nici un sistem de propulsie, şi nici un sistem de navigaţie ori tablou de bord. Misterul funcţionării OZN-ului nu a fost încă desluşit. Se presupune că cei

care l-au fabricat stăpâneau legi privind gravitaţia şi electromagnetismul, pe care noi încă nu le cunoaştem. Umanoizii erau probabil creaturi artificiale, fără sistem digestiv, cu posibilitatea de a absorbi hrana ori energia şi de a elimina deşeurile prin piele. Cartea mai spune că diverse obiecte găsite la bordul epavei au fost puse, de-a lungul tuturor acestor ani, la dispoziţia industriei militare americane, fiind prezentate drept roade ale spionajului. O serie de oameni de ştiinţă de primă mână, precum Wernher von Braun, Hermann Oberth, Hans Kohler, Robert Sarbacher, ar fi avut cunoştinţă despre acest secret. Cercetările au început la Wright Field (rebotezat Wright-Patterson AFB), sub conducerea lui Vannevar Bush, şi au continuat la Norton AFB în California, apoi la Nellis AFB, în Nevada, mai precis la faimosul Groom Lake, unde s-ar afla şi controversata Arie 51... Dar asupra acestei cărţi vom mai reveni.

Câtă încredere putem avea în toate aceste mărturii? Din păcate, nu uităm că majoritatea lor provin (totuşi) de la foşti ofiţeri de contrainformaţii, specializaţi în acţiuni de „intoxicare". Ca un exemplu, după toate aparenţele, Jesse Marcel participase, direct sau indirect, şi la prima recuperare, cea din zorii zilei de 5 iulie, a epavei şi a omuleţilor. Acest fapt poate explica de ce a fost atât de prompt şi de categoric în afirmaţia că fragmentele de pe ranch-ul lui Brazel proveneau dintr-o „farfurie zburătoare". Dar aceasta mai înseamnă şi că el nu a spus întregul adevăr lui Stanton Friedman şi celorlalţi investigatori, dat fiind că el a vorbit doar de recuperările de pe ferma lui Brazel. Prin urmare, adevărul parţial al lui Marcel putea fi o manevră de diversiune, efectuată la ordin, menită să abată atenţia asupra celeilalte prăbuşiri, atunci când investigatorii erau foarte aproape de teribilul secret. Sau cartea lui Philip Corso (şi el fost ofiţer de informaţii), militând pentru nevoia de pregătire a armatei americane în faţa unei posibile invazii extraterestre, nu reflecta oare interesele unor cercuri din industria de armament? Câte dintre celelalte declaraţii ale martorilor ar putea fi şi ele diversiuni? Câtă încredere putem acorda în acest caz detaliilor întregii istorii, aşa cum ne-au fost ele revelate? Lăsăm pe seama cititorului să răspundă singur la această întrebare, după ce va fi parcurs capitolele care urmează.

2. SEMNELE DE ÎNTREBARE SE ÎNMULȚESC

La 4 iulie 1947, la Roswell, s-a prăbușit o navă cu omuleți nepământeni. Presei i s-a spus că a fost un balon, dar strictețea măsurilor militare și secretul impus au fost fără precedent. Ofițeri superiori și alți martori oculari se hotăresc, după treizeci de ani, să vorbească. Se descoperă că toate documentele privind incidentul au dispărut din arhive în mod inexplicabil.

Luminile necunoscutului în al doilea război mondial

Azi știm că întâlnirea din 24 iunie 1947 a lui Kenneth Arnold cu „farfuriile zburătoare" n-a fost nicidecum prima în istorie, ci doar prima care a căpătat notorietate. Numai la baza aeriană Hamilton din California și numai în perioada 19 mai – 20 iulie 1947 fuseseră făcute 16 observații similare, de către piloți și alt personal bine antrenat să identifice exact ceea ce vedea. O altă cercetare a găsit 36 de observații făcute în 1947, înainte de 24 iunie. Dar observații au fost făcute, în cursul aceleiași perioade, și în alte țări, de pildă în Anglia. Și mai știm că astfel de obiecte fuseseră văzute și în timpul celui de al doilea război mondial, ca și cu mult timp înainte, se pare că dintotdeauna...

Generalul maior rus *Boris Surikov*, specialist de vârf în rachete și arme nucleare, a fost una dintre personalitățile proeminente ale Statului Major al armatei sovietice, apoi mult timp expert la conferințele de dezarmare de la Geneva. Surikov a declarat, în 1994, unor producători britanici TV că în 1944, la o dată nespecificată, zbura spre **România**, împreună cu comandantul navei, maiorul Bajenov, la bordul unui avion sovietic de 14,5 tone, în misiune de bombardament. Erau la o altitudine de cinci mii de metri, deasupra Ukrainei de sud-vest, când au zărit, venind spre ei, din față, un obiect solid, de formă eliptică. Cei doi citiseră în ziare despre noile arme germane dar ceea ce vedeau nu semăna cu nimic cunoscut. Avionul

a început să se scuture din ce în ce mai tare, presiunea uleiului a crescut alarmant, iar în preajma geamului se simţea o încărcătură electrostatică puternică. Deşi la un moment dat obiectul păruse că a trecut de ei, aripile continuau să scânteieze de o mulţime de descărcări electrice. Maiorul Bajenov a apreciat că aparatul era pe punctul de a lua foc, după care bombele vor exploda în mod iminent, drept pentru care a luat decizia să arunce la întâmplare încărcătura de două tone de bombe deasupra unui câmp din Ukraina. La întoarcere, de frica curţii marţiale, au raportat bombardarea cu succes a unei rafinării de ţiţei din România.

Surikov a descris misteriosul aparat de zbor ca fiind asemănător ca formă dar cam de două ori mai mare decât o navetă spaţială actuală. Aerul parcă devenise luminos în jurul său, „ca un răsărit de Soare localizat". În nici un caz nu putea fi confundat cu explozia unui obuz antiaerian. Surikov mai spunea că a discutat întâmplarea cu mai mulţi oameni de ştiinţă, ajungând la concluzia că nu este exclus ca ceea ce a văzut să fi fost creaţia unei civilizaţii mult superioare celei pământene, civilizaţie interesată de noi şi care stăpâneşte legi şi tehnologii care îi permit să atingă viteze inimaginabil de mari şi să zboare foarte departe.

Întâmplări asemănătoare cu cea de mai sus au fost raportate de pe toate fronturile celui de al doilea război mondial. Redăm mai jos, spre ilustrare, alte câteva cazuri.

La trei luni de la atacul japonezilor la Pearl Harbor, urmată de intrarea SUA în război, în zorii zilei de 25 februarie 1942, puţin după ora 2.00, radarele au semnalat apropierea unor obiecte zburătoare, aflate la circa 200 de kilometri în largul oceanului, în dreptul oraşului **Los Angeles**. La ora 2.25 s-au declanşat semnalele de alarmă, dar majoritatea populaţiei a considerat că e un simplu exerciţiu. Apoi au apărut mai multe obiecte zburătoare roşii sau argintii care se agitau rapid, încoace şi încolo, pe cerul oraşul. În mijlocul lor un obiect mare, întunecat, stătea aproape nemişcat. Convinşi că asistă la un atac japonez, artileria antiaeriană a tras, timp de o oră, 1430 de obuze. Oraşul a fost acoperit de schijele proiectilelor. Cel puţin şase civili au murit în panica stârnită, din cauza unor accidente de circulaţie sau prin atac de cord. Mai multe clădiri au fost serios avariate. Nici unul dintre obiectele invadatoare n-a fost doborît; mai mult, ele au continuat să se mişte nestingherite printre obuzele care explodau în jur. Avioanele americane n-au fost ridicate de la sol. După spusele martorilor, obiectele nu urcau sau coborau ci păreau să plutească la un nivel constant, cam la 3000 de metri altitudine, apărând şi dispărând pur şi simplu. De altfel, mult mai târziu, s-a descoperit că, în aceeaşi perioadă, discuri asemănătoare au fost semnalate şi deasupra oraşului Tokio.

Oprirea alarmei s-a dat abia dimineața la ora 7.21, ceea ce a cauzat mari perturbări în trafic. Explicațiile date de oficialități presei au fost confuze; s-a spus că n-a fost nici o invazie, că a fost o alarmă falsă, datorată tensiunii nervoase. Abia după 1974, prin Actul de Libertate a Informației, a devenit cunoscut raportul înaintat, în ziua următoare incidentului de generalul George C. Marshall, șeful Statului Major, către președintele Roosevelt. În raport se spune, între altele „Aeronave neidentificate, altele decât cele ale Armatei sau Marinei militare americane, au evoluat probabil asupra Los Angeles-ului [...] În jur de cincisprezece aeronave au fost implicate, zburând cu diferite viteze, de la ceea ce rapoartele oficiale numesc „foarte încet" până la 200 mile pe oră, la altitudini cuprinse între 9000 și 18000 picioare. Nu au fost aruncate bombe. Nu s-au înregistrat pierderi în rândul trupelor. Nu au fost doborâte avioane. Nu existau aeronave ale Armatei sau Marinei Militare în acțiune. Investigațiile continuă [...]". Generalul Marshall își exprima convingerea, în continuarea raportului său, că a fost vorba de avioane comerciale inamice, menite să creeze panică și să deconspire poziția bateriilor antiaeriene. Ulterior s-a dovedit că nu a existat nici o acțiune inamică de acest tip. Timothy Good își pune însă întrebarea cum de generalului nu i-a fost suspect din primul moment faptul că, în ciuda marii cantități de obuze, nici un avion inamic nu a fost doborît.

Aurel Cărășel și Dan Mihăilescu, în volumul *OZN, trecut, prezent, viitor* (1994), presupun că anul 1942 a fost anul în care au început zborurile acestor stranii obiecte aeriene, deoarece acesta a fost momentul trecerii de la vechile aeroplane, la avioanele moderne, dotate cu instrumentar electronic și radioelectronic, acest instrumentar fiind cel care a atras curiozitatea intrușilor.

La 14 martie 1942 căpitanul englez *Joel Fischer*, având peste 770 de ore de zbor și 46 ținte doborâte la activ, efectua un zbor de recunoaștere, pe un avion cu un singur loc. El s-a întâlnit cu un obiect pe care l-a descris în raportul scris făcut după aterizare în felul următor: „nava străină părea metalică și avea forma unui fuselaj de avion, lung de aproape 100 de metri și cu diametrul de circa 15 metri; la extremitatea din față se observau un fel de antene. Nu avea aripi sau motoare exterioare vizibile și zbura perfect orizontal. Am urmărit-o câteva minute, după care a luat o poziție verticală și a dispărut brusc în înălțimi".

În noaptea de 25 martie 1942, maiorul *Sobinski*, polonez înrolat în aviația engleză, comanda un bombardier strategic care se întorcea din misiune după ce își împrăștiase încărcătura ucigașă deasupra orașului

Essen. Zburau la o altitudine de 5000 de metri, încă deasupra Germaniei, când s-a apropiat de ei o aeronavă. Mitraliorul din turelă a raportat speriat că aparatul „nu pare să fie avion, are o formă greu de identificat şi este luminos". Primul gând a fost că se află confruntaţi cu o armă secretă germană, în consecinţă comandantul a dat ordin mitraliorului să deschidă focul. Când au ajuns la distanţa de 150 de metri, cel puţin zece mitraliere au împroşcat inamicul cu proiectile de 12,7 mm, acestuia părea însă că nici nu-i pasă, zburând paralel cu bombardierul timp de un sfert de oră, vreme în care ţevile mitralierelor au ajuns la incandescenţă şi s-au decalibrat. După aceasta obiectul s-a înălţat brusc şi a dispărut din câmpul vizual.

În dimineaţa de 5 aprilie 1943, *Gerry Casey*, instructor Air Force, efecua un zbor de antrenament, în zona Long Beach (California), împreună cu un elev, care era însă închis într-o cabină unde nu putea vedea decât instrumentele de zbor. Ridicându-se deasupra plafonului de nori, pe o vizibilitate excelentă, instructorul a zărit dintr-o dată, venind spre ei, un aparat de zbor, într-un unghi perfect de intercepţie. Casey s-a pregătit imediat de eventualele manevre de eschivare. Aparatul a trecut însă pe lângă ei. Avea o culoare portocalie, nu avea aripi şi, în general, nu semăna cu nimic cunoscut. Dintr-odată a făcut o întoarcere incredibilă, aliniindu-se în dreptul aripii stângi a avionului şcoală. Casey a ordonat elevului să iasă din cabina sa şi să observe şi el ciudatul obiect. Pentru moment s-a gândit să facă o fotografie cu aparatul aflat la îndemână, dar în clipa următoare a renunţat, convins că are de-a face ou prototipul unui nou tip de avion militar, ori fotografiind un astfel de prototip, putea avea serioase neplăceri. Aviatorul a declarat ulterior: „sincronizarea cu altitudinea şi cu traiectoria noastră a fost perfectă şi instantanee. Poziţia lui faţă de noi se menţinea de parcă am fi fost sudaţi împreună printr-o bară de fier". La un moment dat, obiectul s-a smucit uşor, apoi a ţâşnit în sus, dispărând în direcţia oceanului, în circa două secunde. Viteza sa a fost evaluată la peste 11.000 kilometri pe oră (de neimaginat, pentru avioane, chiar şi la ora actuală). După aterizare Casey şi elevul său au încercat să-şi concerteze observaţiile. Casey aprecia că obiectul era eliptic, în timp ce elevul său îl văzuse circular. Nu se vedeau nici un fel de deschideri, nici carlingă, doar o umflătură mai mare deasupra şi una mai plată dedesubt. Dimensiunile obiectului erau dificil de determinat. Ele au fost estimate între 3 şi 20 de metri, după cum distanţa de la capătul aripii era de 10 metri sau de peste 30 de metri. De teama ridicolului Casey n-a discutat incidentul cu altcineva. După război el a devenit inspector pentru Administraţia Aeronautică Civilă, la compania Boeing din Seattle. În 1948, urmând o

circulară a proiectului Sign, el va face o depoziţie scrisă. El nu a primit nici o confirmare şi nici nu a fost contactat pentru detalii. Casey comenta „Cei ce neagă toate observaţiile făcute de aviatori profesionişti, de oameni de ştiinţă, radarişti, personal de dirijare a traficului aerian, dau dovadă de o îngustime a gândirii... Pentru un aviator cu experienţa mea, conştiinţa unui astfel de eveniment nu poate fi ştearsă. Nici nu poate fi explicată prin comparaţii cu vreun obiect cunoscut de pe Pământ".

În 14 octombrie 1943, conform declaraţiei unui martor ocular, pe nume *Hilary Evans*, avioane americane, efectuau un bombardament asupra zonei industriale a oraşului Schweinfurt din Germania. În timpul ultimului raid, mai mulţi membri ai echipajului au observat un mare număr de discuri argintii luminoase în faţa lor. Păreau groase de 2,5 centimetri şi cu diametrul de 7,5 centimetri. Un bombardier B-17 n-a mai fost în măsură să evite obstacolul, a intrat în el. Spre marea sa mirare, nu s-a produs nici o ciocnire şi nici o deteriorare a avionului. Iniţial s-a presupus că ar fi fost folii de aluminiu împrăştiate de altcineva, pentru derutarea radarelor, dar explicaţia a fost dezminţită.

În noaptea de 10 august 1944 un bombardier american B-29, având baza la Kharagapur, India şi comandat de căpitanul *Alvah M. Reida*, se întorcea dintr-o misiune asupra insulei Sumatra. La un moment dat, la circa 500 de metri, au văzut o sferă luminoasă, cu diametrul de circa doi metri. Sfera s-a apropiat de ei din spate. Avionul a încercat mai multe manevre ca să scape de obiectul pe care-l credea o rachetă teleghidată. Obiectul s-a ţinut scai de avion la fiecare schimbare de direcţie sau de altitudine, timp de opt minute, după care s-a depărtat.

În seara de 22 decembrie 1944, locotenentul britanic *David McFalls*, zburând pe un avion *Hurricane*, la circa 2000 de metri altitudine deasupra graniţei franco-germane, a văzut urcând dinspre sol două lumini puternice portocalii. La început a crezut că erau nişte balize luminoase, apoi a observat însă că luminile s-au luat după el. Deoarece îi imitau toate manevrele prin care încerca să scape de ele, a înţeles că luminile se află sub un control inteligent. Erau două lumini uriaşe, portocalii, care după ce l-au urmărit cale de mai multe mile, păstrând între ele o distanţă constantă, s-au îndepărtat şi apoi au dispărut.

Numeroase alte rapoarte relatau, de asemenea, că avionul aflat în misiune a fost urmărit de globuri de foc şi că piloţii se aşteptau ca dintr-un moment în altul misterioasele arme să explodeze. Deşi la început au fost înconjurate de o aură de mister şi senzaţional, aceste apariţii, au intrat treptat în folclorul aviatorilor, care s-au obişnuit cu ele, fiind poreclite

„avioane de vânătoare *foo*" sau în engleză **foo-fighters**. Termenul este intraductibil. În vremea aceea era la mare modă un erou de benzi desenate, azi complet uitat, pe nume *Smokey Stover*. El utiliza adesea o frază fără sens: „unde-i *foo* acolo-i foc". Cuvântul „foo", inexistent în engleză, provenea, s-a spus, din coruperea franţuzescului „feu", însemnând, după cum se ştie, tot foc.

Locotenentul *Donald Meiers* din Chicago, s-a întâlnit şi el cu aceste obiecte stranii în timp ce pilota, la sfârşitul anului 1944, un bimotor deasupra Germaniei. El va declara mai târziu presei: „Sunt trei feluri de astfel de lumini pe care noi le numim *foo-fighters*. O dată sunt luminile roşii, care apar în dreptul vârfurilor aripilor; apoi cele care zboară înaintea noastră, în sfârşit un grup de 15 lumini, care apar la mare distanţă, stingându-se şi aprinzâdu-se, ca un pom de Crăciun plutind prin aer.

Am reprodus mai sus doar câteva cazuri, probabil cele mai mediatizate, de *foo-fighters*. În ultimele luni ale celui de al doilea război mondial piloţii bombardierelor americane şi engleze au raportat însă multe astfel de întâlniri cu discuri zburătoare care păreau făcute din aluminiu mat, sau cu sfere luminoase, ori mingi de foc având diametrul de trei-patru metri, eventual mai mici. Obiectele apăreau brusc, din nicăieri, te pomeneai cu ele în coasta avionului, planând uneori câte şase sau opt, într-o formaţie perfectă. Mişcările pe care le făceau dădeau impresia că obiectele sunt conduse de o inteligenţă, dar n-au manifestat, aparent, niciodată intenţii duşmănoase. Se mulţumeau să se joace de-a şoarecele şi pisica, iar când se plictiseau, dispăreau spre înaltul cerului cu o viteză incredibilă, de peste zece ori mai mare decât a oricărui avion cunoscut. Uneori s-a deschis focul asupra lor, dar misterioasele obiecte nici nu păreau deranjate, nici n-au reacţionat.

La început, unii credeau că obiectele ar fi un fenomen natural de tipul „focului Sfântului Elmo", care apare pe vârful catargelor navelor sau al aripilor avioanelor, sau al fulgerelor globulare Apoi, explicaţia nefiind satisfăcătoare, a apărut încet-încet ipoteza unei arme secrete a inamicului. S-a vorbit de aparatură germană de supraveghere, de bruiaj radar, de perturbare a sistemului de aprindere a motoarelor, de dispozitive pentru un război psihologic etc. Cele mai multe au fost văzute în Europa. Unele au fost şi fotografiate. Oricum, observaţiile au fost considerate secret militar şi difuzarea lor în presă a fost cenzurată.

Abia la sfârşitul războiului, când multe documente au devenit publice, s-a aflat că aceste stranii apariţii au fost văzute şi de piloţi germani sau japonezi, care, la rândul lor, au fost convinşi că erau arme secrete de

origine americană sau britanică. Nemţii încredinţaseră, de pildă, studierea fenomenului aşa numitului *„Sonder Büro no.13”*. Explicaţiile oficiale au vorbit de „halucinaţii colective” sau de fenomene naturale necunoscute ori neidentificate, explicaţie care, evident, n-a convins. Aceleaşi „foo fighters” au reapărut, peste mai mulţi ani, şi în războaiele din Coreea şi Vietnam, redeschizând discuţiile asupra naturii lor. Ulterior ele nu au mai fost semnalate în forma „clasică”, ceea ce s-a interpretat ca un semn că fie erau legate de principiile de construcţie ale avioanelor vremii, fie că inteligenţa aflată îndărătul lor s-a decis să le schimbe înfăţişarea şi modul de manifestare...

Nave fantomă pe cerul Suediei

O altă istorie bizară îi aparţine suedezului *Gösta Carlsson*. El a relatat-o unei reviste suedeze în 1971, când devenise un binecunoscut industriaş. Într-o seară din luna mai a anului 1946, Carlsson se întorcea acasă de-a lungul plajei în dreptul strâmtorii Kattegat. Văzând o lumină neobişnuită în pădurea pe lângă care trecea, s-a apropiat să vadă despre ce este vorba. Într-o răritură a zărit un obiect în formă de disc, aşezat pe trei picioare. Discul avea diametrul de 16 metri şi înălţimea de 4 metri. Pe muchia discului Carlsson a văzut găuri ca ale unei turbine, iar sub disc o lumină roşie puternică. În jur erau oameni, aparent normali, în combinezoane mulate dintr-o singură bucată, cizme scurte, cu jambiere, o centură lată şi căşti transparente pe cap. Unul dintre ei i-a făcut un semn lui Carlsson să se oprească. Atunci când acesta a încercat să se apropie totuşi, necunoscutul a îndreptat spre el o cutie neagră pe care o ţinea atârnată de gât. singurul efect a fost stingerea lanternei pe care o avea asupra sa. Bateria fusese nouă. Ulterior, ajuns acasă, Carlsson va constata că era complet descărcată.

Carlsson a numărat unsprezece persoane trebăluind în jurul discului, între care trei femei. Aveau pielea arămie şi părul cenuşiu Aparent reparau geamul unui hublou. La un moment dat una dintre femei a aruncat un obiect, pe care Carlsson l-a recuperat mai târziu. Analizele efectuate în 1971 n-au arătat nimic deosebit decât că respectivul obiect, semănând cu un băţ gros, conţinea mult siliciu.

Carlsson precizează că nu obişnuia să bea şi sigur nu era vorba de o halucinaţie. Pentru a-şi limpezi mintea s-a îndepărtat totuşi, până la malul mării. Peste o jumătate de oră a revenit, pe un alt drum, să vadă dacă obiectul mai este acolo. În timp ce se întorcea, a văzut o lumină roşie

strălucitoare înălţându-se deasupra copacilor, înconjurată de o coroană scânteietoare. La circa 500 de metri altitudine obiectul a devenit mai strălucitor, apoi s-a îndepărtat, accelerând, cu o viteză extraordinară.

În 1971 ufologii suedezi au găsit încă urme circulare arse şi găuri în sol în locul respectiv. Deşi parţial urmele păreau recente, un plus de credibilitate a provenit din examinarea unor fotografii aeriene mai vechi, luate în zonă, în anii 1947 şi 1963, pe care urmele erau vizibile. S-au găsit şi fotografii din 1939 pe care aceste urme nu apar.

Straniile întâlniri descrise mai sus au fost însoţite, între altele, şi de şirul de observaţii de OZN-uri din anul 1946 deasupra Suediei. Ele au început în jurul datei întâlnirii lui Gösta Carlsson. Până la 30 iulie se primiseră şase sute de rapoarte, iar numărul acestora a ajuns la sfârşitul anului la circa o mie. Dacă se pun la socoteală şi observaţiile similare, făcute tot în 1946, în alte ţări din Europa, se ajunge la circa 2000 de cazuri.

Majoritatea rapoartelor vorbeau de obiecte zburătoare luminoase, ori de avioane cu aripa foarte scurtă, semănând cu rachetele, în special peste zonele din spaţiul aerian al Suediei şi Finlandei. Uneori obiectele efectuau manevre de picaj, redresare, întoarcete bruscă etc. pe care o rachetă nu le putea realiza, zburând cu o viteză variabilă, când redusă, când mai mare decât a oricărui avion din epocă. Apariţiile au fost văzute adesea şi pe ecranele radarelor. Atât cei din est cât şi cei din vest au dat asigurări că nu este vorba de rachetele lor. La 11 iulie 1946 ambasada americană de la Stockholm trimitea un mesaj secret Departamentului de Stat, neexcluzând ipoteza ca rachetele să fie sovietice. La 27 iulie, ziarul *Chicago Tribune* socotea că, în 26 de zile, fuseseră văzute peste 500 de nave zburătoare fantomă. Multe rapoarte au venit de la martori serioşi şi credibili. La 11 august, după investigaţii efectuate de o comisie militară, autorităţile suedeze au recunoscut oficial că „rachete fantomă – obiecte misterioase având forma de mosor şi cu o coadă de foc – au devenit o imagine obişnuită în Suedia”.

Câteva dintre nave au fost văzute căzând într-un lac, dar ele n-au putut fi găsite, în ciuda investigaţiilor ulterioare. Alte obiecte au explodat, producând şi pagube, cum a fost cazul în 16 august la Malmö. Circa treizeci de fragmente, provenite aparent din aceste obiecte zburătoare au fost supuse studiului. Ele s-au dovedit a fi materiale obişnuite sau zgură, fără nimic deosebit. La 13 august 1946 *New York Times* scria că Statul-Major general suedez considera situaţia ca extrem de periculoasă, adăugând că nu va putea tolera mult timp violarea teritoriului său. În august, Suedia a fost vizitată discret, în scopul informării oficialităţilor

americane asupra acestui subiect, de generalul locotenent James H. Doolittle, cel care a organizat, între altele, bombardarea oraşului Tokio în cursul celui de al doilea război mondial. La 23 august 1946, experţi englezi, reveniţi din Suedia, au înaintat guvernului britanic un raport în care excludeau ca rachetele să fie de origine sovietică, între altele deoarece ele manifestau caracteristici imposibile, conform legilor cunoscute ale aerodinamicii. La 23 decembrie 1946 oficialităţile suedeze declarau că „În pofida eforturilor susţinute [...] nu am obţinut nici o dovadă concludentă că în vecinătatea Suediei au fost efectuate experimente cu proiectile având forma de rachete [...] dar nu putem respinge anumite fapte, socotindu-le rezultatul purei imaginaţii a oamenilor". Interesant că „proiectilele" zburătoare asemănătoare au apărut în august şi deasupra Franţei şi Norvegiei, în septembrie deasupra Greciei şi a Marocului, apoi a Portugaliei, Germaniei, Belgiei şi Olandei.

Autorităţile suedeze au încercat să calmeze spiritele şi să reducă la minimum agitaţia mediatică în jurul fenomenului. În octombrie numărul semnalărilor de rachete fantomă s-a mai redus. Până în zilele noastre, nimeni n-a putut explica, în mod satisfăcător, cele întâmplate.

Între timp s-a descoperit însă că obiecte zburătoare şi lumini stranii fuseseră văzute deasupra peninsulei scandinave încă din anii treizeci. În noiembrie şi decembrie 1933 în apropierea graniţei dintre Suedia, Norvegia şi Finlanda au fost semnalate misterioase lumini care zburau de-a lungul văilor sau a ţărmului mării. Cele trei ţări au întreprins investigaţii comune pentru depistarea misteriosului avion care putea fi responsabil pentru aceste zboruri. Până la sfârşitul anului 1934 au existat 487 de cazuri raportate, unele având probabil cauze obişnuite, altele venind de la persoane care nu prezentau încredere, dar şi o bună parte cât se poate de serioase şi care au rămas până azi inexplicabile.

Menţionăm, în treacăt, că în Scandinavia există un loc, anume în valea **Hessdalen**, aflată în zona centrală a Norvegiei, la sud-est de Trondheim şi la circa 30 de kilometri nord-vest de orăşelul Roeros, în care, şi azi, sunt văzute *sistematic* lumini inexplicabile, uneori chiar obiecte de mari dimensiuni, grupe de lumini multicolore sau pulsatorii etc. staţionare, legănate sau zburând cu viteze de până la 30.000 km/oră. Obiectele au fost observate şi vizual şi pe radar, deşi nu totdeauna simultan. Începând din 1983 s-au derulat mai multe proiecte universitare şi ale Ministerului Apărării, incluzând instruirea localnicilor, instalarea unor aparate automate (între care magnetometre, radiometre, senzori în infraroşu etc.), transmiterea de imagini prin *internet*, la intervale regulate de timp, etc.

Proiectele au fost reluate cu mai mare intensitate în anii nouăzeci şi continuă şi acum. S-a strâns un volum apreciabil de date, acestea au fost analizate, avansându-se diverse ipoteze (corelarea cu activitatea solară, cu cea seismică, cu cea din ionosferă etc) fără succes. Într-un articol din anul 2000, cercetătorii Massimo Teodorani şi Erling Strand, făcând o sinteză a rezultatelor de până acum, trag concluzia că, în cazul Hessdalen, ipoteza „manifestării unei civilizaţii extraterestre ... nu poate fi respinsă într-un mod arbitrar".

Primele victime

Căpitanul **Thomas Mantell Jr**. a fost, aparent, prima victimă umană a unei întâlniri cu un OZN. În 7 ianuarie 1948, în jurul orei 13.30, poliţia din Kentucky a primit telefoane de la mai mulţi cetăţeni care urmăreau un obiect circular, alb, de mari dimensiuni, cu o lumină roşie în partea de jos. El a fost văzut din câteva localităţi, ca şi de la turnul de control al bazei Air Force din Godman. Aparent avea diametrul între 75 şi 90 de metri. Operatorii de la baza Goodman au tras concluzia că nu era vorba de un avion sau de un balon, drept pentru care au anunţat ofiţerul de serviciu al bazei, pe cel de contrainformaţii, ca şi alte persoane din conducere. Prima ipoteză a fost că e un aparat experimental de zbor. S-a luat legătura în acest sens cu toate aeroporturile din zonă; dar nimeni nu ştia despre ce putea fi vorba.

În acest timp Mantell, pilot cu experienţă, decorat în al doilea război mondial, era la manşa unui F-51, o versiune îmbunătăţită a faimosului „Mustang", în drum spre baza Air Force Standiford (Kentucky), însoţit de alte trei avioane de vânătoare de acelaşi tip. În jurul orei 14.20, au primit solicitarea să intercepteze intrusul. Unul dintre avioanele însoţitoare a obţinut permisiunea să-şi continue zborul, în timp ce Mantell, cu celelalte două avioane, au început să urce. La un moment dat, Mantell a transmis prin radio „Obiectul este drept în faţa mea, puţin mai sus, mişcându-se cu jumătate din viteza mea... Aparent este un obiect metalic sau reflectarea soarelui de pe un obiect metalic şi are dimensiuni înspăimântătoare... Încă urc... Caut să mă apropii să-l văd mai bine".

La înălţimea de 6700 metri, cei doi însoţitori ai lui Mantell s-au întors, deoarece avioanele nu erau echipate cu măşti de oxigen. Mantell s-a încăpăţânat să urce, dar după ce a trecut de nouă mii de metri, probabil a leşinat, întrucât avionul său a descris trei cercuri largi, ca şi când ar fi fost dezorientat, coborând astfel până la circa 6000 de metri, de unde a intrat

în picaj, în spirală, până s-a zdrobit de sol. Ceasul său arăta ora 15.18. OZN-ul a fost observat de la baza Godman până la 15.30, dar şi după această oră au continuat să sosească semnalări din zonele sudice, chiar până în Tennessee. Şi în zilele următoare au sosit rapoarte despre acest OZN, sau altul care-i semăna foarte mult, din Carolina de Nord şi Ohio.

Împrejurările accidentului erau ele însele bizare, întrucât avionul a ajuns la sol aproape întreg, moartea lui Mantel fiind cauzată nemijlocit de faptul că, la contactul cu solul, centurile de siguranţă s-au rupt, iar manşa i-a străpuns coşul pieptului. Un martor ocular spunea că, foarte aproape de sol, avionul a fost învăluit într-o lumină strălucitoare, care aparent i-a încetinit căderea. Un alt martor, care însă nu a putut fi confirmat, spunea că ultimele cuvinte transmise de Mantell ar fi fost „Dumnezeule, văd oameni în chestia aceea..."

În dimineaţa de după accident, investigatorii Air Force au tras concluzia că Mantell a murit „urmărind un obiect zburător neidentificat, controlat de o inteligenţă". În seara aceleiaşi zile au sosit ofiţeri ATIC de la baza Wright, care au luat investigaţiile pe cont propriu. Versiunea oficială a devenit că avioanele au urmărit... planeta Venus. Mai târziu s-a arătat că, în ziua respectivă, planeta avea doar jumătate din strălucirea sa maximă şi era, la ora aceea, prea jos faţă de orizont pentru direcţia în care a fost văzut OZN-ul. Dar, înainte de toate, în acea dupăamiază, pe lumina zilei, ea pur şi simplu era invizibilă. Dându-şi seama de inconsistenţa explicaţiei, oficialităţile au spus apoi că a fost un balon militar secret „Skyhook", destinat testării atmosferei superioare. Deşi această versiune pare mai plauzibilă, din păcate nimeni nu a putut demonstra că în perioada şi în zona aceea s-ar fi lansat vreun astfel de balon.

Un incident asemănător a avut loc în 23 noiembrie 1953. Un avion de vânătoare F-98c, de la baza A.F. Kinross (Michigan), condus de locotenentul **Felix Moncla**, însoţit de radaristul locotenent **R.R. Wilson**, a fost ridicat de la sol pentru a intercepta un aparat necunoscut, care zbura la circa 2500 de metri deasupra Lacului Superior. Pe radarele care urmăreau operaţia, cele două aparate s-au văzut, clar, apropiindu-se unul de celălalt. La un moment dat, cele două obiecte au părut că se contopesc, după care doar obiectul necunoscut şi-a continuat zborul. S-a declanşat imediat o operaţie de căutare şi salvare, atât în aer cât şi pe lac. Căutarea avionului dispărut s-a făcut atât de aviaţia militară americană cât şi de cea canadiană, fără a găsi nici cea mai mică urmă a avionului, nici măcar o pată de ulei.

Cei doi ofiţeri aveau multe sute de ore de zbor pe acest tip de aparat. La început s-au lansat speculaţii că probabil pilotul a suferit un atac

cerebral şi a căzut în lac (Moncla se plânsese, în câteva rânduri, de ameţeli). Apoi, oficial, americanii au declarat că probabil avionul explodase în aer, în ciuda faptului că în acest caz trebuia să se fi găsit dovezi ale accidentului pe suprafaţa lacului. Cât despre obiect, s-a spus că el trebuia să fi fost un cargo militar canadian, deşi partea canadiană a negat că ar fi avut, la momentul respectiv, vreun avion în zonă.

Cazurile de mai sus nu sunt singulare. Kevin Randle, în dorinţa de a afla detalii despre cazul Roswell, s-a adresat fostului general de brigadă Air Force Arthur Exon. Cu acest prilej, Exon a afirmat că, la începutul anilor cincizeci, în Tennessee sau Kentucky, patru avioane de vânătoare, care s-au apropiat de un OZN, s-au pierdut fără urmă, deşi s-au aflat deasupra uscatului. Se mai cunoaşte şi o declaraţie făcută în 1953 de generalul Benjamin Chidlaw, fost comandant al apărării antiaeriene a Statelor Unite: „Avem stive de rapoarte despre farfuriile zburătoare. Le luăm foarte în serios, dacă ne gândim că am pierdut mulţi oameni şi avioane, încercând să le interceptăm".

La cele de mai sus se adaugă incidente anterioare (de pildă în Triunghiul Bermudelor), pe care nu le mai detaliem aici, în care OZN-uri au „înghiţit" aparent nişte avioane de mici dimensiuni, din care nu s-a mai găsit niciodată nici o urmă. Dar fenomenul va continua şi în deceniile următoare. Este binecunoscut astfel cazul lui **Frederick Valentich** care pilota singur, în ziua de 21 octombrie 1978, un mic avion deasupra Mării Tasmaniei. La un moment dat Frederick a anunţat aeroportul de destinaţie că este urmărit de un obiect în formă de ţigară de foi, fără aripi, cu patru lumini verzi foarte puternice. Acesta avea o viteză mult superioară, angajându-se într-un soi de „joacă" cu micuţul avion, după care s-a postat deasupra lui. Motorul avionului a început să dea rateuri. Valentich şi-a semnalat poziţia, a confirmat prezenţa în continuare a obiectului, după care în microfon s-a auzit, timp de 17 secunde, un sunet metalic ascuţit, urmat de tăcere. Nu s-a găsit niciodată nici cea mai mică urmă a avionului, a pilotului sau vreun semn al catastrofei.

Un alt caz, ceva mai recent, în care printre investigatori s-a aflat şi Timothy Good, s-a petrecut la 28 decembrie 1988 în Puerto Rico, în zona de coastă Cabo Rojo. Un număr mare de martori au urmărit, inclusiv cu ajutorul binoclurilor, un OZN triunghiular uriaş, uşor curbat în partea din spate. Două avioane de vânătoare, după unele relatări F-16, după altele F-14 Tomcat, au încercat să-l intercepteze. Obiectul neidentificat, mult mai mare decât atacatorii săi, la început s-a oprit nemişcat, apoi, prin două scurte manevre, aparent a „înghiţit", pur şi simplu, cele două avioane.

Totul n-a durat decât câteva secunde, după care şi OZN-ul a dispărut. Administraţia Federală a Aviaţiei SUA a negat incidentul, dar persoane din U.S.Navy au admis că incidentul a fost urmărit pe radare şi înregistrat, dar înregistrările sunt secrete, deci nu pot fi puse la dispoziţie pentru consultare. Dacă e să dăm crezare surselor, un incident similar se petrecuse, tot în Puerto Rico, şi în 16 noiembrie 1988.

Fotografii şi filme

În primii ani cincizeci s-au realizat numeroase fotografii şi chiar filme, înfăţişând obiecte zburătoare neidentificate. Fotografiile şi filmele au fost examinate cu instrumentele vremii, iar cele mai stranii au fost reexaminate repetate ori, fără a putea găsi o explicaţie. Menţionăm doar unul dintre cazurile mai cunoscute.

La 15 iulie 1952, la ora unsprezece dimineaţa, lângă **Tremonton** (Utah), la nord de Salt Lake City, subofiţerul de marină Delbert C. Newhouse se deplasa cu maşina spre noul său loc de muncă unde fusese transferat. În maşină era şi soţia sa, care a observat pe cer un grup de 12-14 obiecte strălucitoare. Nefiind în stare să le identifice, i-a atras atenţia soţului. Acesta, fotograf profesionist în marină, avea la el un aparat de filmat de 16 milimetri cu un film color încărcat. A oprit deci maşina, a luat aparatul, i-a pus teleobiectivul de 7,5 centimetri şi a tras circa douăsprezece metri de film. Cu câteva momente înainte ca obiectele să dispară, unul dintre acestea s-a desprins din grup. Obiectul poate fi văzut pe film traversând de câteva ori câmpul aparatului de filmat. Ulterior cei doi au declarat că apucaseră să vadă obiectele şi la mică distanţă, acestea fiind nişte discuri strălucitoare. Sosit la destinaţia sa, Newhouse a developat imediat filmul, făcând şi o copie, pe care a expediat-o la Air Force. Cei de aici au încercat să găsească o explicaţie dar fără rezultat. Seriozitatea şi pregătirea pe care o avea Newhouse au exclus varianta unei iluzii, a unui defect sau a unei farse.

Filmul a fost expediat apoi la laboratoarele de interpretare a fotografiilor aparţinând marinei militare, laboratoare situate lângă Washington. Specialiştii de aici au analizat filmul cadru cu cadru, consumând, în acest scop, peste *o mie de ore*. Ei au studiat mişcarea obiectelor, relaţiile dintre ele, luminozitatea lor, ca şi toate celelalte repere care se mai zăreau pe film. Rând pe rând au fost eliminate explicaţiile banale: baloane, avioane, păsări. Rezultatul final a fost – „obiect neidentificat, aflat sub un control inteligent". Între altele ei au precizat că

obiectele erau sfere luminate pe dinăuntru, care nu reflectau razele Soarelui.

OZN-urile – o armă secretă a naziştilor?

Există şi azi voci care pretind că multe discuri zburătoare observate în timpul războiului au fost de fapt „arme secrete" hitleriste. Ar fi fost oare în stare savanţii celui de al Treilea Reich să construiască farfurii zburătoare? În 1936, după declaraţiile unor cercetători care pot fi însă suspectaţi că au fost folosiţi în scopuri de dezinfomare, un OZN de provenienţă extraterestră s-ar fi prăbuşit pe teritoriul Germaniei. Întrucât nava era mai mult sau mai puţin intactă, savanţii germani ar fi depus eforturi serioase pentru a afla secretul principiilor sale de funcţionare. Din fericire pentru restul lumii, ei n-au reuşit aceasta până la sfârşitul războiului.

Există chiar şi analişti, între care Vladimir Terziski, care afirmă că germanii ar fi mers mult mai departe. După afirmaţiile acestuia, spre sfârşitul anilor 20 o rasă superioară extraterestră a intrat în legătură cu mai mulţi savanţi germani. În urma înţelegerii încheiate, ar fi fost amenajate baze subterane secrete, în care a început construirea unor nave antigravitaţionale şi s-ar fi efectuat şi experienţe de călătorie în timp. Concomitent, prin societăţi secrete cum ar fi *Thule*. *Vrill, Tempelhof* etc., s-a început difuzarea unor concepţii aparte privind progresul filosofic, cultural sau politic al omenirii, inclusiv de îmbunătăţirea raselor omeneşti, temă atât de dragă naziştilor. Se ştie că în 1933, când Hitler a preluat puterea, toate societăţile constructoare de avioane şi rachete au fost naţionalizate. Un rezultat al activităţii lor ar fi fost proiectarea şi poate chiar construirea unor exemplare din nava hibridă circulară antigravitaţională *RFZ-1*, iar în anii 1942-43 a staţiei spaţiale *Andromeda*, lungă de peste 100 de metri şi având forma de ţigară de foi. Aceasta din urmă a fost proiectată de grupul E4, departamentul pentru cercetare-dezvoltare al SS şi a fost realizată în nişte hangare de lângă Berlin, destinate iniţial zeppelinelor.

Dacă informaţiile de mai sus sunt mai mult decât discutabile, există în schimb documente din care ştim, relativ sigur, că, la ordinul lui Martin Bormann, mâna dreaptă a lui Hitler, începând din 1938 s-au construit în Austria, Bavaria şi Italia de Nord, gigantice uzine subterane destinate noilor arme secrete. La un moment dat în aceste uzine lucrau circa 250.000 de muncitori în condiţii nu cu mult deosebite de cele ale sclavilor.

Între altele, s-au realizat: primul avion de vânătoare cu reacţie operaţional *Messerschmitt 262*, aripa zburătoare cu reacţie *Horten No-IX*, avioanele cu reacţie cu decolare verticală *Natter*, etc.

Se ştie că, spre sfârşitul războiului, naziştii au încercat, cu febrilitate, punerea la punct a unor noi aparate de zbor. Exemplele cele mai faimoase sunt faimoasele rachete V-1 şi V-2, fabricate la *Peenemünde*, în nordul Germaniei. Lângă *Oberammergau*, în Bavaria, a existat un centru experimental al *Luftwaffe* în care s-au desfăşurat proiecte cum ar fi *Feuerball* (mingea de foc), un vehicul aerian menit să perturbe radarele şi să întrerupă comunicaţiile electromagnetice, sau proiectul *Kugelblitz* (fulger globular), un avion rotund, simetric, unic în istoria aviaţiei. După Renato Vesco, singurul autor care ştie de aceste arme, într-o carte publicată prima dată în 1968, aparatul Feuerball semăna cu carapacea unei ţestoase, funcţiona pe baza unui motor turbojet plat şi circular, care în timpul funcţionării genera un halo de flăcări şi lumină, urmărind automat aparatele inamice. Aceleaşi principii s-au aplicat şi la aparatul Kugelblitz, un aparat de asemenea automat; el ar fi fost distrus de către trupele SS în retragere, după ce apucase să participe la o singură misiune reuşită. Din păcate, nimeni n-a reuşit să găsească sursele din care Vesco s-a inspirat, pentru a realiza o confirmare independentă. În plus, în biografia oficială a lui Vesco apar contradicţii bizare.

Între legendele acestei perioade mai trebuie evocate două nume. Primul este al inginerului şi căpitanului din Luftwaffe *Rudolph Schriever*. În conformitate cu articole din *Der Spiegel*, *Bild am Sonntag* etc. el ar fi construit în 1941 prototipul unui „capac zburător”. Prototipul a fost testat cu succes în iunie 1942. În 1944 s-a construit, într-un laborator din apropierea Pragăi, o versiune mai mare. În jurul carlingii centrale era aşezat un inel din mai multe discuri mobile, cu reacţie, permiţând atât deplasarea verticală cât şi orizontală. Întregul aparat era înalt de 30 de metri. După unele informaţii aparatul ar fi fost testat cu succes în februarie 1945 (s-a spus chiar că discul a atins altitudinea de 12400 metri în trei minute, că a zburat cu o viteză de 2000 km-oră etc., fără să existe însă nicăieri o dovadă în acest sens), dar atât discul cât şi planurile au fost distruse în ultima perioadă a războiului. Schriever ar fi murit la sfârşitul anilor cincizeci şi, în conformitate cu cele publicate, într-un număr din 1975 al revistei *Luftfahrt International*, printre hârtiile sale s-ar fi găsit schiţe privind un disc zburător de mari dimensiuni. Dincolo însă de legendă, există şi persoane care se îndoiesc chiar că Schriever ar fi existat cu adevărat, iar primele referiri la numele lui, din nişte articole din 1950,

nu vorbesc decât de proiecte, nicidecum de vreun prototip. Remarcabil, aşa cum au remarcat unii analişti, este că cei ce vorbesc de Schriever nu ştiu nimic despre „kugelblitz" sau „feuerball", în timp ce Vesco nu pomenise nimic de cercetările lui Schriever. Ceea ce este însă mai rău, nici numele autorilor nici constatările lor nu mai apar nicăieri în impresionanta bibliografie privind istoria celui de al doilea război mondial. Toate acestea stârnesc puternice suspiciuni că materialele difuzate despre OZN-urile naziste (cele menţionate aici, dar şi altele, care au proliferat în ultimul timp, pe o bază documentară tot atât de neclară) sunt, în bună măsură, fabricate mult mai târziu, în scopuri de propagandă, în folosul unor cercuri oculte.

Un al doilea nume important este cel al lui *Victor Schauberger*, creatorul faimosului „elicopter" V-7 cu formă lenticulară. El a lucrat după război în slujba Statelor Unite. Aparatul construit de el funcţiona, după unele surse, pe bază de „diamagnetism" şi putea fi eventual confundat cu un OZN. Se pare că ar fi zburat doar un prototip de mici dimensiuni, fără echipaj. Poate că au fost realizate şi alte versiuni, mai mari, dar nu există nici o dovadă că acestea ar fi zburat. Wernher von Braun, părintele rachetelor V-1 şi V-2, afirma că elicopterele V-7 aveau, în loc de palete, tuburi rotitoare, care evacuau flăcări, astfel încât elicopterul părea să fie înconjurat de un cerc de foc. Când obiectul stătea nemişcat în aer, flăcările erau de culoare roşie, când accelera, flacăra devenea galbenă, apoi albă. Dar tot el afirma că obiectul era extrem de zgomotos şi lăsa în urma sa o trenă groasă de fum, deci, implicit, recunoştea faptul că nu putea fi confundat cu o farfurie zburătoare.

În 1945, cu puţin timp înainte de prăbuşirea celui de al Treilea Reich, savanţii implicaţi în aceste cercetări, în total aproape optzeci de personalităţi de prim rang, au fost capturaţi şi transferaţi cu maximă precauţie în Statele Unite. Printre ei au fost *Wernher von Braun* (1912-1977), părintele rachetelor americane şi cel pe care acesta îl considera drept profesorul său în tehnica propulsiei rachetelor: *Hermann Oberth* (1894-1989), cel născut la Sibiu şi ulterior profesor la Mediaş. Von Braun spunea „Profesorul Oberth era mereu cu 20 la 40 de ani înaintea noastră, a celorlalţi". Oberth era ferm convins că OZN-urile au origine extraterestră sau eventual sunt maşini de călătorit în timp. În 1954 el a declarat „OZN-urile sunt concepute şi dirijate de fiinţe inteligente de un nivel foarte înalt; aceste aparate sunt puse în mişcare de distorsiuni ale câmpului gravitaţional, convertind gravitaţia într-o energie utilizabilă. Nu am nici un dubiu în mintea mea că aceste obiecte sunt nişte tipuri de

maşinării interplanetare. Eu şi colegii mei suntem încredinţaţi că ele nu-şi au originea în sistemul nostru solar, dar avem impresia că ele ar putea utiliza planeta Marte sau vreun alt corp ceresc ca o staţie în drumul lor. Ele nu-şi au originea în sistemul nostru solar şi poate nici măcar în galaxia noastră".

Martin Bormann, numărul doi în ierarhia nazistă, convocase în 10 august 1944, la Strasbourg, mai mulţi reprezentanţi de frunte ai industriei germane şi oficiali ai partidului naţional socialist. Cu acest prilej Bormann a expus planurile operaţiunii „Adlerflug" (zborul vulturului). Întrucât războiul nu mai putea fi câştigat, nazismul trebuia perpetuat prin transferul, pe calea aerului, a unor cantităţi masive de bani, aur, acţiuni, patente, specialişti etc., în ţări sigure. În acest scop au fost create 750 de corporaţii tampon în Portugalia, Spania, Suedia, Elveţia, Turcia şi Argentina. Relaţiile ale lui Bormann cu lumea bancară, relaţii excelente încă dinainte de război, au înlesnit aceste acţiuni.

Americanii care au ocupat Germania au capturat numeroase documente, fişiere, planuri, fotografii. Dar, după anumite surse, un anumit dosar al naziştilor, cel referitor la nave discoidale, n-a fost niciodată găsit de aliaţi. El a dispărut fără urmă... În acelaşi timp, aşa cum afirmă cercetătorul *Jammie Romee*, au dispărut fără urmă şi 130 de proiectanţi nazişti de specialitate. Au mai dispărut câteva submarine, fiecare fiind capabil să transporte o încărcătură de până la 850 de tone, iar de la baza aeriană Tempelhof au dispărut mai multe avioane pregătite să zboare în Spania şi America de Sud. În sfârşit, din Reichsbank s-au pierdut fără urmă: valută în valoare de câteva zeci de milioane de mărci, lingouri de aur şi numeroase bijuterii. Documente, devenite publice în 1996, denotă că, în ultima perioadă a războiului, prin bănci elveţiene, s-a realizat, dinspre Germania spre alte destinaţii, transferul a circa 15 miliarde de *reichsmark*, echivalentul a 3% din produsul naţional brut al Statelor Unite (şi egal cu cel al Elveţiei).

Se ştie că **America de Sud**, mai ales Argentina şi Paraguay, a fost locul în care s-au ascuns cu predilecţie după război numeroşi nazişti, posibil chiar în frunte cu Martin Bormann. Oficial se spune că acesta ar fi murit la Berlin în ultimele zile ale războiului. Identificarea scheletului a fost făcută însă, în 1973, doar de o singură persoană, tehnicianul său dentar, un nazist fanatic. Mulţi se întreabă dacă nu cumva acesta a minţit cu bună ştiinţă pentru a-şi face şeful scăpat de urmărire. De pildă, Simon Wiesenthal, faimosul vânător de nazişti, nu s-a declarat niciodată convins că Bormann a murit la Berlin. După unele zvonuri, naziştii ar fi cumpărat

un teritoriu imens în Argentina, mai sus de orașul San Carlos de Bariloche. Să existe vreo legătură cu faptul că America de Sud este una dintre zonele de pe glob cu cele mai multe semnalări de OZN-uri? După unele informații, greu de crezut, naziștii ar fi realizat o escală și în Antarctica, unde s-au construit, departe de ochii curioșilor, baze subterane secrete destinate realizării unor OZN-uri, de pildă colonia „*Neu Schwabenland*".

OZN-uri construite în Canada?

Brad Steiger și *Sherry Steiger* afirmă în cartea lor „The Rainbow Conspiracy" că un prieten al lor, inginer proiectant, a lucrat un timp la uzinele aviatice *De Havilland* din Canada. El le-a povestit că spionajul canadian a pus mâna în ultimele zile ale războiului, la baza de rachete din Peenemünde, pe planurile unei nave aeriene circulare. Acestea ar fi fost remise în secret uzinelor De Havilland, unde s-a reușit construirea unei farfurii zburătoare, care s-a și înălțat de la sol, dar nu putea să se mențină mai mult timp în aer. Alte fire conduc la firma A.V. Roe Ltd. (AVRO) din Malton (Ontario). În 25 octombrie 1953 secretarul SUA pentru Air Force, Donald Quarles anunța „intrăm într-o nouă perioadă a aviației... avem un contract cu AVRO Ltd. din Canada, care s-ar putea materializa într-un aparat de zbor având formă de disc, întrucâtva asemănător imaginii populare asupra farfuriilor zburătoare... descendent al aparatelor convenționale, care nu trebuie privite ca supranatural sau misterios".

Într-un memorandum din 1955 către CIA se preciza că proiectul se numea „Y", șeful de proiect era John Frost, care ar fi obținut ideea aparatului de zbor de la germani, imediat după cel de al doilea război mondial. Obiectul vizat de acest proiect avea diametrul de circa 10 metri, grosimea de 35 centimetri, estimându-se că viteza aparatului va fi de trei ori viteza sunetului, iar înălțimea maximă de zbor de circa 30 de kilometri. Proiectul a eșuat din păcate și a fost abandonat în 1960, deoarece performanțele obținute au fost mult sub așteptări.

O variantă stranie a acestei istorii provine de la George Edwards, fost locotenent colonel în Air Force, care afirma că a lucrat un timp la proiectul AVRO, și că acest proiect a fost doar „o perdea de fum" pentru a acoperi testarea unei „nave spațiale extraterestre reale". Edwards mai spunea că „VZ-9 trebuia să fie o «acoperire» astfel ca Pentagonul să aibă o explicație ori de câte ori oamenii raportau că au văzut o farfurie zburătoare". Scriitorul Robert Dorr, veteran al aviației militare, era de aceeași părere și

spunea că astfel se explică de ce nava cu pricina nu a fost niciodată plănuită să poarte armament se mai explică, de ce nu s-a făcut publicitate privitor la testele de zbor din 1959 şi de ce o problemă atât de importantă a fost încredinţată unei puteri industriale secundare. Ceea ce măreşte stranietatea întâmplării este că, aşa cum se ştie, primele semnalări de OZN-uri au avut loc în apropierea graniţei dintre Statele Unite şi Canada, iar multe din misterioasele nave au fost văzute dispărând în direcţia Canadei.

Au făcut şi ruşii OZN-uri?

După război, secretele cercetării militare naziste n-au plecat doar spre vest ci şi spre răsărit. Ani la rând americanii s-au întrebat dacă nu cumva anumite apariţii stranii sunt arme sovietice fabricate pe această bază.

Timothy Good, comentând raportările de OZN-uri de pe malul Mării Baltice, de care aminteam mai sus, se întreabă, aşa cum au făcut şi alţii, dacă nu cumva era vorba de o variantă rusească a faimosului „elicopter" lenticular V-7, capturat de la nemţi şi dezvoltat. Se ştie că o parte din echipamentele, documentaţia şi specialiştii aeronavelor secrete germane a ajuns pe mâna ruşilor. Interesul acestora în realizarea unor aparate neconvenţionale este ilustrat de faptul că Dr. *Günther Bock*, realizatorul aripii zburătoare Horton, a fost foarte bine tratat în URSS, unde afirmativ ar fi contribuit la realizarea unei flote de aeronave, de tipul Horton XII, aflate la o bază militară la câţiva kilometri sud-vest de Irkutsk, în Siberia. Aeronavele urma să fie folosite pentru zboruri de recunoaştere, testarea apărării antiaeriene a SUA etc.

Într-un memorandum FBI din 25 martie 1949, distribuit birourilor teritoriale, se spunea „Pentru informarea dumneavoastră [...], o sursă confidenţială şi demnă de încredere anunţă că se crede că discurile zburătoare sunt mai degrabă rachete artificiale decât fenomene naturale. S-a stabilit de asemenea că în ultimii circa patru ani URSS s-a angajat în experimentarea unui tip necunoscut de disc zburător".

În 13 octombrie 1955 cartierul general al Air Force primea, de la Ambasada SUA din Praga, o telegramă, iniţial ultrasecretă, apoi mult timp secretă şi dată publicităţii treizeci de ani mai târziu, doar sub efectul legii de libertate a informaţiei. În telegramă se relata că trei oficialităţi americane, între care senatorul republican de Georgia, Richard Russell, efecuând o călătorie în URSS, au văzut în Transcucazia, în 4 octombrie 1955, la ora 19.10, de la fereastra trenului, „două aeronave

neconvenţionale rotunde, semănând cu nişte farfurii zburătoare [...] decolând aproape vertical". Pe suprafaţa lor exterioară se roteau luminiţe, iar înspre vârf aveau două luminiţe staţionare. Distanţa era de 2-3 kilometri, iar de la locul decolării reflectoare au urmărit urcarea, relativ înceată, a celor două nave, până la circa două mii de metri, după care viteza lor a crescut. Imediat *după* această observaţie, însoţitorii de tren au lăsat jos perdelele şi au interzis pasagerilor să privească pe geam.

Într-un memorandum înaintat la 19 octombrie 1955 către CIA, referitor probabil la această observaţie (numele martorilor au fost cenzurate) se menţionează că obiectul văzut semăna cu discul zburător, de inspiraţie germană, pe care John Frost îl construia la compania AVRO în Canada. Memorandul presupune că ruşii obţinuseră, de asemenea, ideea de la germani capturaţi în război.

Hermann Oberth scria, într-un articol din 1955, „În mod cert, V-7 nu explică rapoartele despre OZN-uri dinaintea sfârşitului războiului". Cu toate acestea, el nu excludea faptul că „Rusia a pus mâna pe planurile şi pe un model de V-7 şi a construit, pe cont propriu, unele modele care explică anumite rapoarte OZN". Totuşi, ceea ce făcuseră germanii erau prototipuri mărunte. Era neverosimil ca ruşii să fi realizat exemplare mai mari, capabile să zboare cu un echipaj de mai multe persoane. Ulterior, din surse ruseşti competente şi credibile, s-a confirmat că în Uniunea Sovietică nu fusese testat nimic asemănător cu acel V-7. De altfel Oberth conchidea şi el, spunând: „nu cred că Rusia fabrică OZN-uri; dimpotrivă, cred că acestea îşi au originea exclusiv în afara Pământului". Oberth va mai declara în 1968: „astăzi nu putem produce vehicule care să zboare ca OZN-urile. Ele folosesc câmpuri de gravitaţie artificială".

3. OFICIALITĂȚILE ÎNCEP SĂ SE ÎNGRIJOREZE

După incidentul de la Roswell, la ordinul președintelui SUA, armata și FBI decid să dezlege misterul OZN. Sunt declanșate proiectele Sign, Grudge, Blue Book. Rușii și englezii se întreabă și ei ce se întâmpă. Nu există nici o explicație, dar toți dau răspunsuri liniștitoare.

Armata se întreabă ce sunt OZN-urile

Unul dintre personajele cheie în istoria epavei de la Roswell a fost **Nathan Twining**, pe atunci șeful serviciilor tehnice ale Forțelor Aeriene, cu sediul la Wright Field (azi Wright-Patterson) lângă Dayton (Ohio). În 1953 Twining va deveni șef al Statului-Major Air Force, iar în 1957 șeful statelor majore reunite.

Stanton Friedman, consultând documentele bazei Wright Field a descoperit că generalul Nathan Twining a zburat pe 7 iulie la Alamogordo (New Mexico), nu departe de Roswell, rămânând în zonă până la data de 11 iulie. Faptul este confirmat și într-un articol de pe prima pagină a ziarului „Daily Record" din Roswell, din 8 iulie, în care generalul este citat declarând, în aceeași zi, la baza Kirtland din Albuquerque (în aceeași zonă din New Mexico), că „farfuriile zburătoare nu sunt experimente ale forțelor armate" și că „unii dintre martori au văzut fără îndoială ceva dar noi nu știm încă ce anume investigăm". Reamintim că 8 iulie a fost și ziua în care resturile prăbușirii misterioase au fost transferate de la Roswell la Fort Worth, unde vor fi prezentate drept „balon meteorologic" etc., iar de aici au plecat cu destinația finală Wright Field.

Deși în 1994 s-a spus oficial că vizita lui Twining la Roswell a fost o inspecție de rutină, plănuită mai de mult, într-o scrisoare din 17 iulie 1947 Twining își exprima regretele față de uzinele Boeing că „din cauza unei probleme foarte importante și neprevăzute" a fost plecat în ultimele două săptămâni din Dayton și că a trebuit să contramandeze, din acest motiv,

vizita convenită anterior. Un ufolog californian, Timothy Cooper, a primit în 1992 trei documente dintr-o sursă necunoscută*. Unul dintre aceste documente era o directivă către generalul Twining, în care se spune între altele: „Vă veți deplasa fără întârziere la Centrul de comandă al poligonului White Sands (n.n. lângă Alamogordo, New Mexico), cu scopul de a efectua o apreciere asupra obiectelor neidentificate despre care s-a raportat că sunt deținute acolo [...] Veți lua cu dumneavoastră experții, tehnicienii, oamenii de știință și asistenții pe care-i considerați necesari...". Documentul a fost aprobat în 9 iulie de președintele Harry Truman. Supus unor repetate expertize, directiva a fost declarată ca „probabil autentică", redactată la Pentagon, posibil din ordinul generalului Hoyt S. Vandenberg. Faptul că Președintele a aprobat documentul la două zile după ce Twining plecase, nu este ceva neobișnuit. O explicație poate fi faptul că abia după ce Twining a examinat rămășițele s-a conturat necesitatea de a raporta cele întâmplate lui Truman.

Ufologul Leonard Stringfield a primit în 1993, de la un agent, un document secret, datat 16 iulie 1947, semnat de Twining și adresat Comandantului Forțelor Aeriene. Documentul nu a putut fi autentificat, deci îl menționăm cu rezerva cuvenită. În el se vorbește despre îndeplinirea misiunii primite „prin directiva prezidențială" constând din cercetarea unui „disc zburător" recuperat și, posibil, a rămășițelor unui al doilea disc. Raportul apreciază că nava nu a fost construită în Statele Unite sau în Germania.

La 26 iulie 1947 președintele Harry Truman înființează *Consiliul Național de Securitate* (*National Security Council – NSC*), format din președintele S.U.A„ vicepreședintele, ministrul apărării, ministrul de externe și directorul biroului planului de urgență. Consiliul a permis în scurt timp crearea unui foarte complex sistem de servicii de securitate. Ufologul francez Jean Sider se întreba de ce a fost ales tocmai acel moment. Un astfel de organism nu fusese creat nici măcar după atacul de la Pearl Harbor care a dus la intrarea SUA în al doilea război mondial. În 1947 SUA era singura posesoare a bombei atomice (rușii o vor avea abia în 1949), deci, aparent, nu erau sub amenințarea iminentă a unui atac străin. Doar dacă nu cumva era vorba de o putere nepământeană...

În cadrul complexului de servicii de securitate care a fost organizat cu acest prilej, era și faimosul CIA, înființat în mai 1947, care, conform declarației unor foști colaboratori și în ciuda dezmințirilor oficiale, a

*Care se încadrează în grupul așa-numitelor „documente MJ-12", toate suspecte și asupra cărora se va reveni într-un capitol ulterior.

început, la puţin timp după aceea, colectarea, cercetarea şi ascunderea datelor referitoare la OZN-uri.

La 30 iulie 1947 experţii serviciilor tehnice ale armatei de la baza aviatică Wright, realizează un alt raport, aparent pe baza analizei a 28 de observaţii. Ei afirmă, foarte aproape de ceea ce declarase Twining: „farfuriile zburătoare nu sunt câtuşi de puţin imaginare; ele nu se explică prin fenomene naturale rău interpretate. Ceva zboară cu adevărat...". Documentul continua cu descrierea tehnică a observaţiilor.

Deşi se consideră că preocupările armatei americane privind OZN-urile datează din momentul incidentului Roswell, investigatorii Wendy Connors şi Mike Hall, cercetând în 1999 documente aflate la Dayton (Ohio) şi beneficiind de informaţii primite de la foşti ofiţeri, au descoperit cu surprindere că în toamna anului 1946, marina şi aviaţia militară examinau nu doar valul rapoarte privind „rachetele fantomă" din Suedia, ci şi o serie de observaţii ale piloţilor privind discuri zburătoare deasupra Pacificului şi a Statelor Unite, unele rămase necunoscute până în zilele noastre. La sfârşitul anului 1946, Colonelul *Howard McCoy*, colonelul *Miles Goll* şi alţi doi ofiţeri, au organizat, în mod neoficial, în cadrul grupului T-2 de contrainformaţii, cu sediul la baza Wright (ulterior Wright-Patterson), un birou ultrasecret, pentru discurile zburătoare. După observaţiile de OZN-uri ale lui Kenneth Arnold din 24 iunie 1947 şi alte câteva, similare, din aceeaşi perioadă, contrainformaţiile Air Force, prin generalul *Carl T. Spaatz*, au decis începerea unor investigaţii. Aflând de activitatea neaprobată (şi imputabilă, prin consumul de resurse) deja în curs, s-au făcut demersurile necesare pentru a le legitima „din urmă".* Operaţia a implicat generalii Twining, McDonald şi Schulgen, care au cerut, cu această ocazie, o opinie scrisă din partea investigatorilor, asupra tuturor manifestărilor cunoscute ale fenomenului. Azi a devenit clar că raportul Twining din 30 iulie a fost bazat tocmai pe aceste opinii.

Evident, una dintre primele ipoteze avansate a fost cea că OZN-urile reprezintă proiecte militare secrete americane. Încă la 10 iulie, un raport al **FBI**, devenit între timp accesibil, spunea că generalul George Shulgen, adjunctul şefului serviciilor de informaţii ale Forţelor Aeriene de la Washington, „l-a asigurat pe d-l... (numele a fost cenzurat) că nu există nici un proiect de cercetare al Ministerului de război sau al marinei legat de discurile zburătoare". La o nouă solicitare a FBI, generalul Schulgen scrie, la 5 septembrie, directorului FBI că „Forţele Aeriene nu au nici un proiect cu caracteristici asemănătoare cu cele care sunt atribuite discurilor zburătoare". Interesant este că, în acelaşi timp, pentru restul lumii, Forţele

Aeriene lăsau să se înţeleagă totuşi că OZN-urile reprezintă proiecte militare secrete americane. Motivul acestei duplicităţi era limpede: pe de o parte trebuia găsit repede un răspuns plauzibil la întrebările venite din partea marelui public, pe de altă parte trebuia câştigat concursul organismelor de investigaţii pentru a obţine date suplimentare asupra îngrijorătorului fenomen.

Problema nu era atât de simplă. Pe memoriul din 10 iulie al lui Schulgen, în care se cerea cooperarea FBI, Edgar Hoover, atotputernicul director al acestei instituţii, va nota: „Înainte de a cădea de acord, insistăm să avem acces deplin la discurile care au fost recuperate. De pildă în cazul *„La”*, armata a luat totul, iar nouă nici măcar nu ni s-a permis o scurtă examinare”. Azi se ştie, din documente desecretizate între timp că acel „La” însemna statul Louisiana, unde, pe data de 7 iulie, în localitatea Shreveport, militarii, anunţaţi de prăbuşirea unui OZN, au găsit, în mijlocul unui fum intens, un disc de aluminiu cu diametrul de 30 de centimetri, acoperit cu o ţesătură de fire. Pe disc scria „Made in USA”. Era evident o farsă menită să ironizeze căutătorii de farfurii zburătoare, după două săptămâni de nebunie naţională pe această temă. Indiferent însă cum a fost, Hoover a dispus în 30 iulie ca toţi agenţii FBI să coopereze cu armata şi Air Force în investigaţiile OZN. Colaborarea a fost valabilă până în 3 septembrie, când o notă nefericit formulată a fost difuzată prin bazele Air Force, insinuând că în această colaborare, cazurile cu adevărat serioase trebuie cercetate numai de armată, în timp ce FBI să se ocupe cu precădere de farsele de tipul capacelor de pubele sau de WC-uri, ori altele asemenea, date drept OZN-uri. Documentele schimbate în continuare n-au reuşit să împrăştie suspiciunile şi să apropie punctele de vedere ale părţilor, astfel că la sfârşitul lunii septembrie, Hoover a anunţat că FBI nu mai colaborează în continuare cu Forţele Armate în cercetarea OZN. În ciuda acestui fapt, istoria a dovedit că totuşi FBI a fost ulterior implicat, pe cont propriu, în investigarea câtorva cazuri mai interesante.

La solicitarea generalului Shulgen, în 23 septembrie 1947, generalul Nathan Twining i-a trimis acestuia o scrisoare, conţinând concluziile sale şi ale colaboratorilor săi privind deplasarea efectuată în New Mexico. În text sunt incluse descrieri deosebit de clare ale „farfuriilor zburătoare” observate, inclusiv de piloţi militari (fără a vorbi însă de epave recuperate). Twining afirma, că „fenomenul raportat este ceva real şi nu o vedenie sau o ficţiune”, încercând să estimeze posibilitatea ca industria americană să poată construi ceva similar ori şansele ca să fie vorba de un proiect secret, american sau străin. La sfârşitul scrisorii Twining scrie

„trebuie acordată atenţia cuvenită [...] absenţei de dovezi fizice sub forma unor exponate recuperate dintr-o prăbuşire, care să probeze, fără nici un dubiu, existenţa acestor obiecte".

Scepticii au văzut în această frază dovada că la Roswell nu s-a prăbuşit nici un OZN, întrucât. Twining nu avea cum să nu fie la curent cu acest incident. Dar, admiţând că el văzuse epava recuperată, ar fi putut oare să recunoască deţinerea OZN-ului de la Roswell, într-un document care urma să circule prin zeci de mâini, în afara cartierului general? Acest document era doar la nivel de „secret" în timp ce detaliile cazului Roswell erau, aşa cum vom mai vedea, „deasupra de strict secret", chiar cu două niveluri mai sus decât bomba cu hidrogen. Alţi analişti subliniază că materialul fusese elaborat de fapt de consilierii lui Twining, pe baza scrisorii lui Schulgen. Aceşti consilieri puteau să nu fie la curent cu detaliile mai sensibile ale cazului Roswell, iar Twining n-a făcut decât să semneze documentul, fără să mai schimbe conţinutul său. În sfârşit, întorcând fraza pe toate feţele, ea mai poate fi interpretată şi în sensul că Twining şi echipa sa nu aveau în acel moment acces la resturile OZN-ului prăbuşit şi mai poate fi înţeleasă şi în sensul unei recomandări, ca cei nechemaţi să nu aibă acces la astfel de dovezi fizice.

Proiectele „Sign", „Grudge" şi „Blue Book"

Ca urmare a scrisorii lui Twining, la 30 decembrie 1947, Statul Major a dispus înfiinţarea, în subordinea lui Twining, a unei comisii de anchetă numită „**Sign**" cu sediul la baza Wright. Proiectul a fost lansat oficial la 22 ianuarie 1948. Au fost chemaţi să participe consultanţi din cele mai diferite domenii, de la ofiţeri de contrainformaţii la oameni de ştiinţă. Printra aceştia din urmă s-a aflat şi Dr. **J. Allen Hynek**, profesor de astronomie la Universitatea statului Ohio din Columbus. El a fost invitat pentru două motive: declarase în public că toate OZN-urile pot fi explicate prin cauze naturale şi, întâmplător, era astronomul aflat la cea mai mică distanţă de baza Wright. Aşa cum probabil cititorul ştie, ulterior el va deveni unul dintre cei mai prestigioşi investigatori ai fenomenului OZN. Asupra cazului său vom mai reveni în cele ce urmează.

Într-o şedinţă a comisiei de consultanţi ştiinţifici al Air Force, ţinută în 17 şi 18 martie 1948, colonelul Howard McCoy spunea: „Avem un nou proiect – proiectul *Sign* – [...] despre obiecte sau discuri zburătoare neidentificate. Nu este de râs. Dispunem de peste 300 de rapoarte, care n-au fost publicate în presă, provenind de la persoane foarte competente [...]

Nu vă spun cât de mult am dori să avem una dintre acele prăbuşiri în zonă, ca să ne dăm seama ce anume sunt". Evident, adversarii scenariului prăbuşirii unui OZN la Roswell au profitat, din nou, să sublinieze că această declaraţie era o dovadă că Air Force nu dispunea de nici un fel de resturi de OZN-uri. Dar, ca şi în cazul afirmaţiei (trase ca la copiator) din scrisoarea generalului Twining, trebuie subliniat că şedinţa de mai sus n-a avut decât nivelul de securitate „secret", în timp ce recuperarea OZN-ului era clasificată mai sus de „top secret". Mai importantă este însă menţiunea a „peste 300" de rapoarte. Din toate documentele la care avem acces la ora actuală, se pot identifica doar 135 de rapoarte de OZN-uri până la data respectivă. Unde sunt celelalte cel puţin 165? Nu cumva ele sunt şi astăzi secrete? Nu cumva ele au fost, încă de atunci, dirijate către alte structuri militare, structuri care n-au fost cunoscute niciodată de marele public?

Între membrii comisiei „Sign" s-au conturat în scurt timp trei curente de opinie, susţinute, toate, cu multă patimă. Primul grup era convins că era vorba de aeronave de recunoaştere ale unei puteri străine, cel mai probabil Uniunea Sovietică. Al doilea grup era înclinat să respingă întreaga afacere, punând totul în seama unor păsări, nori, baloane meteorologice sau farse. Al treilea grup credea că OZN-urile au origine extraterestră. Aceştia din urmă au şi redactat, la sfârşitul lunii septembrie 1948 un raport ultrasecret, în care nu se excludea ipoteza ca vehiculele observate să fie nave extraterestre. Raportul a ajuns la generalul *Hoyt S. Vanderberg*, pe atunci şef al Statului Major. Acesta a ordonat imediat ca materialul să fie distrus. El şi-a motivat acţiunea spunând că, pentru a susţine o ipoteză atât de extraordinară ca cea extraterestră, dovezile erau insuficiente. Acest punct de vedere a fost întărit de Dr. *Donald Menzel*, profesor la Universitatea Harvard. Autoritatea sa a cântărit decisiv în deciziile ulterioare, în acest domeniu, ale oficialităţilor. Mult mai târziu, a devenit cunoscut şi faptul că Menzel avusese relaţii îndelungate cu CIA şi cu mai puţin cunoscuta dar nu mai puţin redutabila NSA (National Security Agency) şi că putea fi deci influenţat de punctele de vedere ale acestora.

Generalul Vandenberg a fost atât de supărat pe susţinătorii ipotezei extraterestre încât autorii acestui raport au fost transferaţi la alte unităţi, iar la 11 februarie 1949 toată comisia „Sign" a fost dizolvată, pe motiv că disensiunile din sânul ei îi blocau activitatea, dar şi datorită părerii că nu a realizat nici un progres în elucidarea cauzelor fenomenului.

Interesant că în ultimul său raport, din februarie 1949, comisia „Sign" aprecia că circa 20% din observaţii nu pot fi explicate prin fenomene naturale ori obiecte artificiale cunoscute. Se mai aprecia că, în

conformitate cu toate informaţiile, probabilitatea ca să fie vorba de nave aeriene sovietice este extrem de redusă. Pe de altă parte, credeau autorii, deşi nu se pot exclude vizitele venite din spaţiul cosmic, astfel de vizite erau extrem de improbabile. Un motiv: „obiectele zburătoare" observate în anii 1947 şi 1948 nu păreau compatibile cu zborul interplanetar... Cunoşteau oare specialiştii militari mai multe despre aceste nave şi erau derutaţi în faţa simplităţii lor?

Interesul armatei faţă de subiect a rămas în continuare neschimbat, totuşi, atât timp cât nu se putea difuza un comunicat oficial privind originea OZN-urilor, era bine ca marele public să afle cât mai puţin despre amploarea fenomenului şi, mai ales, trebuia combătută ipoteza extraterestră. Practic în acelaşi timp cu terminarea proiectului „Sign", în 15 februarie 1949, Direcţia de Informare a Forţelor Aeriene a difuzat un memorandum în care cerea ca de acum înainte rapoartele privind „aeronavele neconvenţionale" să fie transmise cât mai rapid cu putinţă la cartierul general de la Pentagon, „imediat după efectuarea observaţiei". Era anexat un formular de cinci pagini, cu rubrici extrem de detaliate privind forma, mişcările, dovezile fizice etc. ale obiectelor observate... De aceste rapoarte urma să se ocupe o altă comisie, numită, nu fără un anumit tâlc, „**Grudge**" (ranchiună, pică). În personalul proiectului au rămas doar cei mai sceptici dintre participanţii la proiectul Sign. De data aceasta nu s-au mai constatat nici un fel de disensiuni printre membrii echipei, dar aceasta deoarece îi unea pe toţi atât lipsa de entuziasm cât şi negativismul profund faţă de fenomenul OZN. Deşi proiectul a primit cu 23% mai multe rapoarte OZN decât Sign, recomandarea sa finală a fost că studiile privind OZN-urile ar trebui reduse atât ca timp, ca personal, cât şi ca fonduri. Iar cazurilor inexplicabile li s-a aplicat, invariabil, sigla de „cazuri psihologice".

La prima vedere, istoricii fenomenului au găsit inexplicabilă această schimbare brutală de atitudine. Unii au avansat ipoteza că „Grudge" a fost doar o organizaţie paravan, care trebuia să abată atenţia nechemaţilor de la cercetarea OZN-urilor, pentru ca oficialităţile să se poată ocupa de cazurile cu adevărat interesante, la un nivel foarte secret.

În septembrie 1951, au avut loc observaţii spectaculoase OZN, în special în preajma instalaţiilor militare. Mai ales ziarele locale, greu de controlat, publicau ştiri despre obiecte văzute cu ochiul liber, de zeci de martori sau despre obiecte neidentificate care apăreau pe ecranele radarelor, dispărând după câteva manevre imposibile pentru orice aparat de provenienţă pământeană, spre uşurarea militarilor care se temeau mai

mult decât de orice de apariţia unor bombardiere sovietice. În acest context, Statul-Major al aviaţiei militare şi-a adus aminte de comisia „Grudge". Constatând indolenţa şi incompetenţa de care dăduse dovadă în examinarea cazurilor care i-au fost remise, armata numeşte în fruntea comisiei un resposabil nou, tânăr şi plin de energie, pe locotenentul inginer **Edward J.Ruppelt**.

Pentru a marca mai bine cotitura dorită, proiectul „Grudge" este rebotezat **„Blue Book"** (cartea albastră), cu sediul tot la baza Wright-Patterson. Până în 1953, responsabilul proiectului va rămâne Edward J. Ruppelt. El va folosi, din 1951, pentru prima dată oficial, termenul de „obiecte zburătoare neidentificate" (utilizat şi în decembrie 1949, dar numai într-un document GRUDGE cu circulaţie restrânsă) şi mai ales va oficializa prescurtarea „UFO" (OZN). Ruppelt a remarcat faptul că în privinţa dovezilor privind realitatea OZN-urilor mai sunt multe de făcut. El a elaborat un plan de studiere a fenomenului extrem de riguros, prin care dorea să instituie standarde care să-i convingă chiar şi pe cei mai sceptici şi mai exigenţi dintre ofiţerii superiori. În acest scop, el va institui tehnici ştiinţifice de investigare şi îl va reactiva în cadrul proiectului pe J. Allen Hynek. Din păcate Ruppelt n-a fost în stare să-şi ducă bunele intenţii la îndeplinire, deoarece numărul de rapoarte devenise atât de mare, mai ales în vara anului 1952, comparativ cu mijloacele reduse pe care el le avea la dispoziţie, încât cazurile n-au putut fi examinate cu rigoarea dorită.

Ruppelt va fi avansat, peste scurt timp, căpitan. Aşa cum au remarcat însă analiştii, structura organizatorică a proiectului ar fi cerut pentru acest post un locotenent colonel, ceea ce putea fi interpretat fie că Air Force nu a luat studiul OZN-urilor în serios, fie că, din cauza războiului din Coreea, nu mai existau ofiţeri disponibili, fie chiar că mai exista undeva un organism paralel, mai important, iar Blue Book nu era decât o instituţie paravan.

Căpitanul Ruppelt va părăsi Air Force la sfârşitul anului 1953 şi îşi va publica opiniile privind câteva cazuri extraordinare de OZN-uri, în cartea *Report on Unidentified Flying Objects* (1956), insistând asupra caracterului inexplicabil al multor observaţii. El va muri din păcate în 1960, din cauza unui atac de cord. Puţin timp înainte, va retracta anumite afirmaţii din cartea amintită. S-a speculat mult dacă această retractare nu a fost cumva determinată de presiuni care s-au făcut asupra sa de cercuri ale armatei sau ale guvernului.

După plecarea lui Ruppelt, conducerea proiectului Blue Book a fost preluată de locotenentul Bob Olsson. Mulţi analişti sunt convinşi că, în

anii care au urmat, acest proiect a jucat doar un rol de paratrăznet, distrăgând atenţia de la cazurile cu adevărat grave, care au rămas în grija unor organisme oculte, despre care s-a vorbit foarte puţin sau de loc. Marele public trebuia să fie convins că fenomenul se află sub control şi că Air Force, prin nişte specialişti de primă mână, examinează toate rapoartele OZN, negăsind în ele nimic îngrijorător. Azi mai ştim că dintru început Blue Book nu dispunea nici de instrumentele necesare pentru a face anchete cu adevărat ştiinţifice nici de suficienţi specialişti pentru a încerca să enunţe concluzii. Mai târziu nu a mai existat nici voinţa pentru a face acestea.

Stalin s-a interesat de fenomenul OZN

În tot acest timp, nici celelalte mari puteri n-au rămas indiferente faţă de fenomenul OZN. Această observaţie este valabilă mai ales pentru Uniunea Sovietică.

Serghei P. Koroliov a fost numit în 1946 de către Stalin ca şef al programului sovietic de rachete teleghidate cu rază lungă de acţiune. Poligonul de la *Kapustin Yar*, din regiunea Astrahan, la nord de Marea Caspică, a devenit principalul loc unde, începând cu 1948 au fost testate astfel de rachete, punând bazele, între altele, ale viitoarelor succese sovietice în explorarea spaţiului cosmic dar şi în realizarea unor arme capabile să transporte focoase nucleare la mari distanţe. Mai multe dezvăluiri făcute în anii optzeci şi nouăzeci, între care un articol din 13 august 1991, din ziarul *Rabociaia Tribuna*, semnat de academicianul Valerii Burdakov, afirmau că în iulie 1947 (după alte versiuni, în 1948 sau la începutul anilor 50), Koroliov a fost chemat de Stalin, să se prezinte la sediul central al KGB, unde i s-au pus la dispoziţie o echipă de translatori şi un mare număr de documente, în special americane, privind fenomenul OZN. Între acestea se aflau şi documente despre obiectul prăbuşit la Roswell. Stalin dorea ca omul de ştiinţă să-i facă în trei zile un raport asupra acestui subiect. La termenul stabilit, Koroliov a prezentat în faţa lui Stalin raportul cerut, în care menţiona că fenomenul OZN este real, dar că, după părerea sa, „farfuriile zburătoare” nu par să fie o armă fabricată de o altă putere şi deci nu prezintă o ameninţare la adresa Uniunii Sovietice. Stalin i-ar fi mulţumit, spunând că părerea aceasta coincide cu a altor oameni de ştiinţă.

După aceleaşi surse, au fost consultaţi, în aceeaşi perioadă, şi alţi savanţi eminenţi, precum Igor V. Kurceatov, Mstislav V. Keldîş etc., care

au ajuns la concluzii similare. Este de menţionat concordanţa poziţiei lor cu cea reieşită din documentele, din aceeaşi perioadă, ale Air Force şi CIA, pe care nu este exclus că ruşii le cunoşteau.

În acelaşi articol, Burdakov afirma că Serghei Koroliov a văzut el însuşi, în 1962, un OZN deasupra rampei de lansare a navelor cosmice de la Baikonur. N-a fost de altfel singurul caz de „inspecţie" OZN la o lansare de pe acest cosmodrom, cum de altfel nici Cape Cannaveral n-a fost scutit de astfel de evenimente.

Valerii Burdakov mai afirma că a văzut personal un raport, întocmit de academicieni sovietici, la mijlocul anilor cincizeci, asupra eximinării unui artefact conic, dintr-un material cu structură cristalină, despre care s-a tras concluzia că nu putea avea origine pământeană.

În articol sunt menţionate mai multe cazuri de OZN-uri văzute de piloţi sovietici, începând din 1948. Câteva provin de la observatori credibili, dar, din păcate, o parte din acestea sunt poveşti la a doua sau a treia mână.

Churchill a întrebat şi el

După mai multe observaţii spectaculoase de OZN-uri pe cerul capitalei americane (în 19 şi 26 iulie 1952), observaţii intens mediatizate, primul ministru britanic, bătrânul Winston Churchill, a cerut informaţii privind acest subiect, secretarului de stat al aerului, lordul Cherwell. Într-o minută din 28 iulie 1952 Churchill întreba scurt „Despre ce este vorba în toată tevatura asta cu farfuriile zburătoare? Ce ar putea să însemne? Care este adevărul? Aş dori un raport, la o dată care vă convine". Cererea a provocat o oarecare agitaţie; între altele, o echipă de specialişti în contrainformaţii a fost trimisă în Statele Unite. Totuşi, răspunsul pe care l-a primit Churchill, în 9 august, era liniştitor: toate observaţiile OZN sunt explicabile prin fenomene naturale, aeronave, păsări, baloane, iluzii optice; halucinaţii sau farse şi aceasta este şi părerea americanilor.

Azi se ştie că autorităţile americane dispuneau, la momentul respectiv, de circa 1500 de rapoarte privind observaţii OZN (mai exact de 843 pentru anii 1947-1951 şi 1501 în tot anul 1952), dintre care *U.S. Air Force* considera că 20% nu puteau fi explicate. Era imposibil ca britanicii să nu fi cunoscut aceste concluzii. În plus, Marea Britanie nu a fost nici ea scutită de incidente OZN. Documentul trimis lui Winston Churchill era deci, voit sau nu, o dezinformare. Aşa cum au observat diferiţi analişti, a fost de altfel singurul document oficial, provenind de la armata britanică,

în care se insinua că există explicaţii pentru *toate* observaţiilor OZN. Documentele ulterioare recunoşteau, fără excepţie, că există un procent de observaţii credibile, care desfid orice interpretare obişnuită.

De pildă, în 19, 20 şi 21 septembrie 1952, în timpul desfăşurării unor exerciţii NATO, numite *Mainbrace*, deasupra Angliei de est şi a Mării Nordului, pe lângă avioanele şi navele participante, şi-au făcut apariţia nişte parteneri neaşteptaţi. Mai mulţi aviatori au descris discuri argintii, cu mişcări de „frunză căzătoare", urmărind avioanele de vânătoare. S-au primit şi rapoarte, concordante, de la civilii din zonă. În 20 septembrie, pe un portavion american, fotograful oficial, care lua imagini ale avioanelor aflate în desfăşurarea exerciţiului, a observat că toţi ofiţerii urmăresc un obiect discoidal, argintiu, strălucitor. El a făcut un număr de fotografii ale obiectului, fotografii care nu au fost însă niciodată regăsite. În ziua de 21, şase avioane britanice de vânătoare, zburând deasupra Mării Nordului, au văzut, în plină zi, un obiect similar. De câte ori avioanele încercau să se apropie de el, obiectul se îndepărta cu o viteză fantastică. Jocul a continuat până la un moment dat când, de parcă s-ar fi plictisit, obiectul a ţâşnit în sus, făcându-se nevăzut. Aşa cum a recunoscut un ofiţer de aviaţie britanic, într-o discuţie particulară cu Edward Ruppelt, exerciţiile *Mainbrace* au constituit momentul în care guvernul britanic a devenit conştient şi oficial interesat de fenomenul OZN.

În 16 decembrie 1953 ofiţerii superiori din aviaţia britanică au primit un memorandum, detaliind modul în care observaţiile de OZN-uri trebuie raportate imediat, ierarhic, direct la Ministerul Aerului, care le va examina „pentru a avea un control oficial asupra modului de a face publice aceste rapoarte". Se mai prevedea că „Toate rapoartele au o circulaţie restrânsă, iar personalul este avertizat să nu transmită nici o informaţie despre fenomenul observat decât persoanelor oficiale".

Aşa cum recunoştea colonelul de aviaţie Harold B. Collins (care a fost director-delegat pentru informaţii în cadrul Ministerului Aerului al Marii Britanii, între anii 1950-1953), englezii dispuneau, în 1954, de un număr foarte mare de rapoarte OZN, dintre care 35% au putut fi eliminate imediat, prin explicaţii obişnuite, alte 25% aveau *probabil* o explicaţie similară, 30%, deşi nu aveau explicaţie, proveneau dintr-o singură sursă sau din mai multe dar puţin credibile. În sfârşit, „10% din rapoarte au avut un observator de specialitate, bine calificat, de exemplu piloţi de încercare [...] s-au confirmat şi din alte surse, erau convingătoare prin ele însele, dar nu am putut găsi nici o explicaţie". Multe dintre observaţiile OZN raportate de armată, au ieşit la iveală abia în anii nouăzeci. Printre acestea se găsesc unele de o mare spectaculozitate.

Numeroase personalităţi britanice au fost de asemenea interesate de subiect. Scriitorul Desmond Leslie era văr de al doilea cu Winston Churchill şi foarte bine văzut în cercurile regale britanice. El a fost coautor, împreună cu Adamski, la cartea *Farfuriile zburătoare au aterizat* (1953), din care a oferit un exemplar ministrului britanic al aerului George Ward, care l-a primit cu interes, cerând şi informaţii suplimentare. Dar în 1954, interpelat fiind în Camera Comunelor în legătură cu un OZN văzut de mai mulţi militari, Ward declarase cu fermitate că OZN-urile erau baloane. Când Desmond Leslie i-a telefonat, exprimându-şi mirarea pentru inconsecvenţa sa, Ward i-a răspuns râzând: „Ce puteam să spun? Ştiu că nu a fost un balon. Şi tu ştii că nu a fost un balon. Dar până când voi avea o farfurie la sol, în Hyde Park, care să poată fi vizitată de public cu 6 penny intrarea, trebuie să fie baloane, altfel guvernul ar cădea, iar eu mi-aş pierde slujba".

Prinţul Philip, duce de Edinburgh, soţul reginei Elisabeta, a urmărit, în mod constant, literatura consacrată subiectului, făcând ocazional comentarii în sensul existenţei fenomenului, atestat de „dovezi provenind de la martori de încredere". Un alt membru al familiei regale britanice care a arătat un timp îndelungat interes faţă de fenomenul OZN a fost Lordul Louis Mountbatten, comandantul suprem al forţelor aliate din Asia de sud-est în timpul celui de al doilea război mondial şi şef al Statului Major al Apărării din 1958 în 1965. În februarie 1955 se pare că un OZN a aterizat pe domeniul său din Broadlands, în Hempshire. Mountbatten a interogat personal martorii, dând şi o declaraţie scrisă, în acest sens, asupra cazului. Nu mult timp după aceasta, într-o scrisoare adresată ziarului *Sunday Dispatch* scria că, după părerea sa; n-ar fi exclus ca OZN-urile să aparţină mai degrabă locuitorilor veniţi din alte planete decât să fie maşini create în zilele noastre. Ulterior, ca urmare a comentariilor defăimătoare cu care au fost înconjurate observaţiile OZN, el şi-a rugat biograful să nu menţioneze acest episod, deoarece „ar suna ridicol". Cititorul interesat poate găsi detalii asupra celor de mai sus, ca şi numeroase alte exemple, în cartea lui Timothy Good tradusă în româneşte cu titlul *OZN Top Secret*.

4. MAI PRESUS DE STRICT SECRET

OZN-urile se joacă de-a şoarecele şi pisica, deasupra Casei Albe şi a Capitoliului, cu avioanele de vânătoare. CIA elaborează un plan: OZN-urile vor rămâne un secret mai presus de oricare altul, raportarea observaţiilor va fi strict reglementată, nu se vor face publice decât cazurile banale. Se implică şi alte agenţii. SUA pretinde exclusivitate în relaţiile cu extratereştrii.

Vânătoare de OZN-uri pe cerul capitalei americane

Sfârşitul lunii iulie 1952 a fost plin de evenimente pentru americani: războiul din Coreea era în toi, jocurile olimpice de la Helsinki erau în plină desfăşurare, se convocase şi convenţia Partidului Democrat pentru a desemna candidatul la alegerile prezidenţiale ale Statelor Unite. Ziariştii nu se puteau deci plânge de lipsă de subiecte. Cu toate acestea în 29 iulie toate ziarele din SUA aveau pe prima pagină titluri cum ar fi *„Un roi de OZN-uri deasupra Capitalei"*. Ce a determinat această alertă?

În seara de sâmbătă 19 iulie, pe o vreme călduroasă şi senină, într-o perioadă cu trafic redus, controlorul Edward Nugent, a observat pe radarul principal, cu bătaie de o sută de mile, destinat controlului zonei aeriene din jurul Aeroportului National Washington, un grup de 7 obiecte, deplasându-se, cu o viteză cuprinsă între 160 şi 210 kilometri pe oră, la circa 25 de kilometri sud-sud-est de Washington. Şi-a chemat imediat şeful, pe Harry G. Barnes. Acesta a remarcat că mişcările obiectelor nu semănau cu cele ale unui avion, nu urmau un traseu prestabilit şi evoluau individual. După cinci minute a anunţat controlorii de trafic din turnul aeroportului. Unul dintre aceştia, Howard Cocklin, nu numai că i-a confirmat observaţia, pe un alt radar, dar a spus că vede cu ochiul liber, în aceeaşi direcţie, o lumină mare, portocalie. Un telefon de la baza Andrews, cu care Barnes era în legătură, anunţa că se vedea, şi de acolo, o minge de foc, portocalie, cu o coadă luminoasă, deasupra oraşului. Un ofiţer, de la aceeaşi bază, va raporta şi el, ulterior, că a văzut ceva „ce n-a

mai văzut niciodată înainte". Când şi-a chemat colegii să vadă şi ei, obiectul a accelerat brusc şi a dispărut.

Nici un fel de avioane care să justifice aceste observaţii nu erau în zonă. Barnes a chemat tehnicienii care au verificat aparatura radar, constatând că sunt în bună regulă. După aceasta, Barnes a anunţat Air Force că aeronave străine au violat spaţiul aerian în zona capitalei. Între timp câţiva piloţi, aflaţi în zbor, au comunicat că observă vizual obiectele, sau nişte lumini. Unele OZN-uri zburau în formaţii, altele zigzagau pe cer singure. Uneori zburau cu douăsprezece mii de kilometri pe oră (avioanele vremii nu atingeau nici a zecea parte a acestei viteze), alteori urcau sau coborau în zig-zag, apoi rămâneau pur şi simplu pe loc, atârnate minute în şir deasupra unui punct, ca după un timp să dispară instantaneu.

Operatorii de la baza *Andrews* a Air Force, dispuneau de un radar cu bătaie mai redusă. Aceştia la început nu văzuseră nimic, apoi au început şi ei să prindă nişte semnale inexplicabile pe ecranele radar. Şi piloţii civili au început să raporteze că văd obiecte luminose în jur. Între aceştia, căpitanul Casey S. Pierman, care pilota un zbor spre Pittsburg, a observat timp de cincisprezece minute şase obiecte luminoase. Bill Goodman, aviator, a raportat şi el, după miezul nopţii, turnului de control din Andrews, că vede un glob portocaliu care urca, cobora şi zigzaga pe cer. Interlocutorul din turnul de control vedea în acest timp şi el apariţia. Unele dintre obiectele observate de piloţi au fost concomitent confirmate pe radar.

Au trecut aproape trei ore de la anunţul lui Barnes până când şi-au făcut apariţia.două avioane de vânătoare din escadrila 142 de intercepţie, de la New Castle, lângă Wilmington (Delaware), aflată al circa 150 kilometri spre nord-est. Traficul aerian civil a fost deviat pentru un timp. Cele două avioane au explorat zona în care s-au semnalat misterioşii intruşi, fără să găsească însă nimic suspect, după care s-au întors la bazele lor. Abia s-au îndepărtat, că semnalele radar şi observaţiile vizuale au reapărut, durând până dimineaţa. Cu puţin înainte de răsăritul Soarelui, Barnes a putut să vadă, la un moment dat, zece obiecte radar de origine necunoscută simultan. O dată cu intensificarea traficului aerian, acestea au dispărut.

După ora două în zori, operatorul din turnul bazei Air Force din *Bolling*, raportase şi el că vede un obiect rotund, luminos, plutind, la joasă înălţime, spre sud-est. Observaţia vizuală nu a fost confirmată prin radar. Cazul era important, deoarece în nici un caz nu putea fi vorba de o „contaminare prin isterie de masă" cum s-a insinuat pentru celelalte două aeroporturi.

Primele informaţii asupra incidentului au ajuns în presă la începutul săptămânii următoare. Spre deosebire de alte relatări similare, a şocat faptul că rapoartele proveneau nu de la indivizi izolaţi ci de la mari grupuri de persoane şi, tot pentru prima dată, *Air Force* recunoştea că obiectele neidentificate au fost văzute concomitent şi pe radarele de la *Washington National Airport* şi de la bazele militare *Andrews* şi *Bolling*.

Interesant (dar semnificativ) este faptul că nimănui nu-i trecuse prin cap să anunţe pe cei de la proiectul Blue Book. Edward Ruppelt a aflat de cele întâmplate dintr-un ziar, luni, fiind, întâmplător, în delegaţie cu alte treburi, tocmai la Washington. Pentagonul a fost de acord că Blue Book ar putea cerceta cele întâmplate, iar Ruppelt să-şi amâne întoarcerea la Dayton. Acesta şi-a propus să stea de vorbă imediat cu personalul de la cele trei staţii radar, cu meteorologii şi cu piloţii. A cerut o maşină pentru a putea ajunge repede în aceste locuri, dar i s-a spus că nu există nici una disponibilă. Când a propus să închirieze o maşină şi să i se deconteze cheltuielile, a fost refuzat, sugerându-i-se să ia autobuzul, ceea ce nu i-ar fi permis să ajungă la timp în locurile propuse. În cele din urmă, cineva i-a spus că în fond delegaţia sa în Washington era pentru o singură zi, şi dacă nu se va întoarce de îndată la Dayton va fi considerat „absent la datorie". Drept urmare, frustrat, Ruppelt şi-a anunţat şeful de la Pentagon că va lua primul avion spre baza Wright-Patterson, ceea ce a şi făcut.

Peste exact o săptămână de la prima lor apariţie, în seara de sâmbătă 26 iulie, OZN-urile s-au abătut din nou asupra capitalei americane. La ora 22.30 Barnes a fost din nou chemat să vadă pe ecranul radarului cinci sau şase obiecte deplasându-se spre sud cu mare viteză. Turnul de control de la National Airport şi baza Andrews au confirmat observaţiile. După puţin timp au început semnalările vizuale din partea piloţilor avioanelor comerciale. Câţiva militari de la baza Andrews au văzut, de la sol, trei lumini străbătând în tăcere bolta. Tensiunea a continuat, fără ca cineva să reacţioneze. La un moment dat, obiectele misterioase au apărut chiar şi deasupra Capitoliului şi a Casei Albe, zone absolut interzise zborurilor, din raţiuni evidente de securitate. Atunci Barnes a făcut apel la Pentagon. Ca răspuns, la ora 23.25, două avioane de vânătoare F-94 au fost ridicate în văzduh de la baza din New Castle. Deşi obiectele continuau să fie văzute de radarele de la sol, ele păreau să se joace de-a şoarecele şi pisica cu aviaţia militară. Unul dintre piloţii avioanelor de vânătoare a reuşit să vadă patru puncte luminoase care apoi s-au depărtat cu o viteză extraordinară. Locotenentul William Patterson a raportat mai târziu: „M-am îndreptat spre o lumină strălucitoare pe care am apreciat-o la

distanţa de 10 mile. După ce am străbătut două mile, am pierdut contactul vizual cu ea". După o altă versiune, luminile s-au îndreptat cu o viteză fantastică spre avionul său, pe care l-au înconjurat. Locotenetul, îngrozit, a întrebat baza *Andrews* dacă e cazul să deschidă focul. După cum a declarat Albert M. Chop, ataşat de presă civil al *Air Force*, răspunsul bazei a fost „o tăcere năucă... După câteva secunde de tensiune, OZN-urile s-au retras şi au părăsit scena". Oricum, avionul nu le-ar fi putut urmări, deoarece radarele au estimat că uneori viteza acestor obiecte (estimată până la 13.000 kilometri pe oră) era mult mai mare decât cea a unui F-94. După un timp, când avioanele de vânătoare, nemaivăzând nici un OZN, s-au îndreptat spre bază, obiectele au apărut din nou deasupra capitalei.

În 26 iulie, imediat după primele semnalări, Ruppelt a fost întrebat de reporteri, ce anume face *Air Force* confruntat cu această nouă „invazie", Ruppelt, frustrat şi furios, în loc să răspundă, diplomatic, „no comment", a spus: „N-am idee ce face *Air Force*. Cel mai probabil nu face nimic". Totuşi a trimis imediat trei ofiţeri, care lucrau în cadrul proiectului *Blue Book*, la aeroport. Astfel ei au putut fi de faţă la majoritatea observaţiilor. De această dată s-au prezentat la aeroport şi reporterii, care au fost însă îndepărtaţi rapid, sub pretextul că noaptea se lucrează pe nişte frecvenţe secrete, pe care civilii n-au voie să le cunoască. În următoarele patru ore semnalările s-au succedat cu scurte întreruperi. Uneori OZN-urile apăreau literalmente în roiuri. Au fost momente când s-au numărat simultan până la douăsprezece pe ecranul unui radar. Controlorii de trafic, persoane cu experienţă, au apreciat că majoritatea obiectelor erau „solide" ori chiar „metalice", iar personalul de la baza Andrews spunea că pe radar se recepţionau „ecouri compacte", asemănătoare celor de la o aeronavă care vine la aterizare, diferită fiind doar viteza şi mişcările: obiectele când pluteau nemişcate, când ţâşneau cu o viteză extraordinară, când făceau întoarceri în unghi, imposibile prntru un aparat construit de mâna omului. Ulterior s-a declarat că, deşi astfel de obiecte fuseseră detectate adesea în ultimul timp, „niciodată nu apăruseră atât de numeroase, o perioadă atât de lungă şi atât de clare". Apoi, din nou, înainte de apariţia zorilor, ele au dispărut. Evident, ştirile despre aceste observaţii au făcut în scurt timp înconjurul lumii prin agenţiile de presă.

Obiectele au reapărut şi pentru a treia oară, în noaptea de 29 iulie, într-un număr tot atât de mare, între orele 1.30 şi 5.30. Întrucât observaţiile radar n-au mai fost, de data aceasta, confirmate vizual, Henry Barnes, care le observa de la postul său de la National Airport, a luat decizia că nu este cazul să mai alarmeze pe nimeni... În zilele care au urmat, misterioasele obiecte au fost semnalate pe tot cuprinsul Statelor Unite.

În 28 iulie toate avioanele militare cu reacţie ale Air Force fuseseră, timp de 24 de ore, în stare de alarmă, gata oricând să se ridice în aer pentru intercepţie. O astfel de „alertă roşie" a fost instituită pentru prima dată de la terminarea celui de al doilea război mondial. Cu toate acestea reprezentanţii armatei vor afirma, peste puţin timp, în public, că nu existau motive de nelinişte.

În 29 iulie *Air Force*, a convocat cea mai mare conferinţă de presă de la terminarea războiului. În mod suspect nu a fost însă invitat nici un martor ocular al celor întâmplate. Purtătorul de cuvânt, generalul John A. Samford, a admis că, în general, circa 20% dintre observaţiile de OZN-uri nu puteau fi explicate. 60% din observaţii proveneau de la civili, 25% de la piloţi militari, 8% de la piloţi civili. Samford a declarat că armata nu are intenţia să ascundă nimic opiniei publice şi că nu a fost vorba de un experiment al armatei, marinei sau al comisiei pentru energie atomică, deoarece în acest caz el ar fi avut cunoştinţă despre aceasta. Samford a adăugat: „Noi nu cunoaştem cauzele fenomenelor semnalate, dar suntem convinşi că ele nu constituie o ameninţare pentru ţara noastră. Nu putem, evident, să excludem cu absolută certitudine ipoteza unor vizitatori veniţi de pe alte planete sau dintr-o ţară străină, dar credem mai degrabă că ar fi vorba de fenomene fizice pe care, în stadiul actual al ştiinţei, nu suntem în măsură să le explicăm".

Căpitanul *Roy James*, specialist în radare, adus în acea dimineaţă din altă parte şi care nu a apucat să stea de vorbă cu operatorii care au urmărit misterioasele apariţii, şi-a exprimat convingerea că, cel mai probabil, semnalele radar se datorau faptului că deasupra Washingtonului se instalase o inversiune de temperatură în straturile superioare ale atmosferei. Aaceastă ipoteză, îmbrăţişată cu entuziasm de *Air Force*, s-a demonstrat repede că era inconsistentă. Pe de o parte, operatorii radar erau obişnuiţi cu semnalele provenind de la o inversiune termică şi suficient de experimentaţi să le poată deosebi de cele venind de la un obiect solid. Pe de altă parte, s-a confirmat, oficial, de către meteorologii de la *US Weather Bureau*, că inversiunea temică prezentă în acele zile deasupra Washingtonului era prea slabă pentru a cauza ecouri radar. Cât despre cei care au văzut luminile cu ochiul liber, Air Force sugera că aceştia s-au înşelat şi au luat drept OZN-uri nişte stele ori planete strălucitoare. Această explicaţie, omniprezentă, n-ar mai necesita comentarii. Piloţii vedeau, noapte de noapte, planete strălucitoare; deci nu exista nici un motiv ca, dintr-o dată, să le dea o interpretare atât de exotică.

Căpitanului Ruppelt, a venit şi el, cât a putut de repede, la Washington, fiind tratat cu aceeaşi indiferenţă. Totuşi, graţie lui, acest caz va figura în

Blue Book ca „neexplicat". El va mai afla că radarele înregistraseră şi cu alte ocazii astfel de ţinte deasupra Washingtonului, ajugând până la cincizeci în noaptea de 23 mai 1952. De asemenea a aflat că în lunile iunie, iulie şi august practic în fiecare noapte au fost inversiuni de temperatură, dar numai în acele câteva nopţi au fost văzute ţinte radar „solide".

În cartea *Rainbow Conspiracy*, Brad şi Sherry Steiger afirmă că la 26 iulie s-ar fi ordonat doborârea intruşilor, dar, dând dovadă de bun simţ, Casa Albă a anulat acest ordin la scurt timp după emitere. S-a mai spus chiar că savanţi renumiţi, între care Albert Einstein, apucaseră să protesteze împotriva ordinului de doborîre a OZN-urilor, nu numai în numele unei viitoare „păci galactice" ci şi ca o măsură de autoocrotire. Dacă OZN-urile care se apropiau de Washington erau în posesia secretului călătoriilor prin spaţiul interplanetar, atunci şi armamentul lor trebuia să fie mult mai eficient decât cel pământesc, deci nu era cazul ca aceste OZN-uri să fie provocate.

După anumite surse ar fi existat totuşi şi unele confruntări. Numărul din martie 1986 al revistei *Just Cause* a publicat o scrisoare a amiralului în retragere Herbert Knowles, în care acesta afirmă că, în perioada la care ne referim, a avut prilejul să examineze resturi dintr-un disc de mici dimensiuni, doborît în 1952 de un avion de vânătoare deasupra capitalei americane. Amiralul precizează că discul, avariat, s-a prăbuşit în curtea unui fermier din statul Virginia, la sud de râul Potomac, în imediata apropiere a Washingtonului. Au fost recuperate mai multe bucăţi, Knowles descrie una dintre ele ca având o structură metalică amorfă, o formă uşor curbată, netedă dar nu lucioasă, de culoare maronie în zona rupturilor. Nu era foarte uşoară. O analiză chimică a piesei a pus în evidenţă fier, celelalte componente rămânând însă necunoscute. Părerea amiralului Knowles era că discul era doar un dispozitiv de observaţie telecomandat, aşa cum au fost semnalate multe în vecinătatea instalaţiilor militare.

Grupul Robertson scoate castana din foc

Dacă, după conferinţa de presă care a urmat observaţiilor de la Washington, mass-media a înghiţit, cu o oarecare voioşie, găluştile cu „inversiunile de temperatură" şi cu „nu constituie o ameninţare pentru ţara noastră", nu acelaşi lucru s-a întâmplat cu oficialităţile.

În luna iulie 1952 americanii au trimis peste 300 de rapoarte privind OZN-urile. Acesta a fost se pare momentul în care şi *Central Inteligence*

Agency (CIA) a devenit cu adevărat interesat în subiect. Directorul CIA, generalul Walter Bedell Smith a cerut şi a primit, în 24 septembrie 1952, o notă de la *H. Marshall Chadwell*, directorul adjunct al biroului de informaţii ştiinţifice CIA. În notă se arată că Centrul de informaţii tehnice al Forţelor Aeriene (*Air Technical Intelligence Center* – ATIC) a pus la punct un sistem de colectare a informaţiilor despre OZN-uri şi că din 1500 de rapoarte OZN examinate 20% au rămas neexplicate (28% dintre cele din 1952). Dar dacă un obiect metalic poate fi confundat cu un ecou venit de la o inversiune termică, „ne găsim în situaţia că, în cazul unui atac [din partea Uniunii Sovietice], să nu fim în stare să deosebim rapid un echipament real de o fantomă. Pe măsură ce tensiunea va creşte noi ne vom găsi confruntaţi cu riscul din ce in ce mai mare al unor alarme false şi cu pericolul, încă mai mare, de a lua ceva real drept o fantomă".

Chadwell mai era îngrijorat şi de posibilitatea ca sovieticii să răspândească istorii cu OZN-uri, ca o potenţială armă psihologică, pentru a semăna „isterie de masă şi panică". El propune ca „pentru a reduce la minim riscul de panică, ar trebui instituită o politică naţională referitor la ce ar trebui spus publicului despre fenomen...". Problema ar trebui să fie adusă la cunoştinţa Consiliului Securităţii Naţionale (*National Security Council – NSC*).

Într-adevăr, aşa cum scria *The New York Times* din 1 august 1952, observaţiile din Washington, ca şi celelalte din luna iulie, au fost atât de numeroase încât au afectat „activităţile obişnuite de spionaj-contraspionaj" blocând canalele de transmitere a informaţiilor. În cazul unei invazii terestre, din partea unei puteri străine, o paralizare de felul acesta a comunicaţiilor putea deveni o armă redutabilă.

La scurt timp după aceasta, documentele arată că NSC a însărcinat CIA cu examinarea situaţiei. Totuşi, într-un memorandum din august 1952, Edward Tauss, şeful departamentului pentru arme şi echipamente al Biroului de Informaţii Ştiinţifice, menţiona între altele că în problema OZN-urilor „este imperios necesar ca nici cel mai mic semn al vreunui interes al CIA în acest sens să nu ajungă la presă ori la marele public, deoarece, cu tendinţele lor alarmiste, aceştia ar interpreta un astfel de interes drept o confirmare a faptului că în mâinile Guvernului Statelor Unite se află şi fapte nedate publicităţii".

La 2 decembrie 1952 directorul CIA, Walter B. Smith primeşte o nouă scrisoare de la directorul adjunct pentru informaţii, în care se afirmă textual „se petrece ceva care reclamă atenţia noastră imediată [...] Observaţiile asupra unor obiecte neidentificate, deplasându-se, la mare

altitudine, cu o viteză foarte mare, în zona unor importante instalaţii militare americane, sunt de o asemenea natură încât nu pot fi atribuite unor fenomene naturale sau unor tipuri cunoscute de vehicule aeriene".

Avem deci dovada (întărită şi de multe alte documente desecretizate între timp) că şefii CIA (contrar a ceea ce s-a afirmat, repetate ori, în mod oficial) nu numai că acceptau realitatea OZN-urilor dar considerau necesar să le cerceteze cu maximă atenţie şi discreţie. Motivul era multiplu; între altele: interesul faţă de posibile utilizări militare ale principiilor de funcţionare ale acestor vehicule, îngrijorarea pentru faptul că acestea survolau, nestingherite şi urmărind un ţel obscur, instalaţii militare secrete, întreprinderi de importanţă strategică ori sedii ale conducerii statului dar, mai ales, teama că ruşii ar putea profita de isteria colectivă pe care un val de OZN-uri ar putea-o stârni, ori că identificarea greşită a unor OZN-uri drept rachete sau avioane sovietice ar putea declanşa al treilea război mondial.

Castana trebuia scoasă din foc cu mâna altcuiva; cel mai bine cu a unor oameni de ştiinţă. Astfel a fost selecţionat şi convocat la Pentagon în perioada 14-17 ianuarie 1953 aşa numitul **„grup Robertson"** (*Robertson Panel*). Obiectivul ocult era cel de a „dezumfla" zvonurile privind OZN-urile care circulau în rândurile marelui public. Nucleul grupului era format din dr. H.P.Robertson (specialitatea astrofizică, preşedinte), dr. Luis Alvarez (fizică, radare, ulterior laureat al premiului Nobel), dr. Lloyd V. Berkner (geofizică), dr. Samuel Goudsmit (fizică atomică, statistică) şi dr. Thornton Page (astrofizică). La unele lucrări au mai participat dr. J. Allen Hynek (astronomie) şi Frederik C. Durand (proiectile şi rachete). Timp de trei zile, în total douăsprezece ore, au fost prezentate două filme, rapoarte asupra interesului ruşilor privind cazurile americane OZN, hărţi cu localizările observaţiilor etc.

S-a vădit desigur în scurt timp discrepanţa dintre prejudecăţile şi obiectivele fiecăreia dintre instituţiile implicate. Forţele Aeriene au selecţionat 100 de observaţii inexplicabile, dintre cele mai amănunţit verificate. Oamenii de ştiinţă au examinat doar 15 dintre acestea, sărind peste cele mai incitante, declarând că ele „reprezintă rapoarte noi, neevaluate". În final, experţii au fost de părere că „pot fi găsite explicaţii rezonabile *pentru cele mai multe* observaţii" şi că „alte cazuri pot fi explicate *într-o manieră similară*" (subl. noastre). Howard Blum, în volumul „Out There" (1990) observă, pe bună dreptate, că douăsprezece ore de masă rotundă n-aveau cum să găsească o soluţie definitivă problemei OZN-urilor.

Unul dintre cazurile prezentate a fost cel din Tremonton (Utah). Grupul Robertson a examinat acest caz în fugă şi a tras imediat concluzia că este vorba doar de nişte păsări (pescăruşi?) foarte prost filmaţi. „Explicaţia" a rămas consemnată în toate documentele ulterioare. Nimeni nu s-a mai întrebat cum de atâţia specialişti, care examinaseră pelicula timp de 1000 de ore, nu au putut recunoaşte nişte păsări (automat ei erau calificaţi astfel drept incompetenţi) şi nimeni n-a luat în seamă depoziţia lui Newhouse, martor la evoluţia unor discuri vizibile clar, depoziţie pe care el şi-a menţinut-o în numeroase interviuri, şi la un sfert de veac de la eveniment.

Un colonel de contrainformaţii Air Force, care a asistat la întrunirea grupului Robertson, afirma mai târziu că de fapt dezbaterile au fost conduse de agenţii CIA, astfel încât oamenii de ştiinţă „păreau drogaţi". La rândul lor, era clar că aceşti agenţi „executau doar nişte ordine". Evident, nu era o sarcină foarte grea deoarece, în majoritatea lor, savanţii au o repulsie faţă de situaţiile pe care ştiinţa lor nu le poate explica, iar prima reacţie este să le catalogheze drept iluzii. Mai mult, cei ce nu procedează astfel vor fi marginalizaţi de comunitatea ştiinţifică din care fac parte, cu efecte importante pentru carieră.

Raportul care a fost elaborat afirma că „existenţa unor fiinţe inteligente [...] altundeva decât pe Pământ este extrem de improbabilă" şi că „nu există nici o dovadă a vreunui act ostil sau pericol" din partea OZN-urilor *în sine*. Problema reală o reprezintă *rapoartele asupra OZN-urilor*. Acestea puteau genera situaţii periculoase din următoarele motive: „**a**. Identificarea greşită a obiectelor inamice reale de către personalul de apărare, **b**. supraîncărcarea canalelor de raportare a urgenţelor [...], **c**. subiectivismul publicului care ar putea determina o isterie în masă şi marea vulnerabilitate la un posibil război psihologic inamic". Toate acestea ar putea fi utilizate de duşmani ca o armă indirectă.

Raportul grupului Robertson, larg mediatizat, recomanda, în logica de mai sus, demitizarea sistematică a rapoartelor OZN, pentru „reducerea interesului public faţă de «farfuriile zburătoare», care astăzi trezeşte o reacţie psihologică puternică". Operaţia trebuia executată prin mass media: televiziune, filme, articole publice. Pentru conducerea acestei operaţii, se recomanda „prezenţa unui psiholog familiarizat cu psihologia maselor, care să avizeze natura şi extinderea programului".

Căpitanul Edward J. Ruppelt, şeful proiectului Blue Book, a declarat mai târziu maiorului Donald Keyhoe că, în urma acestei recomandări, CIA „a ordonat să ascundem observaţiile când era posibil, iar când un raport

ieşea la iveală, trebuia să publicăm rapid o explicaţie, să facem ceva care să anihileze raportul şi să ridiculizăm martorul, mai ales dacă nu putem găsi un răspuns plauzibil. Trebuia să ne discredităm chiar şi proprii piloţi". Cu alte cuvinte, s-a decis ca rapoartele OZN să fie împărţite de acum înainte în două categorii: cele uşor de explicat (prin cauze naturale, avioane, farse etc.) să fie lăsate la îndemâna unei comisii semitransparente, în timp ce observaţiile îngrijorătoare (deci suspecte de a avea o cauză nepământeană) să capete un caracter ultrasecret. Merită să mai amitim că Joseph I. Bryan, fondatorul şi primul şef al Departamentului pentru Războiul Psihologic al CIA, recunoştea, în 1960, că „informaţiile despre OZN-uri, inclusiv rapoartele unor observaţii, au fost şi sunt încă oficial ascunse"...

Motivele secretomaniei

Pe vremea primelor observaţii OZN, surescitarea şi entuziasmul au produs grămezi de rapoarte pe mesele şefilor structurilor militare. Apoi s-a observat că şefii mai mult se enervau decât se bucurau de aceste rapoarte, întrucât ceva necunoscut continua să bântuie nestingherit cerul naţional, ceva căruia nu i se puteau găsi nici explicaţii nici antidot. Rezultatul a fost că subalternii au început să ezite să mai raporteze superiorilor proporţiile fenomenului, ceea ce a liniştit superiorii, care astfel nu mai aveau motive să creadă în OZN-uri, iar dacă superiorii nu credeau, obligaţia subalternilor era să nu creadă nici ei, aplicând politica struţului.

Atitudinea aceasta avea totuşi logica ei. Existau numeroase motive pentru care eventualele informaţii despre civilizaţiile extraterestre trebuia să fie ţinute secrete. Dacă se accepta că OZN-urile erau nave aparţinând unor civilizaţii mult mai avansate decât noi, învăţaţii ar fi trebuit să recunoscă faptul că foarte multe afirmaţii de tipul „nu poate exista o viteză mai mare ca cea a luminii" nu vor mai putea fi susţinute, de unde pierderea încrederii în toată ştiinţa care se predă la şcoală. Şi armata ar fi obligată să-şi recunoască neputinţa de a contracara aceste nave, în faţa contribuabililor care o finanţau. Religia, pilonul cel mai puternic al moralităţii, ar fi trebuit să accepte că civilizaţii superioare nouă ar putea oferi alte mijloace decât cele pe care noi le considerăm singurele care duc la mântuire. Dar şi puterea politicienilor ori a banilor, ca şi toate valorile şi toată cultura noastră, ar fi fost puse sub un mare semn de întrebare.

Studii sociologice, unele finanţate chiar de NASA, menite să estimeze impactul întâlnirii cu reprezentanţii altor civilizaţii, vorbeau de groaza în

fața invaziei unui inamic implacabil, de erodarea structurilor tredițïonale de puterede pe glob, de prăbuşirea autoritătii, jafuri, panică generalizată. Din acest motiv instituțiile tradiționale de putere au făcut totul pentru păstrarea secretului, în interesul „securității naționale". Există autori (de pildă Donald Ware) care par a şti chiar că guvernul SUA a făcut, repetate ori, la sfârşitul anilor 40, sondaje de opinie pentru a estima dacă preşedintele ar trebui sau nu să facă o declarație oficială privind existența extratereştrilor. Rezultatele au fost descurajatoare. Dacă ar fi aflat de venirea unor extratereştrii, oamenii fie erau pregătiți să-i extermine pe invadatori cu arma, fie considerau că OZN-urile reprezentau diavolul. Astronomul Donald Menzel explica necesitatea acestei politici a struțului spunând „publicului îi este frică de «farfuriile zburătoare»; lipseşte doar o scânteie pentru a da naştere unei vâlvătăi de panică de dimensiuni naționale...".

Secretomania militarilor avea şi alte motive, cât se poate de pragmatice. Astfel, numeroşi analişti au subliniat importanța potențială a utilizărilor militare a informațiilor provenind din studierea fenomenului OZN. De pildă Stanton Friedman, cel „implicat în multe probleme foarte secrete din industria nucleară" după cum observa Timothy Good, scria în 1979 că „în mod sigur, primul guvern capabil de a copia viteza şi hipermanevrabilitatea farfuriilor zburătoare va folosi această posibilitate pentru lansarea de armament nuclear şi de alte tipuri... în scopuri de apărare şi de atac", adăugând că acesta este un motiv important pentru „a nu dezvălui nici o informație ştiințifică pe care o dețin despre farfuriile zburătoare". Şi tot el spune, în concluzie, că „acela care va fi capabil să construiască farfurii zburătoare în număr mare va conduce planeta". Această opinie este împărtăşită de numeroşi alți analişti.

Reluând acest subiect într-un interviu din 1990, Friedman sistematiza motivele secretomaniei după cum urmează:

1. Dacă posezi fragmente de tehnologie extraterestră, vei studia aceste tehnologii, iar proiectul respectiv va fi ultrasecret.

2. S-ar putea o vreme să nu prea ştii ce să faci cu informația obținută; teama va fi mare ca nu cumva inamicul să se dumirească mai repede şi să utilizeze cele aflate pentru noi arme ofensive sau defensive.

3. Dacă s-ar da o declarație oficială privind contactele cu extratereştrii, bursa se va prăbuşi, va creşte clientela bisericilor şi a spitalelor de nebuni. Dar cel mai important – tineretul va uita de tot ce se cheamă apartenență națională, considerându-se „cetățeni ai Pământului". Ar fi o lovitură pentru naționalism, state naționale, politicieni.

4. Un număr de fundamentalişti religioşi consideră că tot ce e legat de extratereştrii este „lucrătura Diavolului"; influența, inclusiv politică, a acestor fundamentalişti este foarte mare.

5. Economia s-ar prăbuşi dacă s-ar şti că în apropierea noastră există tehnologii infinit mai performante decât cele pe care le avem noi.

Friedman precizează în acelaşi sens, într-un articol ulterior: „În loc să ne mai concepem ca fiind americani, canadieni, peruvieni, francezi sau chinezi, poate vom începe să ne gândim la noi ca la pământeni. Sună idilic, dar nici un guvern nu va permite vreodată cetăţenilor să pună mai presus apartenenţa planetară de cea naţională [...] Cea mai mare teamă a cuiva aflat la putere [...] este că va pierde această putere". El arată că o astfel de veste ar bulversa biserica, economia, etc. „Nu trebuie să ne uităm decât la Europa de Est, aflată într-o degringoladă generalizată [...] Noi, pământenii nu ne prea pricepem la schimbări globale, decât dacă ele implică vărsare de sânge". Tot el adaugă: „S-ar putea ca guvernul să cunoască despre extratereştrii adevăruri cutremurătoare. Aceştia ar putea să mănânce oameni. I-ar putea răpi pentru a-i duce pe planete îndepărtate. Sau i-ar putea folosi pentru activităţi sexuale. Sau Pământul urmează să fie distrus. Sau că suntem premiul cel mare în cine ştie ce loterie stelară". Totuşi el crede că dacă s-ar anunţa oficial existenţa extratereştrilor, „nu va fi panică". Adaugă însă: „Nu cred că ar trebui pusă pe tapet toată informaţia", fiind de părere că adevărul ar trebui revelat treptat.

Şi alte personalităţi deschise ideii întâlnirii cu alte civilizaţii avertizau împotriva pericolelor unui „contact prematur". Unii afirmau că extratereştrii înşişi se feresc să ne impună un contact oficial care ar duce la „nimicirea culturii noastre". Carl Gustav Jung, unul dintre întemeietorii psihanalizei, vorbind de confruntarea noastră cu o civilizaţie mai evoluată scria: „Frâiele ne-ar scăpa din mâini [...] ne-am regăsi fără vise, am descoperi că aspiraţiile noastre intelectuale şi spirituale sunt atât de depăşite încât ne-ar lăsa complet paralizaţi".

Scott Mandelker, citând diverse puncte de vedere în acelaşi sens, crede că extratereştrii ar aduce pe Pământ o pace generalizată; or, „pacea este o ameninţare îngrozitoare la adresa *status quo*-ului: pacea va face ca armatele să lase armele, poliţia să se restrângă; întregul sistem economic va trebui să găsească alte baze decât războiul [...] Pentru cei aflaţi la putere, pacea este de-a dreptul periculoasă".

Marele public nu iubeşte nici el răsturnările sistemelor de referinţă. *Charles Fort* scria, pe la începutul secolului douăzeci, că dacă nişte extratereştrii veritabili, cu înfăţişare omenească, ar coborî în plin New York şi ar defila pe străzi câteva ore, după care ar pleca acasă, peste un timp s-ar găsi cineva care nu doar să spună că totul a fost o farsă ci chiar că *el* însuşi a fost cel care a organizat această farsă, după care locuitorii

metropolei ar răsufla uşuraţi, zicând că de la început au suspectat ei că ceva nu este în regulă cu extratereştrii ăştia. Orice pasionat al fenomenului OZN va putea verifica personal această paradigmă şi va rămâne uimit să constate cât de puţin *doreşte* omul obişnuit să afle detalii despre acest subiect şi cât de mult îi displace când este silit să admită realitatea unor observaţii OZN. Este un fapt binecunoscut că şi până şi acele persoane care, aparent, au suferit răpiri OZN, refuză să admită realitatea celor petrecute, inclusiv pentru protecţia propriului echilibru sufletesc.

Militarii încercau, în perioada la care ne referim, să liniştească opinia publică şi, într-un fel, să se autolinişească. De pildă, în 15 mai 1954, generalul Nathan Twining, în acel moment şef al Statului-Major al Air Force, în timpul unei conferinţe ţinute la Amarillo (Texas), răspunzând unei întrebări a declarat că „cele mai strălucite minţi din Air Force" se străduiesc să rezolva problema farfuriilor zburătoare. Dacă OZN-urile vin de pe Marte, a continuat Twining, „ele sunt atât de mult înaintea noastră încât nu avem pentru ce să ne temem din partea lor". Ce l-a făcut oare să fie atât de sigur de caracterul benign al unei culturi venind de pe o altă planetă?

Animalul acesta nu există

În mod bizar, deşi obiectivele lor erau diferite, armata şi oamenii de ştiinţă au avut finalmente aceeaşi atitudine faţă de rapoartele OZN. Oamenii de ştiinţă au convingerea tacită că lumea poate fi cunoscută în întregime prin experienţe de laborator şi prin formule matematice, extinzând, prudent, teoriile existente. Tot ce nu intră în această schemă e considerat de învăţaţi un nonsens. Whitley Strieber notează undeva că savanţii, aproape instinctiv, se apără, mergând până la deformarea ori suprimarea evidenţei. Ei simt, subconştient, că o înţelegere corectă a fenomenului OZN ar putea distruge o bună parte din sistemul nostru de credinţe asupra realităţii. În cel mai bun caz, savanţii declară că ştiinţa nu este încă pregătită să se confrunte cu această provocare, drept pentru care e o pierdere de timp să ne ocupăm de ea.

Astrofizicianul Jacques Vallée, unul dintre cei mai distinşi ufologi ai momentului actual, scria în cartea sa *Dimensions*: „În două rânduri am urmărit nişte obiecte neidentificate, utilizând telescoape de mici dimensiuni. Câţiva colegi ai mei, astronomi, au făcut observaţii similare şi, după ce ne-am interesat, am constatat că pretutindeni în lume există astfel de observaţii, făcute de astronomi profesionişti şi, ţinute secret. [...]

Ei se gândeau doar la suprimarea înregistrărilor, negând observaţiile. Atunci când documentaţia era inatacabilă, o puneau pe seama avioanelor sau planetelor; iar atunci când se demonstra că nici un avion nu se putea comporta astfel, distrugeau datele". Într-adevăr, în 1961 Jacques Vallée lucra în cadrul programului francez de urmărire a sateliţilor, parte a unui program internaţional coordonat de observatorul astronomic Smithsonian din Statele Unite. Într-o noapte Vallée şi colegii săi au observat un obiect care făcea mişcări prea ciudate pentru a fi satelit, totuşi în mod sigur nu era nici avion nici balon. Înainte ca înregistrarea magnetică a observaţiei să poată fi introdusă pe calculator, şeful lor a confiscat banda şi a şters conţinutul ei. Jacques Vallée n-a reuşit să înţeleagă reacţia şefului său, care văzuse şi el, cu proprii săi ochi fenomenul, întrebându-se de ce oare numai gândul unui presupus contact cu o altă formă de inteligenţă provoacă reacţii atât de violente. Aşa a început să-l preocupe de fapt problema OZN-urilor, devenind la ora actuală unul dintre cei mai prestigioşi investigatori „hard" ai fenomenului, ca şi autorul unor ipoteze dintre cele mai interesante, privind originea acestuia.

În cazul OZN-urilor unii dintre oamenii de ştiinţă au considerat că şi cele mai absurde explicaţii raţionale sunt de preferat recunoaşterii existenţei fenomenului. Un OZN alungit, văzut şi pe radar, a dat târcoale în 8.03.1950 unei baze militare din statul Ohio. În urmărirea lui s-au ridicat avioane de vânătoare. Explicaţia a fost... planeta Venus, iar pentru radar un nor de cristale de gheaţă. În 12.01.1966 un obiect neidentificat, a plutit la câţiva metri deasupra lacului Wanaque (la 80 kilometrii nord de New York), reuşind să topească gheaţa în câteva locuri. La început s-a spus că a fost un elicopter. Când s-a demonstrat că în zonă nu fusese nici un elicopter, s-a recurs la explicaţiile cu planetele Jupiter şi Venus. În noaptea de 16.04.1966 două maşini ale poliţiei au urmărit , uneori cu 170 kilometri pe oră, un obiect luminos mare cât o casă, plutind la 30-300 de metri deasupra şoselei. După un timp la cursa lor s-au mai adăugat alte două persoane. Explicaţia oficială: planeta Venus; ş.a.m.d. Uneori planeta Venus ori alte astre au fost folosite ca justificare şi pentru OZN-uri văzute în timpul zilei, ori în momente ale nopţii când respectivele astre nu puteau fi văzute. Desigur, planeta Venus nu a fost singura explicaţie naturală. S-a vorbit, cu aceeaşi detaşare, ignorând declaraţiile martorilor şi chiar logica, de: fulgere globulare, vârtejuri de praf, stoluri de păsări, fenomene naturale încă necunoscute, dar şi despre avioane secrete, baloane meteorologice, farse etc.

Realitatea este infinită în diversitatea sa. Ştiinţa a fost creată într-un timp limitat, deci a putut lumina doar o parte din această realitate,

elaborând în acest scop un sistem finit de intrumente. Totuşi savanţii „serioşi" se încăpăţânează să explice *toate* fenomenele întâlnite doar prin acest set finit (şi neterminat) de instrumente, cel pe care ei îl cunosc, refuzând să recunoască evidenţa, atunci când nu se lasă explicată prin aceste instrumente. Desigur, omeneşte putem înţelege acest comportament, dar el nu este corect. Situaţia poate fi ilustrată printr-o celebră anecdotă. În miez de noapte un beţiv tot înconjoară în patru labe un felinar. Poliţistul care trece pe acolo îl întreabă ce face.

- mi-am pierdut cheile şi le caut – răspunde chefliul.
- unde le-ai pierdut?
- nu ştiu.
- atunci de ce le cauţi tocmai aici?
- pentru că aici se vede mult mai bine...

Savanţii, ca şi autorităţile, au astfel convingerea că ştiu foarte bine care este adevărul, deci orice observaţie care vine în contrazicere cu acest adevăr este o simplă iluzie. Din acest motiv, „savantul serios" nu-şi va risca reputaţia aventurându-se în cercetări care ies din cadrele academismului.

Edward Ruppelt, exasperat de atitudinea negativistă a celor din jurul său privitor la fenomenul OZN, a numit-o **Teorema Air Force**: *„Asta nu poate exista deci asta nu există"*. Situaţia seamănă cu o altă veche şi celebră anecdotă, cea cu ţăranul care, convins că ştie totul despre zootehnie, vizitează, pentru prima dată în viaţa lui o grădină zoologică. Dând cu ochii de girafă, o priveşte din ce în ce mai uluit, după care se întoarce cu spatele spunând „nu, animalul acesta nu există"...

Aşa cum a arătat de pildă epistemologul Thomas Kuhn, în celebra sa carte *Structura revoluţiilor ştiinţifice*, ştiinţa „creşte" dintr-un mănunchi de teorii existente în fiecare moment. Oamenii de ştiinţă sunt gata să accepte ca reale cele mai bizare fapte, dacă ele confirmă aceste teorii. Dimpotrivă, o constatare, semnalată de oricât de mulţi martori, va fi respinsă ca iluzie, eroare, farsă etc. dacă contrazice teoria, mai ales dacă nu este reproductibilă în laborator, ori de câte ori dorim. Respingerea va fi atât mai puternică cu cât distanţa dintre teoriile existente şi cele care ar putea explica noile fapte este mai mare. Pe aceleaşi motive s-a susţinut, de pildă, până în 1803, că meteoriţii nu există, deoarece nu există pietre în cer. Sau, cu două secole mai înainte, Galileo Galilei zadarnic a invitat cardinalii, care se pregăteau să-l condamne, să privească prin lunetă, să se convingă, de pildă, că Jupiter are sateliţi. Cardinalii „ştiau ei foarte bine care este realitatea" şi nu erau dispuşi să se lase îmbrobodiţi de un şarlatan.

Şi să nu ne închipuim cumva că la ora actuală ne-am debarasat de această meteahnă. Atâta doar că s-a schimbat lista metodelor şi convingerilor noastre dragi, la care ţinem însă într-un mod tot atât de iraţional ca şi cardinalii de odinioară.

Allen Hynek spunea că sunt două motive principale pentru atitudinea negativistă a oamenilor de ştiinţă, ca şi a omului de pe stradă. Primul l-a numit motivul „scării". Dacă am compara cunoaşterea cu urcatul unei scări, oamenii de ştiinţă acceptă adevăruri aflate cu o treaptă sau două deasupra celei pe care se află ei înşişi, dar nu cu mai multe. Dacă cineva i-ar fi explicat lui Galileo Galilei principiile energiei nucleare, acesta nu le-ar fi înţeles şi nu le-ar fi acceptat, deoarece erau „prea sus" faţă de treapta sa de cunoaştere. Al doilea motiv este că minţile noastre se simt mai în siguranţă pe treptele inferioare ale cunoaşterii. Aşa cum spunea în 1993 R. W. Silithoe, doctor în psihologie clinică, oamenii au tendinţa să creadă în ceea ce îi face să se simtă confortabil. Necunoscutul ne sperie, în timp ce imaginea unei lumi simple, complet explicabile, ne face să ne simţim mai în siguranţă şi mai relaxaţi.

Un secret mai presus de oricare altul

Wilbert B. Smith era un inginer, doctor în electronică, având mai multe brevete la activ. El lucra în 1950 în Ministerul Transporturilor din Canada şi era foarte interesat de principii de deplasare folosind sustentaţia magnetică. Citind o carte a lui Frank Scully în care acesta emitea ipoteza că OZN-urile zboară utilizând magnetismul pământean, Smith s-a hotărât să cerceteze mai îndeaproape problema. Aflat într-o călătorie de informare la Washington, el a luat legătura cu diverse personalităţi şi apoi a redactat o notă superiorilor săi. Nota, datată 21 noiembrie 1950, a fost de la început clasificată „strict secretă", fiind redusă în 1969 la „confidenţială" şi devenită apoi accesibilă. Autenticitatea documentului nu a fost niciodată contestată. Citâm mai jos un pasaj:

„Am desfăşurat, prin intermediul personalului ambasadei canadiene la Washington, o anchetă discretă [privind OZN-urile], care a fost în măsură să ofere următoarele informaţii:

a) Această problemă este subiectul clasificat la cel mai înalt grad de secret al guvernului Statelor Unite, la un nivel încă mai înalt decât bomba cu hidrogen.

b) farfuriile zburătoare există;

c) modul lor de operare este necunoscut, dar s-a depus în acest sens un efort important, printr-un mic grup de cercetători, puşi sub conducerea doctorului Vannevar Bush;

d) problema este considerată de autorităţi ca având o extraordinară importanţă."

Smith mai precizează că „Noi credem că suntem pe urmele a ceva care s-ar putea dovedi începutul unei noi tehnologii. Existenţa acestei tehnologii diferite s-a relevat în urma investigaţiilor care se efectuează la ora actuală în relaţie cu farfuriile zburătoare".

În vremea respectivă **Vannevar Bush** era directorul Comitetului de coordonare pentru cercetare-dezvoltare militară, persoana numărul 1 a cercetării americane în domeniul armamentelor. El a supravegheat toate cercetările în acest domeniu pe durata celui de al doilea război mondial. Cât despre implicarea sa în problematica OZN, îl vom mai regăsi şi în capitolele care urmează.

Ministerul Transporturilor din Canada, a declanşat în decembrie 1950, în urma recomandării lui Wilbert Smith, proiectul „Magnet", dar ulterior, la insistenţele investigatorilor, a susţinut că acesta n-a fost decât „un mic program de cercetare în geomagnetism". Cu toate acestea un alt raport al lui Smith, datând din 1953, conţine fraza „Se pare că suntem confruntaţi, cu o foarte mare probabilitate, cu existenţa reală a vehiculelor extraterestre...".

Aşa cum putem afla din cartea lui Timothy Good: *OZN – Top Secret*, Wilbert Smith a fost intervievat în noiembrie 1961 de investigatorii C.W. Fitch şi George Popovitch. În acest interviu, Smith admitea că echipa pe care a condus-o a examinat un fragment desprins ditr-un OZN, recuperat în iulie 1952, cu ocazia faimosului val de observaţii deasupra capitalei Washington. Fragmentul, obţinut în cadrul unei cooperări interguvernamentale, era „o matrice de magneziu ortosilicat. Matricea avea în ea mii de sfere de 15 microni diametru". Întrebat dacă a înapoiat piesa către Air Force, sau poate către CIA, Smith a răspuns: „mult mai sus [...] a ajuns în mâinile unui grup foarte secret. Dacă vreţi să îi aflaţi identitatea, va trebui să vă descurcaţi singuri...".

În hârtiile lui Smith au fost găsite, după moartea sa, nişte manuscrise din care rezultă că sursa de la care Smith a obţinut informaţiile pentru nota din noiembrie 1950 a fost doctorul **Robert I. Sarbacher**, profesor de fizică la universitatea Harvard, consultant ştiinţific al Comitetului de coordonare pentru cercetare-dezvoltare militară, specialist în rachete teleghidate. Ulterior el va deveni preşedintele Institutului Tehnologic din Washington. Discuţia cu el a avut loc la 15 septembrie 1950, în prezenţa membrilor ambasadei Canadei la Washington. În manuscrisele sale, Smith a încercat să redea cât mai fidel convorbirea avută, în esenţă conţinând aceleaşi concluzii ca în nota de mai sus. Sarbacher a afirmat că subiectul

era clasificat „cu două puncte mai sus” decât bomba cu hidrogen, având, la data aceea, cel mai înalt grad de secret din Statele Unite. Întrebat asupra originii OZN-urilor, Sarbacher a răspuns că „tot ceea ce ştim este că nu le-am fabricat noi; originea lor este foarte probabil nepământeană”. În privinţa principiului de funcţionare a OZN-urilor, profesorul a recunoscut că „n-am fost în stare să reproducem performanţele lor”.

Ufologul american William Steinman l-a găsit pe profesorul Robert Sarbacher în 1983 şi a încercat să verifice autenticitatea celor din nota lui Smith. Ca răspuns, profesorul Sarbacher i-a scris o scrisoare în care afirmă, între altele: „Eu personal nu am avut relaţii cu cei implicaţi în operaţiile de recuperare a farfuriilor zburătoare şi nu cunosc datele acestor recuperări [...] John von Neumann a fost fără îndoială implicat. Vannevar Bush de asemenea şi cred că Robert Oppenheimer a fost şi el. [...] Doctorul von Braun trebuia să fi fost şi el invitat, ca şi alte personalităţi [...]. Eu am primit unele rapoarte în perioada cât am lucrat la Pentagon, dar [...] nu eram autorizat să le scot din birou. Tot ce-mi amintesc este că anumite materiale, presupuse ca provenind din discuri prăbuşite, erau extraordinar de uşoare şi, în acelaşi timp, extraordinar de solide. [...] am avut impresia că extratereştrii erau alcătuiţi aidoma unor insecte. Graţie masei lor reduse, forţele de inerţie implicate erau foarte mici în timpul manevrelor [...] Nu înţeleg nici azi de ce a fost acordat un grad atât de înalt de secret şi de ce s-a negat permanent existenţa acestor dispozitive”.

În 1987, după decesul lui Sarbacher, William Steinman l-a găsit şi l-a intervievat telefonic pe **Eric E. Walker**, profesor de inginerie electrică, şef de catedră la o universitate din Pennsylvania, care fusese în perioada 1949-59 secretarul acelui *Research and Development Board* (Consiliul pentru Cercetare-Dezvoltare), din care făcea parte şi Sarbacher, consiliu despre care se bănuia că a ţinut, la baza Air Force Wright-Patterson, reuniuni privind recuperările de farfuriile zburătoare şi de omuleţi. Ulterior, într-o scrisoare, Walker afirma că aparatul recuperat era „doar un vehicul de aterizare” care se păstrează probabil şi acum la baza Wright-Patterson. El nu recunoştea că ar fi existat „cadavre”, în schimb şi-a completat declaraţia cu halucinanta afirmaţie că din OZN-uri au coborât patru indivizi cu înfăţişare omenească obişnuită, care s-au încadrat apoi în societatea noastră ş.a.m.d., ceea ce a dat o notă de neseriozitate întregii declaraţii. El a menţinut aceeaşi atitudine de zeflemea şi faţă de ziariştii care l-au contactat ulterior pe această temă, încercând să-i descurajeze să cerceteze acest subiect în care nu vor avea şanse să afle ceea ce doresc*.

* Cititorul interesat în transcrierea detaliată a tuturor acestor interviuri, le poate găsi în cartea lui Ion Hobana *Misterul Roswell după cincizeci de ani*.

Reglementări oficiale

Seriozitatea cu care armata, în special *U.S. Air Force*, a tratat problematica OZN rezultă şi din locul pe care acest subiect îl ocupa în regulamentele militare. Încă din 15 februarie 1949, Direcţia de Informare a Forţelor Aeriene, cu cartierul general la Pentagon, a cerut ca rapoartele privind „aeronavele neconvenţionale" să fie transmise cât mai rapid cu putinţă la cartierul general, pe baza unui formular cu rubrici extrem de detaliate. De aceste rapoarte urma să se ocupe comisia „Grudge" şi apoi „Blue Book".

Azi se cunoaşte că la 12 august 1954 a fost emis **regulamentul AFR 200-2**, semnat de generalul Nathan Twining, referitor la procedurile de raportare a informaţiilor şi dovezilor legate de obiectele zburătoare neidentificate (OZN). În acest regulament, după ce se dau definiţii (între altele se spune ce anume se consideră a fi un OZN), se arată că „Interesul Forţelor Aeriene în obiectele zburătoare neidentificate este dublu: în primul rând, ca posibilă ameninţare la adresa securităţii Statelor Unite, şi în al doilea rând, pentru determinarea aspectelor tehnice implicate". Importanţa acestui paragraf este atât de importantă încât merită să îl mai citim încă o dată. Aşadar se recunoştea că pe cerul Americii zburau obiecte care nu erau aeronave cunoscute, baloane, corpuri cereşti, păsări etc., se recunoştea interesul Air Force în observaţiile OZN, se recunoştea chiar că OZN-urile pot reprezenta o ameninţare la adresa securităţii Statelor Unite (fapt negat într-o serie de alte documente, după cum am văzut şi vom mai vedea) şi, în sfârşit, se menţiona că informaţiile care se pot obţine din rapoartele OZN sunt interesante pentru „aspectele tehnice implicate", aşa cum se spune mai încolo în cadrul regulamentului, în vederea „realizării unui vehicul aerian cu o configuraţie revoluţionară".

În regulament se detaliază, în continuare, responsabilităţile privind raportările, investigaţiile, analizele, cooperarea între unităţile implicate etc. Observaţiile OZN trebuiau raportate prompt. Aceste rapoarte erau triate şi repartizate funcţie de importanţa lor, comandantului Air Defense Command, comandantului Centrului de informaţii tehnice ale aerului, comandantului ATIC (Centrul de informaţii tehnice al Air Force, la baza Wright-Patterson) şi directorului Biroului de Informaţii de la Statul Major al Air Force etc. Sunt indicii că alte reglementări impuneau ca anumite rapoarte să ajungă la CIA sau NSA. Erau reglementate şi modul de prezentare a rapoartelor, conţinutul, formatul, dovezile etc*.

* Textul complet al regulamentului poate fi găsit, de pildă, în cartea lui Philip J. Corso *După Roswell*, anexa C

În ultimul articol din regulament, sunt statuate modalitățile de informare a marelui public. Se preciza astfel: „Ca răspuns la întrebări punctuale, este permisă informarea reprezentanților mass-media, atunci când obiectul a fost identificat ca fiind convențional [...] Pentru acele obiecte care nu sunt explicabile, datorită numeroaselor necunoscute implicate, se va comunica doar că datele vor fi analizate de ATIC". Deci marele public avea voie să ia cunoștință de observațiile OZN, dar *numai* de acelea care puteau fi explicate prin cauze obișnuite... Celelalte erau strict secrete, după cum am văzut de un grad de secret mai presus de oricare altul...

În 19 septembrie 1966 a fost emis un nou regulament al Forțelor Aeriene: **AFR 81-17** privind observațiile asupra OZN-urilor. Regulamentul relua prevederile celui din 1954, completându-le, între altele, cu proceduri privind modul în care informațiile urma să fie puse la dispoziția Universității din Colorado, pentru realizarea proiectului Condon.

Mulțimea de documente desecretizate ca urmare a legii pentru libertatea informațiilor, dovedește că oficialitățile au investigat rapoartele OZN *cu adevărat sensibile* și înainte și după 1969 (când a fost închis proiectul „Blue Book"), dar într-un cadru *strict confidențial*, în ciuda faptului că, oficial s-a afirmat că „o dată cu desființarea Proiectului Blue Book, regulamentele US Air Force care stabileau și controlau programul de investigație și analiză a OZN-urilor au fost anulate". Astfel, în memorandumul din 20 octombrie 1969, elaborat de generalul de brigadă C. H. Bolender, director adjunct pentru dezvoltare al *Air Force*, scria că „rapoartele asupra OZN-urilor care ar putea afecta securitatea națională ar trebui să fie operate în continuare prin procedurile standard Air Force prevăzute în acest scop" între care *manualul Air Force 55-11*. Iată deci că se recunoștea, oficial, că, încă mai de mult, au fost distinse două categorii de observații OZN, una dintre acestea fiind cele care „pot afecta securitatea națională". Pentru acestea existau anumite „proceduri standard Air Force", existau încă mai de mult, întrucât ele urma să fie aplicate și „în continuare". În memorandumul la care ne referim nu se explica ce se înțelege prin respectivele „proceduri standard" (se poate presupune că se făcea referire la regulamentele AFR 200-2 și AFR 81-17, dar posibil și la altele); iar cele 16 pagini de anexe, care ar fi putut arunca o lumină asupra acestui subiect, erau absente din materialul desecretizat...

Reglementările privind observațiile OZN au fost extinse și asupra anumitor categorii civile, ca și dincolo de granițele Statelor Unite. Astfel, reglementarea internațională **JANAP-146**, se adresează piloților de linie și

comandanţilor marinei comerciale din SUA şi Canada, conţinând, între altele, reglementări pentru raportarea unor „aeronave de concepţie neconvenţională". Dacă obiectul este „neidentificabil" se cer o mulţime de detalii. Se indică şi destinaţia rapoartelor, a fotografiilor etc. (organisme militare, de pildă *Defense Intelligence Agency* în Statele Unite şi *National Defense Headquarters* în Canada). Se prevăd şi pedepsele de rigoare, de pildă o amendă de 10.000 de dolari şi închisoare până la 10 ani pentru orice persoană aflată în servici guvernamental care face o declaraţie neautorizată privind OZN-urile. Reglementarea a fost emisă în 1966 şi revizuită în 1977. Ea a rămas în vigoare chiar şi în anii nouăzeci. Acesta este, de altfel, un motiv pentru care mulţi martori ai unor observaţii interesante insistă să-şi păstreze anonimatul. Ceea ce surprinde, din nou, este că reglementarea nu a suferit modificări esenţiale o dată cu încetarea, în 1969, a proiectului Blue Book.

În Marea Britanie au existat reglementări asemănătoare. La început ele fuseseră clasificate „cu circulaţie restrânsă", apoi „secrete". În 1956 aceste reglementări au fost completate, astfel încât circuitul rapoartelor să fie şi mai strict.

În Statele Unite, mai există, începând din 16 iulie 1969, o lege (codul de reglementări federale, titlul 14 secţiunea 1211), care deşi nu se referă explicit la OZN-uri, le implică indirect. Este vorba de „expunerea extraterestră". Orice persoană care a fost atinsă în mod direct sau prin intermediari de un extraterestru, sau a respirat în atmosfera unui alt corp ceresc, trebuie să se supună unei perioade de carantină. Carantina poate fi impusă fără ca persoana în cauză să fie audiată şi poate dura indefinit, sub pază armată. Violarea acestui act poate fi pedepsită cu o amendă până la 5000 USD şi cu închisoare până la 5 ani. Motivul afişat al adoptării acestei legi, niciodată supusă dezbaterii publice, a fost posibilitatea ca o fiinţă extraterestră să fie purtătoarea unui virus capabil să ucidă întreaga omenire. Unii se întreabă însă dacă nu cumva au fost şi alte motive.

Ce ne facem în acest caz cu cei ce raportează întâlniri de gradul III sau IV? Se autodenunţă ei oare şi trebuie supuşi carantinei ori să suporte rigorile legii?

Alte agenţii interesate: NSA, NORAD, NASA, NRO

Pentru ca cititorul să aibă o imagine cât de cât completă asupra organismelor care s-au preocupat, în Statele Unite, într-un mod mai mult sau mai puţin specific, de studiul fenomenului OZN şi de dezinformarea

care trebuia să înconjoare acest subiect, menționăm, în treacăt, și alte agenții importante implicate. Între acestea, multă vreme a fost subestimat rolul NSA (*National Security Agency*). Înființat în 1952, de președintele Truman, agenția a avut drept rol în primul rând spionajul, prin mijloace vizuale și prin „ascultare". Avea o secție de radar, una de ascultarea, respectiv securitatea telefoanelor etc. NSA s-a dezvoltat treptat, devenind un adevărat stat în stat. La ora actuală sediul său este în Fort Meade (Maryland). În 1990, ziarul *Washington Post* aprecia că NSA ar avea 160.000 de angajați și un buget („negru") anual de 10-15 miliarde dolari. O cifră asemănătoare avansa și publicistul Tim Weiner, laureat al premiului Pulitzer, după o anchetă personală. Timothy Good arăta că NSA dispune de stații proprii de televiziune, de generatoare de energie electrică, de un colegiu pentru pregătirea cadrelor, cu peste 20.000 de studenți, etc. Se crede că este instituția care are angajat cel mai mare număr de matematicieni din lume. Se mai știe că NSA dispune de sateliți de spionaj, utilizează cabluri submarine, internetul și alte sisteme. La cartierul general NSA calculatoare de putere maximă prelucrează două miliarde de mesaje pe oră, fiind în stare să recunoască nume, cuvinte, numere de telefon, timbrul vocii etc., selectând, din acest noian, informațiile relevante. Clientul principal al NSA este CIA, care interpretează datele culese și de regulă nu mai anunță NSA asupra concluziilor.

Agenția NSA poate asculta practic orice convorbire radio sau telefonică, din orice colț al lumii, de pildă orice relatare făcută de un pilot care raportează că vede un OZN, și poate selecta din mii de convorbiri pe cele care conțin cuvinte relevante. NSA colaborează în acest sens și cu agenții similare din alte câteva țări. În ciuda acestor performanțe, până la începutul anilor 80 marele public nu știa mare lucru despre ea, într-atâta încât unii spuneau chiar că prescurtarea NSA înseamnă de fapt *No Such Agency* (în traducere: „nu există o astfel de agenție"). La repetate solicitări, referitoare la implicarea NSA în studiul OZN-urilor, agenția a răspuns, pe un ton iritat, „vă rog să luați la cunoștință că NSA nu are *nici* un interes în problema OZN în *nici* un mod".

Organizația *CAUS – Citizens Against UFO Secrecy* (cetățenii împotriva secretului privind OZN-urile) a descoperit totuși, în 1976, un număr de documente ale NSA tratând despre OZN-uri, cerând desecretizarea lor, în virtutea legii libertății de informare. După lungi tergiversări, în 1980, NSA a recunoscut că a identificat 239 de astfel de documente, dar ele nu pot fi puse la dispoziția marelui public, secretele conținute în ele fiind extrem de sensibile. CAUS a deschis, în consecință,

o acţiune în justiţie contra NSA, pentru obţinerea acestor documente. Curtea Districtuală din Washington DC, a cerut şi a primit, în consecinţă, din partea NSA, o depoziţie scrisă de 21 de pagini, cu menţiunea *„for eyes only"* (doar cu permisiunea de a fi citite). Depoziţia conţinea motivele pentru care NSA nu voia să facă publice respectivele documente. Curtea, după ce a examinat argumentele aduse, a decis, fără alte comentarii, că „Interesul publicului privind dezvăluirea nu cântăreşte nici pe departe atât de greu cât natura foarte sensibilă a materialului şi efectele evidente pe care publicarea lui le-ar avea asupra securităţii naţionale... Cazul este închis". Între altele, nimeni nu a mai avut voie să citească depoziţia scrisă a NSA.

CAUS a revenit cu cererea sa la Curtea de Apel. Rezultatul a fost acelaşi, cu observaţia că de data aceasta respectiva depoziţie (aceeaşi) a putut fi citită doar de anumiţi magistraţi selecţionaţi, pe confidenţialitatea cărora NSA putea conta. În 18 martie 1982 Curtea Supremă de Justiţie, cea mai înaltă instanţă juridică a Statelor Unite, a declarat că NSA nu este obligată să publice informaţiile secrete pe care le are despre OZN-uri, invocând legea securităţii naţionale a Statelor Unite. Aşa cum observa, de pildă, Jimmy Guieu, pe de o parte se spunea că OZN-urile sunt „halucinaţii, gaz de mlaştină, deliruri" etc., pe de altă parte, iată, informaţiile legate de aceste observaţii (declarate îndoielnice...) rămâneau sub oborocul celui mai strict secret. Ceva scârţâie în acest raţionament... Atunci când, într-un târziu, sub presiunea publică, faimoasa depoziţie NSA, cea care a stat la baza acestei decizii, a fost totuşi făcută publică, 11 pagini din cele 21 erau complet înnegrite, iar celelalte parţial. Din totalul de 502 rânduri ale documentului, erau şterse 417.

În 1984 Timothy Good a reuşit să obţină de la NSA un document desecretizat referitor la OZN-uri (cu ştersăturile de rigoare, dar ceva mai puţine) datând din 1968. În documentul oficial, pe care cititorul curios în poate găsi în întregime în cartea sa *OZN – Top Secret*, apărută şi în limba română, se.spune, între altele că „fenomenul OZN a fost observat pe tot cuprinsul globului, din cele mai vechi timpuri [...] OZN-urile nu sunt toate farse [...] nu toate OZN-urile sunt halucinaţii [...] Aparenta soliditate şi forma de navă a obiectelor a fost adesea subiectul unor confirmări radar [...] Uneori fenomenul părea să desfidă detecţia radar şi să cauzeze interferenţe electromagnetice masive [...] toate OZN-urile ar trebui cercetate cu atenţie, pentru a da de urma unor proiecte inamice [...] Dacă «ei» dau peste tine, atunci, conform unei reguli empirice dar greu de negat, [înseamnă că] «ei» îţi sunt tehnologic superiori. [...] Istoria umană

ne-a demonstrat de multe ori rezultatele tragice ale unei confruntări dintre o civilizaţie superioară şi un popor inferior din punct de vedere tehnologic".

Jenny Randles, comentând un alt document desecretizat de NSA, observa, de exemplu, că titlul arăta astfel: „OZN-urile..." (restul titlului, de un rând şi jumătate, şters), după care urma: „În acest document, autorul expune ceea ce el ..." (tot restul textului şters). NSA a declarat că dacă ar fi lăsat mai mult, ar fi divulgat secrete privind sursele sale şi metodele sale de investigaţie.

Există şi alte organisme care au urmărit, de-a lungul anilor, plimbarea sfidătoare a OZN-urilor pe cerul american. Între acestea o menţiune specială merită **NORAD** (*North American Airspace Defense Command*), cu sistemul său de detecţie şi urmărire spaţială şi un sistem naval echivalent. Sediul său central se găseşte într-o bază subterană, în adâncul munţilor Cheyenne, în apropiere de Colorado Springs. Acest sistem urmăreşte zilnic circa 25000 obiecte în zbor în spaţiul cosmic, în ideea de a detecta printre ele o eventuală rachetă inamică. Majoritatea obiectelor urmează traiectorii cunoscute; totuşi NORAD observă sistematic şi obiecte neidentificate, aşa numitele „ţinte necorelate", pe care le arhivează prin **NUTR** (*NORAD Unknown Track Reporting* – sistemul de semnalare a traiectoriilor necunoscute). Între 1971 şi 1990 NUTR a înregistrat circa 7000 de astfel de „traiectorii necunoscute" (UTR), deci aproape una pe zi. S-a recunoscut că în multe dintre aceste cazuri au fost trimise avioane de vânătoare pentru interceptare, fără succes. Mai recent aceste cazuri s-au înmulţit simţitor. Oficialităţi NORAD au estimat că 80% din UTR pot fi ulterior identificate dar circa 20% desfid orice explicaţie. Nu se prevăd nici un fel de acţiuni vizând acestea din urmă. Când, în baza legii pentru libertatea informaţiilor (FOIA), o organizaţie pentru studiul OZN-urilor a cerut NUTR date privind incidente OZN petrecute asupra unor baze militare, NUTR a răspuns în principiu pozitiv, dar a precizat că tariful pentru căutarea datelor este de 155 mii dolari, sumă pe care, evident, nici o organizaţie nu şi-o putea permite.

NORAD a asigurat în anii 50 o bună parte a observaţiilor pentru proiectul Blue Book. După terminarea acestuia, în 1969, deşi s-a spus mereu că armata nu mai face cercetări privind OZN-urile, ştim că realitatea a fost alta. De pildă, un ordin din 1977 preciza că toate observaţiile OZN, civile sau militare, trebuie communicate şi către NORAD.

Aşa cum rezultă din investigaţiile efectuate de Armen Victorian, şi în anii nouăzeci, armata americană a rămas foarte interesată de urmărirea

fenomenului OZN, deşi oficial a ezitat să recunoască aceasta. Principalul regulament în acest sens este USR 55-12, privind supravegherea spaţiului. Armata nu foloseşte oficial niciodată termenul OZN (respectiv UFO) acesta fiind **UCT** (*uncorrelated target* – ţintă necorelată) pentru obiectele semnalate în apropierea solului, **UTR** (*unknown track report* – raportarea unei traiectorii neidentificate) sau **UER** (*uncorrelated events report* – raportarea unui eveniment necorelat) pentru obiecte din spaţiu. Toate aceste categorii au şi clasificări secundare, după importanţă. Rapoartele privind UCT-urile serioase sunt trimise la *Mission Systems Integration Board*, compus din reprezentanţi ai conducerii NORAD, şi comandamentele pentru spaţiu, forţele aeriene, navale şi terestre ale armatei. UTR sau UER au şi ele căi bine stabilite de raportare.

Menţionăm în treacăt că şi în alte ţări s-a încercat înlocuirea termenului de OZN cu alţii mai nimeriţi. De pildă armata britanică a încercat, fără prea mult succes pe „fenomene aeriene neidentificate". Alte variante utilizate au fost: „anomalie detectată prin radar" (RDA) sau „anomalie observată vizual" (VOA), care, de asemenea, n-au căpătat o răspândire mai largă.

O altă organizaţie, NASA (Administraţia Naţională Aeronautică şi Spaţială) a avut şi ea, se pare, cel puţin un program de cercetare dedicat fenomenului OZN. Datorită colaborării cuasipermanente cu CIA, NSA, NRO şi alte agenţii, mulţi dintre cercetătorii NASA au un nivel înalt de acces la informaţii secrete. Datorită explicaţiilor evazive pe care le practică în relaţiile cu publicul, unii au spus că prescurtarea NASA ar putea veni de la *Never A Straight Ansver* (niciodată un răspuns direct).

În 1995 a apărut, postum, cartea *Unconventional Flying Objects*, scrisă de Dr.Paul R. Hill, inginer aeronautic. Cartea, terminată practic în 1974, a zăcut peste douăzeci de ani în sertar. Hill, care şi-a început cariera în 1936, la Colegiul Politehnic de Inginerie din Oakland, continuând apoi la National Advisory Committee on Aeronautics (NACA), apoi la NASA, de la înfiinţarea acesteia, până la ieşirea la pensie, în 1970, când Hill a primit medalia pentru servicii excepţionale. Între altele, el a participat, în anii cincizeci, şi la proiectul „Y", pentru construirea unui OZN, în colaborare cu firma canadiană AVRO, proiect despre care aminteam într-un capitol anterior.

Hill a fost martor la câteva observaţii OZN deosebite. La centrul de cercetări militare din Hampton (Virginia) unde lucra, în urma mai multor observaţii OZN raportate de piloţi, Hill a calculat că următoarea apariţie ar putea avea loc, cu mare probabilitate în ziua de 16 iulie 1952. Într-adevăr, în cursul serii respective a văzut, înarmat cu instrumente şi însoţit

de un prieten, mai multe sfere luminoase, apreciind, cu ochiul specialistului, excepţionalele lor performanţe. A doua zi a identificat mai mulţi martori care au văzut şi ei, independent, obiectele. Între aceştia toţi ocupanţii unui *ferry-boat*, aflat în portul Hampton Roads. Obiectele erau menţionate şi în câteva ziare, între care într-unul era reprodus interviul pe această temă dat de un martor ocular, căpitan în Air Force. Interesant că personalul de dirijare a zborurilor nu raportase nimic neobişnuit. Hill, investigând motivele, a stat de vorbă cu cei ce fuseseră de serviciu în noaptea respectivă. El a descoperit cu surprindere că toţi văzuseră obiectele, dar au au trecut observaţiile sub tăcere, deoarece primiseră instrucţiuni severe să raporteze avioane şi nu „lucruri lipsite de sens". Hill a obţinut de la respectivii date care i-au permis să calculeze că obiectele văzute au zburat la înălţimea de 4,5 la 5,5 kilometri şi aveau 4 – 6 metri diametru. Raportând aceste observaţii şefilor săi, conducerea i-a interzis să facă sau să declare orice ar putea crea impresia că NACA este interesată de OZN-uri. El a continuat totuşi să strângă date privind observaţiile OZN, având şansa să mai facă încă o observaţie personală, spectaculoasă, în 1962. Hill a devenit, după trecerea sa la NASA, principalul depozitar al agenţiei pentru astfel de rapoarte, depozitar neoficial, tolerat tacit. Cazul său, chiar dacă nu este o probă pentru implicarea nemijlocită a NASA în problematica OZN, ilustrează modalităţile indirecte de colectare a datelor de care astfel de agenţii se foloseau.

NRO (Oficiul Naţional de Recunoaştere), este un alt organism ultrasecret, despre care se crede că ar avea un buget de 2 miliarde de dolari anual. Sarcina sa este monitorizarea şi supravegherea comunicaţiilor internaţionale şi operarea sistemului de sateliţi de spionaj. S-a mai spus că ar răspunde şi de securitatea proiectelor care au legătură cu civilizaţiile extraterestre.

În sfârşit, menţionăm că CIA, FBI, NSA etc. au în spatele lor ierarhii extrem de stufoase de organizaţii mai mult sau mai puţin oculte. Majoritatea lor a fost înfiinţată în perioada de început a războiului rece, pentru a asigura supremaţia Statelor Unite în materie de tehnologie militară, prin obţinerea de cât mai multe informaţii şi păstrarea cât mai intactă a secretelor proprii. Multitudinea acestor organisme secrete a dus mulţi analişti la impresia că în SUA s-au creat astfel condiţiile ideale pentru a se instala o adevărată *criptocraţie*, prin care adevărata putere se află în mâinile unei grupări secrete, formată din persoane, poate douăzeci la număr, care n-au fost niciodată alese prin vot, dar care conduc de fapt din umbră organismele legale. Întrucât însă implicarea acestor organisme oculte în muşamalizarea faptelor şi derutarea investigaţiilor prin

dezinformare este, deocamdată, mai puţin clară, lăsăm cititorul interesat să găsească o enumerare a lor şi a ţesăturii de relaţii care le leagă, în lucrările, traduse şi în româneşte, ale lui Timothy Good, Jeân Sider etc.

Protocolul SETI şi reacţia NSA

Vom înţelege mai bine poziţia NSA faţă de „chestiunea extraterestră", ca şi motivele care fac ca autorităţile americane să considere problematica OZN-urilor ca una sensibilă, pe un exemplu ilustrativ.

De la începuturile radiofoniei, s-a pus problema că undele radio ar putea servi la contacte între civilizaţii cosmice. Ideea a fost enunţată, se pare, prima dată de *Nikola Tesla*, în 1901. În primele decenii ale secolului XX, *Guglielmo Marconi*, considerat inventatorul radioului, a încercat şi el să recepţioneze semnale venite de la o ipotetică sursă extraterestră, de pe yachtul său „*Elettra*". Marconi chiar a reţinut câteva semnale inexplicabile, care însă nu s-au mai repetat. Alţi cercetători au semnalat, în anii douăzeci, rezultate asemănătoare. Un fenomen straniu descoperit în această perioadă a fost, de pildă, că semnale radio trimise spre Cosmos se întorceau de parcă ar fi fost reflectate de un ecran nevăzut, întârziate însă cu 3 la 30 de secunde. În anii 70 s-a emis ipoteza că vinovatul ar fi un satelit artificial, instalat de o civilizaţie extraterestră în jurul Pământului, cu mii de ani în urmă. Apoi s-au găsit explicaţii mai banale.

La sfârşitul anilor cincizeci, un număr de oameni de ştiinţă au sugerat să se efectueze investigaţii, în special de ascultare cu radiotelescoape, pentru a descoperi eventuale semnale venind de la alte civilizaţii. Astfel s-au născut proiectele **SETI**, prescurtare pentru *Search for Extraterrestrial Intelligence* (căutarea civilizaţiilor extraterestre).

Demn de remarcat în aceste proiecte este că nişte oameni de ştiinţă erau, pe de o parte, deschişi spre ideea pluralităţii civilizaţiilor în Univers, dar, pe de altă parte, dând dovadă de un conservatorism îngrijorător, acţionau ca şi cum ştiinţa ar fi încheiată cu ceea ce intra în manualele de şcoală ale secolului douăzeci. Astfel, erau sceptici privind posibilitatea ca OZN-urile să aibă vreo legătură cu civilizaţiile extraterestre. Călătoriile pe distanţe interstelare, spuneau ei, sunt imposibile, cu frecvenţa cu care se semnalează OZN-urile. În schimb, aceleaşi persoane acceptau câteva ipoteze foarte discutabile, şi anume că o civilizaţie extraterestră va folosi, de-a lungul a mii sau zeci de mii de ani, chiar şi în comunicaţiile interstelare, tot undele radio, pe care noi le folosim abia de un secol. Cu alte cuvinte, ei presupuneau că nici peste zeci de mii de ani nu se va

descoperi un mijloc de transmitere a informaţiilor (şi, de ce nu, de transport al unor entităţi inteligente), cu o viteză mai mare decât cea a luminii. În plus, acceptau tacit ideea că civilizaţiile din Univers sunt toate cam la acelaşi nivel de dezvoltare (diferenţiate între ele, cu doar câteva sute sau poate mii de ani, faţă de vârsta de 17 miliarde de ani, socotite de la Big Bang) şi că se caută una pe alta buimac şi cu disperare, dornice să converseze...

Dincolo însă de aceste puncte de vedere înguste, cercetătorii participanţi la proiectele SETI, care au depus de altfel o muncă enormă în ultimele trei-patru decenii, s-au întrebat ce acţiuni ar trebui întreprinse în cazul în care s-ar obţine dovezi ştiinţifice, sigure, ale existenţei unei civilizaţii extraterestre. S-a văzut imediat că în acest punct oamenii de ştiinţă, militarii şi structurile informative au opinii diferite. În anii optzeci, un subcomitet al comitetului SETI al Academiei Internaţionale de Astronautică, subcomitet condus de Michael A.G. Michaud, director al Biroului pentru Tehnologii Avansate al Departamentului de Stat, a elaborat un document, numit *Protocolul SETI post-detecţie*, cuprinzând măsurile, acceptate de comun acord de comunitatea cercetătorilor, care ar trebui luate în cazul descoperirii unei civilizaţii extraterestre. În anii nouăzeci acest protocol a fost adoptat ca document oficial al Academiei de Astronautică, precum şi de Institutul Internaţional pentru Legislaţia Spaţială, fiind însuşit şi de alte asociaţii internaţionale astronomice şi de cercetări spaţiale. Protocolul a fost înaintat şi Comitetului pentru Utilizarea Paşnică a Spaţiului Cosmic din cadrul ONU, în vederea unor acţiuni specifice.

În protocol şi în anexele sale se arată că, în cazul în care s-ar recepţiona un mesaj din partea unei civilizaţii nepământene, descoperitorul va informa ceilalţi observatori şi organizaţii de cercetare care participă la proiectele tip SETI, pentru obţinerea unor confirmări independente şi pentru ca semnalele sau fenomenele să fie monitorizate continuu. Abia după o confirmare generală a evidenţei şi credibilităţii descoperirii, aceasta va face obiectul unui anunţ public şi către autorităţi. În conformitate şi cu Tratatul privind Explorarea şi Utilizarea Spaţiului Cosmic, adoptat în 1967, printre primele persoane informate trebuie să fie Secretarul General al ONU. Protocolul mai abordează, pe larg, faptul că răspunsul către inteligenţa descoperită va trebui discutat şi aprobat doar de Adunarea Generală ONU, în urma unor consultări globale şi în numele întregii omeniri, şi nu al unui stat sau grup de state. Variantele iniţiale ale protocolului erau chiar mai relaxate în acest sens, preconizând

„diseminarea promptă, deschisă şi largă, prin canalele ştiinţifice şi mijloacele de informare publice" a descoperirii, propunând ca un grup internaţional de oameni de ştiinţă civili să supravegheze şi să reglementeze comunicaţiile cu extratereştri.

Experţii NSA n-au întârziat să denunţe această primă variantă a protocolului, ca nebunească, avansând scenarii dezastruoase în cazul în care propunerea ar fi acceptată. În primul rând, spunea NSA, s-ar putea ca semnalele să fie o nadă, trimisă către toate colţurile Galaxiei. Dacă noi vom răspunde, extratereştrii vor şti că suntem o planetă locuibilă şi vor organiza o invazie a Pământului. Un alt motiv de îngrijorare ar fi că, pentru o rasă cosmică avansată, noi vom apărea ca o formă de viaţă primitivă. Vom deveni astfel jucării vii, cobai pentru experimente sau delicatese culinare, la modul în care sunt, faţă de noi, animalele domestice. Apoi, spun investigatorii NSA, sub masca ajutorului tehnologic, de pildă a unor experimente biochimice, ei îşi vor putea implanta pe Pământ propriile forme de viaţă. Un motiv de îngrijorare îl constituie şi „şocul cultural". Suntem oare pregătiţi pentru a întâlni o cultură superioară nouă, fără să ne pierdem identitatea? Ce efect va avea asupra vieţii de toate zilele şi asupra oamenilor obişnuiţi descoperirea faptului că nu suntem creatura supremă din Univers?

Şi mai interesantă este însă următoarea observaţie, tipică pentru mentalitatea americană. NSA considera absolut de neacceptat ca Naţiunile Unite, sau un grup internaţional de astronomi, să reprezinte Pământul în comunicaţiile cu alte lumi. Dacă reprezentantul unei alte lumi ar cere să fie condus la conducătorul planetei noastre, acest conducător nu putea fi altul decât Preşedintele Statelor Unite. Nu era o chestune de mândrie naţională, insistau experţii NSA, ci consecinţa logică a puterii militare şi economice a SUA, care trebuie menţinută şi întărită cu orice preţ. Din primul moment al unui eventual contact, spuneau ei, Statele Unite trebuie „să supervizeze, să monitorizeze şi să controleze, în mod exclusiv" toate comunicaţiile cu alte planete.

Pentru a-şi impune acest punct de vedere, NSA a reuşit să se înfiltreze în diferite compartimente ale proiectelor SETI. Howard Blum, în cartea sa *Out There* (1990) menţionează că a obţinut la un moment dat, de la un consilier pe probleme de ştiinţă la Casa Albă, pe care-l cunoştea, informaţia că prin proiectele de ascultare SETI radiotelescoapele au prins, în câteva rânduri „zgomote cu caracter repetitiv din spaţiu, nişte semnale foarte interesante, care au făcut senzaţie la Washington". Blum, un ziarist cu experienţă, autor al mai multor cărţi de succes şi câştigător al unor

premii în meseria sa, a încercat să obţină confirmarea ştirii chiar de la sursa pe care i-a indicat-o consilierul. Aici i s-a răspuns însă că nu s-a detectat nimic şi informaţiile primite de la consilier sunt eronate. Revenind la consilier, acesta i-a spus scurt lui Blum: „Ei bine, s-ar putea ca ei să aibă motivele lor să nu vă spună ceea ce mi-au spus mie”.

5. RAPORTUL CONDON ŞI TREZIREA OPINIEI PUBLICE

OZN-urile lasă New York-ul în beznă şi paralizează rachetele intercontinentale americane. Congresul votează finanţarea unui proiect independent pentru dezlegarea enigmei OZN, dar universitarii care au încasat banii sunt convinşi dintru început că nu este nimic de cercetat. Mai mulţi oameni de ştiinţă îşi exprimă indignarea şi declanşează acţiuni pe cont propriu.

Alte semne neliniştitoare

În anii cincizeci şi începutul anilor şaizeci, proiectul Blue Book şi-a îndeplinit conştiincios rolul. Cazurile raportate erau trimise cu regularitate spre baza ei de date, iar marele public era liniştit că specialiştii se ocupă de acest subiect. Iar dacă autorităţile nu se alarmau în urma acestor cercetări, însemna că nu exista nici un motiv de îngrijorare. În consecinţă, fenomenul OZN a trecut, pentru o bună bucată de vreme, pe un plan secundar al interesului general.

Problema OZN-urilor va fi resuscitată de un nou val de observaţii în anii 1965-67. De pildă, o formaţie impresionantă de lumini a traversat Statele Unite în noaptea de 2 spre 3 august 1965, fiind urmărită de mii de martori. Au urmat faimoasele *black-out*-uri, întreruperi generalizate ale curentului electric, ale căror cauze n-au fost niciodată explicate mulţumitor, însoţite invariabil de observaţii de OZN-uri. Cel mai cunoscut *black-out* a fost cel din 9 noiembrie 1965, afectând treizeci de milioane de persoane din nord-vestul Statelor Unite, inclusiv o mare parte din New York, timp de mai multe ore. Nu a existat nici o explicaţie: nu căzuseră linii, nu se defectaseră generatoare, n-au existat relee care n-au funcţionat. Ulterior s-a spus că totul a fost cauzat de un releu rupt la o uzină electrică din partea canadiană. Efectul s-a propagat apoi spre sud ca o avalanşă. Explicaţia, suspectă din punct de vedere tehnic, n-a mulţumit practic pe nimeni.

În luna care a urmat s-au semnalat pene similare în Texas, New Mexico şi nordul Mexicului. La 2 decembrie 1965 au rămas fără curent câteva ore baza Holloman, instalaţiile de la White Sands, centrul de antrenament de la Fort Bliss, mai multe aeroporturi civile şi chiar vila preşedintelui Lyndon Johnson. Nici unul dintre sistemele de siguranţă sau grupurile electrogene de rezervă n-au funcţionat.

OZN-urile paralizează rachetele intercontinentale americane

În 1966 şi 1967 fuseseră semnalate incidente îngrijorătoare cu OZN-uri deasupra unor baze militare. De pildă, rachetele intercontinentale Minuteman, arma principală de contralovitură a SUA în cazul unei agresiuni, coloana vertebrală a sistemului strategic american de descurajare nucleară, au fost paralizate, în timp ce nişte obiecte discoidale survolau bazele militare din statele Dakota de Sud şi Montana. La vremea respectivă autorităţile au depus eforturi serioase ca incidentele să fie minimalizate. Abia la ora actuală începem să înţelegem amploarea celor petrecute atunci.

Raymond Fowler, care a devenit ulterior un faimos investigator OZN, autor, între altele, a cinci volume de o importanţă fundamentală consacrate cazului Andreasson-Luca (dintre care primele două cunoscute şi cititorului român), lucra la vremea respectivă, ca salariat al firmei *Sylvania*, în echipa de realizare a rachetelor *Minuteman*. El răspundea de buna funcţionare a echipamentelor de conectare a acestor rachete, ţinând o evidenţă strictă a tuturor incidentelor. De asemenea el ţinea un jurnal personal şi efectua, pe cont propriu, investigaţii OZN. Fowler se va decide abia în 1997 să facă publice o parte din cele notate atunci. Între alţii, *John Q* (anonimat cerut), care părăsise nu de mult armata pentru a lucra la Sylvania, declarase în scris că în cursul anului 1966 în regiunea de nord-vest a Statelor Unite în mai multe rânduri în silozurile, grupate câte zece, toate rachetele se comutau, fără nici un motiv aparent, pe poziţia „no go", cu alte cuvinte, orice lansare devenea imposibilă. John Q a asistat el însuşi la un astfel de episod. Un calculator, care controla în permanenţă, automat, starea rachetelor, a înregistrat şi a anunţat sonor incidentul. La scurt timp s-a aflat că în perioada respectivă trecuseră OZN-uri deasupra silozurilor. Alte două rapoarte, culese de la baza aeriană *Grand Forks* (Dakota de Nord) vorbeau de OZN-uri observate cu ochiul liber, în timpul unor incidente similare, petrecute la 30 martie şi la 25 august 1966. În al doilea

caz, un OZN, urmărit pe radar în timp ce manevra la circa 30 kilometri altitudine, a paralizat prin bruiaj comunicaţiile aparaturii radio ultrasofisticate. Legăturile s-au reluat în momentul dispariţiei obiectului. La un moment dat, garda şi poliţia erau cât pe-aci să deschidă focul asupra OZN-ului care coborâse între timp şi dădea semne că ar vrea să aterizeze.

În 16 martie 1967 *Robert Salas*, fost locotenet major al Air Force, era comandant adjunct al unui echipaj de lansare a rachetelor Minuteman în statul Montana. În 1997 el va accepta să povestească revistei *UFO Universe* cele petrecute în ziua aceea. La câteva ore după miezul nopţii, Salas, care era de gardă în punctul de comandă aflat la douăzeci de metri sub pământ, a primit un telefon de la unul dintre soldaţii de pază de la suprafaţă. Acesta spunea că el şi alţi militari urmăreau câteva lumini misterioase care se deplasau deasupra silozurilor care adăposteau rachetele. Peste cinci minute, acelaşi soldat, de data aceasta, îngrozit, telefona din nou, spunând că un OZN, iradiind o puternică lumină roşie, pluteşte chiar lângă poarta centrală. În acest moment, Salas se decide să-şi trezească şeful. În timp ce-i povestea cele întâmplate, pe panoul de alături, în dreptul fiecărei rachete nucleare, s-a aprins avertismentul „no go", însemnând că rachetele nu puteau fi lansate. Situaţia era cu totul neobişnuită, dat fiind că nu era nici pană de curent şi nici nu erau semne ale vreunei defecţiuni. Raportând imediat situaţia la comandament, aceştia le-au spus că nu sunt singurii, un fenomen similar petrecându-se şi la un alt grup de rachete. Luând legătura imediat cu respectivii, comandantul le-a spus că şi la ei toate cele zece rachete s-au comutat pe poziţia de a nu putea fi lansate după ce au fost semnalate OZN-uri în zonă. Mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, terminându-şi serviciul, echipajul din care făcea parte Salas s-a întors, cu avionul, la baza **Malmstrom** a Air Force, unde toţi membri au fost interogaţi, inclusiv de un reprezentant al Biroului de Investigaţii Speciale a Air Force (AFOSI). Oficialităţile militare nu erau mai puţin şocate de cele întâmplate decât Salas şi camarazii săi. S-a recunoscut că nu era vorba de nici un fel de exerciţiu, s-a promis că se vor face investigaţii (despre care cei în cauză n-au mai fost niciodată informaţi) şi s-a atras atenţia că este strict interzis să se mai discute despre incident. N-aveau acest drept nici măcar martorii între ei.

Abia în 1995 Salas s-a decis să solicite, prevalându-se de legea dreptului la informaţie (*FOIA*) să ceară date despre incidentul din 1967. El nu a pomenit, în mod deliberat, nimic despre OZN-uri. I-au fost puse la dispoziţie un rezumat al celor întâmplate, ca şi copiile telegramelor care au circulat între Air Force şi contractor, din care reieşea preocuparea gravă

a Air Force privitor la acest îngrijorător incident. Salas a mai întrebat apoi şi câţiva salariaţi ai firmei Boeing, care făcuseră parte din Comisia de anchetă. Aceştia i-au confirmat că, la vremea respectivă, concluzia fusese că nu exista nici o explicaţie plauzibilă pentru cele întâmplate.

Raymond Fowler notase şi el că în săptămâna din jurul datei de 20 martie 1967 un angajat al firmei Sylvania, pe nume Ivor Dahlof, a declarat că a văzut pe radar şi cu ochiul liber OZN-uri în zona rachetelor. Au fost trimise avioane de vânătoare pentru a le intercepta. Unul dintre acestea, în timp ce urmărea obiectul, a făcut o aterizare forţată, datorită funcţionării anormale a unor echipamente. Gene Whittington, reprezentant Boeing, căruia Fowler i-a cerut informaţii suplimentare despre avion, l-a sfătuit să abandoneze subiectul, întrucât era strict secret. Alte persoane i-au transmis lui Fowler mărturii privind OZN-urile văzute deasupra silozurilor de rachete, ori despre strădaniile autorităţilor militare pentru a reduce publicitatea în jurul subiectului.

Documente desecretizate ulterior au scos la iveală şi alte incidente petrecute în zona unor depozite de rachete nucleare americane. Un val de astfel de incidente a fost semnalat în 1975 şi a cuprins practic toate bazele militare din nord-vestul Statelor Unite, până în nord-est. Multe dintre rapoarte vorbeau de elicoptere misterioase care zburau deasupra unor zone interzise. Numai că aceste „elicoptere" erau când foarte luminoase, când deveneau invizibile, când pluteau nemişcate în aer când ţâşneau cu o viteză incredibilă dispărând la zeci de kilometri înălţime; toate acestea într-o linişte desăvârşită.

Un astfel de incident a avut loc în noaptea de 27 spre 28 octombrie 1975, când un elicopter, care n-a putut fi în nici un fel identificat, a staţionat deasupra bazei **Loring** din Limestone (Maine) a aviaţiei militare americane. Seara, la ora opt fără un sfert, subofiţerul de poliţie Danny Lewis de la paza depozitului de bombe şi focoase ale rachetelor nucleare, dispuse într-un soi de igluuri de beton, a zărit un „avion" la altitudinea de circa 100 de metri. Turnul de control a reperat şi el obiectul, dar toate tentativele de a intra în contact cu el au rămas infructuoase. Aparatul a început să descrie cercuri la mai puţin de 300 de metri de sectorul de depozitare. În acest moment toată lumea a fost convinsă că este vorba de un elicopter. A fost ordonată alerta pe teritoriul bazei şi s-a cerut o intervenţie aeriană din partea NORAD. Intervenţia a fost refuzată iar misteriosul vehicul a dispărut, după 40 de minute, spre frontiera canadiană.

Seara următoare, la aceeaşi oră, „elicopterul" a reapărut la capătul pistei de aterizare, la o înălţime de circa 50 de metri, ca o lumină de

culoarea chihlimbarului, emiţând fulgerări albe. A devenit apoi invizibil, ca să reapară brusc deasupra silozurilor de depozitare a armelor nucleare. Sergentul Steven Eichner, împreună cu mai mulţi membri coechiperi efectuau nişte lucrări în zonă. Ei au descris obiectul ca o minge de rugby alungită, emiţând simultan lumini de toate culorile. Aparent era solid şi nu emitea nici cel mai mic zgomot. S-a dat din nou alerta pe teritoriul bazei. În agitaţia creată, obiectul s-a făcut din nou invizibil, continuând să fie văzut însă pe ecranul radarului. Un elicopter trimis pentru intercepţie, dirijat prin radar, s-a apropiat de obiect la mai puţin de treizeci de metri, fără să-l poată repera vizual.

Acelasi tip de incident s-a repetat în cursul toamnei aceluiaşi an şi la alte baze nucleare ale Air Force din Wurtsmith (Michigan) la 30 octombrie, Malmstrom din Great Falls (Montana) în 7 şi 9 noiembrie şi 2 decembrie, Grand Forks (Dakota de Nord) la 4 noiembrie, Minot (Dakota de Nord) în 10 noiembrie 1975. Unele rapoarte vorbeau de elicoptere, altele de OZN-uri. Air Force a recunoscut ulterior că de fapt nimeni nu a identificat elicoptere ci s-au făcut doar presupuneri, bazate pe luminile observate vizual de martori.

De pildă, în silozurile bazei Malmstrom, răspândite pe o suprafaţă foarte mare, se găseau douăzeci de rachete nucleare. La silozul K-7, în noaptea de 7 spre 8 noiembrie, senzorii electronici au semnalat violarea perimetrului de securitate. Echipa de intervenţie, venită în grabă cu o maşină, a zărit, de la distanţa de o milă, un obiect portocaliu deasupra zonei. Când s-au apropiat şi-au dat seama că era un obiect plutitor enorm, de dimensiunile unui teren de fotbal, care ilumina întregul perimetru al rechetelor. Ofiţerii au ordonat ca soldaţii să ocupe poziţii în jurul silozului, dar soldaţii au refuzat să mai înainteze. Imediat OZN-ul a început să se înalţe. Când a atins înălţimea de 300 de metri, a apărut şi pe ecranul unui radar NORAD. În acest moment au fost trimise, pentru intercepţie, două avioane de vânătoare ultrarapide Convair F-106. Înainte însă ca acestea să ajungă în zonă, OZN-ul a atins înălţimea de 66 de kilometri, dispărând de pe ecranul radarului.

Membrii echipei de intervenţie au fost ţinuţi un timp sub supraveghere medicală datorită şocului suferit de această întâmplare. S-a făcut o anchetă oficială, cu participarea tuturor martorilor. Unul dintre aceştia, James Moulton, pilotul unui elicopter trimis de asemenea pentru interceptarea obiectului, a declarat că OZN-ul emitea o lumină mai strălucitoare decât Soarele. În plus, surse credibile au afirmat că după vizita obiectului, programele conţinând ţintele respectivelor rachete au fost alterate. S-a

decis la început înlocuirea vehicolului de reintrare în atmosferă, apoi a întregii rachete.

Generalul american **George C. Marshall**, şeful Statului-Major al armatei americane şi secretar de stat la ministerul de externe american după război, părintele faimosului „Plan Marshall", comentând multitudinea de OZN-uri deasupra bazelor militare, opina că OZN-urile veneau de pe o altă planetă şi că erau prietenoase, o dată ce ar fi putut distruge aceste instalaţii dar n-au făcut-o.

Proiectul Colorado şi raportul Condon

Deşi, la vremea respectivă autorităţile au depus eforturi serioase ca incidentele OZN relatate mai sus să fie minimalizate, ele au determinat o puternică presiune publică. Drept urmare, organizaţiile civile privind investigaţiile OZN, mai ales organizaţiile NICAP (director Daniel Keyhoe) şi APRO (condus de soţii Coral şi Jim Lorenzen), au reuşit să impună ca cel de al 89-lea Congres al Statelor Unite să ia în dezbatere această problemă. În cursul anului 1966, mai mulţi deputaţi, între care Gerald Ford, viitorul preşedinte, au cerut o anchetă oficială. Reacţia a fost că s-a acceptat ca problema să fie dată în studiu unui organism independent, iar Forţele Armate să sprijine activitatea acestui organism. Studiul urma să evalueze şi activitatea proiectului Blue Book. La scurt timp, Universitatea din Boulder (Colorado) a fost nominalizată în acest sens ca beneficiara unui contract şi a unui proiect de 15 luni, în valoare de 300 de mii dolari (finalmente s-au cheltuit peste 500 de mii).

La 7 octombrie 1966 s-a anunţat că echipa de cercetare va fi condusă de prof. **Edward U. Condon**, un eminent fizician atomist cu foarte strânse contacte în complexul militaro-industrial. El lucrase la realizarea primelor radare, a bombei atomice şi la proiectarea capsulelor spaţiale. Singura organizaţie „civilă" cu care urma să se colaboreze era NICAP.

După declanşarea proiectului cu universitatea din Boulder, toată lumea spera că în sfârşit va asista la o cercetare obiectivă a fenomenului. Numai că în septembrie 1967 au început să apară semne neliniştitoare. Dr. Condon a făcut mai multe declaraţii publice care l-au arătat cu totul sceptic faţă de întregul fenomen. De pildă a afirmat, la un moment dat: „Înclin să recomand de pe acum guvernului să se descotorosească de această afacere. Părerea mea este, chiar de acum, că nu există nimic în ea". Apoi a adăugat, cu un zâmbet plin de subânţelesuri: „deşi se presupune că va mai trece un an până să ajung la o concluzie".

Consecvent acestui punct de vedere, Condon n-a întreprins nici un fel de cercetări serioase asupra cantităţii importante de materiale furnizate de NICAP. El era sincer convins că OZN-urile nu există, întrucât „n-au cum să existe" şi a rămas convins până la moarte că investigarea lor nu prezenta nici o valoare ştiinţifică. Exact pe acest tip de scepticism contau comanditarii din umbră ai proiectului.

Whitley Strieber, unul dintre cei mai cunoscuţi autori de lucrări despre fenomenul OZN, povesteşte, de pildă, că, în 1988, a fost invitat să ţină o conferinţă la universitatea din Colorado. Gazda sa a fost Dr. Walter Orr Roberts, preşedinte emerit al Administraţiei Naţionale Oceanice şi Atmosferice. În 1966, el fusese primul invitat să prezideze comisia pentru fenomenul OZN a universităţii Colorado, înainte ca prof. Condon să accepte acest post. Prof. Roberts i-a mărturisit lui Strieber că n-a putut accepta, la vremea respectivă, responsabilitatea comisiei, întrucât dintru început i se dăduse de înţeles că ea trebuia să tragă concluzia că problema OZN este o falsă problemă, în timp ce oficial se anunţa că urma să se efectueze un studiu imparţial.

Nu este totuşi exclus ca însuşi profesorul Edward U. Condon să fi avut unele îndoieli personale, pe care însă nu le-a făcut niciodată publice. Astfel, el l-a întrebat, la un moment dat, pe Prof. James Harder, de la Universitatea Berkeley (California), investigator OZN, ce ar face dacă ar fi responsabilul unui proiect din care ar rezulta că OZN-urile erau manifestarea unei inteligenţe extraterestre. Harder şi-a exprimat temerea că ar urma importante repercusiuni internaţionale şi vizând securitatea naţională. Dr. Condon i-a spus că este de aceeaşi părere şi dacă concluziile proiectului ar certifica ipoteza extraterestră, el unul nu le-ar face publice ci le-ar duce la Washington, pentru ca decizia să fie luată la nivelul Preşedintelui.

În această perioadă a ieşit la iveală un memoriu datat, 9 august 1966, elaborat de *Robert Low*, administratorul proiectului, adjunctul prof. Condon şi care împărtăşea aceleaşi opinii. Low afirma că proiectul trebuie astfel condus încât să nu respingă posibilitatea existenţei OZN-urilor, dar să ţină seama că „nu este un lucru respectabil să acorzi o consideraţie serioasă acestei posibilităţi" şi că „noi am pierde poate mai mult prestigiu în domeniul ştiinţific faţă de cât am putea câştiga abordând astfel de investigaţii". El continua că „Studiul ar trebui întreprins aproape exclusiv de sceptici care, chiar dacă n-ar putea demonstra nişte rezultate negative [...] ar putea şi ar trebui să contribuie la negarea realităţii observaţiilor [OZN]. Şiretlicul ar fi, cred, ca proiectul să fie astfel conceput încât

marelui public să-i creeze impresia unui studiu perfect obiectiv, în timp ce comunităţii ştiinţifice să-i dea imaginea unor persoane care nu cred, fac totul să fie obiectivi, dar sunt convinşi că nu vor găsi nici o farfurie...". Cu alte cuvinte, mult sperata investigaţie „obiectivă" era de la bun început minată de prejudecăţi de loc proprii spiritului ştiinţific. Ulterior s-a descoperit că aceste concluzii coincideau, aproape cuvânt cu cuvânt cu cele dintr-un raport din martie 1966 al consiliului ştiinţific al Forţelor Aeriene americane.

După o anumită ezitare, NICAP a decis să facă public acest memoriu. Reacţia conducerii proiectului a fost imediată. Prof. David R. Saunders şi încă un participant la proiect, implicaţi în deconspirarea documentului, au fost imediat declaraţi „incompetenţi", îndepărtaţi din echipă şi ameninţaţi că vor fi „distruşi din punct de vedere profesional". La un moment dat atmosfera devenise atât de tensionată încât întregul personal al comitetului era pe punctul de a-şi da demisia. Mary Louise Armstrong, secretara administrativă a lui Condon a şi recurs la acest gest. În scrisoarea justificativă ea acuza conducerea proiectului de „idei preconcepute", „negativism" şi „lipsă de interes" în realizarea corectă a cercetării.

Jurnalistul *John G. Fuller*, investigând incidentul, a publicat în numărul din 14 mai 1968 al prestigioasei reviste *Look* concluziile sale, conform cărora Comitetul Condon operase de fapt pe baza directivelor CIA, după care marele public trebuia convins că fenomenul OZN nu există în mod obiectiv, iar observaţiile se datoresc doar „unor particularităţi ale percepţiei". Obiectivul final era discreditarea oficială a fenomenului, pentru ca serviciile secrete să se poată ocupa de el în exclusivitate.

Reacţia publică a fost promptă. Deputatul *Edward Roush* a cerut în Congres deschiderea unei anchete. La 28 iulie 1968 Comisia pentru ştiinţă şi astronautică a Congresului a ascultat mărturia mai multor oameni de ştiinţă, printre care Dr. *James McDonald*, care critica metodele folosite de Comisia Condon. Prof. Saunders a publicat apoi un volum intitulat *UFOs? Yes!* (OZN-uri? Da!) în care demasca dezinformarea aflată în derulare.

Cu toate acestea, raportul Comisiei Condon a fost prezentat la termen, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Varianta destinată marelui public a Raportului Condon fost publicată la 9 ianuarie 1969. Profesorul Condon, într-un mod bine gândit, a pus concluziile sale la începutul documentului de o mie de pagini, difuzând apoi documentul presei doar cu câteva ore înaite de punerea oficială în circulaţie. Majoritatea reporterilor n-au avut timp să citească decât aceste prime pagini de concluzii. Iar concluziile

Prof. Condon erau cele aşteptate de comanditari: deşi nu se nega pe faţă existenţa OZN-urilor, se afirma, între altele, că: „nu existau *dovezi* pentru provenienţa lor *extraterestră*", că „nici unul dintre obiectele zărite şi nici una din pretinsele observaţii [...] *nu constituie o ameninţare* pentru siguranţa naţională a SUA" şi că „din studiul OZN-urilor în ultimii 21 de ani nu a rezultat nici un element apt să contribuie la *sporirea cunoaşterii ştiinţifice*". „S-a pretins că subiectul a fost înnăbuşit prin instituirea unui secret oficial. [...] *Nu am găsit* nici o dovadă a unui secret referitor la rapoartele despre OZN-uri [...] ceea ce în mod incorect a fost numit secret nu e nimic mai mult decât o politică inteligentă de amânare a dezvăluirii documentelor, astfel încât publicul *să nu fie tulburat* de publicarea *prematură* a unor *studii incomplete*. [...] Recomandăm energic educatorilor să se abţină de a-şi îndemna studenţii să facă lucrări şcolare bazate pe cărţi sau reviste consacrate OZN-urilor. Profesorii ai căror studenţi sunt puternic înclinaţi către acest domeniu ar trebui să încerce să le orienteze interesul spre studii mai serioase, precum astronomia sau meteorologia" (subl.noastre)...

Atenţie deci, raportul nu nega existenţa observaţiilor sau chiar a OZN-urilor, încerca doar să acrediteze ideea că ele nu reprezintă un risc pentru naţiune (dimpotrivă, un risc ar fi fost o „dezvăluire prematură"). Mai zicea că nu se justifică cheltuirea banilor publici pentru investigarea lor, nici încurajarea unei cercetări particulare. Invit de asemenea cititorul să reflecteze asupra pasajelor de mai sus pe care mi-am permis să le subliniez, pentru a înţelege modul abil în care autorii materialului reuşeau să se ascundă îndărătul unor vorbe menite să inducă în eroare marele public.

Dacă cei care s-au mărginit să citească doar partea de concluzii, puteau să rămână cu impresia că cercetarea OZN este o păguboasă pierdere de vreme, cei care au avut răbdarea să parcurgă şi anexele, au descoperit în schimb, cu surprindere, că raportul conţinea multe rapoarte interesante, între care circa un sfert rămâneau inexplicabile. Şi chiar dintre celelalte, multe erau „explicate" extrem de neconvingător. Din păcate, aşa cum observa Jacques Vallée, maldărele de fişiere cu observaţiile OZN puse la dispoziţia Comisiei, în loc să devină un bun public, au fost transferate într-o casă particulară, unde au fost puse pe foc la scurt timp după aceea, printr-un gest care sfida, din nou, banii publici cheltuiţi.

Criticile adresate modului în care au fost conduse investigaţiile n-au încetat mult timp. De pildă John Northrop, fondatorul lui *Northrop Aircraft Company* şi cofondator al companiei *Lockheed* spunea despre

raportul Condon că este „una dintre cele mai clare muşamalizări deliberate la adresa marelui public [...] Secolul 21 va muri de râs citind raportul Condon". James McDonald, profesor la Universitatea statului Arizona, a subliniat că între conţinutul studiului şi concluziile lui Condon nu există nici o legătură logică. Un referat al Institutului American de Aeronautică şi Astronautică menţiona, la fel, că „există diferenţe în opiniile şi concluziile trase de autorii diferitelor capitole şi sunt diferenţe între acestea şi rezumatul lui Condon. Nu toate concluziile din corpul raportului se reflectă în rezumatul lui Condon". J Allen Hynek scria şi el „Mai mulţi oameni de ştiinţă mi-au spus că tocmai studiul Raportului Condon i-a făcut, pentru prima oară, să înţeleagă că problema OZN-urilor era una care merita să fie cercetată". Richard Thompson observa că „putem interpreta poziţia lui Condon ca o recunoaştere a faptului că fenomenul OZN îi ameninţa sistemul său de credinţe ştiinţifice, drept pentru care a făcut instinctiv ceea ce se cerea în mod logic pentru a menţine acest sistem intact". S-a spus chiar că profesorul Condon a dorit să fie exonerat, prin acest serviciu adus unor organisme guvernamentale, de acuzele care i s-au adus în perioada persecuţiilor lui Mc Carthy pentru „activităţi antiamericane". Astfel Dr. *Paul Santorini*, un fost colaborator al lui Albert Einstein, scria la moartea lui Condon, în 1974: „e păcat că un om de ştiinţă eminent, de nivelul său, a executat orbeşte ordinul de a gira cu numele său un «Raport» care constituie o ruşine ştiinţifică. Dar, înţeleg că a făcut asta pentru a fi pe placul unor autorităţi nemulţumite de aspectele «de securitate» ale afacerilor sale".

Dar există şi o explicaţie complementară pentru atitudinea Prof. Condon. Dacă-i citim atent raportul, el nu neagă existenţa OZN-urilor ci doar posibilitatea de a studia fenomenul utilizând mijloacele ştiinţei. Jacques Vallée relatează, într-una dintre cărţile sale, că, în 1967, a avut o discuţie cu profesorul Condon în care i-a spus că era convins că există o soluţie ştiinţifică a problemei OZN. Condon a răspuns: „Eu nu sunt sigur. Ar putea fi vorba de ceva asemenea existenţei lui Dumnezeu, o problemă asupra căreia ştiinţa nu are nimic de spus".

Sfârşitul proiectului „Blue Book"

Ca o replică la modul în care a fost condus proiectul Colorado, *Institutul American pentru Aeronautică şi Astronautică* a constituit un subcomitet de 11 oameni de ştiinţă, care au dat o declaraţie punând la îndoială corectitudinea concluziilor profesorului Condon. Apoi *Asociaţia*

Americană pentru Avansul Ştiinţei (AAAS) a hotărât că ar fi cazul să organizeze, în replică, un seminar cu adevărat *ştiinţific* privind OZN-urile. Dezbaterea a fost iniţial plănuită pentru decembrie 1968, la Dallas (Texas). Întrucât la data respectivă raportul Condon nu a putut fi parcurs de toţi cei interesaţi, ca şi datorită opoziţiei unor cercetători, seminarul a fost reprogramat, ţinându-se în 26 şi 27 decembrie 1969, la Boston (Massachusetts). Se ştie azi că profesorul Condon a încercat, din răsputeri, să oprească această manifestare. El s-a adresat în acest sens AAAS, ca şi cu scrisori invitând la boicotarea şedinţelor, trimise fiecărui membru în prezidiul seminarului. Condon a apelat, la un moment dat, chiar la prietenul său Spiro Agnew, pe atunci vicepreşedinte al Statelor Unite. Casa Albă a refuzat însă, politicos, să se amestece.

Personalităţile care au participat la seminarul de la Boston erau departe de a fi nişte fani OZN, unii dintre ei erau chiar sceptici consecvenţi în această privinţă. Totuşi ei erau uniţi prin dorinţa de a examina faptele fără patimă şi prejudecăţi. În 1972 principalele expuneri au fost publicate în cartea *UFO's: A Scientific Debate*. Editorii cărţii au fost Carl Sagan, profesor de astronomie şi directorul laboratorului pentru studii planetare al Universităţii Cornell din Ithaca (New York) şi Thornton Page, profesor de astrofizică la universitatea Wesleyan şi consultant al NASA, care, în urmă cu şaisprezece ani, fusese unul dintre membrii faimosului grup Robertson, însă, între timp, pus în faţa unor evidenţe, devenise mult mai puţin categoric privind negarea fenomenului OZN.

Printre ceilalţi participanţi menţionăm pe profesorul J. Allen Hynek decan şi director al centrului de cercetări astronomice de la Universitatea din Evanston (Illinois), Frank D. Drake, profesor de astronomie la Univesitatea Cornell din Ithaca, autor al faimoasei formule pentru calculul numărului de civilizaţii din Univers, Kenneth R. Hardy, specialist în meteorologie şi radare, şef al laboratoarelor din Bedford (Massachusetts) ale Air Force, William K. Harmann, profesor asistent la Universitatea din Tucson (Arizona), care a fost expertul în fotografii al comisiei Condon, profesorul James McDonald, specialist în fizica atmosferei, de la Universitatea din Tucson, Donald H. Menzel profesor de astronomie la Universitatea Harvard, Philip Morrison, profesor de fizică la Massachusetts Institute of Technology, profesori de psihiatrie de la Harvard şi din California, un profesor de sociologie etc. Intervenţiile tuturor acestor personalităţi au pus concluziile proiectului Condon într-o lumină nu foarte măgulitoare. Comentarii ulterioare au subliniat că această dezbatere a produs ceea ce de fapt se aştepta de la raportul Condon.

Desigur, nici unul dintre autori nu putea afirma ori nega realitatea fenomenului OZN sau a unei explicaţii anume, dar ei puteau examina la rece dovezile existente şi să emită asupra lor un evantai de ipoteze, neexcluzând din start nici una dintre interpretările posibile.

U.S. Air Force şi-a continuat însă agenda OZN dinainte stabilită, fără a ţine cont de opiniile venite din afara sa. În iulie 1969 primii pământeni puseseră piciorul pe Lună. În noiembrie un alt echipaj repeta performanţa. S-a considerat deci că în mijlocul acestor triumfuri ale raţionalismului în spaţiul cosmic, opinia publică era pregătită pentru a accepta punctul de vedere al prof. Condon. Drept urmare, la 17 decembrie 1969, cu numai câteva zile înainte de deschiderea seminarului de la Boston, Robert C. Seamans Jr., ministrul Forţelor Aeriene, a anunţat că a decis închiderea oficială a proiectului „Blue Book", care urma să fie ultimul proiect guvernamental destinat studierii fenomenului OZN.

Iar în concluziile proiectului „Blue Book" se spune (ca şi în raportul Condon) că: „*nu există dovezi* că observaţiile categorisite drept „neidentificate" reprezintă descoperiri tehnologice sau principii în afara cunoştinţelor ştiinţifice actuale", „nu există *nici o dovadă* că [...] sunt vehicule extraterestre", „*nu există indicii* că ar reprezenta o ameninţare la adresa securităţii naţionale". Sublinierile ne aparţin şi pun în evidenţă acelaşi mod de exprimare ambiguu. Cu alte cuvinte, nu se neagă existenţa OZN-urilor sau originea lor nepământeană, se spune doar că „nu s-au găsit dovezi" nici într-un sens nici în celălalt. Nici cei mai scrupuloşi critici nu vor putea combate *logic* astfel de afirmaţii. Din păcate, omul de pe stradă, care le parcurge superficial, va rămâne cu impresia că se confirmă oficial că OZN-urile nu există; citite însă mai atent, aceleaşi fraze pot fi interpretate şi altfel; anume că rapoartele OZN descriu fenomene inabordabile şi inexplicabile prin ştiinţa noastră actuală, iar faptul că nu compromit (deocamdată) securitatea naţională nu înseamnă că nu o pot afecta în viitor.

În cadrul proiectului „Blue Book" (documentele căruia au devenit, la un moment dat, publice), au fost luate în evidenţă 12618 observaţii, dintre care pentru 701 (deci peste 5%) nu s-au putut găsi nici un fel de explicaţii. Existau de asemenea suspiciuni serioase că anumite rapoarte au fost deturnate în altă direcţie. Mulţi aviatori îşi aminteau că în anii cincizeci au raportat, pe canalele oficiale, întâlniri spectaculoase cu OZN-uri, dar aceste rapoarte nu s-au regăsit în anexele proiectului Blue Book. Ajunge să spunem că în acestea nu se face nici o menţiune la cazul Roswell. Aceeaşi soartă o avuseseră şi anumite fotografii. În plus, din dosarele

„Blue Book" lipsea un întreg raport, *Raportul nr.13*, ceea ce a dat naştere ulterior la multe speculaţii.

Terminarea proiectului „Blue Book" trebuia să pună punct, în opinia autorităţilor, interesului oamenilor de ştiinţă asupra fenomenului OZN. Din fericire, efectul a fost invers: mulţi savanţi, implicaţi până atunci oficial în proiectele guvernamentale vizând OZN-urile, s-au simţit, o dată cu terminarea proiectului „Blue Book", eliberaţi de chingile cu care fuseseră legaţi şi au considerat că pot de acum să-şi exprime liber opiniile în acest sens.

J. Allen Hynek şi James E. McDonald

În 1966, anul înfiinţării comisiei Condon, în urma numeroaselor observaţii OZN, profesorul **James E. McDonald**, decan al universităţii statului Arizona, reputat specialist în fizica atmosferei a început să se intereseze de acest subiect. El îl va vizita pe Prof J. Allen Hynek, la baza Wright-Patterson, la sediul comisiei „Blue Book", pentru a-i cere, spre examinare, rapoartele existente. McDonald va rămâne extrem de neplăcut impresionat atât de faptul că rapoartele erau practic necunoscute celor din afara comisiei, cât şi de argumentele ridicole cu care unele observaţii fuseseră respinse. Hynek va relata ulterior scena în felul următor: „A venit să mă vadă în biroul meu şi a lovit cu palma peste tăblia biroului strigând – Allen, cum ai fost tu în stare să ascunzi sub coadă această documentaţie timp de optsprezece ani, fără să ne spui nimic? – Eu am încercat să mă apăr spunând – Mă rog, în sfârşit, ce documentaţie? mare parte din aceste rapoarte nu sunt decât o adunătură de imbecilităţi! – Dar în acelaşi timp am simţit o imensă eliberare. Aveam în sfârşit în faţa mea un alt om de ştiinţă, primul pe care îl întâlneam şi care era în acelaşi timp reputat în domeniul său şi care lua cu adevărat în serios problema OZN-urilor".

Hynek însuşi nu se mai simţea, de la o vreme, la largul său în postura de „demistificator". Trebuie să spunem că, în acelaşi an, Hynek se acoperise de ridicol în aşa numitul „scandal al gazului de mlaştină". La Dexter (Michigan) mai mulţi martori, între care şi câţiva poliţişti care fuseseră alertaţi, au văzut un obiect luminos aterizând într-o zonă mlăştinoasă împădurită. Hynek, chemat să examineze cazul, a explicat fenomenul (în spiritul explicaţiilor care caracterizau tot proiectul „Blue Book"), ca fiind probabil autoaprinderea gazului degajat de putregaiul din mlaştină. Explicaţia, hilară, a făcut mult zgomot în presa vremii, Hynek fiind ridiculizat îndelung.

Tot în 1966 Hynek s-a întâlnit pentru prima dată cu astrofizicianul de origine franceză Jacques Vallée; prin el Hynek va lua cunoştinţă de cazurile, foarte interesante, din Franţa, făcând în acest scop o vizită lui Aimé Michel, cel mai prestigios ufolog francez în acel timp.

Profesorul McDonald devenise interesat de studiul fenomenului OZN în urma unui caz intens mediatizat. În zorii zilei de 17 aprilie 1966, lângă localitatea Ravenna (Ohio) doi poliţişti: Dale Spaur şi W.L. Neff, patrulând în jurul orei 5 dimineaţa au văzut plutind deasupra şoselei un obiect strălucitor, cu diametrul de circa 9-12 metri, având dedesubt un con de lumină difuză. Obiectul s-a apropiat, venind până deasupra lor, apoi s-a îndepărtat. Poliţiştii au raportat prin radio întâlnirea şi au primit ordinul să urmărească ciudata apariţie, ceea ce au şi făcut. Urmărirea s-a întins pe o distanţă de 65 de kilometri, viteza maşinii fiind adesea de 130 km/oră. În tot acest timp OZN-ul, plutea în faţa lor, coborând uneori la o înălţime de 30 de metri, alteori urcând până la 600 de metri. Ajunşi la graniţa statului Pennsylvania, un alt poliţist, aflat într-o a doua maşină, s-a alăturat urmăririi. Cele două echipaje au mai parcurs împreună 65 kilometri, până au întâlnit o a treia maşină de poliţie, conducătorul căreia observa deja obiectul de vreo 10 minute. Împreună au mai urmărit un timp apariţia, până, în cele din urmă, obiectul s-a ridicat vertical cu o mare viteză şi a dispărut. Întreaga observaţie a durat circa o oră şi jumătate.

Oficialităţile de la „Blue Book" au încercat, fără succes, să convingă martorii că au văzut satelitul „Echo" sau planeta Venus (Luceafărul de dimineaţă). Prof. Hynek a recunoscut că nici măcar nu a consultat materialele aferente. Finalmente în materialele „Blue Book" cazul a fost considerat „identificat" ca „satelit plus planeta Venus". Am reprodus cazul de mai sus şi pentru a înţelege mai bine maniera de abordare a celor de la acest proiect. Au existat nenumărate cazuri similare de „demistificare OZN".

Profesorului McDonald nu i s-a permis consultarea completă a dosarului; drept urmare el şi-a desfăşurat propria anchetă. Apoi, nu s-a sfiit să-şi prezinte concluziile la o reuniune prestigioasă, la Washington, în 22 aprilie 1967. Intre altele McDonald a dezvăluit că, pe parcursul investigaţiilor privind cazul de la Ravenna, efectuate de maiorul Quintanilla, care era reprezentantul „Blue Book", acesta l-a prezentat pe martorul principal, Dale Spaur ca pe un om care are „miraje" şi „halucinaţii" în timpul serviciului. Cu alte cuvinte, poliţistul ar fi fost un dezechilibrat mintal. Drept rezultat, Spaur a fost ridiculizat în toate felurile. nevasta l-a părăsit, cariera şi sănătatea fiindu-i de asemenea ruinate.

James McDonald a prezentat aspecte ştiinţifice ale problemei OZN în 7 iunie 1967 în faţa Grupului pentru Probleme Spaţiale de la Naţiunile Unite. În scrisoarea din 5 iunie către Secretarul General ONU, U Thant, mulţumind pentru această posibilitate, McDonald scria, între altele „Problema OZN este o problemă ştiinţifică cu caracter fundamental internaţional. Naţiunile Unite au, cred, responsabilitatea şi obligaţia de a accelera studierea serioasă şi ştiinţifică a problemei OZN-urilor în lumea întreagă. Numeroşi cercetători serioşi ai fenomenului consideră ca pe un fapt probabil că, în cursul ultimilor ani, a fost pusă în practică o formă de supraveghere a globului nostru...". La 27 iunie 1967, într-un articol, cu titlul *U Thant şi OZN-urile*, apărut în ziarul *New York Post*, se comenta „Dr. McDonald crede că OZN-urile sunt astronave extraterestre în misiune de recunoaştere, având drept scop explorarea Terrei. În legătură cu aceasta el s-a adresat de asemenea Societăţii Americane a Directorilor de Cotidiane, precum şi Societăţii Meteorologice din Washington. Un fapt interesant este că U Thant a mărturisit că el consideră OZN-urile ca fiind problema cea mai importantă după războiul din Vietnam". Articolul era semnat de Drew Pearson, unul dintre cei mai serioşi redactori ai ziarului.

J. Allen Hynek (1910-1986) a fost omul de ştiinţă care a avut probabil acces la cel mai vast depozit de date privind observaţiile de OZN-uri. El devenise în această perioadă tot mai convins că există un nucleu de observaţii de foarte bună calitate, care nu pot fi explicate nici ca greşeli de observaţie nici ca farse. Atitudinea prof. Condon l-a făcut pe Hynek să se simtă din ce în ce mai frustrat. El va publica primul său articol în acest sens în octombrie 1966, în prestigioasa revistă „Science", surprinzând lumea ştiinţifică, obişnuită să-l considere „marioneta Air Force".

După încheierea prea puţin glorioasă a proiectului Blue Book, Allen Hynek ve deveni cel mai prestigios investigator independent al fenomenului OZN. El a scris în acest sens cartea *The UFO Experience* (1972, trad.rom.1978), a stabilit sistemul cel mai răspândit de clasificare a observaţiilor OZN, numind de pildă „întâlniri apropiate de gradul III" cazurile în care martorii au văzut omuleţi coborând din OZN-uri. Tot el a înfiinţat în 1973, în Illinois, Centrul pentru studiile OZN (*Center for UFO Studies* – **CUFOS**). Această asociaţie a reuşit să-şi păstreze atât credibilitatea cât şi dinamismul, desfăşurând o activitate obiectivă, ştiinţifică, până în zilele noastre. După decesul lui Hynek în 1986, centrul poartă numele său.

E drept, nici Hynek n-a scăpat unor suspiciuni. Se ştie că el a fost consultantul Air Force în probleme de OZN-uri cu cel mai lung stagiu.

Între altele, în 1953, Hynek participase la lucrările grupului Robertson, după care s-a oferit să colaboreze cu CIA, în cadrul programului de demitizare a OZN-urilor. Dr.Robert Creegan, unul dintre consultanţii APRO a remarcat, pe lângă aceste detalii, că Hynek a reuşit să fie prezent şi la câteva şedinţe ale Comisiei Condon, fără să fie membru al ei, şi că dispunea pentru deplasările sale la congresele OZN din toată lumea, de fonduri care depăşeau veniturile proprii.

Prof. J. Allen Hynek, reamintindu-şi participarea la grupul Robertson, va scrie: „Am fost membru asociat al grupului dar nu am fost invitat să particip la toate şedinţele. Am fost dezamăgit chiar şi atunci când s-a realizat o cercetare mai atentă, deoarece minţile implicate în grup vădeau lipsa curiozităţii şi dorinţei de a face o investigaţie amănunţită a subiectului".

Cât despre profesorul James McDonald, acesta, aşa cum am mai amintit, va fi găsit împuşcat mortal în deşertul Arizona, la 13 iunie 1971, alături de un revolver de calibrul 38. Concluzia poliţiei a fost – sinucidere.

Legea libertăţii de informare

În Statele Unite, în perioada care a urmat încheierii proiectului Blue Book, pe lângă constituirea unor organizaţii civile puternice pentru studiul fenomenului OZN, o cotitură interesantă, deşi nu decisivă, a constituit-o promulgarea, în1974, a **Legii libertăţii de informare**: *Freedom of Information Act (FOIA)*. Această lege a fost adoptată ca răspuns la suspiciunea crescândă că oficialităţile guvernamentale ar putea ascunde adevăruri importante şi să folosească banii publici pentru proiecte oculte. FOIA permite oricărui cetăţean să ceară şi să obţină copii după documente considerate secrete. Dacă acestea nu sunt primite, cetăţeanul se poate adresa unui judecător federal pentru un ordin în acest sens. Judecătorul poate refuza desecretizarea numai în cazul în care există dovezi temeinice că desecretizarea ar afecta securitatea naţională. În practică, din păcate, legea s-a dovedit mai puţin fiabilă decât s-a sperat. De pildă, s-a întâmplat că cineva a cerut şi a obţinut un set de acte, în timp ce altă persoană, repetând aceeaşi cerere, a fost refuzată; ori s-a întâmplat că guvernul a negat categoric existenţa documentelor cerute, ca, după numai câteva luni, aceste documente să fie publicate.

Legea a fost folosită intens de investigatorii OZN pentru obţinerea unor documente vizând observaţii mai vechi. O activitate notabilă în acest sens a desfăşurat, de pildă, organizaţia *Citizens Against UFO Secrecy*

(CAUS – Cetăţenii împotriva secretomaniei OZN). O parte dintre documentele obţinute astfel le vom evoca şi în paginile care urmează. De regulă documentele nu sunt făcute accesibile în întregime ci se suprimă din conţinutul lor pasajele „a căror dezvăluire ar putea afecta securitatea naţională". S-au primit uneori şi documente din care nu a rămas nesuprimat astfel decât antetul şi iniţialele celor ce au întocmit textul. Alteori răspunsul la cerere conţinea sibilinica frază: „nu suntem în măsură nici să confirmăm nici să infirmăm existenţa informaţiei cerute". Din păcate, s-a constatat că, în mai multe cazuri, o bună parte din documentele relevante „au dispărut" pus şi simplu din arhive (cel puţin din cele accesibile). Totuşi, ceea ce s-a putut găsi, plus mărturiile unor participanţi direcţi sau indirecţi, au permis o reconstituire cât de cât edificatoare a multor evenimente, aşa cum cititorul poate constata pe tot parcursul acestei cărţi. Între altele, şi acesta este un motiv pentru care ştim mai multe despre implicarea guvernamentală în urmărirea fenomenului OZN în SUA decât în alte ţări.

6. FENOMENUL DEVINE TOT MAI COMPLEX

Mii de persoane văd, la nord de New York, OZN-uri imense, adevărate orașe zburătoare, plutind la câteva zeci de metri deasupra autostrăzilor. OZN-urile par interesate de reactoarele nucleare. Se înmulțesc rapoartele despre răpiri, mutilări de animale și chiar de oameni.

Invazie OZN pe valea fluviului Hudson

În anii 1982-87, pe valea fluviului Hudson, imediat la nord de orașul New York, au avut loc o serie de observații cu totul inedite. Ele au fost sintetizate, la vremea respectivă, de Prof. J. Allen Hynek, împreună cu Philip J. Imbrogno și Bob Pratt, în volumul *Night Siege – The Hudson Valley UFO Sightings* (1987). De data aceasta nu mai erau rapoarte despre lumini sau obiecte depărtate, văzute pe cer, de indivizi izolați sau de mici grupuri care nu prezentau prea mare credibilitate și care, în exaltarea lor, puteau lesne lua un avion, un balon, un satelit sau chiar o planetă strălucitoare drept o navă extraterestră.

Timp de cinci ani din această zonă, relativ mică, situată la granița dintre statele New York și Connecticut, observațiile nu au contenit. Oficial s-au colectat de la martori peste cinci mii de rapoarte, dar numărul celor care au văzut aceste apariții a fost incomparabil mai mare. Menționăm între altele că au fost reținute doar o parte dintre rapoartele primite, eliminându-se cele care proveneau de la persoane care nu prezentau toate garanțiile sau care descriau fenomene interpretabile prin cauze cunoscute.

În seara zilei de 17 martie 1983, un obiect, plin de lumini multicolore, în formă de V foarte deschis, sau de bumerang (sau poate o formațiune de sfere luminoase organizate astfel?), având anvergura de circa 50 de metri, a staționat timp de 15-20 de minute, la o înălțime apreciată la numai 10-20 de metri, deasupra autostrăzii I-84. Traficul s-a blocat, sute de persoane coborând din automobile să urmărească strania apariție. În jur erau mai multe case; cei care stăteau în ele, inițial îngroziți că văd un avion pe punctul de a se prăbuși, au ieșit să urmărească fenomenul. Unul dintre martori a relatat că a sunat postul de poliție de unde i s-a răspuns că s-au

primit mai multe telefoane iar şeriful urmăreşte şi el fenomenul. Coroborând numeroasele rapoarte care au fost primite în zilele care au urmat s-a aflat că un şofer care s-a aflat la câţiva metri sub obiect, a zărit o structură semănând cu o reţea de ţevi unind între ele luminiţele. Printre martori erau şi posesori de avioane particulare care au declarat că obiectul nu semăna cu nimic cunoscut. După un timp strania apariţie s-a ridicat „cu viteza unui dirijabil" şi a dispărut. Un sfert de oră mai târziu ea a fost zărită la circa 10 kilometri spre est de către un inginer şi de nevasta lui.

Peste o săptămână acelaşi „obiect" sau unul identic a produs o busculadă pe şoseaua Taconic Parkway plutind fără zgomot, emiţând din când în când un fascicul luminos către o maşină sau alta. S-au primit circa 300 de apeluri telefonice, numărul martorilor fiind estimat la mai multe mii. Unii au afirmat că dimensiunile obiectului erau cele ale unui portavion, alţii că era un oraş zburător.

Au existat numeroase alte rapoarte, disparate, descriind însă acelaşi tip de obiecte. Din octombrie 1985 în rapoarte a început să predomine un grup de şase lumini, formând un hexagon care se rotea pe cer ca un carusel de bâlci. Mai rar a fost semnalată o formă de cruce luminoasă. În mai multe rânduri ele au fost înregistrate pe fotografii şi filme video, expertizate şi autentificate ulterior prin cele mai sofisticate procedee. S-au raportat şi lucruri mai stranii, de pildă „lacune în timp" şi posibile răpiri.

Mai mulţi observatori au declarat că OZN-ul avea proprietatea de a se ivi la orizont ca apoi, aproape instantaneu să fie deasupra ta. Faptul că putea sta nemişcat în aer chiar şi la rafale de vânt de 50 de kilometri pe oră, excludea explicaţiile avansate în grabă: dirijabil, formaţie de avioane uşoare etc. Evident, s-au întreprins cercetări asidui pentru a demasca o posibilă farsă, dar nu s-a găsit nici un dirijabil în zonă şi s-a dovedit că de pe nici un aeroport nu decolaseră avioane uşoare în timpul observaţiilor. Faptul că obiectul nu făcea zgomot excludea elicopterele. Administraţia Aeronautică Federală a recunoscut oficial că nu dispunea de indicii care să explice natura fenomenului.

Mark Rodeghier, de la asociaţia CUFOS, comenta, într-un articol din 1989, că apariţiile în formă de bumerang puteau fi prototipuri ale avionului secret B-2 Stealth, invizibil pe radar, întocmai ca şi OZN-urile în cauză. Avionul B-2 a fost realizat între anii 1981 şi 1989, exact perioada misterioaselor observaţii şi avea forma unui V foarte deschis. Totuşi, Philip Imbrogno a arătat că nu s-a putut găsi nici o dovadă că un prototip al avionului B-2 ar fi zburat în zona văii Hudson. Mai mult, este interzisă testarea unor avioane experimentale deasupra unor zone intens populate,

ca cele din statul New York. Dar cel mai important argument împotriva identificării observaţiilor cu un bombardier este că OZN-urile pluteau minute în sir, nemişcate şi silenţioase, la joasă înălţime, ceea ce nici B-2, nici alt avion actual, nu sunt capabile să facă. Iar dacă erau avioane experimentale, necunoscute în vremea aceea, de ce n-au apărut ele, după mai bine de cincisprezece ani, pe câmpurile de luptă sau la târgurile de arme?

Unii vorbeau de proiecţii holografice. Dar la ora actuală nu există echipamente capabile să facă holograme multicolore şi de asemenea dimensiuni.

Nici până azi nu s-a putut da o explicaţie satisfăcătoare pentru aceste apariţii. Cineva a oferit un premiu de 1000 de dolari celui care va demonstra originea pământeană a lor; premiul a rămas însă neatins.

Pe de altă parte, OZN-urile triunghiulare sau în formă de bumerang fuseseră observate, în repetate rânduri, şi în alte zone, încă de la începutul anilor cincizeci, deşi nu cu o asemenea frecvenţă. Ele au continuat să fie observate în anii şaptezeci şi au bântuit cerul american şi în anii următori observaţiilor de pe valea Hudson. De pildă în 9 iulie 1995 un astfel de obiect triunghiular enorm, escortat de patru OZN-uri discoidale mai mici, a fost urmărit în statul Montana de un număr mare de martori. Dar obiecte similare au fost văzute şi în Japonia, Rusia, Puerto Rico etc.

OZN-urile sunt interesate de reactoarele nucleare

OZN-urile în formă de triunghi, bumerang, sau cu alte înfăţişări neobişnuite, din tipul celor semnalate pe valea râului Hudson, par să fie interesate de instalaţiile nuclearo-electrice. Astfel, în noaptea de 24 iulie 1984 un OZN având forma unui cornet de îngheţată, mare „cât trei terenuri de fotbal", împodobit cu opt lumini orbitoare, a plutit aproape un sfert de oră deasupra complexului de reactoare nucleare de la Indian Point, pe malul fluviului Hudson, într-un spaţiu total interzis zborurilor. Obiectul staţiona nemişcat sau mişcându-se foarte încet în ciuda unui vânt în rafale, atingând uneori 40-50 kilometri pe oră. Doisprezece poliţişti l-au urmărit neputincioşi. Între timp s-au blocat sistemul de alarmă şi calculatoarele care controlau securitatea şi comunicaţiile complexului. Comandantul pazei a cerut Gărzii Naţionale a Statului New York să încerce identificarea obiectului. După ce i s-a răspuns că identificarea e imposibilă, comandantul a cerut trimiterea unui elicopter militar pentru a doborî intrusul, fiind el însuşi pe punctul de a ordina poliţiştilor deschiderea

focului. Înainte ca ostilităţile să înceapă, obiectul s-a pus în mişcare, dispărând alene din câmpul vizual.

Cazul de mai sus nu a fost singular. De pildă, în seara de 4 martie 1988, la ora 10.30, un triunghi zburător a plutit înapropierea uzinei atomo-electrice „Perry Nuclear Power Plant", de pe malul lacului Erie din SUA. Sau, în 16 aprilie 1993 în Bayport (Florida), un poliţist a urmărit mai mult timp un OZN triunghiular uriaş, care dădea târcoale centralei nucleare „Crystal River Nuclear Power Plant". OZN-uri au fost văzute şi deasupra centrelor de cercetare nucleară de la Oak Ridge (Tennessee), de la Hanford (Wasington) ori de la Los Alamos, lângă Albuquerque (New Mexico). Dar astfel de cazuri se pare că sunt mult mai multe.

Observaţii asemănătoare s-au semnalat şi din alte ţări. De pildă, în 12 martie 1991 un OZN triunghiular imens s-a oprit plutind, timp de un minut, deasupra turnurilor de răcire ale centralei nucleare din *Tihange* (Belgia), explorând cu un fascicul de lumină clădirea.

În 26 aprilie 1986, la **Cernobâl**, a avut loc cel mai mare dezastru din istoria utilizării paşnice a energiei atomice. Aşa cum informa, într-o carte din 1993, ucraineanul V.Kratokhvil, la circa o lună înainte de catastrofă au fost văzute OZN-uri deasupra centralei atomo-electrice. La trei ore după producerea dezastrului, un OZN cu diametrul de circa 6-8 metri a apărut, plutind la circa 300 de metri deasupra reactorului care era în flăcări. Câţiva martori, care se găseau la faţa locului, măsurau radioactivitatea, care era în acel moment de 3000 miliroentgeni pe oră. Brusc, din OZN au ţâşnit două fascicule de lumină purpurie până la reactor, rămânând astfel circa trei minute. Apoi razele au slăbit treptat, iar globul luminos s-a îndepărtat spre nord. Privind spre aparate, martorii au constatat cu uimire că radiaţiile scăzuseră la 800 miliroentgeni pe oră.

În noiembrie 1991, la peste cinci ani după catastrofă, în ziarul moscovit *Izvestia* apărea un articol senzaţional, cu titlul: *„Ce fac extratereştrii la centrala atomoelectrică de la Cernobâl?"*. Articolul descria un eveniment care putea deveni tot atât de distrugător, dar care a fost mult mai puţin mediatizat. În seara de 11 octombrie 1991, la ora 19.46, datorită reparaţiilor la sistemul de ungere al unui generator, au fost deconectate mai multe componente, între care cele de refrigerare. Peste douăzeci de minute gazul din generatorul defect s-a supraîncălzit, ducând la o explozie. Pompierii au intervenit imediat, dar focul a fost stins abia la ora 2.00, în zorii zilei de 12 octombrie. Generatorul de curent era complet distrus, altele două erau inundate, acoperişul clădirii (la 50 de metri deasupra solului) arsese şi el. Totuşi nu existau nici un fel de stricăciuni în

reactoarele nucleare aflate dedesubtul unui zid de beton. Experţii chemaţi la locul accidentului au stabilit că de vină fisese un conector de înaltă tensiune, care a fost pus în funcţiune într-un mod inexplicabil. Ziarul Izvestia mai cita câţiva martori care văzuseră, cu câteva minute înainte de explozie, un glob strălucitor de lumină plutind deasupra clădirii în care a izbucnit incendiul. S-au făcut speculaţii că poate misterioşii vizitatori din ceruri au intervenit într-un fel pentru a evita repetarea catastrofei din 1986. Ori poate ei fuseseră cei care au manevrat contactorul, producând accidentul?

Din acelaşi articol mai rezultă că în dimineaţa zilei de 12 noiembrie 1991, jurnalistul Vladimir Savran, de la ziarul local, a vizitat locul incidentului, făcând câteva fotografii ale clădirii în care se găsea generatorul distrus. Când a developat filmul, a observat pe una dintre fotografii un OZN plutind deasupra clădirii, ca şi când ar examina stricăciunile. Ciudatul vehicul fusese total invizibil cu ochiul liber. De asemenea, la acel moment nu zburase nimic deasupra centralei, nici avion, nici elicopter. Filmul a fost remis spre analiză unor criminalişti de la Ministerul de Interne din Kiev. S-a dovedit că obiectul nu putea fi explicat printr-un defect al filmului ori al developării, nici prin supraexpunere accidentală şi nu existau nici semne ale unui trucaj. Merită o menţiune faptul că există numeroase fotografii similare, din toată lumea, în care OZN-uri, invizibile cu ochiul liber, au apărut cu detalii, uneori spectaculoase, pe peliculă. Între acestea sunt şi filme oficiale, de pildă fotografii efectuate din avion de camere automate, care sunt foarte greu de trucat.

Dar Cernobâl nu a fost singura centrală vizitată în spaţiul ex-sovietic. Amintim doar încă un exemplu. În 2 şi 17 martie 1991, apoi în 10 octombrie 1991, un obiect neidentificat a fost detectat de complexul de radare „Skala" în zona capului Ustinskii, în apropiere de Skt. Petersburg, unde se află centrala nucleară „*Sosnovâi Bor*". Obiectul făcea uneori mişcări haotice, imposibile pentru orice vehicul zburător cunoscut. Obiectul a fost văzut de unii martori şi cu ochiul liber, fiind descris ca triunghiular şi luminos. Centrala de la Sosnovîi Bór este de acelaşi tip ca şi cea de la Cernobâl, iar la 23 martie 1992, la această centrală a avut loc un incident, care din fericire s-a soldat fără creşterea radioactivităţii. Oare există o monitorizare a acestui tip de centrale din partea unei instanţe nepământene?

Răpiri, implante, experimente genetice

Multă vreme, OZN-urile erau considarate, în cel mai bun caz, aşa cum spune şi numele lor, nişte „obiecte zburătoare", uneori doar nişte lumini, care nu puteau fi identificate ca aparţinând lumii noastre. Pe la începutul anilor şaptezeci, au început să se înmulţească însă cazurile în care martorii vedeau omuleţi coborâţi din misterioasele vehicule (aşa numitele *„întâlniri de gradul III"*), ba mai mult, în astfel de cazuri din ce în ce mai mulţi se plângeau că au fost „răpiţi", adică invitaţi sau obligaţi să urce la bordul navelor, unde au fost supuşi la proceduri penibile şi adesea umilitoare. Multora li s-au introdus, aparent, în corp, *implante*, dispozitive de monitorizare de dimensiuni minuscule; alţii s-au vindecat, în mod miraculos, de anumite beteşuguri. Aceste incidente au fost numite, la sfârşitul anilor optzeci, **„întâlniri de gradul IV"**. La început, chiar şi investigatorii serioşi ai fenomenului OZN au manifestat rezerve serioase privitor la autenticitatea acestor istorii. Dar rapoartele n-au încetat să se înmulţească. Ceea ce deruta cel mai mult, era că victimele proveneau din cele mai diverse pături sociale, din cele mai diverse zone, aveau vârste de la copii de grădiniţă până la bătrâni, şi cu toate acestea detaliile răpirii (unii analişti au găsit şaizeci-şaptezeci de detalii semnificative) se repetau invariabil de la un raport la altul, deşi victimele nu se cunoşteau între ele şi, înaintea incidentului, nu erau interesate de OZN-uri. Este adevărat că, de multe ori, unele detalii erau regăsite doar sub hipnoză, ca şi când răpitorii s-ar fi străduit să şteargă traumatizantul incident din memoria persoanelor răpite. Totuşi la majoritatea răpirilor existau şi detalii reamintite conştient, unele răpiri, tipice, fiind istorisite, de la un capăt la altul, fără a se recurge la hipnoză.

În 1991, **Organizaţia Roper**, specializată pe anchete sociologice, a realizat, la cerere, un sondaj pentru a estima numărul de persoane care puteau fi victime ale unei răpiri OZN. Eşantionul a cuprins 5947 de persoane, fiind reprezentativ pentru populaţia Statelor Unite, rezultatele având o marjă de eroare de 1,4%. Cei în cauză au fost întrebaţi dacă în viaţa lor au trăit sau nu anumite evenimente stranii, dintr-o listă de zece situaţii. Aceste evenimente erau cele care s-au raportat sistematic de către victimele răpirilor; s-a considerat, prin urmare, că cel ce va răspunde cu „da" la cel puţin şase dintre aceste evenimente, este foarte probabil să fi suferit în trecut o răpire care i-a fost ştearsă din memorie. A existat şi o întrebare capcană; cei ce au răspuns „da" la această întrebare au fost eliminaţi din eşantion, fiind consideraţi prea „compleanţi". Rezultatele au

indicat cifre derutant de ridicate. Circa doi la sută dintre americani, dar, în cazul celor mai conservative estimări, cel puţin un milion, păreau să fi fost victime ale răpirilor, potrivit criteriior luate în considerare. Bazat pe alte sondaje, Budd Hopkins estima şi el că un american din 25 putea fi subiectul unei astfel de răpiri şi că probabil un american din 40 este purtătorul unui implant. Dacă aceste valori ar fi valabile şi pentru alte ţări, se ajunge la cifre care ne dau frisoane.

Numeroase persoane, în special din SUA, s-au plâns că, în cursul unor răpiri OZN, li s-ar fi introdus, prin nară, în preajma creierului, dar şi în alte părţi ale corpului, un **implant**, un obiect minuscul, artificial, destinat probabil marcării şi controlării individului. Menţionăm, de pildă, că la 19 august 1995 *Dr. Roger Leir*, chirurg din Ventura (California), asistat de un hipnoterapeut şi un investigator OZN, a extras trei implante de origine necunoscută din corpul a două persoane, un bărbat şi o femeie, care afirmau că au avut parte de răpiri OZN. Leir a declarat după operaţii: „eu nu sunt un fanatic OZN ci un medic, un om de ştiinţă sceptic. Dar, până la proba contrară, voi considera că aceste implante sunt de origine nepământeană". Este doar un exemplu din multele care se pot da. *Darryl Sims*, de pildă, lucrând în colaborare cu mai mulţi chirurgi, a adunat o întreagă colecţie de astfel de obiecte, pe care le arată la diferite conferinţe consacrate subiectului. Concluzia sa este că sunt două tipuri principale de implante: unul ca un microcip minuscul, cu numeroase fire ieşind din el, în toate direcţiile, celălalt aparent făcut din sticlă. Scepticii afirmă însă despre ele că sunt obiecte banale care au pătruns accidental în interiorul organismului.

Majoritatea implantelor sunt descoperite în timpul unor examinări de rutină cu tomograful, cu aparatura cu rezonanţă magnetică nucleară etc., în condiţiile în care nici medicul nici pacientul nu-şi pot explica modul în care obiectele au ajuns în locul respectiv. Prin regresie hipnotică unii dintre cei aflaţi într-o astfel de situaţie şi-au amintit că au fost răpiţi şi, cu această ocazie, obiectele le-au fost plasate în corp, de cele mai multe ori în fundul cavităţii nazale, în ureche, în mâini sau picioare. Unele implante ajung până la lungimea de 3 centimetri, cu grosimea de 1 milimetru, dar majoritatea au doar mărimea unei alice de vânătoare. Examinate cu microscopul electronic, s-a văzut că posedă un mare număr de straturi. Alte teste au evidenţiat în compoziţia lor o mare varietate de metale şi aliaje. Aceste artefacte au calităţi magnetice şi emit o lumină verzuie dacă sunt expuse la radiaţii ultraviolete. Nu a fost posibil să se afle cum funcţionează nici la ce folosesc. S-au emis speculaţii că ar constitui

instrumente de transmitere sau recepţie sau eventual de monitorizare, legate de sistemul nervos al persoanei.

Pentru a sublinia seriozitatea fenomenului răpirilor, trebuie să menţionăm că între 12 şi 17 iunie 1992 la **Massachusetts Institute of Technology** (M.I.T.), una dintre cele mai faimoase universităţi politehnice din lume, a fost organizată *Conferinţa pentru studiul răpirilor* efectuate de OZN-uri. Cei doi preşedinţi ai conferinţei au fost profesorul *David E.Pritcard*, Ph.D, specialist în fizică atomică şi moleculară, laureat al unor prestigioase premii internaţionale, fizician care lucrează la M.I.T. din 1968, şi profesorul *John E. Mack*, M.D, profesor de psihiatrie timp de douăzeci de ani la nu mai puţin faimoasa *Harvard Medical School* şi fost director al secţiei de psihiatrie al spitalului din Cambridge al acestei universităţi. Cercetătorii participanţi, între care *David Jacobs*, Ph.D., profesor la Universitatea Temple, dar şi mulţi alţii, cât se poate de respectabili, adunaseră în total circa 2000 de dosare, asupra a tot atâtea cazuri de persoane care afirmau că au fost răpite şi examinate de creaturile coborâte din OZN-uri. Aceste persoane aveau o bună reputaţie în comunitatea în care trăiau. Majoritatea victimelor au fost supuse ulterior unor teste psihiatrice şi psihologice, au fost examinate cu detectorul de minciuni etc. fără a putea fi dovediţi ca mincinoase sau bolnave.

John E. Mack nu era o persoană oarecare. El a câştigat în 1977 premiul Pulitzer pentru o carte de mare succes, iar cercetările sale asupra efectelor psihiatrice ale cursei înarmării l-au făcut să fie aclamat în Congresul Statelor Unite. Părerea sa despre fenomenul răpirilor fusese iniţial una ortodoxă: înşelătorie sau boală mintală. Examinând însă, după 1990, un număr de victime ale unor răpiri, prof. Mack a rămas impresionat de consistenţa internă a detaliilor istorisirilor şi de stările emoţionale extrem de neplăcute cu care ei retrăiau evenimentele pe care le relatau. Mack a examinat el însuşi câteva zeci de noi cazuri (evident, toţi testaţi şi găsiţi sănătoşi psihic), iar în 1994 a publicat o carte asupra concluziilor sale: *Abduction: Human Encounters with Aliens*, întâmpinată cu laude şi cu critici, egal de vehemente. Ea a fost urmată apoi de cartea *Passport to the Cosmos* (1999).

Interpretările care s-au dat fenomenului au fost foarte variate. Pentru *Leo Sprinkle*, până în 1989 profesor de psihologie la universitatea statului Wyoming din Laramie, răpirile fac parte dintr-un plan menit să transforme omenirea în cetăţeni ai Cosmosului. Pentru *Raymond Fowler*, „OZN-urile vin de acolo unde ne ducem noi după moarte". Numeroşi alţii împărtăşesc aceste puncte de vedere. Între aceştia astrofizicianul *Jacques Vallée* (adept

al teoriei „psihofolclorului"), care crede că fenomenul OZN actual continuă ceea ce în antichitate erau îngerii coborâţi din care de foc, ori istorisirile cu iele şi pitici din Evul Mediu, de care abundă folclorul tuturor popoarelor.

De cealaltă parte se află *Budd Hopkins*, un artist din New-York, ale cărui sculpturi abstracte pot fi admirate la faimosul Muzeu Whitney ori la şi mai faimoasele Galerii Guggenheim, dar care a devenit, în timp, cel mai prolific investigator al fenomenului răpirilor. După părerea sa, răpirile sunt opera unor extratereştri, care ne folosesc drept cobai, în special pentru experienţe de inginerie genetică, hibridând oameni cu fiinţe din alte colţuri ale Universului, urmărind scopurile lor, nicidecum binele nostru. De pildă, se recoltează ovule de la femei, spermă de la bărbaţi, se realizează fecundarea artificială, introducând şi gene extraterestre, iar ovulul fecundat este implantat unei „mame purtătoare" pământene. După circa trei luni embrionul hibrid este extras şi crescut mai departe într-un soi de uter artificial, un vas transparent, umplut cu un lichid în care pluteşte fătul, legat, prin tubuleţe flexibile, de diverse aparate. În felul acesta se crează indivizi hibrizi, pregătiţi pentru a lua, treptat, în viitor, Pământul în stăpânire. La această părere se raliază *Prof. David M. Jacobs*, în cărţile sale *Secret Life* (1993) şi *The Threat* (1998). Foarte aproape de aceştia, partizanii teoriei conspiraţiei, teorie care va fi prezentată în detaliu în capitolele următoare, sunt convinşi că răpirile sunt tatonări, care vor fi urmate de o invazie masivă a extratereştrilor, care consideră omenirea o simplă „masă biologică".

Un alt autor proeminent în domeniu, Whitley Strieber, realizează o sinteză între extratereştri binevoitori ai lui Sprinkle şi cei sadici ai lui Hopkins. Strieber crede că ne confruntăm cu nişte fiinţe trimise de o forţă care ne este atât de mult superioară încât se situează *dincolo de bine şi de rău*, meritând nu atât ură, sau iubire cât respect.

Nu este locul să intrăm aici în mai multe amănunte. Cititorul român interesat are la dispoziţie mai multe cărţi despre acest subiect*.

OZN-urile responsabile de mutilări de animale?

Un alt fenomen bizar, asociat frecvent cu fenomenul OZN, îl reprezintă mutilările de animale. Primul caz consemnat oficial a fost cel al iepei de trei ani Lady, de pe ranch-ul lui Harry King, din San Luis Valley, Colorado. În 9 septembrie 1967 iapa a fost găsită moartă, cu craniul lipsit

* Între care, Dan D. Farcaş, *Întâlniri de gradul IV*, ediţia a II-a, 1997.

de orice urmă de carne, osul fiind albit ca după multe zile de stat la soare, deși cu două zile în urmă animalul încă trăia. Carnea de pe grumaz și de pe piept era decupată cu tăieturi atât de fine și de precise cum nici bisturiul cel mai bine ascuțit nu ar fi fost în stare. Restul corpului era neatins. Nu se vedeau pete de sânge și nici o urmă a vreunui făptaș. Se simțea un miros de medicamente și de tămâie. Dr. John Altshuler din Denver, medic legist, care a examinat cadavrul, a descoperit că muchia tăieturii era tare și de culoare mai închisă, ca și cum carnea ar fi fost cauterizată de o rază laser. În vremea aceea această tehnică nu ieșise încă din laboratoare; nu existau lasere portabile și cu atât mai puțin pentru chirurgie. Medicul, care efectuase până atunci sute de autopsii, a fost cel mai mult impresionat de faptul că nici în corpul calului, nici în jur, nicăieri, nu exista o picătură de sânge.

O altă ciudățenie a fost că, fără să știe de cele întâmplate, mai mulți vecini apucaseră să raporteze că văzuseră OZN-uri în zonă. Unii vorbeau de mici „avioane cu reacție” care ar fi trecut la joasă înălțime în noaptea când a dispărut iapa, iar mama fermierului King spunea că a văzut cum „un obiect mare” a trecut chiar deasupra casei lor în aceeași noapte, dar, neavând ochelarii la ea, nu i-a putut observa detaliile.

Evident, înainte de toate, s-au căutat explicații pământești pentru cele întâmplate. Ipotezele, care au mers de la un trecător milos care a tăiat gâtul calului pe care l-a văzut suferind de o infecție, până la un eventual trăznet. Aceste scenarii s-au năruit însă la prima confruntare cu realitatea și cu logica.

La mijlocul anilor optzeci numărul de stranii și inexplicabile mutilări de animale, trecuse deja de 10.000 numai în SUA Alte numeroase cazuri au fost semnalate din Canada, Puerto Rico, Brazilia, Spania, Insulele Canare etc. Circa 90% din acestea aveau drept victime vite, restul alte animale: cai; câini etc. De cele mai multe ori un fermier își găsește o vită ucisă, cu anumite organe îndepărtate: aparatul reproductiv, digestiv, alteori limba, buzele, ugerul, urechea, ochii. Tăieturile au fost totdeauna perfecte, fără franjuri sau sfâșieri. Chirurgii au apreciat că o asemenea netezime nu se poate obține decât cu ajutorul unor bisturie cu laser. De foarte multe ori animalul era perfect exsanguinat, de regulă prin vena jugulară. S-a remarcat că nici cea mai modernă pompă de vid nu putea extrage sângele din vine atât de complet.

O altă ciudățenie frecventă este absența urmelor în jurul animalului, inclusiv a urmelor de sânge. Deși adesea animalul a fost găsit în zăpadă, noroi sau chiar în mlaștini, la multe mile distanță de locul unde ar fi trebuit

să fie în mod normal, nici o urmă de paşi nu se vedea împrejur, nici urme ale animalului nici ale făptaşilor. Aceasta, împreună cu detaliul că locul găsirii era uneori inaccesibil vitelor sau vehiculelor, de pildă mici platouri montane, au acreditat ideea că hoiturile au fost aruncate acolo de la înălţime.

Ipotezele n-au lipsit, dar nici una nu a reuşit să explice lucrurile într-un mod satisfăcător. S-a spus că *armata ori guvernul ar face experienţe*, de pildă cu gaze otrăvitoare, iar sacrificările ar viza colectarea de materiale biologice necesare măsurării efectelor, sau chiar că vitele ucise ar fi fost într-un stadiu incipient al „bolii vacii nebune", şi un ecarisaj guvernamental secret le ucide pentru a preîntâmpina o epidemie, respectiv o problemă economică, legată de comerţul cu carnea de vită. Aceste variante erau susţinute de numărul mare de elicoptere ciudate care au fost văzute frecvent în zonele în care au avut loc mutilările. Numai că aceste elicoptere, de obicei negre, nu aveau nici un fel de însemne şi făceau adesea manevre de care nici un elicopter obişnuit nu ar fi în stare, drept pentru care unii s-au întrebat dacă nu erau cumva OZN-uri adoptând un mimetism adecvat situaţiei.

Poliţiştii din Alberta, Idaho, Montana şi Iowa au presupus că de vină ar fi *cultele satanice*. Ipoteza a pornit de la „mărturisirea" a doi deţinuţi. S-a dovedit însă că povestea era doar un element dintr-un plan de evadare pe care cei doi au încercat să-l pună în aplicare la scurt timp după aceea. De altfel, în perioada 1975-77, numai în 22 de state din SUA au fost 1500 de mutilări. Nu era la îndemâna acestor culte să poată ucide câte două vite, în fiecare noapte, neîntrerupt, timp de trei ani.

S-au fixat recompense, mergând până la 45.000 dolari, pentru informaţii care ar duce la prinderea făptaşilor; dar sumele au rămas neatribuite. S-a spus că de vină erau prădătorii: coioţii, vulturii etc. Explicaţia nu stătea în picioare. Aceştia consumau cu precădere carnea, fără să se atingă de ochi, urechi, organe sexuale. În plus, ele sfâşiau cadavrul, nu realizau tăieturi de mare precizie. Alte ipoteze au vizat pe controversatul *bigfoot*, omul sălbatic al pădurilor nordamericane; dar lipsa urmelor, a rănilor sfâşiate ori a resturilor în jur, au făcut şi această ipoteză de nesusţinut.

Deşi nici ipoteza că OZN-urile ar fi de vină nu beneficiază de dovezi incontestabile, există totuşi câteva mărturii care pun pe gânduri. O primă istorie relatează că în 19 aprilie 1897, în văzul fermierului *Alexander Hamilton* din La Roy (Kansas), a fiului său şi a unui arendaş, dintr-o maşinărie, plutind la o înălţime de circa 10 metri, a coborât un laţ roşu,

agăţând de gât o junincă şi trăgând-o în sus. Cei trei au încercat s-o salveze dar fără succes. A doua zi i-au găsit, la circa 5 kilometri, pielea, capul şi un picior.

În 1980 un fermier din Texas, ocolind nişte tufişuri, s-a pomenit brusc faţă în faţă cu un umanoid cenuşiu, înalt de circa 1,20 metri, stând lângă un cadavru de viţel mutilat. Într-o noapte de mai 1991, un alt fermier, din statul Washington, a văzut un fascicul de lumină albastră ridicând în aer un taur de 800 de kilograme; acesta s-a rotit de câteva ori în jurul axului pe măsură ce se înălţa. După un interval foarte scurt lumina s-a stins brusc şi taurul a căzut îndărăt, lovindu-se de pământ cu o bufnitură surdă. A doua zi, examinându-se cadavrul, s-au găsit pe el urmele unei mutilări tipice.

Jacques Vallée aminteşte cazul unui băiat de 12 ani, pe nume *Oscar*, care în zorii zilei de 6 septembrie 1978, într-un sat aflat la sud de Rosario (Argentina) s-a pomenit în faţa unui disc cu diametrul de vreo 10 metri, din care a coborât o făptură de peste 2 metri, care l-a invitat la bord. Lui i s-a părut însă că a zărit înăuntru un roboţel tăind în bucăţi oase mari care puteau fi de vită sau de cal. Oscar s-a speriat şi a refuzat să mai intre. După aceasta, noapte de noapte, va visa că e în interiorul navei şi i se fac diverse examene medicale, după care se trezea ţipând. Cu şase zile înainte, tatăl lui găsise o vacă moartă pe proprietatea sa, cu coastele şi crupa lipsă. Dacă ar fi fost hoţi, zicea el, făptaşii s-ar fi orientat spre cu totul alte părţi.

Judy Doraty, din Huston (Texas) examinată de Prof.Leo Sprinkle a relatat sub hipnoză că, fiind răpită împreună cu fiica ei de un OZN, a fost martoră la aducerea la bord, cu ajutorul unei raze de lumină, a unui viţel alb-negru. Omuleţii, acţionând cu o viteză ameţitoare, i-au scos viţelului, încă pe viu, inima, ficatul, rinichii, creierul, pe care le-au înţesat cu ace strălucitoare (poate sonde) continuate cu ţevi. Omuleţii i-au explicat că în felul acesta se măsoară substanţele nocive acumulate în fiecare organ, deci implicit *poluarea mediului*. Răspunsul are logica sa. Să fie însă numai atât?

Probabil persoana care a explorat cel mai în detaliu acest straniu fenomen este **Linda Multon Howe**, licenţiată a Universităţii Stanford din California, cu un masterat în comunicaţii. Reporter de radio şi televiziune, autoare de cărţi şi articole, Howe a devenit în ultimele două decenii o autoritate recunoscută în domeniu. Ea sublinia, recent, că există două invariante care însoţesc fenomenul: obiectele zburătoare cu origine necunoscută şi elicopterele militare fără însemne. Părerea ei este că între răpirile de oameni şi mutilările de animale există o strânsă legătură.

„Deosebirea este că animalele se întorc pe câmp moarte şi mutilate, în timp ce oamenii... cu diverse intervenţii pe corp, dar vii".

Cazul Cash-Landrum

Din păcate, uneori întâlnirile cu OZN-urile lasă pe corpul martorului arsuri, cicatrice, îi provoacă stări prelungite de rău. În câteva cazuri, din America de Sud, întâlnirile au fost urmate chiar de decese stranii, în condiţii nemaiîntâlnite în literatura medicală. Un astfel de caz este, de pildă, cel al fermierului **Joao Prestes Filho**, din statul Sao Paulo din Brazilia. În plină sănătate şi putere, el a fost lovit, pe câmp, de o misterioasă rază, coborâtă din cer. Simţindu-se rău, a alergat la casa surorii sale, unde numeroase rude şi prieteni s-au grăbit să-l îngrijească. Deşi nu prezenta nici un semn de arsură şi nu simţea nici un fel de durere, starea sa se deteriora văzând cu ochii. Carnea începuse să se desfacă de pe oase, ca şi când ar fi fost fiartă îndelung; i-au căzut urechile, buzele, nasul, descompunându-se astfel literalmente. La şase ore după întâlnirea cu raza ucigaşă ajunsese un schelet şi murea, înainte de a fi sosit salvarea şi în timp ce încerca, cu ultimele sale puteri să explice detaliile păţaniei sale. Istoria a fost publicată de profesorul *Felipe Machado Carrion*, în numărul din decembrie 1971 al revistei franceze *Phenomenes Spatiaux* şi a fost reluată apoi şi de alte publicaţii.

Reproducem mai jos, mai pe larg, un alt caz nefericit, care, deşi nu s-a terminat pe moment tragic, a fost larg mediatizată la momentul producerii ei. În seara zilei de 29 decembrie 1980, trei persoane din oraşul Dayton (Texas): **Betty Cash**, de 51 de ani, proprietara unei băcănii şi a unui restaurant, **Vickie Landrum**, de 57 de ani, prietena şi angajata primei şi **Colby Landrum**, nepotul de 7 ani al acesteia din urmă, vizitau cu maşina zona Huffman – Piney Woods, la circa 50 de kilometri de Huston (Texas). După ce au căutat zadarnic un club de bingo deschis, s-au oprit la un restaurant, aflat lângă şosea. Au plecat din restaurant în jurul orei 20.30, pe o şosea locală, traversând o regiune rar populată, cu mici lacuri, mlaştini şi pâlcuri de stejari şi pini, aflată între lacul Houston şi golful Galverston. Era o noapte senină, după o zi în care plouase intermitent. După circa treizeci de minute, micul Colby observă un obiect luminos plutind deasupra copacilor, la o distanţă de circa cinci kilometri. Lumina s-a apropiat treptat şi a căpătat forma unui diamant cu colţurile rotunjite, înconjurat la brâu cu luminiţe albastre. Părea făcut din aluminiu şi strălucea, luminând pădurea ca lumina zilei. La un moment dat, strania

alcătuire a virat, tăindu-le drumul, rămânând plutind la vreo 7-8 metri deasupra şoselei. Era de câteva ori mai mare decât un automobil, iar din partea de jos ţâşnea periodic un con de foc, precum jetul unei rachete, moment în care obiectul făcea un salt, coborând apoi lent în poziţia iniţială. Deoarece flăcările blocau trecerea, Betty a frânat, oprindu-se la vreo şaizeci de metri de înspăimântătoarea apariţie.

Cei trei au ieşit din maşină. Vickie, o creştină ferventă, era convinsă că asistă la Sfârşitul Lumii, aşteptând dintr-o clipă în alta ca din aura de lumină să vadă apărând pe Iisus Hristos. La ţipetele copilului să se întoarcă în maşină, ea îi răspundea încercând să-l pregătească pentru Marea Întâlnire. Totuşi, după vreo trei minute, văzând că nu se întâmplă nimic, a intrat în automobil, unde se simţea mai la adăpost. Betty, chemată şi ea, era prea surescitată de cele văzute şi a continuat să se învârtă în jurul maşinii, deşi căldura degajată de obiect devenise insuportabilă. Ea s-a întors abia când obiectul s-a pus în mişcare, depărtându-se. Peste câteva clipe cerul s-a acoperit de elicoptere. Păreau să vină, după spusele martorilor, din toate direcţiile.

Caroseria maşinii se înfierbântase atât de tare încât Betty nu a putut deschide portiera decât protejându-se cu mâneca scurtei de piele pe care o purta. După ce caroseria maşinii s-a mai răcit, au pornit mai departe. După circa cinci minute au întâlnit o şosea mai importantă şi au cotit în direcţia în care dispăruse obiectul luminos. Acesta încă se mai zărea în depărtare, luminând zona. Au încercat să numere elicopterele care zburau în jurul lui. Acestea erau în număr de 23 după estimările uneia dintre martore dar, oricum, peste 15 după cealaltă. La ora 21.50, fiecare a ajuns acasă. Betty se simţea prea rău pentru a mai sta să povestească familiei cele întâmplate. Peste numai câteva ore pielea ei a devenit roşie şi dureroasă, ca după o expunere exagerată la soare. Gâtul i s-a umflat, faţa, pielea capului şi pleoapele i s-au acoperit de băşici care s-au spart. A vomat apoi toată noaptea. Dimineaţa era aproape în comă.

Începând de pe la orele 2 noaptea, Vickie şi Colby Landrum au prezentat simptome similare, inclusiv dureri de cap şi diaree, deşi, pe ansamblu, acestea erau mai puţin grave ca cele ale Betty-ei. În zilele următoare cei trei au sperat zadarnic ca starea lor să se îmbunătăţească. Peste trei zile Vickie a convins-o pe Betty să se interneze în spital unde a stat două săptămâni. Era atât de desfigurată încât prietenii care veniseră s-o viziteze n-o recunoşteau. I-a căzut părul, iar pleoapele îi erau atât de umflate încât o săptămână n-a fost în stare să-şi deschidă ochii. Medicul B.B.Shenoy, care a tratat-o simptomatologic, mai ales pentru arsuri şi

pentru starea de rău, a făcut apel şi la alţi specialişti, dar, în ciuda numeroaselor analize, nu s-a găsit cauza stării ei. Abia atunci s-a decis Betty să-i povestească despre întâlnirea din noaptea cu pricina, ceea ce aparent a constituit o uşurare pentru medicul care avea în sfârşit ce să scrie în foaia de observaţie. Prin aceasta nu se progresa însă prea mult spre o cale de vindecare. Ambele femei au fost puternic marcate emoţional. Dacă înainte erau firi vioaie şi vesele, după această întâlnire au devenit nervoase şi retrase.

După ce incidentul a fost mediatizat, martorele au fost interogate separat. Amândouă au dat descrieri concordante. Majoritatea elicopterelor văzute au fost identificate drept aparate mari, CH-47 *Chinooks*, cu dublă elice, având forma inconfundabilă a unui receptor de telefon, mai fiind şi câteva elicoptere mai mici, probabil de tipul *Bell-Huey*. Elicopterele au fost văzute, în mod independent, şi de alţi martori în noaptea respectivă, între altele de poliţistul L.L.Walker din Dayton (Texas), aflat în afara serviciului, de nevasta lui, de petrolistul Jerry McDonald din Dayton, care a dat şi o descriere detaliată şi concordantă a OZN-ului, şi de un cetăţean din Crosby.

Totuşi, investigaţiile oficiale, inclusiv ca urmare a unei interpelări în Congresul Statelor Unite, n-au dus la nici un rezultat. Conform unui oficial de la aeroportul din Huston, printre cele 350-400 de elicoptere din zonă nu exista nici un aparat CH-47. Maiorul Tony Geishauer, ofiţer de presă de la baza militară Fort Hood, a declarat unui ziar local că nici un elicopter al bazei n-a zburat în zona Houston în noaptea aceea şi nici o altă bază militară din regiune nu dispunea de atâtea elicoptere de acest tip, el nefiind în stare să spună ce anume ar putea fi strania apariţie „în afară de cazul în care se petrece ceva supersecret iar eu nu trebuie în mod necesar să ştiu despre aceasta". O investigaţie oficială, a fost condusă de locotenent colonelul George Sarran. De la bun început acestuia i s-a părut neverosimilă versiunea unor manevre militare, dat fiind că în perioada respectivă majoritatea personalului era în concedii de sărbători, la bazele militare rămânând doar personalul strict necesar. Sarran a contactat toate bazele din Texas, Oklahoma şi Louisiana; a verificat toate heliporturile de care dispunea armata, rezerviştii, gărzile naţionale. Toate au negat că ar fi avut aparate de zbor în aria respectivă în noaptea de 29 decembrie. Administraţia Aeronautică Federală şi centrele de control al zborurilor ar fi trebuit să acorde un permis menevrelor de o atare amploare, datorită posibilităţii unor accidente; dar nu a fost cerut nici un astfel de permis. În plus, verificările făcute la unităţile din zonă n-au pus în evidenţă nici cel

mai mic indiciu că cineva ar încerca să ascundă ceva. Anchetele repetate, duse de investigatori militari şi civili, n-au descoperit nici ele vreun indiciu privind zboruri în noaptea aceea; de pidă nici un consum suplimentar de combustibil, deşi o astfel de desfăşurare de forţe necesita o mare cantitate de carburant.

După întâlnirea ghinionistă, Vickie şi Colby au suferit de repetate boli de piele, ca şi când imunitatea lor ar fi scăzut dramatic. Amândouă făceau dese infecţii la ochi şi vederea li s-a deteriorat considerabil, având nevoie de ochelari noi. În săptămânile care au urmat întâlnirii, Vickie a pierdut 30% din părul de pe cap, devenind, pe anumite porţiuni, complet cheală. Mai târziu părul a crescut la loc, fiind însă diferit de cel dinainte. La Betty aceste simptome au fost mult mai severe, arsurile ei, după spargerea băşicilor cu lichid, unele mari cât o minge de golf, lăsând în urmă cicatrice urâte, permanente. Ea a fost internată în anii care au urmat, de cinci ori la spital, în două rânduri la terapie intensivă. Medicii n-au putut găsi cauza stării ei, spunând doar că este vorba de un soi de radiaţii. Peste mai mulţi ani ea a suportat şi o operaţie de mastectomie datorită unui cancer la sân, care putea fi pus în legătură cu incidentul. De această boală ea a şi decedat în decembrie1998.

La un moment dat, în aprilie 1981, pilotul unui elicopter CH-47 declarase că, în urmă cu câteva luni, a participat la urmărirea unui OZN. Întâmplător la această declaraţie era de faţă şi Vickie Landrum. Când ea a spus că este una dintre victimele întâlnirii, pilotul a refuzat să mai continue discuţia. Ulterior el a negat că s-ar fi aflat în zonă la momentul respectiv. S-au făcut şi alte investigaţii pentru găsirea unor piloţi care puteau fi pe elicopterele CH-47, dar fără succes.

După ce Betty Cash a fost diagnosticată cu cancer la sân, ea a dat în judecată, împreună cu Vickie Landrum, Air Force, în credinţa că incidentul implica un dispozitiv experimental insuficient protejat. Daunele cerute erau de douăzeci de milioane dolari. În 1986 cazul a fost însă închis, după ce oficialităţile au declarat că obiectul văzut de cele două femei nu aparţine nici armatei terestre, nici forţelor navale sau aeriene, nici NASA. Experţii aduşi în instanţă au negat categoric că ar avea cunoştinţă de existenţa unui aparat de zbor ca cel descris de victime, iar elicopterele, chiar dacă s-ar dovedi că au existat, nu puteau constitui cauza problemelor de sănătate incriminate.

Întâmplarea avea prea mulţi martori, iar suferinţele celor trei au fost prea evidente ca să fie vorba de o farsă ori de o halucinaţie. Nici un câştig de popularitate n-ar fi putut justifica încercările prin care au trecut cele

două femei. Dr. J.Allen Hynek a afirmat că ne aflăm în faţa unul „caz cu adevărat crucial" date fiind „efectele fizice absolut fără echivoc".

Ce anume s-a petrecut în acea noapte a fost obiectul multor speculaţii. Cele mai multe opinii au înclinat spre ipoteza unui experiment ultrasecret, cu o navă experimentală de tip OZN a armatei americane, propulsată de un reactor nuclear care, dintr-un motiv oarecare, s-ar fi defectat, ducând la un soi de „Cernobâl american". După versiunea unor personaje puţin credibile, despre care vom vorbi mai pe larg în capitolele următoare, între care Bob Lazar, obiectul fusese un prototip de OZN, realizat de americani, în faimoasa „Arie 51", pe baza tehnologiei primite de la extratereştri şi testat cu piloţi americani; un prototip care funcţiona cu plutoniu şi care ulterior a fost abandonat deoarece radiaţiile puteau deveni incontrolabile.

Sau să fi fost totuşi un OZN veritabil, escortat în afara spaţiului aerian de forţele militare americane? Interesant de notat că doar cu o zi înainte, cu mii de kilometri spre est, se întâmplase una dintre cele mai spectaculoase observaţii OZN din Marea Britanie, cea din zona bazelor militare Bentwaters-Woodbridge, despre care vom aminti într-un capitol care urmează.

7. OZN-URI ÎN DIFICULTATE

Prăbuşirea de la Roswell nu a fost, nici pe departe, singulară. Liste cu zeci sau chiar sute de presupuse prăbuşiri, inclusiv cu omuleţi recuperaţi, semnalate pe toate continentele. Fenomenul continuă şi la ora actuală.

Tot mai multe OZN-uri prăbuşite

Dacă este să dăm crezare rapoartelor existente, reluate în literatura consacrată domeniului, controversata prăbuşire de la Roswell nu a fost, nici pe departe, singulară. Oricât par incredibile, **prăbuşiri de OZN-uri** au fost semnalate, de-a lungul anilor, din foarte multe colţuri ale lumii. Şi nu e de mirare că şi pe alte meridiane ele au fost însoţite de aceleaşi zvonuri, privitoare la omuleţi sau la resturi care ar fi fost studiate şi folosite în folosul industriei de armament. În SUA există mai multe incidente bine explorate, în primul rând deoarece condiţiile de semnalare, investigare şi de publicare a rapoartelor sunt mult mai bune.

Există autori, care pretind că deţin dovezi asupra a zeci sau chiar sute de astfel de prăbuşiri, multe dintre ele din anii nouăzeci. Astfel, de pildă, investigatorul cazului de la Roswell, ca şi al proiectului Moon Dust, căpitanul Kevin D. Randle, în cartea sa *A History of UFO Crashes* (1995), inventariază 84 presupuse căderi de OZN-uri, dinainte de 1990. Între acestea el găseşte doar trei „autentice" sau „probabil autentice" şi anume cazurile de la Roswell (4.07.1947), Kingman (Arizona, 21.05.1953) şi Las Vegas (Nevada, 18.04.1962). 11 cazuri, „probabil toate farse", sunt din secoul XIX. Alte nouă din perioada 1900 – iunie1947; dintre acestea cazul din Tunguska este un fragment de cometă, iar celelalte sunt insuficient explorate. De la Roswell încoace Randle mai contabilizează 28 de „farse" sau „posibile farse", 8 cazuri de „sateliţi" sau „alte fenomene", 25 de cazuri cu „date insuficiente", unele dintre care s-ar putea dovedi autentice, dacă ar apare noi dovezi. Între acestea, de exemplu, este şi cazul din Keckburg, de care ne vom ocupa ceva mai jos.

În acelaşi an, 1995, apărea şi cartea cercetătoarei britanice Jenny Randles, tradusă în româneşte sub titlul *UFO Crash: Recuperarea navelor extraterestre*. Şi aici este examinat un întreg şir de rapoarte privind OZN-uri prăbuşite, dintre care multe cazuri care nu există în cartea lui Randle. Printre aceste cazuri suplimentare întâlnim, evident, numeroase din Marea Britanie, cum ar fi cel de la *Scarborough*, (21 noiembrie 1957) sau de la *Woodbridge-Bentwaters* (26-28 decembrie 1980). La Scarborough s-a recuperat chiar un mic OZN, un disc cu diametrul de 46 centimetri, înălţimea de 23 centimetri şi greutatea de 16 kg. Deschizându-l s-au descoperit mai multe piese, a căror provenienţă nepământeană nu a putut fi însă dovedită. Între acestea erau şi 17 foi foarte subţiri de cupru, pline de hieroglife, care chiar au fost „descifrate", rezultând un text demn de o povestire SF de mâna a treia.

Impresionantă mai este şi lista de prăbuşiri OZN întocmită de organizaţia CSETI, prin Tony Craddock, disponibilă pe Internet. În vara anului 2000, aceasta cuprindea 259 de cazuri, dintre care 64 de după 1990. De data aceasta autorii anunţau că dacă un caz se va dovedi farsă, el va fi scos din listă.

Merită să reproducem, în cele ce urmează, câteva exemple notorii din lista acestor presupuse prăbuşiri de OZN-uri.

Cazul Woodbridge-Bentwaters

În Suffolk, în apropierea coastei de est a Marii Britanii, la circa 150 kilometri nord-est de Londra, în 1980 funcţionau două baze militare îngemănate: *Bentwaters* şi *Woodbridge*, amândouă aparţinând forţelor aeriene engleze (Royal Air Force – RAF) dar închiriate, în cadrul unor aranjamente NATO, forţelelor aeriene americane (*U.S. Air Force* – USAF). Cele două baze, aflate la o distanţă de circa trei kilometri una de cealaltă, erau despărţite de pădurea de pini *Rendlesham*. Aceste baze, considerate esenţiale pentru apărarea Occidentului, au fost printre cele mai active în perioada războiului rece, având un personal de 13000 militari americani şi un număr nedivulgat de focoase nucleare. La sfârşitul anului 1993, ca urmare a dispariţiei URSS, bazele au fost închise. În aceeaşi zonă se mai află instalaţiile nucleare de la *Sizewell* şi una dintre cele mai vechi centre de cercetare din lume în domeniul radarelor, activă încă din anii treizeci, la *Orford Ness*.

Aici s-a petrecut, la sfârşitul lunii decembrie 1980 ceea ce este considerat de unii analişti drept „cea mai bine documentată întâlnire

apropiată dintre forțele armate pământene și o inteligență extraterestră" iar de alții „un Roswell britanic". Secretul celor întâmplate a fost la început păstrat cu străşnicie, apoi ascuns îndărătul unei cortine de dezinformări, astfel încât, în ciuda mai multor lucrări publicate la puțin timp după eveniment, abia după 1993 s-a putut spune că s-a obținut o imagine cât de cât coerentă asupra faptelor. Azi se cunosc depozițiile a circa cincizeci de martori oculari și câteva documente oficiale; dar chiar și așa, încă mai persistă suficiente inadvertențe și neclarități, între altele asupra datei exacte a unor evenimente.

Cea mai convingătoare piesă a incidentului este raportul făcut, în 13 ianuarie 1981, de locotenent colonelul *Charles I. Halt*, adjunctul comandantului bazei Air Force de la Woodbridge la momentul respectiv (și promovat comandant la scurt timp după incident). În acest raport, înaintat Ministerului Britanic al Apărării, se spune:

„1. Devreme, în dimineața zilei de 27 decembrie 1980 (aproximativ la ora 3.00) două patrule din poliția de securitate a USAF, au văzut niște lumini neobișnuite în afara porții din spate a bazei RAF Woodbridge. Crezând că s-a prăbușit sau a aterizat forțat un avion, ei au cerut permisiunea să părăsească incinta și să facă o investigație. Comandantul de zbor de serviciu a autorizat ca o patrulă din trei persoane să plece pe jos. Aceștia au raportat că au văzut în pădure un obiect straniu, strălucitor. Obiectul a fost descris ca aparent metalic, de formă triunghiulară, de aproximativ doi-trei metri lățime la bază și aproximativ doi metri înălțime. Ilumina întreaga pădure cu o lumină albă. Obiectul avea o lumină roșie pulsatoare în vârf și un brău de lumini albastre dedesubt. Obiectul plutea în aer sau era suspendat pe niște picioare. Când patrula s-a apropiat de obiect, acesta a manevrat printre copaci și a dispărut. În acest timp animalele de la o fermă apropiată erau foarte agitate. Obiectul a mai fost zărit pentru scurt timp, peste aproximativ o oră, în apropierea porții din spate.

2. Ziua următoare, au fost găsite trei găuri, adânci de 1,5 țoli și cu diametrul de 7 țoli, la locul în care obiectul fusese văzut. În noaptea următoare (29 decembrie 80) a fost investigată radioactivitatea zonei. Indicele beta/gamma a fost de 0,1 miliroetgeni, cu o valoare maximă în cele trei adâncituri și în apropierea centrului triunghiului format de cele trei depresiuni. Un copac din apropiere avea o radioactivitate moderată (0,05 – 0,07) pe partea dinspre adâncituri.

3. Mai târziu, în noaptea aceea , a fost văzută, printre copaci, o lumină roșie ca soarele. Se mișca prin zonă și pulsa. La un moment dat, a început

să emită particule strălucitoare, apoi s-a descompus în cinci obiecte albe, separate, după care a dispărut. Imediat după aceasta au fost observate pe cer trei obiecte asemănătoare cu stelele, două obiecte spre nord şi unul spre sud, toate trei la circa 100 *deasupra orizontului. Obiectele se mişcau rapid, în unghiuri ascuţite, afişând lumini roşii, verzi şi albastre. Obiectele care o luaseră spre nord păreau eliptice, privite printr-un binoclu care mărea de 8-12 ori. Apoi au devenit circulare. Obiectele aflate spre nord au rămas pe cer timp de o oră sau mai mult. Obiectul aflat spre sud a fost văzut timp de două sau trei ore; din când în când ţâşnea din el, în jos, un fascicul de lumină. Mai multe persoane, inclusiv subsemnatul, au fost martore la activităţile din paragrafele 2 şi 3."*

Documentul a fost pus la dispoziţia analistului american Robert Todd, datorită cererii formulate de asociaţia americană CAUS, în iunie 1983. În scrisoarea însoţitoare, semnată de colonelul Peter Bent, se spunea că Air Force îşi distrusese propriul exemplar dar a primit în acest scop o copie de la Ministerul Britanic al Apărării. Interesant că oficialii acestui minister, care până atunci spuseseră că nu au cunoştinţă despre incidentul de la Woodbridge, acum îi recunoşteau autenticitatea dar negau că ar fi înmânat ei americanilor acest document. Textul a fost publicat la scurt timp de ziarul de senzaţie, de mare tiraj, *News of the World* şi a fost, fireşte, ridiculizat imediat în scorţosul *Daily Telegraph*.

Scriitorul Paul Begg a mai aflat că, în noaptea de 26/27 decembrie, un operator civil radar de la baza RAF Watton (Norfolk) a urmărit un obiect care, venind dinspre coastă, a dispărut de pe ecran în dreptul pădurii Rendlesham. Încercările de identificare a intrusului au rămas fără rezultat. S-a telefonat la alte radare din zonă, pentru a vedea dacă acestea au observat obiectul. Cei de la bazele Bentwaters şi Woodbridge au confirmat observaţia şi i-au rugat pe cei din Watton să păstreze benzile pe care ea fusese înregistrată, în vederea unei analize ulterioare. Peste câteva zile doi ofiţeri americani de contrainformaţii, probabil de la Biroul de Investigaţii Speciale a Air Force (AFOSI), au vizitat staţia britanică radar. Au cerut şi au luat cu ei benzile magnetice, spunând, într-un mod suspect de deschis, că ei înşişi au urmărit OZN-ul şi l-au văzut chiar aterizat, cu un echipaj extraterestru în jur, echipaj care să străduia să repare oarece stricăciuni. Evident, benzile magnetice n-au mai fost returnate, iar oficialităţile au negat că ar avea vreo cunoştinţă despre ele. S-a aflat ulterior că în noaptea respectivă şi alte staţii de radar, inclusiv cel al aeroportului *Heathrow* din Londra au semnalat un obiect neidentificat, care aparent a aterizat în zona celor două baze militare.

Cazul a „transpirat" către marele public prin *Brenda Butler*, care cerceta de mai mult timp fenomene paranormale în zona Suffolk. La scurt timp după incident, ea a fost contactată de un prieten, cu pseudonimul *Steve Roberts*, ofiţer în poliţia militară care efectua patrulări la cele două baze militare. Steve a povestit că în primele ore ale zilei din 26 decembrie fusese trimis, împreună cu doi colegi, în pădurea aflată la circa 700 de metri de baza Woodbridge, unde aparent se prăbuşise un obiect luminos. Când poliţiştii au ajuns la faţa locului, au văzut o navă în formă de disc, aşezată pe trei picioare. Au chemat imediat ajutoare, care au sosit în scurt timp. Între nou veniţi se aflau şi ofiţeri superiori ai bazelor. S-a dat ordin imediat ca toată porţiunea de pădure să fie înconjurată de un cordon de militari şi nimeni să nu mai fie lăsat să se apropie.

Cei prezenţi au văzut, sub navă, câteva fiinţe de circa un metru înălţime, cu pielea cenuşie şi capul disproporţionat de mare. Fiinţele, purtând costume argintii, păreau să plutească într-un fascicul de lumină şi aparent încercau să repare ceva la navă. Comandantul Gordon Williams a încercat să intre în contact cu ei prin gesturi. Între timp s-a ordonat ca toţi ceilalţi să se ţină la distanţă. După repararea navei, aceasta a decolat. Ulterior toţi martorii au fost somaţi să păstreze secretul celor văzute. Unii ar fi avut nevoie de asistenţă psihiatrică, alţii au fost detaşaţi în diferite alte baze militare, răspândite în toată lumea. Din păcate, adevărata identitate a lui „Steve" nu a mai fost dezvăluită şi deci el nu a mai putut fi contactat ulterior pentru confirmarea mărturiei sale.

Conform celor afirmate de „Steve", s-ar fi făcut şi fotografii şi filme, iar Colonelul Halt a dispus confiscarea lor, pentru a fi trimise la eşalonul superior, în vederea evaluării. Colonelul Halt, întrebat ulterior, a negat povestea, dar a recunoscut că s-a făcut un film, care a fost trimis, din ordinul personal al generalului Gordon Williams, la Cartierul General al *US Air Force* de la baza Ramstein din Germania Occidentală. Acest film n-a ieşit, până la ora actuală, la iveală.

Brenda Butler, împreună cu colega ei Dot Street, au continuat investigaţiile, descoperind alte câteva indicii care păreau să confirme cele relatate. Şi-au împărtăşit apoi, în februarie 1981, rezultatele lui Jenny Randles, care auzise şi ea, din alte surse (de pildă de la radarişti), relatări în acelaşi sens. Sergentul *John Burroughs* a afirmat că în zorii zilei de 27 decembrie atât el cât şi şeful lui au văzut „nişte lumini stranii" lângă poarta răsăriteană a bazei. El a fost unul dintre cei care au mers în pădure pentru a vedea ce s-a întâmplat. El afirma că a văzut o mulţime de lumini, diferit colorate, care conturau imaginea unei nave. Un alt militar din

acelaşi grup, identificat cu pseudonimul de *James Archer*, afirma că a văzut o navă triunghiulară, pe trei picioare. Avea un diametru de 3-4 metri şi o înălţime de 2-3 metri. Deşi nu afirmă că ar fi văzut omuleţi, el spune că ar fi desluşit nişte umbre miscându-se în interior. Apoi nava s-a ridicat, a plutit un pic nemişcată, după care a ţâşnit cu o viteză fantastică spre înălţimi. Descrierea este tipică pentru multe observaţii de OZN-uri. Multe detalii coincid cu cele din raportul lui Halt, care la momentul respectiv nu fusese încă făcut public.

Mărturii interesante au depus şi fermierii din zonă, ca şi persoane aflate întâmplător acolo în noaptea respectivă. Între aceştia dăm un singur exemplu, pe Gordon Levett, care avea o proprietate la marginea pădurii. În noaptea aceea tocmai dăduse drumul câinelui, când a văzut apropiindu-se dinspre coastă un obiect pe care l-a descris ca pe o ciupercă întoarsă, cu o lumină fosforescentă clipitoare. Apariţia s-a oprit pentru scurt timp în aer, deasupra lor, după care a ţâşnit în direcţia Woodbridge. A doua zi câinele lui Levett s-a îmbolnăvit şi în curând a murit.

Într-un articol din 1983 al revistei *OMNI* martorii vorbeau de o navă de mici dimensiuni care a fost văzută ieşind şi reintrând în pădure de mai multe ori. Unul dintre ofiţerii radar a recunoscut într-o discuţie cu cercetătoarea engleză Jenny Randles că obiectul a coborît de la o înălţime inaccesibilă oricărui avion, o înălţime atât de mare încât îi este interzis să spună, deoarece astfel ar deconspira raza de acţiune a radarelor militare.

Una dintre dovezile cele mai remarcabile era radioactivitatea. Investigatorul OZN *Nick Pope*, care a condus, între 1991 şi 1994 secretariatul *2(a)* al Statului-Major al aerului *(Air Staff)* din Ministerul Apărării al Marii Britanii, secretariat la care se examinau rapoartele privind OZN-urile, a contactat Serviciul de protecţie radiologică a armatei, care i-a confirmat că valorile măsurate la locul incidentului erau de circa 10 ori mai mari decât ar fi fost normal. Unele interpretări au mers până la a presupune că faptul se datora prăbuşirii unui avion secret, cu un reactor nuclear la bord.

În primii ani, atât U.S. Air Force cât şi Ministerul britanic al Apărării au negat sistematic că ar avea vreo cunoştinţă despre incident. În mod neaşteptat, la 13 aprilie 1983 comandantul de escadrilă englez Donald Moreland a admis că depoziţiile martorilor erau, în esenţă, corecte, cu excepţia implicării omuleţilor. Jenny Randles a primit de la Ministerul Apărării o scrisoare, în care se recunoaşte că incidentul era real şi că nu există explicaţii pentru cele petrecute. La scurt timp, Barry Greenwood a obţinut de la U.S. Air Force, o recunoaştere oficială asemănătoare

Mărturiile individuale de mai sus (ca şi altele pe care nu le-am mai citat), erau destul de puţin convingătoare, luate fiecare în parte. Ceea ce le făcea demne de interes era că se susţineau între ele, fiind culese într-o perioadă când cazul nu fusese încă dat publicităţii, deci martorii nu aveau cum să fie contaminaţi de o istorie mediatizată, nici să se influenţeze între ei. Pe baza aceasta, Butler, Street şi Randles s-au decis să publice cazul în cartea *Sky Crash*, apărută în 1984. După apariţia volumului, au apărut desigur şi alţi martori. Între aceştia sergentul Adrian Bustinza, din declaraţia căruia reţinem că obiectul plutea, mişcându-se în sus şi în jos, cam între 3 şi 6 metri de sol, printre copaci. „Avea o lumină roşie în vârf şi mai multe lumini albe în partea de jos [...] era de o mărime înspăimântătoare şi eu folosesc cuvântul acesta cu atenţie. Avea o formă circulară; nu vreau să spun ca o farfurie, dar era mai groasă la centru decât la margini". Militarii au format un cordon în jurul obiectului, iar după circa treizeci de minute acesta a decolat brusc, „s-a dus ca un fulger şi a dispărut. Bustinza nu a vorbit de fiinţe asociate obiectului dar nici nu a negat existenţa lor. El a confirmat faptul că s-au făcut fotografii şi filme.

În august 1984, cu puţin înaintea apariţiei cărţii *Sky Crash*, investigatorul britanic OZN Harry Harris a primit de la fostul comandant al bazei Woodbridge, *Sam Morgan* (ceea ce era o cale cu totul neobişnuită), o bandă magnetică audio, înregistrată în a doua noapte de observaţii, conţinând discuţiile dintre Charles Halt şi patru subordonaţi, plecaţi, împreună, în cercetare la locul incidentului. Banda are 18 minute deşi acoperă evenimente desfăşurate pe parcursul a două sau mai multe ore. La scurt timp după aceasta, şi Jenny Randles a primit o copie a aceleiaşi benzi, de la un expeditor anonim. Sam Morgan afirmase că el însuşi copiase banda, prin microfon, de la un magnetofon la altul, astfel încât peste sunetele iniţiale interferă şi zgomote ambientale din biroul unde s-a efectuat copierea. Martorul James Archer era de părere că banda fusese din timp „editată", eliminându-se pasajele cu adevărat interesante şi fiind lăsate doar cele care se pretau la interpretări. Conform benzii, martorii au văzut la început doar o lumină roşie, pulsând între copaci. Imediat după căderea (sau aterizarea) obiectului animalele fermierilor din zonă au făcut o gălăgie ieşită din comun, dar în momentul în care oamenii s-au apropiat la 150-200 de metri de OZN s-a lăsat o linişte de moarte, inclusiv au tăcut toate animalele din fermele din jur, deşi înainte fuseseră foarte agitate. Nici un aparat de radio nu mai funcţiona. La un moment dat, obiectul luminos s-a pus în mişcare, apropiindu-se de ofiţeri; aceştia au văzut culorile afişate schimbându-se şi o fasciculă luminoasă măturând

solul în direcţia lor. Din acest punct înregistrările benzii devin lacunare, singura informaţie clar inteligibilă fiind decizia de a se întoarce cât mai repede la bază. Jenny Randles a fost convinsă că banda este autentică, mai ales datorită tensiunii emoţionale din vocile celor prezenţi.

Şi Nick Pope a declarat în 1996 că este convins de autenticitatea benzii, deşi iniţial crezuse că e un fals, probabil fabricat de cineva din *US Air Force*. Jenny Randles a interogat mai târziu persoanele înregistrate pe bandă şi a tras concluzia că nu doar banda ci chiar cei în cauză aveau lacune în amintirile acelor momente, nefiind imposibil chiar ca unul dintre martori să fi fost răpit... Pe bandă mai sunt aluzii la efectuarea de fotografii şi luarea de probe de sol. Nu se cunoaşte ce s-a întâmplat cu aceste dovezi, deoarece ele n-au mai fost regăsite nicăieri.

Au mai apărut şi alţi martori, care au povestit chiar că în dimineaţa de 26 decembrie în locul cu pricina ar fi fost văzuţi ofiţeri superiori de la baza militară, lucrând cot la cot cu extratereştri la repararea unor stricăciuni pe care le-ar fi suferit nava aterizând în pădure... Alţi martori au asigurat-o însă pe Jenny Randles că detaliul cu omuleţii n-a avut loc niciodată, şi deci nici Gordon Williams n-avea cum să intre în legătură cu aceştia.

Date fiind discrepanţele asupra datei exacte (26, 27, 28, 30 etc) se poate presupune fie că memoria juca feste martorilor, fie au avut loc mai multe incidente, cu aceeaşi intruşi, câteva nopţi succesive. Înşişi Halt sau Steve şi-au schimbat ulterior datările declarate iniţial. Jenny Randles înclină să creadă că primul incident a fost de fapt în zorii zilei de 26 decembrie, chiar dacă documentele oficiale vorbesc despre 27.

Mai multe documentare de televiziune, consacrate incidentului, au fost nevoite să-l califice *un mister nesoluţionat*. La realizarea unui documentar CNN, în 1984, Pentagonul a refuzat să răspundă la lista de întrebări care i-a fost înaintată, cu excepţia câtorva întrebări banale. S-a negat însă ferm existenţa unei documentaţii audiovizuale asupra cazului. Un „martor cheie", poliţist din Suffolk, a refuzat în ultimul moment să participe la film „din motive personale". Difuzarea altui film de televiziune, făcut de BBC despre acest caz, a fost blocat în ultimul moment.

Colonelul Halt a fost promovat, la scurt timp după incident, comandant al bazei Woodbridge. La ora actuală este în retragere. El a declarat, la un moment dat, că, deşi a aşteptat, n-a primit răspuns niciodată la raportul său. Abia publicarea acestui raport a avut un efect suficient de mare pentru a determina o interpelare în Parlamentul Britanic. Pe 23 octombrie 1983, Sir Patrick Wall, membru al Parlamentului, a adresat ministrului apărării John Stanley mai multe întrebări legate de cazul de la Woodbridge şi, mai

general, de fenomenul OZN. Ministrul Apărării a recunoscut că avea cunoştinţă de memoriul Halt şi că din 1980 ministerul primise 1400 de rapoarte privind obiecte zburătoare neidentificate, dar că acestea nu au fost confirmate prin radar. În sfârşit, el susţinea că nici un raport „nu avea legătură cu securitatea naţională". Ministerul Apărării relua cu obstinaţie ideea că incidentul din pădurea Rendlesham nu era semnificativ din punct de vedere militar şi ceea ce s-a observat, nu avea aparent un caracter ostil. Mai mulţi analişti, de pildă Nicholas Redfern, în cartea sa *A Covert Agenda* (1997), şi-a exprimat îndoiala că aterizarea unui obiect necunoscut în preajma unor obiective de o asemenea importanţă n-ar avea nici o importanţă din punct de vedere militar. Unii analişti s-au întrebat chiar dacă declaraţia liniştitoare a Ministerului Apărării nu însemna cumva recunoaşterea tacită a unui pact cu extratereştrii...

Lordul *Peter Hill-Norton*, fost comandant al marinei militare britanice, fost şef al Marelui Stat Major între 1971-1973 şi fost preşedinte al Comitetului Militar NATO, vădit nemulţumit de răspunsul ministerului, a declarat imediat că sunt două posibilităţi: ori comandamentul bazei americane a avut halucinaţii, ori el a fost convins de realitatea cazului şi a făcut şi filme care au fost apoi ascunse. Şi un caz şi celălalt ar trebui să prezinte motiv de îngrijorare pentru structurile de apărare ale Regatului Unit. Hill-Norton a reuşit să-l determine pe lordul Trefgarne, proaspăt Ministru al Apărării, ca în octombrie 1985 să aibă cu el o discuţie particulară pe această temă. Deşi punctele de vedere s-au mai apropiat, ministrul considera totuşi că nu trebuie acordat cazului o importanţă exagerată.

Pe parcurs s-au făcut numeroase tentative de explicare a incidentului prin cauze banale. S-a spus că militarii văzuseră printre copaci lumina farului de la Orford Ness, aflat la circa opt kilometri. O altă explicaţie viza reintrarea în atmosferă a unui satelit sovietic. Au fost şi ipoteze mai pitoreşti, una vizând prăbuşirea unui avion cu un reactor nuclear la bord. Pentru fiecare dintre aceste variante s-au găsit serioase contraargumente. Au existat chiar şi o tentativă de explicaţie, pe care nu e cazul să o mai comentăm, cu... stafia unui pilot german din cel de al doilea război mondial, care căzuse cu avionul în Suffolk.

Colonelul Halt, în cursul unei vizite întreprinse în Marea Britanie, în 1994, a admis că a văzut obiectele menţionate de la o mică distanţă. Opinia sa era că aceste obiecte erau controlate de o inteligenţă. După ce făcuse raportul din ianuarie 1981, el s-a aşteptat ca el şi ceilalţi martori să fie supuşi unui interogatoriu amănunţit de către instituţiile abilitate; dar

nici un astfel de interogatoriu n-a mai avut loc. Halt a comentat şi înregistrarea de pe bandă, confirmându-i autenticitatea şi aducând completări la ea.

Unele mărturii par să ateste că în noaptea aceea, la Woodbridge, ofiţerii aşteptau aterizarea unui obiect, care a şi apărut la un moment dat. Acest fapt, împreună cu prezenţa unor cameramani etc., dar şi bizarele intervenţii ulterioare ale unor ofiţeri de contrainformaţii, de pildă cu istorii pitoreşti spuse unor persoane parcă dinadins pentru a fi difuzate mai departe, l-au făcut pe Jacques Vallée să fie de părere, în 1991, că totul a fost doar un test bine pregătit, efectuat pentru a evalua reacţiile personalului militar, poate în vederea ducerii războiului psihologic. În 1992 pastorul Ray Boeche a afirmat că doi cercetători militari i s-au spovedit spunând că incidentul din pădurea Rendlesham a fost rezultatul unor *experienţe cu o armă psihotronică*, în stare să transforme imaginile din mintea oamenilor în obiecte ale unei *cuazi-realităţi*, pe care cei din jur o vor percepe aievea. După părerea lui Kevin Randle, aceste ipoteze exotice se datoresc doar confuziei create de anumite mărturii suspecte. Eliminând aceste mărturii înşelătoare, vom avea un caz autentic de întâlnire cu un OZN.

O catastrofă OZN în Brazilia?

Prăbuşirea de la Roswell a fost explorată de investigatorii independenţi abia cu mai multe decenii întârziere, atunci când mulţi martori dispăruseră, iar cei rămaşi îşi aduceau aminte lacunar evenimentele. În zilele noastre se pare că se mai întâmplă totuşi, din când în când, şi cazuri care oferă exploratorilor şansa „urmei calde". Un astfel de caz este presupusa prăbuşire a unui OZN la **Varginha**, un oraş cu 120.000 locuitori, din statul brazilian *Minas Gerais*. În investigarea cazului s-au implicat, imediat, personalităţi de primă mână ale ufologiei, cum ar fi Stanton Friedman sau John Carpenter, cot la cot cu confraţi brazilieni. Foarte importante au fost investigaţiile în teren efectuate de ufologi locali, precum *Ubirajara Franco Rodrigues* sau *Vitório Pacaccini*. Iată mai jos un rezumat succint al constatărilor lor.

În jurul miezului nopţii, între 19 şi 20 ianuarie 1996, NORAD (Comandamentul apărării aeriene Nordamericane) a contactat partenerii săi din apărarea aeriană braziliană (CINDACTA), anunţându-i că un obiect neidentificat a căzut undeva în sudul statului Minas Gerais. Mai mulţi informatori, din ambele părţi, au confirmat această notificare investigatorilor OZN.

La 20 ianuarie, pe la ora 1.30, după miezul nopţii, *Augusta* şi *Ricardo Giraldez*, de la o fermă situată la circa 10 kilometri nord de Varginha, au fost treziţi de mugetele şi behăitul vitelor şi oilor. Ieşind în curte, au văzut animalele alergând speriate dintr-o parte în alta. Deasupra, pe cerul nopţii, se contura un obiect neluminat, de mărimea unui microbuz şi de forma unui submarin. Obiectul tremura şi emitea fum sau ceaţă, coborând până la circa 5 metri deasupra solului. Obiectul se pare că a mai fost văzut, în aceeaşi zonă, şi de fermierii *Eurico* şi *Oralina Freitas*. De asemenea, *Carlos de Souza*, om de afaceri şi pilot de avioane ultrauşoare, a afirmat în 1997 că a urmărit obiectul circa 20 de kilometri şi l-a văzut chiar căzând, dar când s-a apropiat, armata era deja prezentă. Un civil american a declarat că a fost de faţă, în 20 ianuarie, dimineaţa devreme, la încărcarea OZN-ului, având forma unei ţigări de foi, pe platforma unui camion de mare tonaj. De aici s-a dedus că obiectul s-a prăbuşit, undeva între orele 1.30 şi 5.00, în nordul oraşului.

La scurt timp, au început să circule zvonuri că în diverse locuri au fost văzuţi umanoizi stranii, aparent scăpaţi din prăbuşirea navei. O sursă militară a afirmat chiar că un fermier ar fi împuşcat o astfel de vietate.

La ora 8.00 *Hildo Lucio Galdino*, de 20 de ani, student la un colegiu, a văzut în curtea locuinţei sale din *Jardim Andere*, o zonă verde, parţial împădurită, în nordul oraşului Varginha, „o creatură cu pielea de un maro închis, uleios, ghemuit pe o alee". Umanoidul avea „mâini foarte mici, cu trei degete extrem de lungi, ca braţele unei stele de mare". Când Hildo a strigat la el, creatura a rupt-o la fugă. Înălţimea sa era între 1,20 şi 1,50 metri; nu purta îmbrăcăminte şi nu avea păr. În Brazilia, dacă într-o zonă locuită sunt semnalate animale sălbatice în libertate, cei care sunt chemaţi sunt pompierii. Aceştia primiseră deja la ora 7.00 apeluri vizând nişte presupuse fiare care ar fi fost văzute în Jardim Andere. O informaţie confidenţială susţine chiar că la ora 9.00 pompierii au primit ordin să captureze un animal neobişnuit în zonă. Patru pompieri, sosiţi la faţa locului, au găsit deja o mulţime de militari, angajaţi în capturarea vietăţii, care a fost în cele din urmă prinsă, cu ajutorul unei plase mari. Martorii spun că, înainte de aceasta, mai multe persoane, între care copii, bombardaseră creatura cu pietre, aceasta însă părea apatică şi nu reacţiona la agresivitatea celor din jur decât cu un soi de bâzâit, ca cel pe care îl face un roi de albine. Fiinţa era descrisă ca având picioare scurte şi firave, dar labele picioarelor mari, abdomenul proeminent. Nu purta îmbrăcăminte şi nu au fost văzute organe genitale.

După capturare, vietatea a fost plasată într-o ladă de lemn, acoperită cu o pânză groasă din plastic alb, care nu permitea să se vadă ce este înăuntru.

Comandantul operaţiunii a fost locotenent colonelul Olimpio Wanderley, fiind cunoscute (şi ţinute la dispoziţia celor interesaţi) şi numele celorlalţi participanţi la acţiune. Ulterior s-a spus că transportul a fost îndreptat spre Escola de Sargento das Armas (ESA), o şcoală militară aflată la 25 kilometri de Varginha.

Un jurist şi un fost militar au depus mărturie că au văzut, în jurul orelor 11.00, avioane rotindu-se deasupra zonei, în formaţie de atac, iar la sol militari în uniforme de campanie şi maşini militare. Un alt martor afirmă că a auzit trei împuşcături, după care militarii au ieşit din pădure cărând doi saci. Într-unul mai mişca ceva. Alte echipe de căutare au sosit în orele următoare.

În jurul orei 15.30 două surori: Liliane Fatima de Silva (16 ani), Valquiria Fatima de Silva (14 ani) şi prietena lor Katia Andrade Xavier (22 ani, mamă a trei copii), femei de serviciu, mergeau împreună spre casă, pe o alee ce traversa Jardim Andere, la circa 2 kilometri de centrul oraşului. Dintr-o dată Liliane a zărit cu groază, la 7 metri de ea, lângă zidul unui vechi garaj, o fiinţă chircită ca şi când ar fi fost rănită, cu braţele lungi întinse printre genunchi. Avea trei protuberanţe pe creştet şi pielea grasă, închisă la culoare. Ochii erau enormi, de culoare roşie. Valquiria spunea că a avut impresia că vede o inimă enormă de vită. Katia spunea că „nu era om sau animal – era altceva – era ceva oribil". Nu scotea nici un sunet dar mişca, abia sesizabil, din capul enorm, pe care se vedeau trei excrescenţe. Cele trei au rupt-o îngrozite la fugă, în timp ce în mintea lor devenea tot mai clar că ceea ce vedeau nu era din această lume. Când s-au întors, peste patruzeci de minute, cu câteva rude, în afara unui miros straniu, ca de amoniac, nu au mai găsit însă pe nimeni. Cele trei au fost în stare de şoc chiar la câteva zile după eveniment; iar în depoziţiile pe care le-au dat, repetate ori, investigatorilor, n-a apărut nici o contradicţie. La sfârşitul lunii mai, cele trei martore au fost intrvievate şi de prof. John Mack, de la Universitatea Harvard, care le-a găsit sincere.

În 29 aprilie 1996, la Luiza Helena Fatima de Silva, mama a două dintre martore, au venit patru persoane, îmbrăcate în negru, cu un accent care denota că nu erau de prin partea locului. Au oferit 20,000 dolari, dacă fetele vor declara, oficial, la un post de televiziune, că totul a fost o simplă invenţie. Fetele, ca şi mama lor, au refuzat oferta.

După unele informaţii, neconfirmate, seara, pe la ora 23.00, militarii ar mai fi reuşit capturarea unei creaturi, rănite. Au dus-o la Spitalul General, din centrul oraşului, de unde au fost îndrumaţi la spitalul Humanitas, mai bine echipat. Investigatorul Ubirajara Franco Rodrigues, a aflat de la una

din surori că duminică 21 ianuarie o secţie a spitalului general a fost complet închisă timp de câteva ore, fiind interzis accesul pacienţilor, vizitatorilor şi salariaţilor. Au fost chemaţi, pentru consult, medici din alte oraşe, fiind prezente şi maşini ale poliţiei militare şi ale armatei. Sora a mai spus că luni 22 ianuarie, directorul spitalului a chemat personalul unităţii în biroul său, spunând să uite cele văzute, întrucât că toate aceste mişcări au fost doar un exerciţiu de simulare, făcută împreună cu militarii. Faţă de oricine din afară, „trebuie să negaţi totul. Repet, să negaţi".

O femeie, declara că în 21 ianuarie, la ora 10.30 dimineaţa, se găsea, cu un prieten, la biroul de internări a spitalului. A întrebat dacă sunt adevărate zvonurile că în spital a fost adus „un mic monstru". Funcţionara a confirmat, dar a spus că fiinţa a fost transferată la spitalui „Humanitas". Cei doi, curioşi, s-au dus la spitalul „Humanitas". Aici, o soră le-a spus „Nu aveţi voie să intraţi ca să vedeţi «aia» şi, chiar dacă aţi avea voie, nu v-aş sfătui... nu v-ar face nici o plăcere s-o vedeţi".

Doctorul Roderigo de la spitalul „Humanitas", a recunoscut, într-un interviu dat unui ziar local, că a tratat „ceva", dar nu ştia ce anume; putea fi o fiinţă umană monstruoasă, dar în viaţa lui nu mai văzuse o atare creatură. Umanoidul se pare că a decedat la scurt timp, fiind transportat, după treizeci de ore, în seara zilei de 22 ianuarie, la ESA, apoi, a doua zi, la ora 4.00 în zori, la Campinas, statul Sao Paulo, cu trei camioane militare. Şoferii nu ştiau exact ce transportă. Pentru a deschide calea convoiului, traficul pe şosele a fost oprit pe perioada trecerii. Ulterior, comandantul convoliului a fost identificat în persoana locotenent colonelului Olimpio Wanderley Santos, cunoscându-se şi numele celorlalţi militari din convoi. Conform unor surse, între care investigatorul Eduardo Mondini, la Campinas, în Universitatea „Unicamp" sau la institutul medico-legal, s-ar fi efectuat necropsia vietăţii, probabil de dr. Badhan Palhares. Un student al său a îndrăznit să-l întrebe dacă aceste zvonuri sunt adevărate sau nu. Legistul a răspuns: „dacă mi-aţi pune această întrebare peste câţiva ani, poate v-aş răspunde cu mai multă libertate".

O altă bizarerie o constituie moartea misterioasă a unui soldat din forţele serviciului secret al poliţiei militare care ar fi participat la misiunea de prindere a celui de al doilea umanoid. Marco Eli Cheresi avea doar 23 de ani, era atletic, cunoscut ca un individ fără teamă şi fusese sănătos tun. La scurt timp după evenimentele relatate el a început să simtă dureri din ce în ce mai mari, iar la 15 februarie 1996 a murit. Rudelor chemate la spital în ziua decesului, medicul de la terapie intensivă le-a spus „dacă aş

fi în locul dumneavoastră, l-aş îngropa chiar azi, cel târziu până la ora trei după amiaza". Oficial, cauza decesului a fost „insuficienţă respiratorie, cauzată de o pneumonie". Dar nici peste un an nu fusese eliberat documentul legal al necropsiei...

Unii martori au văzut un ofiţer care filma operaţiile de capturare cu o cameră video. Copiii unor ofiţeri au afirmat chiar că ar fi văzut filmul, pe care l-au declarat „oribil". A existat chiar şi o propunere de cedare a drepturilor de difuzare a unei cópii după acest film către compania de televiziune STB, a doua ca mărime din Brazilia, contra unei sume de circa 68.000 dolari. După negocieri, în care preţul a mai fost redus, proprietarul copiei a oprit negocierile, spunând că renunţă la ofertă, deoarece nu vrea să-şi pună viaţa în pericol.

Surse confidenţiale din cadrul serviciilor secrete militare braziliene (S-2), au susţinut că ar fi fost capturaţi în total: 1 umanoid mort, 2 răniţi (dintre care unul a murit mai târziu), 5 vii şi nevătămaţi. Cei şase, după un popas la ESA, au fost transportaţi, cu un avion al forţelor aeriene braziliene, la Sao Paulo, de unde, cu un avion C-17 al U.S. Air Force, au fost transferaţi la baza Air Force *Albrook* din Panama şi de aici în SUA. Nava prăbuşită ar fi fost şi ea expediată în Statele Unite.

Numărul total al celor care au văzut elemente revelante ale cazului, a fost estimat la câteva sute. Dintre aceştia, 17 militari au depus mărturii, înregistrate pe bandă, privind acţiunile de mai sus. Dar martorii militari, care au acceptat să vorbească, au cerut să nu li se dezvăluie identitatea. La acestea se adaugă mărturiile personalului din spitale, ca şi ale unor civili, care s-au aflat în poziţia de a cunoaşte detalii ale operaţiunilor întreprinse. Evident, între mărturii erau mici neconcordanţe. Cineva a văzut, de pildă, un omuleţ acoperit cu blană. O altă persoană era convinsă că umanoidul purta o cască. Dar aceste neconcordanţe nu destramă ci doar complică misterul. Investigatorii OZN insistă asupra credibilităţii şi seriozităţii martorilor, ca şi asupra faptului că ei nu aveau nimic de câştigat din această poveste. Dimpotrivă, martorii, ca şi investigatorii au primit ameninţări că vor fi „eliminaţi" dacă nu încetează cu scormonirea cazului, iar telefoanele unora au fost puse sub ascultare.

În ciuda acestor mărturii, oficial, nici responsabilii armatei, nici cei ai pompierilor nu au recunoscut operaţiile de capturare şi transport descrise mai sus, încercând explicarea incidentelor prin întâmplări banale. În ziare de circulaţie, precum *The Wall Street Journal Europe*, *Sunday Times*, sau *Christian Science Monitor*, au apărut articole, scrise pe un ton ironic, la adresa întregii istorii.

Interesant că în regiune au circulat zvonuri precum că nu toţi umanoizii ar fi fost capturaţi. La trei luni de la evenimentele din Varginha, în 21 aprilie 1996, Terezinha Clepf, casnică de 67 de ani, participa la o petrecere organizată la grădina zoologică din Varginha. Ieşind pe verandă să fumeze, a simţit că e privită. Ea povesteşte: „Când m-am întors spre stânga, am văzut o creatură despre care nu pot să spun ce era, dacă era un animal... sau ce anume era... era foarte urâtă. Avea culoarea maro, pielea lucioasă, ochii mari şi roşii, gura ca o linie strâmbă [...] Stătea şi se uita la mine, iar eu nu eram în stare să mă mişc, de parcă aş fi fost lipită de podea". La scurtă vreme după această neaşteptată întâlnire, cinci animale din grădina zoologică au murit într-un mod misterios. Nu s-au putut descoperi cauzele morţii, nici un agent patogen, doar la una dintre victime o substanţă toxică neidentificată în viscere.

O ştire din februarie 2000 anunţa că Brazilia posedă „arme electromagnetice scalare (potenţial cuantic)", realizate într-o întreprindere din zona Sao Paulo. Nu este deci imposibil, comentează ufologii, ca la Varginha să fi fost doborât un OZN, cu o astfel de armă...

Nu putem să nu menţionăm, în legătură cu acest caz, faptul că America de Sud se confruntă de câţiva ani cu un val de semnalări stranii înrudite (întreţinută, fără îndoială, şi de o psihoză mediatică). În 1994, în Puerto Rico, fiinţe misterioase, atacau animale, şi, aparent, le sugeau sângele prin vena jugulară... Unii chiar au văzut făptaşii, stranii fiinţe umanoide, scunde, cu ochii roşii, colţi şi ghiare lungi. Deoarece victimele erau în primul rând capre, numele care li s-a dat prădătorilor a fost de **chupacabras** (traducere aproximativă „cel ce suge sângele caprelor"). Deoarece s-au raportat şi OZN-uri în zona masacrelor, s-a ajuns să se vorbească despre o „poartă interdimensională", care ne pune în legătură, uneori, cu lumi stranii, de unde aceste sângeroase fiinţe ar fi scăpat pe pământul nostru, ori despre bioroboţi, entităţi biologice extraterestre (EBE) etc. fabricate de o inteligenţă superioară şi trimise pe Pământ cu misiuni (uneori sinucigaşe) a căror finalitate nu o putem desluşi. În mai 1999, mai multe obiecte sferice, roşii, luminoase, au fost semnalate pe cerul unor localităţi din apropiere de Sao Paulo (Brazilia). Pe fondul acestor observaţii, la Aracoiaba da Serra, într-o noapte, nouă porci au fost găsiţi morţi, împrăştiaţi pe o rază de 150 de metri, cu găuri mici dar adânci prin care aparent cineva le-a supt sângele până la ultima picătură. La sfârşitul lunii aprilie 2000 au apărut rapoarte despre atacuri ale unor chupacabras în *Mexic* şi *Chile*. În iunie 2000 se pare că prezenţa lor a fost semnalată chiar şi în *Ţara de Foc*...

8. BAZE EXTRATERESTRE ÎN COSMOS

Astronomii au văzut pe cer discuri zburătoare de mai bine de două secole. Astronauții au întâlnit și ei obiecte stranii în jurul Pământului sau pe Lună. Vânătoare de OZN-uri filmată de pe o navetă spațială? Artefacte misterioase pe Marte și pe sateliții săi. Sonde spațiale dispărute în condiții suspecte. Prima „navă mamă" fotografiată în adâncurile Sistemului Solar?

Observații care nu pot fi explicate

La ora actuală există un consens asupra faptului că cel puțin 5% din rapoartele despre OZN-uri reprezintă altceva decât iluzii, farse, halucinații, minciuni, noi tipuri de arme ori fenomene naturale insuficient cunoscute. Mai exact, ele par a fi vehicule controlate de o inteligență. Dar în acest caz, se naște, în mod firesc, întrebarea: unde își are sediul această inteligență?

Am considerat că nu e cazul să divagăm asupra părerii că Pământul are, în miezul său una sau mai multe cavități uriașe, locuite de viețuitoare și oameni, locuri unde s-ar fi refugiat urmașii celor de pe continentele dispărute: *Atlantida*, *Lemuria* sau *Mu*. Aceste ipoteze, e drept pline de poezie, se împotmolesc din păcate în contact cu date elementare ale științei.

Lucrurile sunt ceva mai complicate când vine vorba de **ipoteza extraterestră**. La început a fost destul de simplu să se presupună că stăpânii OZN-urilor, extratereștrii, vin de pe una dintre planetele vecine: Marte sau poate Venus. Ulterior s-a văzut că aceste planete nu sunt locuibile. Atunci oamenii s-au gândit la planetele care se presupune că există în jurul stelelor învecinate. Numai că acestea se află la mulți ani-lumină de noi. Dat fiind că nici un vehicul material nu poate depăși viteza luminii, rezultă că cele mai scurte călătorii de acolo și până la noi, cu cele mai performante (și scumpe) vehicule pe care le putem imagina cu mintea noastră, ar trebui să dureze sute sau mii de ani. Cine s-ar încumeta să facă

astfel de călătorii, mai ales cu frecvenţa cu care sunt semnalate OZN-urile? Oamenii de ştiinţă au tras din aceste premise concluzia, *de bun simţ*, că OZN-urile n-au cum să fie vehicule ale unei inteligenţe nepământene...

Sperăm că cititorul inteligent a şi avut plăcerea de a depista câte greşeli de logică am făcut (împreună cu distinşii oameni de ştiinţă) în paragraful de mai sus. Pentru cei care încă nu le-au văzut, le amintim, pentru început, o istorioară medievală. Unui învăţat, care nega posibilitatea minunilor, întrucât ele „contrazic legile naturii", Sfântul *Toma D'Aquino* i-ar fi răspuns: „Tu chiar crezi că cunoşti toate legile naturii?". Dar azi, la începutul secolului XXI, este cineva, fie şi o întreagă Academie, care poate pretinde că le cunoaşte?

Astfel, dacă OZN-urile nu sunt fabricate pe Pământ şi nici nu pare practic să vină, seară de seară, în vizită pe Pământ, din adâncurile Cosmosului, nu este complet imposibil ca ele să vină de pe baze, bine camuflate, aflate nu departe în jurul planetei noastre, poate uriaşe „**nave mamă**", poate oraşe subterane de pe **Lună**, **Marte** ori alte corpuri cereşti, ori poate chiar de **sub pământ**. Şi nu am vorbit de multe alte ipoteze, de loc imposibile, conform cărora sursa şi hangarele OZN-urilor s-ar afla, e drept, pe Pământ, dar într-un alt timp, într-o altă dimensiune sau într-o altă stare de agregare a materiei...

Astronomii văd şi ei OZN-uri

S-a spus că astronomii nu văd niciodată OZN-uri. Nu este adevărat, dar, e drept, unii astronomi preferă să ignore sau să treacă sub tăcere observaţiile care nu intră în canoanele acceptate, deci care i-ar putea discredita în ochii confraţilor. Pe vremuri însă nu au fost atât de temători. *Charles Messier*, probabil cel mai mare astronom al timpului său, cel ce a alcătuit catalogul de nebuloase (şi galaxii) utilizat şi azi, a văzut zburând pe cer, în 17 iunie 1777, mai multe discuri negre. El a făcut o comunicare ştiinţifică scrisă despre observaţia sa. În revista *Annales de chimie et de phisique* din septembrie 1820, un astronom descrie că a observat „şiruri de discuri întunecate". În perioada septembrie-noiembrie 1831, în registrul observatorului astronomic din Geneva s-a notat, aproape în fiecare noapte, că s-au zărit obiecte pe care azi le-am numi OZN-uri. Astfel de observaţii s-au făcut în 1845 la observatorul din Neapole, în 1855 în Germania, în 1859 la observatorul din Redhill, în 1868 la cel din Oxford ş.a.m.d., din ce în ce mai des. Aceste observaţii s-au rărit doar în ultimii cincizeci de ani, când OZN-urile au devenit un subiect „tabu" printre astronomi. Aşa cum

am văzut, au fost însă, şi în această perioadă, astronomi corecţi cu observaţiile lor. Dintre cei mai cunoscuţi de noi ajunge să-i amintim pe Allen Hynek sau pe Jacques Vallée.

Un astfel de astronom a fost şi **Clyde W. Tombaugh**, cel care în 1930 a descoperit cea de a noua planetă a Sistemului Solar: *Pluton*. În seara zilei de 20 august 1949, Tombaugh stătea în grădina casei sale din *Las Cruces* (New Mexico), împreună cu soţia şi soacra sa. Toţi trei au văzut o formaţie de şase până la opt lumini verzui foarte slabe, rectangulare, zburând spre sud, silenţios şi cu o viteză uniformă. Prima impresie a fost că sunt hublourile unei nave imense şi întunecate. Astronomul a recunoscut că „obiectele păreau să fie dirijate şi se deosebeau de toate celelalte fenomene observate de mine".

După faimoasa „invazie" de OZN-uri din iulie 1952 deasupra capitalei americane, s-a demarat proiectul „Skysweep", o scrutare sistematică a cerului. Scopul mărturisit era de a descoperi eventuali sateliţi naturali de mici dimensiuni ai Pământului, în vederea instalării pe ele a unor platforme, în cadrul viitoarelor programe pentru zboruri spaţiale. Participanţii la proiect au fost însă instruiţi să fie atenţi şi la eventualele observaţii de OZN-uri. Ei dispuneau de aparate suficient de sensibile pentru a zări o minge de tenis albă de la distanţa de 1600 de kilometri. Tombaugh a fost numit şeful acestui proiect.

Aparent, în cadrul acestui proiect, s-a descoperit, încă din 1953, că unul sau două obiecte de mari dimensiuni se roteau, la distanţă mică, împrejurul Pământului. La scurt timp au început să circule zvonuri că s-ar fi descoperit doi noi sateliţi ai Pământului. S-au făcut chiar şi speculaţii, cum că aceştia ar putea fi artificiali.

Dr. **Lincoln La Paz**, directorul institutului pentru meteoriţi de la Universitatea statului New Mexico şi al doilea şef al proiectului „Skysweep", a declarat, la un moment dat, că cei doi sateliţi se învârt deasupra Pământului la 400 respectiv 600 mile altitudine (cca. 650 respectiv 950 km). La Paz şi-a retractat însă afirmaţiile când şi-a dat seama că fie aceşti sateliţi trebuia să fi fost observaţi şi în trecut, fie, dacă erau nou veniţi, legile mecanicii fac extrem de improbabil ca un corp să se poată sateliza, pe o orbită circulară, în jurul Pământului, spontan, deci fără „manevre de corecţie a traiectoriei" de care doar o inteligenţă era capabilă. Profesorul Tombaugh, la rândul său, a fost tot timpul extrem de discret referitor la eventualele rezultate ale proiectului. El nu a publicat rezultatele cercetărilor respective niciodată.

Iată însă că un alt astronom, *John P. Bagby*, din Chicago, a anunţat, la scurt timp după descoperirea din 1953, că a zărit unul dintre aceşti sateliţi,

la altitudinea de 475 mile. La aceasta se adăuga un comunicat de presă al NASA, emis în octombrie 1954, precum că au fost recepţionate semnale radio indescifrabile de la un obiect orbitând în jurul Pământului.

În tot acest timp Pentagonul a insistat foarte mult asupra faptului că sateliţii sunt naturali. Nimeni nu putea însă explica, în acest caz, nici apariţia lor, nici ulterioara lor dispariţie, cel târziu în 1955, când aşa cum ne asigură Daniel Keyhoe, autorităţile au pierdut contactul cu misterioasele obiecte.

Se pare că OZN-urile s-au arătat de la bun început interesate de aventura cosmică umană. În 1957 au fost lansaţi primii doi sateliţi artificiali: *Sputnik 1* şi *Sputnik 2*. Astronomii care le urmăreau evoluţia au avut surpriza să constate zburând în preajma lor şi un al treilea obiect care părea că le studiază. Misiunile spaţiale americane *Mercury* (1962-63) şi *Gemini* (1965-66) au observat de pe orbită numeroase obiecte, unele mult mai mari decât tot ce tehnologia pământească putea trimite în spaţiu la ora aceea. Fotografiile unor OZN-uri, făcute din Gemini 4, 11 şi 12, au apărut pe copertele unor publicaţii ştiinţifice şi de popularizare. Totuşi, filmul făcut, în iunie 1965, la bordul lui *Gemini 4* de James McDivitt, film pe care se vedea un obiect metalic din care ieşeau numeroase braţe, n-a fost făcut public niciodată. Obiecte neidentificate au fost văzute, cum s-a aflat mai târziu, şi de pe navele sovietice *Vostok* şi *Voshod* (1963-64), iar ulterior în cadrul misiunilor Skylab, ca şi a altor misiuni spaţiale.

Declaraţiile astronautului Gordon Cooper

Maiorul Gordon Cooper, în ziua de 15 mai 1963, a înconjurat Pământul de 22 ori într-o capsulă *Mercury*. În timpul ultimei rotaţii, a anunţat staţia de urmărire de lângă Perth (Australia) că un obiect luminos, verzui, se apropie din faţă de capsula sa, pe sensul est-vest, sens pe care nu zburau niciodată sateliţii sau navele pământene. Cei de pe Pământ au confirmat existenţa obiectului, care pe ecranele radarelor apărea a fi metalic. Postul de radio NBC, care urmărea pas cu pas zborul, a difuzat imediat ştirea, astfel încât reporterii s-au înghesuit să-i ia lui Cooper un interviu la aterizare. Acesta însă a refuzat orice comentariu.

Trebuie să menţionăm că Gordon Cooper era convins de existenţa OZN-urilor. În 1951, fiind staţionat, ca aviator, la baza Neubiberg, lângă München, în Germania de Vest, el a văzut, în două rânduri, formaţiuni de astfel de obiecte, discoidale, zburând de la est spre vest, la o înălţime şi cu o viteză pe care avioanele de vânătoare n-o puteau atinge. În paranteză

menţionăm că şi Donald Slayton, un alt astronaut pe Mercury, văzuse şi el OZN-uri în 1951, dar în Minneapolis.

Gordon Cooper a mai afirmat că la 2 mai 1957, la baza Edwards în deşertul Mojave din California, a aterizat un OZN discoidal. Cooper, lucra pe atunci la această bază ca şef de proiect pentru prototipuri de aparate de zbor şi conducea un echipaj care avea ca sarcină filmarea unei instalaţii experimentale de aterizare, montată într-un punct mai depărtat, pe patul lacului secat Rogers. Cooper însuşi nu a fost de faţă la această operaţie, dar, la un moment dat, camarazii săi au venit în fugă să-i spună că un OZN în formă de disc, nu foarte mare dar în care ar fi putut încăpea câteva persoane, a coborât chiar deasupra lor, s-a oprit plutind în aer, a scos apoi trei picioare şi a aterizat la nici 50 de metri de martorii la eveniment. Evenimentul a fost filmat timp de câteva minute. Când militarii s-au apropiat să ia imagini mai detaliate, discul s-a ridicat de la sol, şi-a retras picioarele şi a dispărut cu mare viteză. Cooper şi-a anunţat superiorii, în conformitate cu regulamentele în vigoare. Aceştia i-au spus că fenomenul este cunoscut iar filmul trebuie developat urgent, trimis imediat la Washington D.C. cu avionul generalului comandant şi nu este permisă realizarea de cópii. Aşa s-a şi întâmplat. Dar Cooper afirmă că a apucat să vadă filmul, de mai multe ori la rând, înainte de expedierea sa. După aceasta a aşteptat, săptămâni în şir, să li se spună oficial ce anume văzuseră. Nu au mai primit însă nici o explicaţie, iar de atunci nu s-a mai auzit nimic despre preţioasa peliculă. Tot Cooper declara că a avut ocazia să vadă şi el OZN-uri, în jurul bazei Edwards. În general personalul de aici era obişnuit să vadă zburând tot soiul de bizarerii, considerate aeronave experimentale, şi nu comenta aceste observaţii. Astronautul a precizat în aceeaşi declaraţie: „Cred că OZN-urile există şi cele cu adevărat inexplicabile aparţin unor civilizaţii avansate tehnologic".

Unii autori au scris că tot Cooper, zburând de astă dată cu capsula *Gemini 5*, ar fi fost atât de şocat de ceea ce a văzut la 21 august 1965 încât a fost declarat inapt pentru alte misiuni cosmice (Există totuşi şi o declaraţie ale lui Cooper, în revista OMNI, conform căreia el nu ar fi văzut *niciodată vreun OZN, în Cosmos*, şi n-au văzut nici alţi astronauţi despre care s-a scris; singura observaţie pe care o considera incontestabilă fiind cea a astronautului McDivitt).

Gordon Cooper se va retrage din Air Force, cu gradul de colonel, în 1970, şi va deveni unul dintre cei care vor cere Congresului american, în repetate rânduri, să se facă public tot ceea ce autorităţile cunosc despre fenomenul OZN.

În martie 1978, sub auspiciile statului Grenada, Cooper a scris, Comisiei Naţiunilor Unite pentru utilizarea paşnică-a Spaţiului Cosmic, o scrisoare în care susţinea iniţiativa înfiinţării unei agenţii a ONU consacrată problematicii OZN, pe care o considera deosebit de importantă pentru întreaga omenire. În această scrisoare, el afirmă că astronauţii „sunt foarte reticenţi în a discuta despre OZN-uri, datorită numărului mare de indivizi care, fără nici o reţinere, difuzează istorii contrafăcute şi documente fabricate, terfelindu-şi numele şi reputaţia fără nici o ezitare. Puţinii astronauţi care au acceptat să activeze în domeniul OZN, trebuie să acţioneze cu maximă precauţie. Sunt mai mulţi dintre noi care cred în OZN-uri şi care au avut ocazia să vadă OZN-uri pe sol ori din avion". Din păcate, nici scrisoarea lui Cooper, nici iniţiativa statului Grenada nu au fost receptate cu prea mult entuziasm, se pare şi pentru faptul că Grenada era, în vremea respectivă, o dictatură cu-o reputaţie îndoielnică. La puţin timp după iniţiativa lui Cooper dictatura a şi fost răsturnată, iar noul „guvern revoluţionar" nu mai era interesat de astfel de subiecte.

Cooper a mai trimis o scrisoare Organizaţiei Naţiunilor Unite, scrisoare care a fost citită, în şedinţa plenară din 27 noiembrie 1978, consacrată problemei OZN. În scrisoare scria între altele: „Eu cred că aceste vehicule extraterestre şi echipajele lor ne vizitează planeta venind de pe alte planete, care sunt, evident, ceva mai avansate decât suntem noi, aici, pe Pământ.

Mai recent, Cooper a declarat că „mulţi ani eu am trăit cu un secret, un secret impus tuturor specialiştilor în astronautică. Acum pot să spun că în fiecare zi în SUA, radarele noastre captează obiecte cu o formă şi o compoziţie necunoscute nouă. Şi există mii de rapoarte de la martori şi mari cantităţi de documente care pot proba aceasta, dar nimeni nu vrea să le facă publice".

Gordon Cooper este o persoană cu o reputaţie mai presus de orice suspiciune. Şi totuşi, nu putem să nu menţionăm articolul din 1996 în care *James Oberg** făcea cunoscute propriile investigaţii detaliate, asupra cazurilor de mai sus. Constatările sale sunt derutante. Echipa care a văzut în 1957 un OZN la baza Edwards era formată doar din două persoane şi acestea nu au făcut decât fotografii, care n-au fost ascunse ci incluse în anexele la proiectul Blue Book, fiind şi reproduse în unele lucrări cunoscute. Nimeni nu-şi aducea aminte să fi văzut obiectul aterizând. Mai mult, versiunea oficială susţinea că obiectul respectiv ar fi fost un balon meteorologic, impresia de OZN fiind dată de reflectarea razelor soarelui... Apoi, nici unul dintre foştii camarazi ai lui Cooper din Germania 1951 nu-

şi aducea aminte de OZN-urile de care vorbea acesta şi nici nu există vreun document care să le ateste. În plus, OZN-ul văzut din capsula Mercury, în 1963, ar fi fost... aurora boreală (însuşi Cooper ar fi sugerat această variantă), fără nici o legătură cu obiectul neidentificat urmărit de radarele de la sol...

OZN-uri văzute din navetele spaţiale

În 15 septembrie 1991, între orele 20.30 şi 20.45 GMT, în cadrul misiunii STS-48 a navetei spaţiale *Discovery*, o cameră video aflată la bord urmărea, de la o înălţime de 570 kilometri, orizontul curbat al Pământului şi transmitea, în direct, imagini printr-o reţea de televiziune prin cablu, agreată de NASA. *Donald Ratch*, cercetător în probleme spaţiale, din statul Maryland, s-a întâmplat să înregistreze transmisia. Nu mică i-a fost mirarea să descopere că, timp de patru minute, pe imagine s-au văzut cam o duzină de obiecte luminoase, efectuând manevre în diferite direcţii, cu viteze variabile, aparent la câteva mile distanţă de navetă.

Unul dintre obiecte, numit ulterior „ţinta", părea că ieşise din atmosfera terestră şi zbura paralel cu curbura planetei. La un moment dat, s-a văzut o izbucnire de lumină. În aceeaşi clipă, obiectul şi-a schimbat traiectoria într-un unghi de circa 120 de grade şi, accelerând, a dispărut în spaţiu. Peste două secunde două dâre luminoase au urcat traversând locul ocupat puţin înainte de „ţintă". Imediat după aceasta, camera s-a îndreptat în jos, permiţând să se vadă şi alte obiecte luminoase, între care unul triunghiular. Două alte obiecte se deplasau, în paralel, pe partea dreaptă a imaginii.

Filmul a fost difuzat în toată lumea. Şi telespectatorii români l-au putut vedea, de mai multe ori, pe canalul *Discovery*. Descoperirea a făcut o oarecare vâlvă printre amatorii de OZN-uri. De pildă, una dintre interpretări a fost că de pe un satelit american s-a „tras", cu o armă cu „pulsaţii de energie", într-un OZN, în cadrul unui episod secret din „războiul stelelor". OZN-ul, prevenit în ultima clipă, şi-a schimbat însă traiectoria înainte de a fi atins.

S-a cerut şi s-a obţinut banda originală de la NASA; aceasta a fost analizată cu cea mai performantă tehnică de calcul disponibilă. Un purtător de cuvânt al NASA, interpelat, a susţinut că ceea ce s-a filmat erau doar simple „cristale de gheaţă" aflate nu departe de obiectivul camerei de luat vederi şi reflectând razele soarelui. Apariţia bruscă a obiectului s-ar datora ieşirii unei particule de gheaţă din umbra

Pământului, sau, şi mai probabil, din umbra navetei. Dr. *Jack Kasher*, fizician, profesor la universitatea de stat din Nebraska, fost participant, între 1975 şi 1992, la cercetări legate de Iniţiativa de Apărare Strategică „Războiul Stelelor", a arătat că sunt cinci scenarii posibile bazate pe ipoteza „cristalelor de gheaţă", demonstrând apoi că nici unul dintre aceste scenarii nu rezistă unei analize mai atente. Concluzia sa finală a fost că afirmaţia cu particulele de gheaţă este „o poziţie imposibil de susţinut" şi că obiectele par să fie mai degrabă „nave controlate inteligent". Între altele, camera de luat vederi era focalizată la infinit, deci obiectele apropiate trebuia, fie să apară ceţos, fie să dispară complet. Deşi a reuşit să-şi supere astfel numeroşi confraţi şi „demistificatori" tradiţionali ai fenomenului OZN, nimeni nu a reuşit să găsească o explicaţie mai bună. S-a mai spus că izbucnirea de lumină reflecta acţiuni de ajustare a traiectoriei efectuate de propriile rachete. Aceste operaţii sunt însă bine monitorizate; cea mai apropiată aprindere a unei rachete, pentru a descărca nişte apă reziduală, a fost iniţiată abia peste două minute, şi s-a realizat la un sfert de oră de la evenimentul filmat. În plus, orice aprindere a unei rachete trebuia să se manifeste printr-o mişcare a obiectivului de filmat, ceea ce nu s-a observat.

Ipoteza agresării unui OZN nu este atât de neverosimilă cum pare, deoarece armata americană dispune la ora actuală atât de un laser de înaltă energie, în curs de testare, ca armă destinată doborârii unor obiective care zboară în spaţiul extraatmosferic, cât şi de un sistem de telescoape prin care această armă poate fi dirijată către obiectivul dorit.

Obiecte neidentificate au fost văzute, de pe navetele spaţiale, şi în anii următori, de pildă în cursul misiunilor STS-80 şi STS-84. Pe lângă „sfere cu lumină proprie" s-au filmat şi obiecte care intrau în câmpul vizual pentru perioade extrem de scurte, de pildă a treizecea parte din secundă, ca apoi să dispară brusc, ca şi cum niciodată n-ar fi fost acolo. La ora actuală există mai multe filme video, circulând inclusiv printre astronauţi, cu înregistrarea unor astfel de fenomene.

Interesant mai este că, dacă la primele călătorii cu naveta se făceau transmisiuni directe din spaţiu, ulterior s-a trecut, practic în totalitate, la filme care sunt difuzate ulterior. Schimbarea a fost interpretată de anumite persoane ca o formă de cenzură, pentru ca marele public să nu vadă ceea ce nu trebuie văzut. De asemenea, este de notorietate existenţa unor sateliţi spion, de tipul lui DM5, care pot localiza obiecte zburătoare care nu sunt creaţii omeneşti. Unele dintre obiectele detectate de aceşti sateliţi au fost corelate şi cu observaţii OZN făcute de la sol. Totuşi astfel de observaţii, de regulă, nu se fac publice.

În ianuarie 2000 cercetătorul britanic Graham Birsdall a avut o discuţie cu Guido Nigro, directorul radiotelescopului *Golden Grove* de lângă Perth (Australia). După ce a văzut filmul înregistrat de misiunea STS-80, Grove a declarat „dacă pelicula se va dovedi autentică şi dacă ea reprezintă într-adevăr o navă extraterestră, sau ceva în genul acesta, cu alte cuvinte dacă există o muşamalizare, cei ce fac aceasta sunt inamicii întregii rase umane. Deoarece noi nu suntem copii şi trebuie să aflăm adevărul. Nu contează că anumite persoane nu ştiu ce să facă cu acest adevăr – majoritatea noastră va şti – iar dacă este o muşamalizare, cred că a sosit momentul ca ea să fie terminată".

În 25 februarie 1996 naveta *Columbia*, aflată în timpul unei misiuni spaţiale, a început un experiment inedit. Un satelit de mici dimensiuni a fost „priponit" de navetă printr-un cordon şi un cablu electric. Cordonul a fost desfăşurat treptat, pe măsură ce satelitul se depărta de navetă, până a ajuns la aproape 20 de kilometri.

Experimentul, pregătit prin cooperare de NASA şi Agenţia Spaţială a Italiei, avea drept obiectiv o mai bună înţelegere a mecanismelor care se petrec în ionosfera Pământului. Italia a furnizat satelitul, iar NASA sistemul de legătură. Cablul intersecta, cu viteza de 28000 kilometri pe oră, liniile de forţă magnetice ale Pământului, generând, în timpul desfăşurării legăturii, un curent continuu de până la 0,5 amperi, la o diferenţă de potenţial de 3500 de volţi. Un astfel de sistem ar putea deveni, pe viitor, o posibilă sursă de energie.

La un moment dat însă cablul s-a dezizolat, s-a creat un arc foarte puternic, ducând la arderea cordonului de legătură pe o mare lungime, ceea ce a făcut imposibilă continuarea experimentului. La 4 iunie 1996 NASA a dat publicităţii un document de 358 de pagini, în care examina, între altele, cauzele eşecului. În document se spune că „arcul electric s-a produs, din cauza unei breşe în stratul izolator care înconjura conductorul din legătură, fie datorită penetrării unui obiect extern străin (dar nu deşeuri spaţiale sau micrometeoriţi), fie datorită unui defect al cordonului. Breşa în izolaţie a permis ca o descărcare electrică sau un arc electric să treacă de la firul de cupru din cordon la împământarea electrică din preajmă. Comisia a constatat că, în condiţiile reale la care a fost supus în timpul zborului, cordonul s-a dovedit mult mai vulnerabil la stricăciuni decât s-a aşteptat". Ken Szalai, care a fost preşedintele comisiei de investigare, a menţionat totuşi că „cordonul a fost o realizare inginerească remarcabilă şi a dus la descoperiri ştiinţifice senzaţionale".

NASA, observând deci că o posibilă cauză a defecţiunii putea fi un obiect, nu face în continuare nici o referire ce anume putea fi acel „obiect

extern străin" care nu este nici deşeu spaţial nici meteorit. De asemenea nimeni n-a explicat care au fost acele „descoperiri ştiinţifice senzaţionale" de care s-a vorbit, ştiindu-se că misiunea a fost catalogată oficial drept un eşec. Şi încă un fapt remarcabil şi inexplicabil. Când NASA a restabilit legătura cu satelitul „priponit", ea a descoperit că toate calculatoarele sale de bord fuseseră, într-un mod misterios, reprogramate...

În acelaşi context merită să amintim o istorioară, rămasă până azi fără explicaţie, pe care cititorul o poate regăsi mai pe larg, de pildă, în cartea lui Eugen Celan *Parapsihologia şi Serviciile Secrete* (1997). La 21 octombrie 1961, în cadrul proiectului „West Ford 1", finanţat de Pentagon, satelitul militar MIDAS a împrăştiat, pe o orbită circumterestră, la altitudinea de 3200 de kilometri, 350 de miliarde de ace de cupru, fiecare lung de 2-4 centimetri (greutatea totală 16 kilograme), formând o fâşie lată de 40 kilometri şi groasă de 10 kilometri în jurul globului. Obiectivul declarat era crearea unei „ionosfere artificiale", care să fie ferită de perturbările obişnuite ale furtunilor magnetice şi ale exploziilor solare. Acest ecran reflectorizant urma să servească şi la interceptarea comunicaţiilor radio sovietice. Rezultatul a fost o perturbare generală a tuturor legăturilor radio. A apărut însă, ca din neant, o imensă navă care a aspirat, în câteva minute, toate acele. Crezând că au de-a face cu o nouă realizare a sovieticilor, pe atunci în avans asupra americanilor în privinţa explorării Cosmosului, Pentagonul a cerut repetarea experimentului. Misteriosul OZN a reapărut şi a colectat din nou toate acele. Afirmativ, ulterior, aceeaşi navă s-a mai întors periodic, ca pentru a inspecta dacă totul e în ordine.

Luna o bază a extratereştrilor?

Aşa cum spun şi manualele de astronomie, Luna este un astru mort. Deasupra stâncilor şi a câmpurilor de praf cosmic, atmosfera este practic inexistentă. Ziua, temperatura se ridică la +1500C iar noaptea coboară la -2300C. Nici o formă cunoscută de viaţă nu rezistă la astfel de condiţii. Aceste constatări fac şi mai misterioase numeroasele manifestări observate de-a lungul secolelor, de astronomi. În 1587 a fost semnalată „o stea" pe suprafaţa Lunii; în 1671 Jean Dominique Cassini vede, tot acolo, „un norişor". William Herschel, supranumit „cel mai bun observator din istoria astronomiei", descoperitorul planetei *Uranus*, a văzut în 19 septembrie 1787, pe Lună, ceea ce credea el a fi trei vulcani, dintre care unul în plină erupţie. Trei ani mai târziu, tot el semnalează, cu prilejul unei

eclipse, peste 150 de puncte luminoase roşii. Herschel nu a fost singurul care le-a văzut. Sute de observaţii similare s-au făcut de-a lungul secolelor XIX şi XX. În 1867 Societatea Regală Britanică a demarat un program sistematic de urmărire a lor. Alţi observatori li s-au alăturat în scurt timp. Cu ocazia aceasta au fost zărite şi alte bizarerii. În 1874, la observatorul din Praga s-a urmărit un disc alb, strălucitor, care a traversat alene suprafaţa Lunii. Alte obiecte care se mişcau, aparent în apropierea suprafeţei lunare, au fost văzute în 1892 şi 1896. În secolul XX numărul observaţiilor inexplicabile a crescut simţitor. Ele continuă şi azi, numărul lor fiind uneori de peste o sută pe an.

Au fost observate şi stranii artefacte, cum ar fi un „pod" gigantic, ori turnuri, ziduri, care au dispărut după ce fuseseră văzute şi fotografiate de mai mulţi observatori,. De asemenea din când în când au fost semnalate ciudate „dom"-uri, descpre care s-a presupus că ar fi scăpări de gaze din interiorul astrului, care antrenează nori de praf.

În 1950, astronomul Harold P. Wilkins a zărit, mişcându-se de-asupra craterului *Aristarh*, o formă luminoasă ovală având lungimea de 150-200 metri. În urma acestei observaţii şi a altora care au urmat, el a emis ipoteza că Luna ar putea fi o bază de pe care extratereştrii urmăresc Pământul. În 1958 astronomul rus Nikolai Kozârev a observat şi el emisiuni luminoase repetate în acelaşi loc. De altfel, numai de la observatorul Pulsnitz din R.D.Germană, şi numai în perioada iulie 1963 – octombrie 1966, în craterul Aristarh au fost observate 27 de lumini inexplicabile, iar în ianuarie 1968, 140 de astfel de cazuri. În alte câteva locuri, cum ar fi craterele *Platon*, *Alfonsus*, *Gassendi* sau *Tycho*, au fost observate de asemenea lumini stranii, chiar dacă într-un număr mai mic.

Azi ştim, graţie seismografelor instalate de misiunile Apollo, că Luna este, şi în interior, un astru mort, lipsit de vulcanism ori de mişcări tectonice importante. Ce puteau atunci fi acele lumini? Ipoteza că ele ar putea fi provocate de activitatea unor extratereştri, care s-au instalat de mult pe Lună, a fost reluată de mai mulţi specialişti sau autori de cărţi, între care de Daniel Keyhoe, de ruşii Mihail Vasin şi Alexandr Scerbakov (1970) sau de Donald K.Wilson. Acesta din urmă a publicat în 1975 cartea *Our Misterious Spaceship Moon* (Misterioasa noastră navă spaţială – Luna) în care se întreabă dacă nu cumva în adâncurile satelitului nostru au fost amenajate imense hangare pentru OZN-uri, sau dacă nu cumva, Luna este, în întregime, un satelit artificial, gol (şi locuit) pe dinăuntru, acoperit pe dinafară cu o crustă de piatră, groasă de mai mulţi kilometri, menită să înşele pământenii. El aduce câteva argumente interesante în sprijinul

acestei ipoteze: faptul că, densitatea Lunii este în interior de numai 3,3 în comparaţie cu 5,5 la suprafaţă (egală cu cea Pământului, în ansamblu), deşi, ar fi normal ca elementele mai grele să se fi acumulat spre centrul astrului. Se ştie astfel, că nava automată *Lunar Orbiter 5*, în 1967, ca şi explorări efectuate după aceea, au descoperit, la adâncimi de 35-75 de kilometri, în interiorul satelitului, neaşteptate zone, cu densitate foarte mare, ori „pungi" aparent goale (aşa-numiţii „masconi" pozitivi sau negativi). Efectul acestor neomogenităţi era atât de mare încât ele au perturbat traiectoriile calculate ale navelor care se roteau în jurul Lunii.

O altă bizarerie este că Luna vibrează la orice atingere, ca un instrument muzical. În noiembrie 1969, misiunea *Apollo 12* a instalat nişte seismometre de mare precizie pe suprafaţa Lunii. Atunci când echipajul se pregătea să se întoarcă pe Terra, a aruncat de la înălţime, înapoi pe suprafaţa satelitului, modulul lunar *Intrepid*, care-şi terminase misiunea. Şocul căderii a pus în vibraţie practic întreg globul lunar; dar ceea ce a surprins a fost că vibraţiile au continuat neîntrerupt timp de 55 de minute... Apollo 14 a repetat experienţa cu treapta a treia, golită de combustibil, un obiect lung de 18 metri şi greu de 40 de tone, care a lovit Luna la circa 180 de kilometri de locul unde se găseau seismometrele. Luna a continuat să vibreze, ca un gong, străbătută de unde seismice, timp de aproape 5 ore... În 1973 căderea unui meteorit mare a pus din nou în mişcare seismografele timp de 3 ore... Nu s-a găsit o explicaţie mulţumitoare pentru acest fenomen, dar el a suscitat din nou ipoteza existenţei unor mari goluri în interiorul satelitului nostru, poate chiar a unor cavităţi cu pereţi metalici...

S-a spus chiar că Luna putea fi „adusă" din altă parte şi satelizată în jurul Pământului cândva, foarte de demult, de o supercivilizaţie care ne monitorizează. Unii autori spuneau că acest eveniment ar fi avut loc relativ recent, poate acum 12-13.000 de ani. S-au descoperit chiar şi legende despre popoare care ar fi trăit înainte de apariţia Lunii pe firmament, de pildă acei „proselenes" din Grecia. Din păcate pentru legende atât de frumoase, geologia a găsit în adâncul Pământului dovezi ale prezenţei Lunii (de pildă prin maree ori prin influenţe asupra rotaţiei globului terestru), încă de acum sute de milioane de ani. În plus, dacă Luna ar fi venit de undeva de departe, după naşterea Sistemului Solar, era extrem de complicat să i se stablizeze orbita pe o traiectorie atât de aproapiată de un cerc.

De ce n-au continuat misiunile Apollo?

Misiunile *Apollo*, destinate să ducă omul pe Lună, se pare că au fost şi ele urmărite, aproape fără excepţie, de obiecte stranii. O parte dintre aceste obiecte au influenţat direct navele, cauzând un bruiaj puternic al legăturilor radio, trepidaţii ale navei, creşterea temperaturii etc. Mai multe dintre misiunile *Apollo* au adus filme şi fotografii spectaculoase cu aceste obiecte.

În ziua de 20 iulie 1969, modulul lunar *Eagle* a aselenizat în zona numită *Marea Liniştii*. Primii oameni care au pus piciorul pe Lună au fost **Neil Armstrong** şi **Edwin Aldrin**, componenţi ai misiunii *Apollo 11*. În 19 iulie 1969, pe când nava se apropia de Lună, astronauţii au văzut la o oarecare distanţă, un obiect straniu, pe care Armstrong l-a descris ca două inele interconectate, Aldrin ca o carte gigantică pe jumătate deschisă, iar **Michael Collins**, cel de al treilea participant la misiune, ca un tub imens. Fotografii ale acestui OZN, făcute de Aldrin, au fost date publicităţii în iunie 1975; ele înfăţişează două globuri luminoase, unul mai mare, calălalt mai mic, posibil legate unul de celălalt, plutind deasupra peisajului lunar.

Legătura radio a misiunii *Apollo 11* cu Centrul de control din Huston, a fost întreruptă, din cauze necunoscute, de mai multe ori. În timpul întreruperilor astronauţii au auzit în aparatele lor zgomote ce aduceau cu fluieratul unui tren, o sirenă de pompieri sau cu un fierăstrău mecanic. O astfel de întrerupere s-a produs şi când, la un moment dat, modulul de servici, rămas pe o orbită circumlunară împreună cu Collins, a fost survolat de un OZN.

Între versiunea oficială a dialogului cu Pământul, dată publicităţii de NASA, şi o altă versiune, înregistrată de un radioamator, există diferenţe importante. În aceasta din urmă se vorbeşte despre faptul că în timp ce se pregătea să aselenizeze, modulul a fost depăşit de un OZN cilindric imens, având o lungime estimată la un kilometru şi jumătate. Fotografia acestui cilindru a fost dată ulterior publicităţii.

Se spune că Armstrong (alţii spun că Aldrin) ar fi fost auzit, prin radio, spunând în clar „Drăcia dracului! Aş fi curios să ştiu ce fel de nave sunt acelea care au aselenizat înaintea noastră de partea cealaltă a craterului". *Otto Binder*, fost angajat NASA, scria că, la un moment dat, Armstrong ar fi spus: „Chestiile astea sunt uriaşe, domnule... enorme... Oh, Doamne, n-o să credeţi asta! Vă spun că sunt alte nave spaţiale acolo... aliniate pe partea îndepărtată a marginii craterului... sunt pe Lună şi ne supraveghează...".

Aceste mesaje nu au fost confirmate oficial şi li s-a acordat puţină credibilitate. Dar în 1978, *Maurice Chatelain*, fost şef al Sistemului de comunicaţii NASA şi proiectant al sistemelor de prelucrare a datelor şi de comunicaţii ale misiunilor Apollo, a confirmat, într-o carte, că, într-adevăr Armstrong a raportat observarea a două OZN-uri pe marginea craterului. Chatelain a adăugat: „Întâlnirea era cunoscută de cei de la NASA, dar nimeni n-a dezvăluit-o până acum". El a mai confirmat, de asemenea, că transmisiunile radio au fost întrerupte de mai multe ori, pentru a împiedica neavizaţii să le urmărească. De altfel, la începutul anilor nouăzeci, s-a descoperit un document de două pagini, cuprinzând regulamentul utilizat de NASA pentru a ascunde „informaţii sensibile" transmise de astronauţi...

Cam în aceeaşi perioadă, trei cercetători ruşi: Prof.*Vladimir Ajaja* de la Universitatea din Moscova, Prof.*Alexandr Kazanţev* şi Dr. *Serghei Bojici* au declarat că spionajul sovietic a urmărit şi el, cu mijloace radio, detaliile aselenizării. Din înregistrările convorbirilor lui Armstrong cu Misiunea de Control de la Huston reieşea că două OZN-uri de mari dimensiuni au fost văzute în preajma modulului lunar. Dr.Bojici era chiar de părere că cele două OZN-uri veniseră acolo pentru a interveni în cazul în care ar fi apărut vreun incident nefericit în cursul aselenizării. Cei trei cercetători ruşi afirmau că americanii au întrerupt, din motive de cenzură, convorbirea conţinând relatarea lui Armstrong privind cele observate.

S-a mai spus că Aldrin a filmat OZN-ul din interiorul modulului, ca o completare la cele relatate de Armstrong, dar filmul a fost declarat secret imediat după întoarcerea misiunii pe Pământ. Unul dintre OZN-uri s-ar fi aşezat nu departe de modulul lunar şi şi-a luat zborul doar cu câteva minute înainte ca, în ziua de 21 iulie 1969, Armstrong să deschidă uşa modulului lunar. De altfel şi în privinţa acestui moment există unele semne de întrebare. După sosirea modulului pe Lună, două miliarde de telespectatori, care urmăreau evenimentul în direct, aşteptau cu sufletul la gură să vadă pe cei doi coborând pe suprafaţa astrului. Fără nici o explicaţie, ieşirea din modul a fost amânată timp de cinci ore. Ulterior s-a spus că astronauţii... s-au odihnit. Era total lipsită de logică o astfel de amânare. Aflaţi într-un moment istoric, celor doi numai de somn nu le ardea. În cele din urmă Armstrong a efectuat ieşirea din proprie iniţiativă, în mod neaşteptat şi chiar în ciuda ordinelor primite de pe Pământ. El a ieşit din modul, a fixat aparatul de luat vederi de scara care cobora spre sol, s-a urcat din nou în modul, după care a mai coborât o dată, solemn, în văzul a milioane de telespectatori, punând piciorul pe solul lunar, în timp

ce rostea cuvitele binecunoscute: *un pas mic pentru om dar un salt uriaş pentru omenire.* Pe filmul care a înregistrat acest episod se poate zări, traversând colţul din stânga sus a imaginii, timp de circa o secundă, un punct luminos, cu o coamă după el, semănând cu nava filmată în 19 iulie.

Timothy Good, în cartea *Above Top Secret* (1987), afirmă că un prieten i-a relatat o convorbire despre care avea cunoştinţă, convorbire între un profesor cunoscut, dar care a cerut să i se păstreze anonimatul, şi Neil Armstrong. Astronautul a spus: „A fost incredibil... ştiam că exista posibilitatea... adevărul este că fusesem avertizaţi. Dar nu s-a pus problema unei staţii spaţiale sau a unui oraş lunar... navele lor sunt superioare alor noastre, atât ca mărime cât şi ca tehnologie. Doamne ce mari erau... şi ameninţătoare... Nu, nu era vorba de o staţie spaţială... NASA... nu putea risca o panică pe Pământ...". Timothy Good, vrând să verifice autenticitatea informaţiei, s-a adresat în 1986 chiar lui Neil Armstrong. Acesta a răspuns: „Sursa dvs. «de încredere» nu este de încredere... Tot ce s-a văzut s-a raportat public". Să fie oare numai atât?

Aşa cum ne asigură Prof. Aurel Cărăşel şi Prof. Dan Mihăilescu, Dr. *Garry Henderson* a afirmat că NASA deţine numeroase fotografii de OZN-uri şi că „toţi astronauţii noştri au văzut aceste obiecte, dar au ordin să nu discute cu nimeni cele văzute".

Apollo 12 a fost urmărit, pe tot drumul său spre Lună, de două OZN-uri. Obiectele luminoase, una zburând în faţa navei, cealaltă în spate, au fost văzute chiar şi de pe Pământ, prin telescoape, apărând la scurt timp după decolare, în ziua de 14 noiembrie 1969. A doua zi, unul dintre aceste obiecte s-a depărtat brusc, în timp ce al doilea a însoţit nava până în 17 noiembrie. Explicaţiile oficiale au fost că astronauţii au văzut fie treapta a treia, fie un panou de protecţie; explicaţia era însă greu de acceptat, deoarece, în urma repetatelor corecţii, traiectoria navei s-a schimbat simţitor, or obiectele au rămas pe aproape, deci şi-au corectat şi ele traiectoria, practic simultan. Apariţia a ţinut încordaţi nervii astronauţilor. În momentul în care nava s-a înscris în jurul Lunii, în cască au început să se audă, din când în când, sunete inexplicabile, dintr-o o sursă nedefinită. Se cunoaşte azi schimbul de cuvinte cu centrul de coordonare de la Huston, din care reiese că atunci când Charles Conrad şi Allan Bean îşi începuseră plimbarea pe suprafaţa astrului, au auzit, amândoi, un fluierat inexplicabil, iar peste zece minute, Dick Gordon, rămas în modulul care se rotea în jurul Lunii, a auzit un bip-bip, confirmat şi de cei de pe Terra. Se mai poate menţiona şi faptul că la întoarcere, înaintea aterizării, în 24 noiembrie în jurul amiezii, astronauţii au văzut un obiect roşu, strălucitor, clipind deasupra golfului Bengal

După cum se ştie, misiunea *Apollo 13* a fost la un pas de catastrofă. S-a spus că misiunea sa ar fi fost, între altele, să detoneze o încărcătură nucleară de mică putere, pentru a studia, prin seismograful instalat de Apollo 12, structura internă a astrului. În drum spre Lună, în seara zilei de 13 (!) aprilie 1970 explozia unui rezervor de oxigen lichid a avariat instalaţia electrică şi motoarele. Pilotul navei transmitea atunci „Hei! S-a isprăvit! *Ei, ei* au ucis elementul de combustie. E mort!" Fraza a fost auzită, în direct, de prea mulţi pentru a mai fi negată. E de presupus că cei de la Huston ştiau bine la care „ei" se referea pilotul navei. Se ştie că aselenizarea lui Apollo 13 a fost ratată, iar întoarcerea pe Pământ s-a făcut în condiţii dramatice, salvarea astronauţilor fiind incertă până în ultimul moment.

Dr. **Edgar Mitchell**, participant la misiunea *Apollo 14*, admitea, în cadrul unei emisiuni televizate de mare audienţă difuzată în 1991, că „se cunoaşte mult mai mult în materie de investigaţii extraterestre decât s-a pus la dispoziţia marelui public [...] E o poveste lungă, care merge înapoi până la întâmplări din cel de al doilea război mondial şi sunt nişte chestii foarte secrete". Tot el, într-o altă emisiune, pe canalul NBC, în 1996, declara „Am avut ocazia să discut cu persoane din trei ţări diferite, care pretind că, în timpul exercitării atribuţiilor de servici, s-au întâlnit cu extratereştri". Întrebat, în continuare ce părere are el însuşi despre dovezile vizitelor extratereştrilor pe Terra, Mitchell a spus: „Din câte înţeleg, din experienţa pe care o am şi din ceea ce am văzut cu ochii mei, cred că există dovezi foarte puternice în acest sens şi părţi mari din acestea sunt ţinute secrete... de către guverne". În 1997 Mitchell a declarat că el este convins că armata americană a utilizat tehnologii recuperate din OZN-uri prăbuşite, cerând ca Congresul SUA să declanşeze audierea persoanelor care ar putea depune mărturie în acest sens. El a mai spus că un mare număr de persoane, acum în vârstă, care au participat la operaţiuni ultrasecrete, cunosc aceste lucruri şi ar dori ca înainte de moarte să poată vorbi, dar sunt împiedicaţi de jurământul depus. Mitchel afirma că a participat la reuniuni la care s-au căutat soluţii în acest sens – de pildă o amnistie prezidenţială care să-i dezlege de jurământ. Interesant că aceste afirmaţii ale lui Mitchel, făcute în public, n-au fost niciodată dezminţite oficial. Atunci când Ministerul Apărării a fost solicitat să se pronunţe asupra lor, a refuzat să facă orice comentarii.

Se spune că şi astronauţii misiunilor: *Apollo 13, 14, 15, 16, 17* s-ar fi întors cu mai multe sute (!) de fotografii, unele extrem de spectaculoase, înfăţişând obiecte luminoase neidentificate. Pe lângă *Apollo 15* a trecut un

obiect de care era cât p-aci să se ciocnească. Este de notorietate că explorând suprafaţa lunară cu ajutorul unui „Lunar Rover", în zona Hadley – Apenini, astronauţii din această misiune au fost şocaţi să observe, imprimat în praful lunar, două urme paralele de şenile, coborând de pe muntele de alături, ca şi când un vehicul ar fi trecut pe acolo nu cu mult timp înainte...

Ken Mattingly, de pe *Apollo 16* şi *Ronald Evans* şi *Jack Schmitt* de pe *Apollo 17* au văzut enorme fulgere luminoase, a căror origine n-a putut fi explicată. Mattingly, comentând observarea unor obiecte luminoase, se zice că ar fi spus „nu erau cu siguranţă nici sovietice, nici americane, că se mişcau prea repede"; iar despre Evans că ar fi comentat observarea unor OZN-uri în apropierea suprafeţei lunare spunând: „ce multe sunt, roiesc ca albinele în stup". La 18 ianuarie 1976 complexul de aparate lăsat pe Lună de misiunea Apollo 14 şi-au întrerupt activitatea, după ce, cu puţin timp înainte, un alt aparat, destinat recepţionării unor comenzi de pe Pământ se defectase şi el. După o lună, amândouă au reînceput să funcţioneze simultan şi spontan. Nu s-a găsit până azi nici o explicaţie mulţumitoare pentru cele întâmplate.

Menţionăm, în acest context, cu titlu de inventar, şi ipoteza numită *Alternativa 3*, care îşi are adepţii săi, ca şi o mică literatură care o promovează. Conform acestei ipoteze, o elită pământeană, cu reprezentanţi atât din vest cât şi din est, ar fi căutat o soluţie pentru cazul în care Pământul urma să fie distrus de un cataclism nuclear. *Alternativa 1* ar fi fost evacuarea poluării radioactive prin tunele imense, săpate în stratosferă, *Alternativa 2* prevedea realizarea unei reţele de oraşe subterane, iar *Alternativa 3* construirea unor baze de refugiu în afara Pământului (eventual cu ajutorul extratereştrilor).

În cadrul acestei a treia variante, încă din anii cincizeci, ar fi fost instalate baze secrete pe Lună. În 1969 ar fi izbucnit chiar un conflict între americanii şi ruşii care se aflau acolo, conflict soldat cu 66 morţi. Ruşii, care au fost găsiţi vinovaţi de declanşarea acestui conflict, au fost suspendaţi, timp de doi ani, din program, dar apoi s-a realizat o reconciliere... Istoria este mai lungă dar, din păcate, mult prea greu de crezut.

Se ştie că în 1972 misiunile Apollo s-au întrerupt brusc. Nici după aproape treizeci de ani nu se pune problema reluării lor. De ce? De ce ruşii nu au făcut nici o tentativă să trimită măcar un singur echipaj pe Lună? Se spune că nu mai există nici miza competiţiei, nici vre-un avantaj comercial. Programul Apollo a fost într-adevăr costisitor; dar au existat şi

alte proiecte, mai costisitoare, care au fost menţinute. Nu cumva, s-au întrebat mai mulţi, responsabilii misiunilor spaţiale pământeşti au înţeles mesajul – faptul că *Luna este ocupată de altcineva*?

Mistere pe planeta Marte

În 1972 sonda americană Mariner 9 trimitea pe Pământ imagini ale planetei Marte, cu detalii nemaivăzute până atunci de ochiul omenesc. Între acestea erau si câteva piramide şi o formaţiune, ca o movilă, lungă de 1500 de metri, care aduce cu faţa unui om privind spre cer. Toate acestea sunt grupate într-o zonă din aşa numitul *Bazin Cydonia*. Formaţiunile au atras atenţia abia în 1976, când Viking Orbiter 1 revenea cu alte imagini, mai precise, ale lor. Acestea au fost ţinute secrete, de către specialiştii NASA, timp de aproape un an, înainte de a fi făcute publice. Două imagini, luate în condiţii diferite de iluminare, arătau aceleaşi trăsături. Prelucrarea imaginilor pe calculator nu a făcut decât să întărească această convingere, scoţând în evidenţă chiar detalii în care unii au recunoscut dinţi sau irişii ochilor. În ciuda acestor fapte, NASA şi-a exprimat convingerea că trebuie să fie vorba de formaţii naturale care, întâmplător, sugerează o faţă umană, restul fiind rodul particularităţilor ochiului şi creierului omenesc, care, prin alcătuirea lor, au tendinţa să vadă feţe umane chiar şi în aglomerări cu totul întâmplătoare de obiecte. Dar, evident, imaginile erau şi rodul dorinţelor noastre ascunse de a descoperi urme ale unor civilizaţii extraterestre. Recent, NASA, răspunzând unei întrebări pusă de presă, afirma că pe Marte s-ar putea găsi forme de viaţă, dar „nu este clar dacă acest fapt poate fi pus în legătură cu OZN-urile". Cu alte cuvinte, se admitea implicit existenţa OZN-urilor, doar că nu se făcea nici o legătură între ele şi eventualele forme de viaţă de pe Marte. În schimb unii analişti ataşaţi ideii extraterestre şi-au exprimat convingerea că atât piramida, cât şi „sfinxul" ar fi artificiale, artefactele având o vechime de multe sute de mii de ani. N-au lipsit desigur paralelele cu piramidele şi sfinxul din Egipt. Mai mult, s-a pus chiar problema dacă nu cumva constructorii au fost, măcar în parte, aceiaşi?

Acceptând ipoteza de mai sus, se ivesc imediat o serie de întrebări – cine a ridicat aceste construcţii şi în ce scop? Se ştie că, la ora actuală, planeta Marte este nelocuită. Deşi are oarecare atmosferă, aceasta este de 170 de ori mai rară decât cea de pe Pământ şi lipsită practic de oxigen, deci este improprie supravieţuirii unor oameni. Roboţii care au coborât, începând din 1976 pe suprafaţa marţiană n-au pus în evidenţă vre-o urmă

de viaţă. Se ştie doar că în urmă cu multe sute de milioane de ani Marte avea o atmosferă mult mai densă şi din când în când torente înspăimântătoare de apă se revărsau asupra suprafeţei sale, săpând imense canioane, ale căror urme se văd şi azi. La ora actuală singurele manifestări vizibile ale apei sunt calotele de brumă care cresc iarna şi descresc vara în zonele polare, evaporându-se la atingerea razelor soarelui, fără a mai trece prin starea lichidă. Dacă pe vremuri puteau exista pe Marte fiinţe vii, ele nu au depăşit probabil stadiul unor microorganisme primitive. Urmaşii lor s-ar mai putea găsi azi, cel mult, undeva în adâncurile solului. Cine putea construi atunci piramidele sau sfinxul?

Dar aceste ciudăţenii nu sunt, nici pe departe, singurele care ne uimesc pe suprafaţa planetei roşii. Din a doua jumătate a secolului XIX astronomii au semnalat sistematic lumini inexplicabile. Ştim totuşi că pe Marte a încetat de mult orice activitate vulcanică şi nu există nici lucii de apă sau alte suprafeţe întinse capabile să reflecte razele Soarelui. S-au observat şi obiecte în mişcare, ori figuri geometrice care apăreau şi dispăreau. E drept, unele erau la limita de rezoluţie a ochiului uman, deci puteau fi taxate drept iluzii optice.

După ce sondele spaţiale au început să transmită imagini ca cele ale piramidelor şi a sfinxului, enigmele s-au înmulţit. Au fost identificate şi alte alcătuiri ciudate, denumite: „oraşul", „fortăreaţa", „faleza" etc. De pildă, *Mariner 9* a fotografiat, în regiunea ecuatorială, nişte formaţiuni stranii, semănând cu două imense roţi dinţate, în jurul cărora apar mai multe linii duble, drepte sau curbe. Scriitorul Zecharia Sitchin le asemăna cu clădirile unui aeroport, din care se răsfiră, radial, coridoare de îmbarcare. Liniile din jur putând fi şosele, ziduri sau piste. Experţii NASA au insistat că este vorba de formaţiuni naturale, cauzate de alternanţa îngheţ-dezgheţ.

O altă anomalie, descoperită tot în zona ecuatorială, de sonda rusească *Phobos 2*, constă din linii drepte, mai scurte sau mai lungi, mai subţiri sau mai late, sau forme rectangulare, acoperind 600 kilometri pătraţi (de peste două ori suprafaţa Bucureştiului). Ceea ce surprinde este că fotografia a fost făcută în infraroşu, deci denotă diferenţe de temperatură. Nici o sursă naturală de căldură nu putea da naştere la forme geometrice atât de regulate. Dr. John Becklake, de la Muzeul de Ştiinţe din Londra, le asemăna cu „Modelul, ca al unui oraş, larg de 60 de kilometri" care „poate fi uşor confundat cu Los Angeles văzut din avion". Să fie amprentele unui oraş subteran? Din păcate nu s-au făcut publice coordonatele geografice ale locului fotografiat, aşa că nu putem şti dacă există vre-o legătură cu „aeroportul" de care aminteam mai sus.

Au mai fost observate şi alte ciudăţenii, de pildă la poalele lui *Olympus Mons*, un vulcan stins, înalt de 22 de kilometri (cel mai înalt munte cunoscut, până la ora actuală, în Sistemul Solar), există nişte excavaţii regulate, dreptunghiulare, care au dus la presupunerea că ar fi cariere sau mine. Interesant că din 1976 încoace mult timp nu s-au mai obţinut imagini revelatoare despre aceste formaţiuni. Adepţii teoriei conspiraţiei afirmau că guvernul american dispune de imagini care arată clar că „sfinxul" e artificial şi se teme să le publice. NASA a insistat ani de-a rândul că e o pură întâmplare că nu a mai obţinut noi imagini („zona Cydonia nu a constituit o prioritate"), dar că îndată ce va veni rândul să fie fotografiată zona, aceasta se va face negreşit, iar opinia publică va fi informată. În aprilie 1998, în sfârşit, s-au obţinut noi înregistrări, mult mai detaliate. Ele n-au reuşit totuşi să aducă elemente care să încheie definitiv disputa dintre adepţii ipotezei naturale şi ai celei artificiale.

Sateliţii Phobos şi Deimos

Planeta Marte are şi doi sateliţi: *Phobos* şi *Deimos*. Numele lor înseamnă, în traducere, *spaima* şi *groaza* (pentru primul avem în română, ca termen înrudit, cuvântul *fobie*). Sateliţii sunt relativ mici şi întunecaţi; din acest motiv au fost zăriţi prin telescop abia în anul 1877 de americanul Asaph Hall, deşi zvonuri despre existenţa lor circulau încă de la începutul secolului XVIII (în scrierile lui Swift, Voltaire, Fontenelle etc.), fapt care a dat loc la numeroase speculaţii. Cei doi sateliţi se rotesc în jurul planetei Marte în sensuri opuse, fapt greu de explicat prin mecanica cerească. Satelitul cel mai curios este Phobos. Seamănă cu un cartof, lung de 27 de kilometri, acoperit de nenumărate cratere de diverse mărimi, şi este atât de întunecat încât la un moment dat s-a crezut că ar fi din cărbune. Densitatea sa este foarte mică.

Cei doi sateliţi se rotesc foarte aproape de suprafaţa marţiană: Phobos la 6000 iar Deimos la 20.000 de kilometri de suprafaţa planetei (Luna, de pildă, se află la 380.000 de Pământ). La o înălţime atât de mică, un corp ceresc nu rezistă multă vreme şi va sfârşi prăbuşindu-se pe suprafaţa planetei. În 1945 astronomul american B. P. Sharpless a constatat că satelitul Phobos şi-a accelerat brusc mersul. O astfel de accelerare poate amâna căderea satelitului, dar manevra nu poate fi explicată, în nici un fel, prin cauze naturale. A fost adus oare Phobos cândva, de cineva, în apropierea planetei Marte? Are cineva grijă ca satelitul să fie accelerat, din timp în timp, pentru a fi menţinut pe orbita sa? Dacă da, cine?

În 1959, astronomul rus *Iosif Şklovski* a emis ipoteza că satelitul ar fi artificial şi eventual gol pe dinăuntru. Ulterior el şi-a retractat ipoteza (retractarea a publicat-o în „Problemî Filozofii", revista ideologică a Partidului Comunist). Ideea a fost în schimb preluată, cu anumite modificări, de alţii. De pildă, rusul Felix Ziegel a remarcat faptul că astronomul John Herschel (fiul renumitului William) a examinat în 1862, cu mare atenţie, planeta Marte, fără să zărească cei doi steliţi. Instrumentele sale erau mult mai performante decât telescopul cu care Hall a văzut cei doi sateliţi în 1877. Nu cumva cei doi sateliţi au fost aduşi în jurul planetei Marte în acest interval?

Pe suprafaţa lui Phobos există mai multe formaţiuni de origine misterioasă. Între acestea, şiruri paralele de mici găuri (cratere) care nu puteau rezulta prin impact cu meteoriţi şi cu atât mai puţin prin activitate vulcanică. O formaţiune care a stârnit interes în ultimul timp a fost un „monolit" paralelipipedic, fotografiat în 1998 de sonda *Mars Global Surveyor*. Lan Fleming şi Efrain Palermo, efectuând calcule asupra acestuia au constatat că obiectul seamănă cu un bloc turn vertical, de 30-40 etaje (sau mai mult), înălţimea fiind de 3-4 ori mai mare decât lăţimea. Nu s-a putut avansa nici o explicaţie pentru originea naturală a acestei formaţiuni.

Strania dispariţie a sondei Phobos 2

La 7 iulie 1988 sovieticii au lansat către planeta Marte sonda *Phobos 1*, iar peste cinci zile o staţie geamănă, numită *Phobos 2*. Cele două fuseseră botezate, evident, cu numele satelitului marţian care dăduse loc atâtor discuţii, satelit pe care sovieticii doreau să-l folosească drept avantpost pentru viitoare misiuni pe Marte. Peste două luni, contactul cu *Phobos 1* s-a pierdut în mod misterios. *Phobos 2*, a ajuns în preajma planetei Marte, însă nu a reuşit să-şi înceapă misiunea cu adevărat, deoarece la 25 martie 1989, în timpul unei comenzi de reorientare a camerei de luat vederi spre satelitul Phobos, contactul cu sonda s-a întrerupt brusc. În ciuda optimismului iniţial, contactul nu a mai fost restabilit niciodată. S-a spus că s-ar fi defectat sistemul de orientare. Acesta şi-a dovedit însă robusteţea în situaţii mult mai dificile, la staţiile *Venera*, trimise pe suprafaţa planetei Venus. S-a presupus că sonda fusese lovită de un micrometeorit. Dar la câteva ore după incident s-a mai recepţionat un ultim semnal, foarte slab. Dacă staţia era distrusă, de unde putea veni acest semnal?

La 31 martie 1989 ziarele au început sa vehiculeze ştirea că pe ultimele imagini recepţionate înaintea întreruperii legăturii s-ar fi zărit un obiect neidentificat. La trei luni după incident, sub presiunea altor ţări participante la proiect, inclusiv SUA, autorităţile sovietice au făcut publică înregistrarea unor imagini în cauză: o umbră eliptică, neagră, extrem de alungită şi ascuţită la capete, profilându-se pe suprafaţa planetei roşii. Lungimea ei a fost estimată la 20 de kilometri. S-au căutat explicaţii, care au fost eliminate pe rând: nu putea fi un alt corp ceresc, nu putea fi umbra satelitului Phobos, întrucât aceasta era mult mai groasă, nu putea fi un obiect fabricat de mâna omului, de pildă resturi ale sistemului de propulsie. S-a spus însă că fotografia acestei umbre n-ar fi fost totuşi ultima imagine, deci că ar mai exista ceva ce nu a fost difuzat.

Într-adevăr, peste mai bine de doi ani, în 1991, colonel aviator Dr. Marina Popovici, soţia unuia din primii cosmonauţi sovietici generalul Pavel Popovici (preşedinte uniunii asociaţiilor ufologice din URSS), a prezentat, neoficial, ultima imagine luată de sonda *Phobos 2*, la o conferinţă OZN din Statele Unite. Ea deţinea fotografia de la cosmonautul Alexei Leonov, oficial de rang înalt în programul spaţial sovietic. Fotografia a fost arătată marelui public la 22 noiembrie 1991, de Don Ecker şi Keith Thompson, într-o emisiune televizată cu Larry King. Fotografia înfăţişează un obiect cilindric, foarte alungit, de forma unei ţigări de foi, cu lungimea estimată de 20 de kilometri şi diametrul de 1,5 kilometri, plutind în apropierea satelitului Phobos. Această ultimă fotografie (pe care curioşii o pot găsi pe internet) nu a fost niciodată făcută publică în mod oficial, dar există indicaţii că ea a fost prezentată şi unor autorităţi din SUA şi Marea Britanie.

Comentatorii au spus că s-ar fi realizat, cu această ocazie, prima fotografie a unei „nave-mamă extraterestre aflată în Sistemul Solar". Specialişti ruşi au presupus, neoficial, în emisiuni televizate, că strania navă ar fi emis un fascicul de microunde care a distrus sonda *Phobos 2*, în momentul în care aceasta era pe cale să vadă ceva ce nu trebuia văzut. După alte variante, provenind de la clarvăzătorii americani (...), intenţiile navei nu ar fi fost „duşmănoase" ci au constat dintr-o identificare de rutină (de tipul „cine eşti? prieten sau inamic?", operaţie curentă între obiecte aflate în zbor) atâta doar că această identificare, făcută cu un flux de mare energie, a topit părţi din circuitele delicate ale calculatoarelor de bord.

În 25 septembrie 1992 , după o pauză de 16 ani după misiunile Viking, NASA lansa spre planeta Marte sonda *Mars Observer*. Programul costase aproape un miliard de dolari, iar de la instrumentele de mare precizie se

aştepta răspunsul la multe întrebări rămase deschise, între altele imagini noi din regiunea *Cydonia*. În 21 august 1993, în timpul manevrelor de înscriere pe orbită, contactul cu sonda s-a întrerupt, în condiţii suspecte, şi nu s-a mai putut restabili niciodată. Oficial s-a vorbit de funcţionarea defectuoasă a ceasului de la bord, ceea ce a dereglat calculatorul. Curând au început să circule zvonuri (provenind de la persoane din NASA care au dorit să-şi păstreze anonimatul...), precum că *Mars Observer* apucase să transmită pe Pământ câteva fotografii senzaţionale, între care o imagine incredibil de clară a „sfinxului", imagine care dovedea originea sa artificială. Imaginea în cauză a şi văzut, de altfel, neoficial, lumina tiparului în anumite publicaţii, ca şi pe internet. S-a mai spus că legătura cu sonda nu s-a pierdut de fapt, şi că anunţul a fost doar un pretext pentru ca dovezile existenţei unei civilizaţii pe Marte să poată rămâne secrete, exclusiv la dispoziţia unor cercuri oculte. Evident, NASA a negat totul, explicând întreruperea legăturii printr-un accident cu o cauză incertă (spargerea rezervoarelor de combustibil? dereglarea calculatorului prin impulsul dat de deschiderea unei supape de presiune? altceva?) şi calificând imaginea difuzată drept un fals realizat pe calculator (opinie la care se raliază de altfel majoritatea analiştilor fenomenului OZN).

Până în acel moment, aşa cum observa Florin Gheorghiţă, nu mai puţin de şapte nave americane şi sovietice au fost scoase din uz complet, parţial sau temporar între Pământ şi Marte, astfel că respectiva zonă cosmică a fost poreclită „Grota marelui vampir galactic". Şi se ştie că şirul misiunilor ghinioniste pe Marte nu s-a oprit aici. De pildă, sonda americană *Mars Climat Orbiter* a fost lansat în 24 decembrie 1998 pentru a fi satelizat în jurul planetei Marte, rămânând pe orbită până în 2004, pentru a ţine legătura cu Mars Polar Lander şi cu microsondele Deep Space 2, şi pentru a transmite date, mai ales despre condiţiile climatice, utile pentru viitoarele planuri de colonizare a planetei. În 24 septembrie 1999 *Mars Climat Orbiter*, s-a prăbuşit pe suprafaţa marţiană, în loc să se înscrie pe o orbită la altitudinea de 400 de kilometri, aşa cum fusese prevăzut. Ancheta a stabilit că de vină a fost o eroare umană halucinantă: la efectuarea calculelor au colaborat două echipe, care-şi transmiteau una alteia cifrele pentru dirijarea zborului; numai că una din echipe făcea calculele în kilometri, iar cealaltă în mile...

În 8 decembrie 1999, sonda *Mars Polar Lander,* trebuia să coboare lin pe suprafaţa marţiană, împreună cu microsondele *Deep Space 2,* aflate în acelaşi înveliş protector. Cu circa 10 minute înainte de momentul prevăzut pentru atingerea solului, s-a pierdut legătura cu ele. Cauzele posibile ale

eșecului au fost îndelung dezbătute: nedesprinderea învelișurilor protectoare, nedeschiderea parașutei, defecțiuni ale scutului termic, lovirea de marginile unui crater, defectarea sistemului de control al calculatorului etc., dar până la ora actuală nu s-a găsit nici o explicație mulțumitoare. Consultantul James Oberg, participant la proiect, declara postului ABC News: „răspunsul cel mai bun îl vom primi atunci când, peste o sută de ani, un muzeu va recupera epava”...

9. BAZE EXTRATERESTRE SUB PĂMÂNT ŞI SUB APĂ?

OZN-urile vin din baze instalate în adâncul Pământului şi pe fundul mării? Întâlniri stranii. Clarvăzătorii armatei americane încearcă să localizeze bazele extratereştrilor şi să estimeze componenţa şi obiectivele lor.

Porţi către adâncuri

Dacă dăm crezare unor martori, extratereştrii nu se mulţumesc cu bazele lor de pe alte astre ori din spaţiu, ci s-au instalat, în numeroase locuri, şi aici, pe Pământ. Mai mult, există persoane care pretind că posedă dovezi că unele dintre bazele extratereştrilor ar fi comune cu cele ale armatei americane...

În dimineaţa zilei de 8 aprilie 1993, George Donald, ofiţer de poliţie cu vechime de zece ani din California, se deplasa cu soţia şi cei patru copii, în automobil, într-o zonă semideşertică, spre Las Vegas. La un moment dat, în jurul orei 10.40, a devenit atent la un nor maroniu de praf care se ridica din coasta unui munte aflat în dreapta sa. Era ca o explozie uriaşă, aproape cât jumătate din faţa muntelui. În timp ce Donald privea, din mijlocul norului a ţâşnit o rază strălucitoare, ca şi cum o oglindă imensă i-ar fi reflectat lumina Soarelui în ochi. Încercând să desluşească ce anume se întâmplă acolo, a observat un punct luminos care se ridica încet, căpătând conturul unui OZN, în timp ce norul de praf dedesubt se disipa. Era o navă masivă, discoidală, parcă dintr-un metal asemănător cu aluminiul. De-a lungul muchiei circulare plutea o ceaţă alburie, care a dispărut treptat, pe măsură ce discul se înălţa tot mai sus. Când a ajuns la înălţimea crestelor înconjurătoare, s-a oprit, apoi a început să se mişte aproape orizontal, într-o pantă uşor crescătoare, până într-un moment în care pur şi simplu a dispărut instantaneu, ca şi cum ar fi trecut într-o altă dimensiune, sau a ţâşnit cu o viteză atât de mare încât ochiului omenesc i-a fost imposibil să-l sesizeze.

Primul lucru a fost să se convingă că n-a fost o halucinaţie. Membrii familiei sale văzuseră, şi ei, exact acelaşi lucru. Doi dintre copii observaseră un mare număr de luminiţe galbene pe partea de jos a OZN-ului, ca şi alte lumini colorate în partea din faţă.

Ulterior, ofiţerul a declarat că nu crezuse până în acel moment în existenţa OZN-urilor, dar întâlnirea l-a zguduit emoţional, atât pe el cât şi pe ceilalţi membrii ai familiei. În timp ce conducea maşina, în continuare, spre Las Vegas, după propria sa mărturisire, îi venea să plângă ca un copil. Copiii săi desenau ulterior cu predilecţie imagini de OZN-uri, sau le visau noaptea.

Donald a făcut un raport la departamentul de poliţie din Las Vegas şi la comandamentul bazei Nellis a Air Force. Nici unii nici alţii nu păruseră însă nici interesaţi nici impresionaţi.

José Luis Rodriguez din Puerto Rico, a relatat că, într-o zi din vara lui 1979, pe la ora 14.00, el şi vărul său, călăreau pe teritoriul unui întins poligon pentru artilerie de pe coasta sudică a insulei, în zona Salinas. Deodată au avut senzaţia unui cutremur. O porţiune a solului, în faţa lor, a început să se înalţe, cu stânci, tufe, buruieni. Mai multe plăci uriaşe, purtând pe ele, drept camuflaj, un decor perfect natural, s-au dat la o parte, împinse aparent de braţe hidraulice, iar sub ele s-a deschis un tunel cu pereţi metalici, lat de circa 25 de metri, coborând în adâncul pământului. Două obiecte au ieşit, zburând lent, din deschizătură, după care s-au oprit, nemişcate, la o înălţime de circa treizeci de metri. Erau două discuri argintii, cu diametrul de 15-20 metri, având împrejurul muchiei un şir de geamuri luminoase. Călăreţii au avut impresia că pe discuri scria „URSS" (având aceeaşi semnificaţie în spaniolă ca şi în româneşte) sau o prescurtare de acelaşi tip... Cei doi au urmărit discul timp de circa două minute, până au văzut apropiindu-se o maşină de teren militară. În acest moment, José şi vărul său au socotit că e bine să plece cât mai repede. Analiştii care n-au pus la îndoială cele istorisite, au presupus, mai ales datorită platformelor acţionate hidraulic, că era vorba de nave experimentale americane, dacă nu cumva chiar... ruseşti. Sau poate nave extraterestre veritabile, deghizate în vehicule pământene?

Există numeroase legende şi istorisiri care dau ca sigură existanţa unor baze extraterestre în alte locuri exotice. Multe dintre aceste credinţe datează de sute de ani şi fac trimitere la popoare subterane care aparent au existat aici dintotdeauna. Se vorbeşte astfel despre adâncurile muntelui Shasta din California, munte căruia i se atribuie proprietăţi miraculoase. Există o adevărată literatură despre oraşe subterane sau oraşe părăsite ori,

pur şi simplu, despre ferme secrete din Amazonia, ori din Mato Grosso, unde extratereştri veniţi din depărtările Galaxiei îşi au bazele lor pământene.

Baze subterane extraterestre la Pine Bush?

O carte dedicată manifestărilor OZN din zona fluviului Hudson, este şi *Silent Invasion*, scrisă de *Ellen Crystall* (1991). În cea mai mare parte, ea se ocupă de observaţiile făcute în anii optzeci, în jurul localităţii *Pine Bush*, din comitatul Orange, statul New York, localitate aflată la circa 100 de kilometri de Manhattan şi foarte aproape de zona cu cele mai frecvente observaţii de pe valea Hudson, din perioada 1983-87. În Pine Bush, un mare număr de persoane, de la medici şi avocaţi, ofiţeri de poliţie şi cercetători, până la cetăţeni oneşti cu cele mai diverse ocupaţii, au raportat întâlniri cu ceva ce nu părea din această lume. Mulţimea acestor observaţii, ca şi coincidenţa detaliilor, sunt de natură să pună pe gânduri.

Ellen Crystall, care în perioada petrecută la Pine Bush a văzut şi ea, de nenumărate ori, aceste fenomene, a ajuns la concluzia că Pământul este supus invaziei tăcute (*Silent Invasion*) a unor extratereştrii. Aceştia ar avea nevoie de metale precum berilliu, zirconiu, titan, utilizate între altele în reactoarele nucleare. Comitatul Orange este printre puţinele locuri din lume şi singurul din America de Nord în care pot fi găsite, la un loc, aceste metale. În consecinţă, extratereştrii şi-ar fi construit exploatări miniere subterane. Dovezi ale acestei activităţi ar fi fulgerările văzute de la o oarecare distanţă, lumini care păreau că urcă din pământ, lumini stranii, parcă solide, uneori curbate înapoi spre pământ, aidoma unui curcubeu. Totuşi, nu au fost observate urme vizibile pe sol. Se auzeau şi zgomote ciudate, adesea foarte puternice, venind din aer sau de sub pământ, aparent fără nici o explicaţie. Într-o noapte un localnic a pornit să identifice sursa zgomotului, dar n-a fost în stare; ori de câte ori ajungea în locul din care credea că vin sunetele, ele se mutau parcă şi continuau să se audă din altă parte. Crystall şi cei ce o însoţeau erau convinşi că zgomotele veneau de la imense construcţii subterane, de pildă de la instalaţiile de aerisire ale acestora. Ellen Crystall se întreba, retoric, dacă astfel de activităţi se puteau realiza oare fără acordul, fie şi tacit, al unor organisme guvernamentale.

Structurile subterane ar fi legate, prin lungi galerii, cu alte şi alte mine, prin toată ţara... Intrările şi ieşirile s-ar face tocmai prin guri de mine abandonate, aflate în locuri sălbatice, greu accesibile, păzite eventual, la

comanda extratereştrilor, de fiare ciudate, poate chiar nepământene, de tipul *Bigfoot*... Totuşi, deşi n-au cruţat timpul de căutare, Ellen Crystall şi companionii ei n-au reuşit să identifice nici o astfel de intrare.

Evident, în această activitate, extratereştrii n-au nici un interes să fie văzuţi. O ipoteză interesantă în acest sens este cea că OZN-urile pot deveni invizibile, ori că se pot deghiza în obiecte zburătoare banale, cum ar fi un bombardier B-2 *Stealth*, ori în alte tipuri de avioane. Ellen Crystall este convinsă că unele OZN-uri imită avioanele sau elicopterele noastre, chiar şi semnalizările lor luminoase. Totuşi, aceste deghizări nu pot induce în eroare observatorii mai avizaţi. Tocmai această deghizare o face pe autoare să considere că suntem confruntaţi cu o rasă care n-a venit cu gânduri bune.

Deghizarea s-ar extinde şi asupra unor indivizi nepământeni, care îşi duc existenţa, nedetectaţi, printre noi, în chip de oameni, infiltraţi în structuri de conducere din toate domeniile. Pe de altă parte, pământeni selecţionaţi, ar lucra în baze subterane sau pe staţii cosmice ale extratereştrilor.

Un merit al cărţii *Silent Invasion* (prefaţată de Philip Imbrogno) este strădania de a aduna fapte, chiar dacă unele metode şi interpretări pot fi discutabile. Între altele autoarea dispunea de circa 1000 de fotografii realizate atât ea cât şi anumiţi asociaţi. În unele din aceste fotografii apar nişte obiectele stranii, numite de anumiţi cercetători „*Câmpuri Tesla*", obiecte sferice sau ovale, care au fost, de cele mai multe ori, invizibile cu ochiul liber. Dimensiunile lor variau de la o minge de tenis la cea a unei case mari. Obiectele apăreau uneori singure, alteori în grupuri, uneori pe cer, alteori aşezate pe sol. Densităţile lor păreau diferite; unele erau de o opacitate totală, altele cu o transluciditate lăptoasă, mergând până la o transparenţă aproape completă. Uneori aceste sfere aveau partea de jos turtită, ca şi când ar fi aşezate pe nişte coloane groase, invizibile. S-au descoperit şi o serie de fotografii cu fascicule sau „stâlpi" de lumină, în special în apropierea şoselelor. Fotografiind repetat în acelaşi loc, aceste raze ba apăreau pe fotografii ba nu, după reguli care au rămas necunoscute, ca şi cum ar fi fost nişte indicatoare destinate ghidării unor vizitatori, invizibili şi ei. Ellen Crystall mai emitea şi ipoteza că poate era vorba de dispozitive care puteau folosi la bruiaj, deoarece uneori apariţiile înlocuiau obiecte care, văzute cu ochiul liber, aveau altă formă. De pildă, la un moment dat, într-o noapte, mai mulţi martori au văzut destul de clar, un OZN triunghiular de mari dimensiuni; totuşi pe fotografii nu au apărut decât luminiţe disparate, din care nu se putea reconstitui obiectul văzut.

Ellen Crystal explica aceste aparente paradoxuri, spunând că probabil OZN-urile dispun de un câmp protector care le face invizibile, după caz, ochiului liber sau peliculei foto.

Constatările făcute de Ellen Crystall sunt sprijinite şi de alte observaţii, independente. De pildă, în martie 1994, în orăşelul Midway din New Mexico, producătorul video Jose Escamilla a filmat, în mai multe rânduri, cu un aparat automat, care scruta cerul douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, obiecte în formă de tijă traversând cerul. Obiectele, dimensiunea cărora a fost estimată între 15 şi 30 de metri, nu erau, în general, vizibile cu ochiul liber dar se imprimau pe casetă. Ceea ce a surprins a fost că uneori aceste obiecte păreau perfect solide, alteori însă vădeau o consistenţă aparte. Astfel, pe una dintre secvenţe, tija zburătoare cade pur şi simplu pe sol şi dispare în adâncul acestuia de parcă ar fi plonjat într-un lichid. Filmele au fost expertizate repetate ori, fără a descoperi o eventuală fraudă.

Obiecte subacvatice neidentificate

O ipoteză interesantă este că OZN-urile îşi au bazele, în bună măsură, pe fundul lacurilor, mărilor sau al oceanelor. Numeroase obiecte neidentificate văzute sub apă ar putea constitui un argument în acest sens.

În februarie 1963 pe ţărmul nordic al Norvegiei, nu departe de graniţa sovietică, trupele NATO desfăşurau un exerciţiu, cu participarea marinei engleze. Radiolocatoarele uneia dintre nave au observat, la un moment dat, apariţia bruscă, la o înălţime de 10 kilometri, a unui obiect care părea de formă sferică şi putea avea diametrul de circa 30-35 metri. La scurt tip şi radarul altei nave a confirmat observaţia. Vremea era bună şi nu se punea problema unor inversiuni termice sau altei influenţe perturbatoare. De altfel, obiectul sferic a fost zărit, la scurt timp, şi prin binocluri.

Presupunând că nu vedeau bine şi că era vorba totuşi de un avion, s-au lansat obişnuitele avertizări, ca aeronava să părăsească locul. La început s-a încercat în engleză şi rusă, apoi în norvegiană. Întrucât obiectul nu reacţiona, de pe un aeroport militar aflat în apropiere, pe ţărm, au decolat două avioane de vânătoare. Când acestea s-au apropiat la circa 20 de kilometri, obiectul misterios a început să coboare în mare viteză şi în zig-zag. Peste numai câteva secunde coborâse sub unghiul de acţiune al radarelor, ceea ce însemna o distanţă mai mică de 300 de metri de suprafaţa mării. Peste numai o clipă, sonarele, aflate permanent în

funcțiune, pentru depistarea unor eventuale submarine inamice, au semnalat apariția unui obiect subacvatic, exact în locul în care radarele pierduseră OZN-ul. Obiectul a continuat să se scufunde în zig-zag, ca și cum i-ar fi fost la fel de ușor să se deplaseze în aer sau sub apă.

Este doar un exemplu dintre multele cunoscute, reunite uneori sub termenul de **OSN** (obiecte subacvatice neidentificate). Mai putem aminti câteva cazuri tipice. Giacomo Barra, împreună cu trei prieteni se aflau într-o barcă cu motor în dimineața zilei de 3 iunie 1961 lângă *Savona*, în golful Genova. Briza era neînsemnată, totuși, dintr-o dată, barca a început să danseze pe valuri din ce în ce mai înalte. În primul moment s-au gândit că se apropie o navă de mare tonaj. Încercând să o zărească, au văzut că, la circa un kilometru, marea fierbea cu talazuri. Brusc, din apă s-a ridicat, până la o înălțime de circa 10 metri, un obiect semănând cu o farfurie întoarsă, cu un țugui în partea de sus. S-a oprit câteva secunde, balansându-se, după care a plecat cu o viteză incredibilă, dispărând în direcția nord-vest.

În noaptea de 1 august 1962, două pescadoare franceze aflate în Mediterana, în dreptul localității *Le Brusc*, au întâlnit un obiect care plutea pe suprafața mării, la vreo 250 de metri distanță, aparent un submarin. Pe puntea sa erau și câteva siluete; aparent, una chiar le-a făcut cu mâna, după care au intrat în interiorul navei. În clipa următoare un fascicul orbitor de lumină, pornit dinspre ciudatul obiect, a inundat pescadoarele. Apoi reflectoarele s-au stins. Obiectul s-a ridicat puțin și a început să se rotească din ce în ce mai repede. Pescarii și-au dat seama abia acum că avea o formă perfect circulară. Pe măsură ce se rotea, din ce în ce mai repede, obiectul se învăluia într-un halo portocaliu. Brusc, a țâșnit spre înălțimi, dispărând într-o secundă printre stele.

În 6 iulie 1965 petrolierul norvegian *Jawesta* a observat un obiect cilindric imens, ieșind din Oceanul Atlantic și luându-și zborul. În 8 februarie 1981, pe țărmul insulei *Cristina* din Spania, două persoane au văzut lumini în apa mării. Luminile se apropiau, iar când au ajuns la circa 300 de mal, s-au ridicat la suprafață. Martorii, convinși că văd un submarin, au rămas înmărmuriți când și-au dat seama că obiectul, în formă de disc, a continuat să se înalțe maiestuos deasupra valurilor. Apa șiroia de pe laturile sale. A urcat astfel până la circa 500 de metri, unde, stingându-și luminile, a dispărut. La 18 august 1980, în *Marea Japoniei*, echipajul unei nave sovietice de explorări marine, în frunte cu comandantul, fusese martorul unui fenomen asemănător. Există nenumărate alte asemenea istorii.

Deosebit de impresionante sunt relatările care vorbesc de uriaşe roţi luminoase, cu opt sau mai multe spiţe, care au fost văzute rotindu-se în adâncul mării. O astfel de roată, cu diametrul de 180-200 de metri, a fost văzută în *Oceanul Indian* de vasul de cercetări sovietic „Vasilii Vorobiev". În ultima sută de ani, există zeci de relatări similare, dar se pare că aceste lumini le-a văzut şi Cristofor Columb, care relata despre ele într-una dintre copiile, ajunse până la noi, ale jurnalului său de călătorie (nu cea acceptată oficial, originalul fiind pierdut). Martorii spun că la început apare o lumină în adâncul mării, apoi apare un „centru" de câteva zeci de metri diametru, după care pot fi zărite şi „spiţele"; în majoritatea cazurilor acestea au o lungime de 3-500 metri, dar pot ajunge şi la peste un kilometru; lăţimea „spiţelor" este de câteva zeci de metri; ele pot fi drepte, sau curbate. Naturaliştii au emis ipoteza că fenomenul ar putea fi cauzat de colonii de microorganisme fosforescente, de tipul „micrococus phosphoris", antrenate de vârtejuri subacvatice, dar explicaţia a fost considerată ca neconvingătoare.

Am putea adăuga la cele de mai sus nenumărate istorii cu obiecte submarine detectate prin sonar, prinse în plasele unor pescari (şi scăpate apoi) etc. şi care, deşi au fost iniţial considerate submarine sau monştri marini, ulterior s-a constatat că nu puteau fi identificate cu nimic cunoscut. S-a scris, la vremea respectivă despre un portavion american care, însoţit de alte 12 nave de război, a descoperit un obiect subacvatic deplasându-se cu 280 kilometri pe oră (viteza maximă a unui submarin este de 65 kilometri pe oră). Obiectul a însoţit flotila timp de 48 de ore, după care a dispărut la adâncimea de 5000 de metri. La această adâncime nu poate coborî nici un submarin, doar batiscafele. Inventatorul lor, profesorului Jacques Piccard, în timp ce testa, la mare adâncime, modelul XP-15, a observat şi el obiecte cilindrice, lungi de treizeci de metri, care nu puteau fi vieţuitoare marine nici epave şi care efectuau manevre considerate „inteligente".

În februarie 1960, marina argentiniană, ajutată de experţi americani, a vânat, a bombardat şi a somat să se predea, fără succes, două obiecte misterioase, considerate submarine, care se plimbau pe fundul lui *Golfo Nuevo* la nord de localitatea Rawson. Ori de câte ori aveau impresia că le-au încolţit, acestea dispăreau în mod misterios. Cazul nu a fost elucidat, dar anumiţi „contactaţi" au dat ca sigur că a fost vorba de nave nepământene.

Cazul Shag Harbour

Shag Harbour este un sătuc de pescari, nu departe de punctul cel mai sudic al peninsulei Noua Scoţie, de pe coasta atlantică a Canadei. În noaptea de 4 octombrie 1967, la ora 23.00, mai mulţi martori din zonă au urmărit patru lumini portocalii care clipeau, în secvenţă, pe cer. Cinci adolescenţi au văzut cum, dintr-o dată luminile coboară vertiginos, într-un unghi de 450, până la suprafaţa oceanului, după care s-a oprit, parcă plutind, la circa 800 de metri de ţărm. Se auzea şi un zgomot ca un sfârâit sau un şuierat puternic. Convinşi că au asistat la amerizarea forţată a unui avion, martorii au sunat la poliţia de la Barrington Passage. Poliţistul Ron Pound, care se afla în patrulare, nu departe de locul respectiv, urmărise şi el luminile, pe care le văzuse ataşate de un obiect întunecat, apreciat ca având 18 metri diametru. Caporalul V. Werbicki şi poliţistul Ron O'Brien, de la Barrington Passage, împreună Ron Pound şi cu alţi martori, sosiţi la faţa locului, au putut vedea încă o lumină galbenă plutind pe suprafaţa apei, lăsând în urma sa o coadă de spumă galbenă. Lumina a slăbit treptat, până s-a stins complet.

Au fost mobilizate, imediat, o barcă de salvare a pazei de coastă, ca şi mai multe bărci de pescari, dar până să ajungă la faţa locului, obiectul dispăruse, probabil în adâncul mării. Nu se vedea decât o pată mare de apă bolborosind şi o spumă galbenă, mirosind a sulf, plutind pe valuri. Căutarea s-a prelungit până la ora 3.00 şi s-a reluat a doua zi dimineaţa, dar nu s-a găsit absolut nimic. Între timp, poliţia a verificat că nici Centrul de coordonare a operaţiunilor de salvare din Halifax, nici radarul NORAD din Baccaro, aflat în apropiere, nu aveau cunoştinţă despre absenţa vreunui avion militar sau civil.

În ziua următoare, Centrul din Halifax, a trimis un raport preliminar la Statul Major al armatei canadiene din Ottawa, afirmând că ceva, dar „nu un obiect cunoscut", a căzut în apă la Shag Harbour. S-a aflat că nava militară *Granby* a fost trimisă la faţa locului, pentru a încerca să găsească epava, cu ajutorul a şapte scafandri care au cercetat fundul mării. Căutările s-au prelungit până în seara de 8 octombrie, fără succes. S-a mai spus că şi anumite instanţe din Statele Unite ar fi participat la investigaţii. După aceasta cazul a fost considerat închis. El a devenit „cazul 34" al raportului Condon, drept pentru care a fost „cercetat" de participanţii la proiectul Colorado prin două telefoane interurbane către nişte oficialităţi canadiene, care au dat asigurări că nu mai este nimic de investigat.

După acestea, întâmplarea a fost aparent uitată, până în 1993, când un investigator MUFON din Noua Scoţie, pe nume *Chris Styles*, a reluat

cazul şi, împreună cu un coleg, tot de la MUFON, *Doug Ledger*, au strâns un şir impresionant de dovezi, între care documente oficiale, articole din ziare de epocă şi declaraţii ale unor martori oculari. S-a aflat astfel că problema fusese în atenţia ministrului canadian al apărării Leo Cadieux. Într-un document semnat de el, pus ulterior la dispoziţia lui Styles, se menţiona posibilitatea ca „OZN-urile să manifeste o tehnologie avansată care ar putea contribui la cercetarea ştiinţifică sau tehnică".

S-a mai descoperit că în noaptea respectivă obiectul fusese observat şi de alte persoane. S-au găsit astfel documente de epocă din care reieşea că 18 marinari de pe un vas care pescuia în apropiere văzuseră „patru OZN-uri". Radarul de la Decca, aflat tot în Noua Scoţie, urmărise „un obiect solid" neidentificat timp de două ore (până la 22.30, deci cu jumătate de oră înainte de cădere). Piloţii zborului Air Canada 305 raportaseră şi ei un OZN în zonă. S-au găsit de asemenea rapoarte, expediate la vremea respectivă de câţiva martori de la sol.

Între altele, cei doi investigatori au descoperit că episodul cu scafandrii nu a fost sfârşitul istoriei. Conform celor ce s-au putut reconstitui din mărturii, obiectul scufundat în 4 octombrie şi-a continuat imediat călătoria, pe fundul mării, circa 40 de kilometri, până lângă un centru de detectare al submarinelor. Fiind observat, au fost dirijate nave militare deasupra lui. Peste câteva zile, când s-a luat în considerare o operaţie de coborâre a unor scafandri, misteriosului obiect i s-a alăturat un alt OSN, sosit aparent pentru a-l ajuta pe primul. Comandamentul escadrilei a luat decizia să aştepte ce se va întâmpla. La un moment dat, cea mai mare parte a vaselor au fost nevoite să plece, pentru a întâmpina un submarin sovietic care violase apele teritoriale canadiene. Atunci cele două obiecte s-au pus în mişcare, s-au depărtat de navele rămase şi când au ajuns la o anumită distanţă au ţâşnit afară din apă, înălţându-se spre cer şi dispărând cu mare viteză. Acest zbor, petrecut pe 11 octombrie, a fost văzut, din nou, de un mare număr de martori independenţi, de la Shag Harbour la Yarmouth, rapoartele cărora se găsesc în arhive. Din păcate martorii cheie care au istorisit multe din detaliile de mai sus nu au acceptat ca numele lor să devină publice, de teamă să nu-şi pună în pericol confortabilele pensii militare.

Baze extraterestre în adâncul apelor?

Mai ales din zona sudamericană, foarte sensibilă la problematica OZN, au sosit, în decursul timpului, veşti despre presupuse baze submarine

extraterestre, aflate în apropierea ţărmului mării. De pildă, în zorii zilei de 18 august 1968, pe la ora 2.30, sergentul Thomas Carulli, împreună cu alţi 15 gardieni de la baza Air Force *Ramey*, lângă *Aguadilla*, în Puerto Rico, au văzut ieşind din mare un obiect extrem de luminos, care s-a înălţat sub un unghi de 450 până la o înălţime de 500 de metri, unde s-a oprit. Părea să fie o sferă sau un disc, cu diametrul de circa 10 metri. Unii spuneau chiar că au observat hublouri pe marginile obiectului. Afişa un joc de lumini şi lumina sub el întreaga zonă. După un timp s-a apropiat de el un al doilea obiect similar. După ce au stat alături, noul venit a ţâşnit spre înălţime şi a dispărut. După două-trei minute şi celălalt OZN l-a urmat şi s-a lăsat întunericul. Întregul spectacol a durat, după estimările celor prezenţi, între 12 şi 17 minute.

În martie 1973 mii de martori au semnalat că au văzut, pe coasta de nord a Venezuelei, mai multe obiecte stranii scufundându-se în adâncul Mării Caraibelor sau ieşind din mare şi luându-şi zborul. De pildă, în 22 martie, la ora 16.00, două obiecte au apărut din mare şi după viraje rapide, făcute deasupra câtorva localităţi, s-au oprit în zona orăşelului *La Sabanamore*, la 200 de metri înălţime. Printre cele peste 3000 de persoane care au urmărit apariţia se aflau şi poliţiştii locali. După circa cinci sau zece minute, cele două obiecte au plecat în două direcţii diferite. După câteva zile, un paznic de noapte a relatat presei că a văzut mai multe obiecte cilindrice portocalii „aşa cum sunt rachetele noastre", ieşind din mare şi dispărând în cer. Multe alte rapoarte au fost primite din zona aeroportului internaţional *Maiquetia* din *Caracas*. Două nopţi la rând, în 28 şi 29 martie, Armando Silva şi soţia lui au văzut două obiecte ca nişte capsule lungi, albăstrui, extrem de luminoase. În a doua noapte, acestea au trecut, la un moment dat, foarte aproape de casa lor din Carayaca, aflată în apropierea ţărmului, cauzând o neobişnuită creştere a temperaturii. Armando afirma chiar că ar fi observat, prin hubloul unuia dintre obiectele zburătoare, un omuleţ cu un cap ca de mort. Apoi, obiectele s-au îndreptat spre larg, luminând plaja, după care unul a plonjat în mare, s-a scufundat şi a ieşit din nou la suprafaţă. După un timp, a intrat în apă şi al doilea, apropiindu-se de primul. În cele din urmă, ambele obiecte au ieşit din mare, s-au înălţat şi s-au îndepărtat cu o viteză fantastică. Observaţia a durat circa 15 minute.

Tot în 1973 Societatea Argentiniană pentru Investigarea Fenomenelor Neobişnuite a anunţat că a ajuns la concluzia că maşinării dintr-o altă lume şi-au stabilit baze submarine în largul coastelor sudice argentiniene. Observaţiile au început din anii şaizeci şi s-au acumulat în timp.

Întâmplarea cea mai relevantă a avut loc în 14 august 1968 când 100 de martori au observat, independent şi din locuri diferite, cinci obiecte luminoase, elipsoidale, care au ieşit din mare din golful *San Mathias* şi, după ce au parcurs o traiectorie de 700 de kilometri, s-au scufundat din nou în mare în golful *San Jorge*.

În anii optzeci şi nouăzeci s-au înmulţit din nou rapoartele venite din Puerto Rico, mai ales de lângă lacul *Laguna Cartagena*. Pe lângă stranii obiecte cilindrice sau triunghiulare care au fost văzute plutind deasupra apei, pescarii din zonă au semnalat obiecte care treceau pe sub bărcile lor, ca apoi să iasă din apă şi să-şi ia zborul cu mare viteză. Citiorul român interesat poate găsi o colecţie interesantă de cazuri, realizată de Jorge Martin şi inclusă în cartea lui Timothy Good *Alien Update* (1995), tradusă în româneşte sub titlul *Ei sunt aici, vol.2, Intruşi printre noi*. Observaţiile de OZN-uri din zona Laguna Cartagena au fost însoţite de altele, tot acolo, lângă rezervaţia forestieră naţională *El Yunque*, unde, numărul de obiecte stranii văzute, a dus la concluzia că în coasta unui munte, există o bază a extratereştrilor. S-au semnalat, în aceeaşi zonă, şi mutilări de animale, însoţite de fiinţe misterioase, umanoizi de mici dimensiuni, cu dinţi de vampir, numiţi *chuppacabras* (despre care am am mai amintit), din nou laolaltă cu apariţii zburătoare care nu semănau cu nimic cunoscut, sau care dispăreau, ca o amfibie, sub apele Lagunei Cartagena. O altă zonă, cu fenomene asemănătoare se află pe coasta sudică a insulei Puerto Rico, în zona Salinas, în vecinătatea unor baze Air Force.

Programul SCANATE şi OZN-urile

Există şi dovezi indirecte, pitoreşti, ale existenţei unor baze cosmice, terestre sau subacvatice ale OZN-urilor. De pildă, **Herbert Schirmer**, un poliţist din Ashland, Nebraska, patrulând în noaptea de 3 decembrie 1967, la ora 2.00, a văzut un obiect luminos, ovoidal, aşezat pe şosea. Când s-a apropiat, obiectul a decolat şi a dispărut. Întors la post, a constatat că era cu jumătate de oră mai târziu decât ar fi trebuit să fie. Supus regresiei hipnotice de către Loring G. Williams (al doilea caz de utilizare a metodei în istoria OZN), va rezulta un scenariu clasic de răpire. *Herbert Schirmer*, şi-a reamintit sub hipnoză că răpitorii săi i-au arătat nava şi i-au transmis o seamă de informaţii. Între altele, ar fi spus că vin dintr-o galaxie apropiată, că nava lor funcţionează pe principiul „electromagnetismului invers", că îşi ia energia din marile rezervoare de apă, că poate fi doborâtă de radarele pământene prin ionizare ş.a.m.d. Ei i-au mai spus că

extratereştri au baze pe Venus şi Jupiter, dar şi pe Terra. Există şi o bază submarină, în largul coastelor Floridei, o alta în zona polară, o bază de mari dimensiuni în largul coastelor Argentinei. În decursul timpului, mai multe dintre informaţiile pe care cei răpiţi afirmă că le-au primit de la extratereştrii s-au dovedit absurde. Să acceptăm că de data aceasta au în ele un sâmbure de adevăr?

Una dintre cele mai bizare modalităţi de a pune în evidenţă existenţa OZN-urilor, a extratereştrilor, a bazelor lor, a fost cea a „clarviziunii" (în englezeşte *remote viewing*). Metoda a fost cunoscută şi utilizată de foarte mult timp dar numai de amatorii de practici oculte sau... de poliţie care, făcând discret apel la clarvăzători precum olandezul Gérard Croizet sau englezoaica Nella Jones, a reuşit să rezolve cazuri care păreau fără speranţă.

Unul dintre primii care au contribuit la studierea în laborator a acestui fenomen a fost **Robert A. Monroe**, care a descoperit în 1958 că se poate disocia de corpul său fizic, iar „dublura" sa spirituală se poate deplasa într-un alt loc. Aici, după definiţia lui Monroe, „subiectul percepe o porţiune a mediului său, imposibil de perceput din poziţia în care se ştie că se găseşte corpul său fizic în acel moment, şi [subiectul] ştie *în acelaşi timp* că nu visează ori nu este pradă fanteziilor". Monroe a denumit, pentru prima dată, acest fenomen *Out of the Body Experience* (termenul românesc cel mai apropiat fiind cel de *extracorporalitate*). Pentru studierea acestui domeniu, el a întemeiat faimosul *Monroe Institute* din Afton (Virginia), şi a devenit directorul său executiv. Institutul şi-a câştigat mai târziu o solidă reputaţie internaţională, mai ales prin studii asupra efectelor undelor sonore asupra comportamentului uman.

Istoria utilizării militare a acestei tehnici, începe cu **Ingo Swann**. Acest american şi-a descoperit de tânăr capacitatea de a vedea şi a descrie corect lucruri la care ochiul său nu avea acces nemijlocit. Din 1971 el s-a supus unor experimente riguroase la *City University* din *New York*. Trebuia să citească texte ascunse în cutii care-i erau inaccesibile fizic, bine închise, dar luminate pe dinăuntru. Succesele şi insuccesele erau apoi analizate statistic. Rezultatele au depăşit mult aşteptările, iar experimentele au continuat, conduse de fizicianul **Dr. Harold Puthoff** la *Stanford Research Institute* din Menlo Park (California). Aici Swann a conceput o metodă de *remote viewing* graţie căreia se putea transpune cu gândul în orice punct din lume, dacă erau date doar coordonatele geografice ale locului, şi putea vedea şi descrie ce anume era acolo. La început aceste puncte s-au aflat pe Pământ, dar apoi şi în afara lui. Ca un

exemplu, menţionăm doar că în 27 aprilie 1973, Ingo Swan, împreună cu un alt clarvăzător, Harold Sherman au fost dirijaţi, separat, spre planeta Jupiter. Amândoi au văzut detalii necunoscute astronomilor, cum ar fi inelele fine din jurul planetei, detalii care la vremea respectivă păreau incredibile, dar care vor fi confirmate în 1979 de sondele spaţiale *Voyager*.

În 1972, Putthof a fost contactat de CIA, care era îngrijorată de succesele sovieticilor în domeniul vederii la distanţă. Ca urmare a înţelegerii intervenite, CIA a finanţat, până în 1976, proiectul SCANATE, prin care Swann a pregătit peste o duzină de persoane, care au devenit şi ele capabile de vedere la distanţă. După această dată, proiectul a fost preluat de contrainformaţiile armatei americane, primind şi diverse alte nume: *Grill Flame*, *Center Lane*, *Sun Streak* sau *Stargate*.

Tehnica americană pusă la punct în urma cercetărilor menţionate mai sus a fost numită **Scientific Remote Viewing** (SRV). Ea are trei faze. Prima fază pleacă de la presupunerea că în orice om există o capacitate naturală de clarviziune, capacitate înnăbuşită de controlul tiranic al conştiinţei, care inhibă activitatea etajelor inferioare, inconştiente, ale minţii. Pentru pregătirea unui viitor clarvăzător se recurge deci la început la tehnici de *meditaţie transcendentală* care lărgesc şi împlinesc câmpul conştiinţei, în armonie cu subconştientul. Metoda, veche de secole, presupune un minimum de două şedinţe, a 20 de minute pe zi, un timp mai îndelungat şi sub îndrumarea unui instructor. În această primă fază, existau şi alte acţiuni, complementare.

Într-o a doua fază, învăţăcelul trebuie să treacă prin tehnici de control a frecvenţelor din creier (de pildă a celor relevate prin electroencefalogramă). Aceste tehnici (metoda „*Hemisync*", programul „*Gateway Voyage*") au fost elaborate în institutul condus de *Robert A. Monroe*, despre care aminteam mai sus. De pildă, într-o ureche se inducea un sunet cu frecvenţa de 100 Hz iar în cealaltă de 104 Hz. Bătaia produsă prin interferenţa celor două sunete, imperceptibilă conştient (în acest caz de 4 Hz, corespunzătoare undelor EEG *theta*), producea în creier efecte electrochimice specifice. S-au încercat numeroase combinaţii de frecvenţe, încercând reproducerea electroencefalogramelor constatate la persoanele care exercitau aptitudini paranormale. În felul acesta s-a reuşit „cartarea" şi simularea situaţiilor care erau capabile să inducă stări alternative ale conştiinţei şi daruri „paranormale" la subiecţii antrenaţi.

A treia fază a tehnicii SRV constă în însuşirea unor roluri bine definite prin „scenarii" conţinând un număr de situaţii prevăzute. Sunt instruite două persoane: un *medium* şi *îndrumătorul* său. Informaţiile primite de

subconştientul mediumului sunt înregistrate printr-un sistem de „procese-verbale". Mediumul nu are voie să-şi gândească paşii următori şi nici să facă interpretări, încercând, atât cât este în stare, să elimine intervenţiile conştiinţei (raţionalizări, imaginaţie) care deformează informaţia recepţionată. Singurul care are voie să interpreteze şi să indice în consecinţă următoarele obiective de observat este îndrumătorul. Tot el este cel care înregistrează cele relatate. O parte din „procesele verbale" pot fi constituite din desene făcute de medium, dar acestea sunt de regulă schiţe sau simboluri cifrate, necesitând ulterior o muncă de decodificare.

Tehnicile dezvoltate astfel au fost folosite, în anii care au urmat, la a „cotrobăi", cu mai mult sau mai puţin succes, prin multe hârtiile secrete din sertare aparent bine sigilate. De pildă, la un moment dat „coordonatele" pentru observare au fost îndreptate asupra unor centre de supraveghere a sateliţilor din URSS. Ulterior, prin acţiuni complementare de spionaj, s-a dovedit că informaţiile obţinute prin clarviziune fuseseră remarcabil de corecte. În 1977, un clarvăzător, pe nume *Pat Price*, a fost pus să descrie birourile dintr-o instalaţie militară subterană aflată într-un loc secret în statul Virginia, birouri pe care Price, evident, nu le vizitase niciodată. Descrierea corespundea atât de bine cu realitatea încât un funcţionar al serviciilor secrete americane, care asista la test, a exclamat uluit „la dracu' – nu se mai pune ţine nici un secret!". Cazul este descris mai detaliat, între altele în cartea lui Ernst Meckelburg: *Agenţii Psi: manipularea conştiinţei noastre* (1994), apărută şi în traducere românească. În 1985 s-a făcut şi o demonstraţie oficială în acest sens la Washington. Clarvăzătorii au descris casa de vacanţă a lui Gorbaciov, după care, primind imagini ale unor submarine sovietice, au spus, destul de exact, coordonatele în care acestea se aflau la momentul respectiv. Forţele Navale au acceptat ca pozitive rezultatele demonstraţiei şi a declanşat, pe baza utilizării metodei SRV, un proiect de monitorizare a submarinelor sovietice, numit *Aquarius*.

Această metodă a mai fost folosită, e drept cu prudenţa cuvenită, şi pentru localizarea unor instalaţii militare inamice, rampe de lansare a rachetelor, iar în războiul din Golful Persic, din 1991, a depozitelor de arme chimice irakiene. Cu cât se foloseau mai mulţi „clarvăzători" în paralel, în mod independent, cu atât creştea acurateţea informaţiei obţinute*. Una dintre surprizele utilizării metodei a fost, încă de la început, că practic toţi clarvăzătorii au reperat stranii *obiecte zburătoare neidentificate*, lenticulare, în preajma obiectivelor investigate. De pildă în

*Conform unei faimoase teoreme, din teoria informaţiei, datorată lui Claude Shannon.

primele 14 luni de activitate a proiectului Aquarius au fost văzute cel puţin 17 astfel de obiecte în preajma submarinelor ruseşti. Interesant că nici armata, nici contrainformaţiile, nici CIA, nu au negat vreodată, oficial sau neoficial, realitatea acestor observaţii.

Generalul Ed. Thompson, care a patronat un timp această operaţie, afirma la un moment dat: „Ne-am convins că vederea la mari distanţe era un fenomen real, nu o înşelătorie" chiar dacă „nimeni nu ştia cum să-l explice". Din păcate acest din urmă motiv a fost invocat, în 1995, şi într-un raport al aceluiaşi CIA, recomandând sistarea sprijinirii cercetărilor. Există însă voci care afirmă că motivele ar fi fost altele, de pildă pericolul unui scandal care se putea declanşa la nivelul legislativului, ştiindu-se că pe banii publici se antrenează persoane care pot spiona pe oricine... Clarvăzătorii nu au avut o altă alegere, după retragerea finanţării publice, decât „să se privatizeze". Cititorul interesat poate el însuşi intra, la ora actuală, într-un proiect de SRV luând legătura, prin internet, cu *Farsight Institute*, care face săptămânal demonstraţii, îşi face publică metodologia şi invită doritorii să propună obiective de investigat.

Baze ale extratereştrilor detectate de clarvăzători?

Clarvăzătorii americani, încurajaţi de cele descoperite, s-au decis să cerceteze mai îndeaproape lumea misterioasă a OZN-urilor şi a stăpânilor acestora. Ingo Swann i-a avertizat pe cei porniţi pe această cale că depăşesc în mod nepermis graniţele metodei. Până acum, metoda SRV era însoţită, ori de câte ori se putea, de un *feedback*, adică de verificarea acurateţei observaţiilor prin investigaţii complementare, nemijlocite. Fixând obiective în afara Pământului, acest lucru nu mai era posibil, ceea ce deschidea o portiţă spre arbitrar, ca şi spre contestarea întregii tehnici. Totuşi clarvăzători ca *Mel Riley*, *Ray Bordon*, *Courtney Brown* şi alţii n-au rezistat tentaţiei. Şi au ajuns, în mod straniu, să descrie şi ei, aproape identic, imagini foarte asemănătoare, fără să se fi influenţat între ei.

Mergând mai departe, Asociaţia Americană a [RTF bookmark start: _Hlk494340162]Clarvăzătorilor (*remote viewers*), [RTF bookmark end: _Hlk494340162]a lansat în 1996, chiar un studiu, cât de cât ştiinţific, folosind metoda „dublu orb". Şapte clarvăzători, identificaţi doar printr-un cod numeric, au primit spre cercetare, simultan, un număr de probleme-obiectiv, la început cinci. După aflarea rezultatelor, acestora le-au mai fost adăugate altele, într-o sesiune suplimentară, pentru a completa imaginea câştigată. Clarvăzătorii nu cunoşteau aceste obiective, ele fiind alese pe

baza unor numere generate întâmplător. Rezultatele au fost închise în plicuri, expediate unei persoane care cunoştea ce număr era ataşat fiecărui obiectiv. În cele din urmă, şeful de proiect analiza şi compara rezultatele.

O parte dintre obiective au vizat OZN-uri. Deşi mediumii nu cunoşteau că acesta va fi obiectivul de bază al studiului, cinci din şapte şi-au dat seama imediat că cercetează fiinţe nepământene şi navele lor. Toţi şapte au identificat navele drept obiecte fizice care zboară. Unii au adăugat „lumini strălucitoare", „vehicule", „zbor săltat" etc. caracteristice rapoartelor despre OZN-uri. Tehnologia caracteristică acestora a fost apreciată ca fiind cu două-trei milenii în avans faţă de noi. La întrebarea dacă această tehnologie poate fi găsită pe Pământ undeva, clarvăzătorii au început să raporteze imagini ale unor baze subpământene, sau aflate pe fundul mării ori a unor lacuri. Locuitorii acestora aparţineau unui mare număr de rase, care se află pe Pământ de multe milenii. La întrebarea dacă această tehnologie se află în mâna guvernanţilor noştri, răspunsurile au fost împărţite. Trei au răspuns că da, alţi trei n-au găsit vreun indiciu în acest sens, iar al şaptelea a spus doar că este o întrebare grea. Cei care au răspuns pozitiv au văzut cavităţi subterane, în care existau discuri zburătoare şi în care nepământeni cenuşii colaborau cu militari americani, care încercau să-şi însuşească tehnicile extraterestre. Ramificaţiile răspunsului au dus unul dintre clarvăzători până în biroul oval al Casei Albe, iar pe un altul la experimente cu un soi de armă secretă cu laser.

Una dintre întrebările „oarbe" a fost: „cine sunt cei ce vizitează în mod curent Pământul?". Clarvăzătorii au descris mai multe rase raportate şi în relatările martorilor unor întâlniri apropiate, dar şi un soi de albinoşi. Ei trăiesc într-un spaţiu multidimensional, din care se pot „materializa" printre pământeni când şi unde vor. Există şi fiinţe spirituale sau energetice, care păstrează, în apariţiile lor eterice, o parte din înfăţişarea lor fizică.

Explorând evenimente din istoria contactelor omenirii cu extratereştrii, unul dintre clarvăzători a descris ipotetica întâlnire care ar fi avut loc în 1954 la baza Air Force *Muroc* (azi *Edwards*) între extratereştri şi preşedintele Eisenhower, întâlnire asupra căreia vom mai reveni, într-un capitol ulterior.

O altă întrebare a vizat obiectivele vizitatorilor. Unul a răspuns că aceştia ne ocrotesc. Alţii că, în cazul unei catastrofe, nu vor interveni, dar doresc supravieţuirea omenirii, Pământul fiind o planetă „cu grad ridicat de risc". Din când în când, mai ales o dată la 25 de mii de ani, catastrofe de origine cosmică ameninţă viaţa pe Pământ. Cenuşiii răspund de noi, la

fel cum „blonzii" răspund de ei. Ar exista şi vizitatori care nu au tocmai gânduri bune. Unii clarvăzători au avut impresia că un conflict surd se derula în jurul Pământului între diverse supercivilizaţii care doreau, fiecare, hegemonia asupra planetei noastre.

O întrebare a fost dacă fenomenul OZN are vreo tangenţă cu domeniile religioase, spirituale sau metafizice. Răspunsurile, veneau aparent de la vizitatorii înşişi. Dumnezeul lor era ceva impersonal, ca un câmp de forţă, sau ca o informaţie generatoare a Creaţiei şi o apărătoare a vieţii. Există însă un „Acela" către care se înalţă rugăciunile. Uneori acesta părea însă a fi totalitatea fiinţelor inteligente din Univers.

Căpitanul *Frederick H. Atwater*, participant la experimentele SRV, a dezvăluit, într-un articol din 1998, că s-au făcut tentative de localizare a eventualelor baze extraterestre, utilizând clarviziunea, încă de pe la mijlocul anilor şaptezeci. Primele informaţii în acest sens au provenit de la renumitul Pat Price (despre care aminteam şi mai sus). El a identificat dintru început patru baze extraterestre. Principala bază a unităţilor de OZN-uri s-ar fi aflat, după el, în Munţii Pirinei, sub *Monte Perdido*. O altă bază, de întreţinere şi reparaţii, se găsea în Africa, sub muntele *Inyangani*, o a treia bază este în Australia, sub *Mount Ziel* este dedicată mai mult personalului, în timp ce a patra, sub *Mount Hayes* din Alaska, este un centru de studii geologice şi meteorologice. Atwater a lucrat în această echipă între anii 1977 şi 1987 şi a asistat la verificarea autenticităţii observaţiilor lui Price, prin clarvăzători independenţi, constatându-se că aceste observaţii se confirmau în bună parte, obţinându-se noi detalii.

În 1998, un anonim anunţa, pe Internet, dintr-o pagină localizată în Mexic, nici mai mult nici mai puţin decât că este în posesia unor date sigure privind bazele subpământene ale extratereştrilor. El nu divulga metoda folosită, însă aparent aceasta era aceeaşi cu a clarvăzătorilor SRV. Investigatorul ne spune că avea ştiinţă, până la momentul respectiv, despre existenţa a 144 astfel de baze, dintre care 3 pe Marte, 5 pe Lună şi celelalte pe Pământ. În realitate lista care o dă în continuare conţine mai multe (adăugate, evident, pe parcurs), iar autorul anunţa că îşi continuă investigaţiile pentru a afla şi de altele. Numărul extratereştrilor din bazele pământene (pe care apucase să-i numere...) era de 14619, iar pe Lună şi pe Marte de 427, în majoritatea lor fiind „cenuşii din Andromeda"...

Materialul este impresionant în sine. Volumul său este echivalent cu cel al unei cărţi mijlocii. El conţine descrierea detaliată a fiecăreia dintre baze. Acestea se află în zona arctică: (Polul Nord, Groenlanda, Rusia, Alaska, Islanda, Norvegia, Suedia, Finlanda), în SUA (35 de baze), în

Mexic, triunghiul Bermudelor (Puerto Rico, Bahamas, Bermuda, Antigua etc.), Argentina, Uruguay, Australia, Antarctica. Pentru fiecare bază sunt date: localizarea geografică, scopul activităţii bazei, echipamentele care se află amplasate, câte nave (OZN-uri), câţi extratereştri, câţi pământeni şi câţi hibrizi se află acolo. Obiectivele bazelor sunt foarte diverse: minerit, surse de energie pentru alte baze, construirea şi repararea de nave şi alte echipamente, experimente genetice asupra pământenilor, recoltarea de materiale biologice, instruire şi antrenament, elaborarea unor metode pentru stăpânirea viitoare a Pământului, culegere de informaţii, controlul unor politicieni, al populaţiilor din anumite zone, al informaţiilor din mass-media pământeană, inclusiv prin internet, dezinformare, sabotaje, etc. Pământenilor aduşi pe aceste baze li se creează adesea iluzia că se află pe o altă planetă. Bazele sunt interconectate printr-o reţea proprie de calculatoare, în bună parte pentru ca bazele să se poată într-ajutora. Extratereştrii nu gândesc individual ci colectiv, deci punctul lor vulnerabil ar fi tocmai verigile esenţiale ale comunicării între indivizi, care, dacă ar fi distruse, foarte greu s-ar putea restabili.

Concluziile autorului anonim sunt că o mână de invadatori ne influenţează destinele, Ei reprezintă un inamic comun şi un pericol pe care nu-l conştientizăm îndeajuns. Civilizaţia noastră decade, ţările se războiesc sau se ceartă între ele, oamenii preferă să se preocupe de lucruri mărunte, în loc să înţeleagă că marele pericol pentru omenire îl reprezintă extratereştri, care au tot interesul să ne învrăjbească, pentru a ne putea apoi stăpâni. Autorul promite să-şi continue investigaţiile, dat fiind că n-a acoperit toate zonele de pe Pământ. El este convins că există mulţi oameni, în special militari, care cunosc toate aceste detalii, poate şi mai multe, şi face apel la ei ca să aibă curajul să spună public adevărul.

10. MAJESTIC-12

Documente apărute în condiţii bizare, la începutul anilor optzeci, vorbesc despre grupul ultrasecret „MJ-12", de cel mai înalt nivel, care monitorizează relaţiile pământenilor cu extratereştrii. Momeli întinse unor cercetători de vârf ai fenomenului. Documente noi continuă să apară şi azi. Nici FBI nici alte organisme nu pot stabili dacă documentele sunt autentice sau nu.

Nu putem nici confirma, nici infirma...

La peste jumătate de veac de la incidentul Roswell, fenomenul OZN s-a îmbogăţit nu doar cu piese strânse cu migală, de către cercetători de bună credinţă, ci şi cu nenumărate istorii, documente de provenienţă dubioasă şi declaraţii senzaţionale, făcute sub jurământ în faţa notarului, dar nesusţinute prin alte dovezi, despre activitatea extratereştrilor pe Pământ, colaborarea lor cu organisme guvernamentale ş.a.m.d. Toate acestea alcătuiesc de-acum o veritabilă **mitologie OZN**. Cei mai harnici în fabricarea miturilor şi în răspândirea confuziei s-au dovedit a fi diversele agenţii de contrainformaţii, între care, în primul rând, serviciile de informaţii ale Air Force (AFOSI) şi CIA.

Aceste mituri aveau un rol multiplu. Dacă OZN-urile puteau fi prezentate drept avioane experimentale, contribuabilul era mulţumit că exista o explicaţie oficială pentru întregul fenomen OZN, deci înceta să mai pună întrebări. Dacă, dimpotrivă, avioanele experimentale secrete erau luate drept OZN-uri, iar cei ce vedeau OZN-uri puteau fi prezentaţi drept lunatici, atunci observarea accidentală a unor avioane experimentale putea fi uşor dezminţită. În sfârşit, amplificarea zvonurilor despre pacte cu extratereştri, utilizând eventual în acest scop persoane cu o structură psihică exaltată, putea acoperi de ridicol, în ochii omului de pe stradă, pe toţi care insistau că OZN-urile sunt reale. Şi, de la un timp, nimeni nu va mai putea deosebi adevărul de minciună în spatele acestei perdele de fum. În plus, rivalităţile dintre diferitele structuri de dezinformare aveau darul

să sporească şi mai mult confuzia, ceea ce, în ultimă instanţă, servea aceeaşi „cauză".

Astfel, într-un studiu oficial, realizat de istoricul guvernamental Gerald K. Haines, în 1997, pe baza unor documente desecretizate, din perioada 1947-1990, se afirmă că multe rapoarte OZN din perioada anilor 50 şi 60 au fost de fapt aparate militare secrete, de tipul avionului spion U-2. Haines încearcă să acrediteze ideea că CIA era mulţumită de confuzia creată, inclusiv prin proiectul Blue Book şi prin ridicolul cu care erau înconjuraţi cei ce raportau OZN-uri, dar CIA nu ar fi participat la activităţile de dezinformare în domeniul OZN, acest rol fiind îndeplinit cu mult zel de organismele Air Force. Reporterii au solicitat acestora din urmă un comentariu. Drept urmare, la 4 august 1997 generalul de brigadă Air Force Ronald Sconyers a declarat presei că: „Nu pot nici confirma nici infirma că am fi minţit. Air Force a fost şi este hotărâtă să furnizeze totdeauna informaţii precise şi prompte, în limitele impuse de securitatea naţională"... Pe de altă parte, locotenent colonelul (în retragere) Robert Friend, şeful proiectului Blue Book în anii 1958-63 a comentat că după începutul zborurilor cu avioanele spion U-2 cei de la Blue Book nu mai primeau de loc rapoarte OZN de la piloţi sau controlorii de trafic.

Prof. David R. Saunders, cel care fusese îndepărtat din proiectul Colorado datorită criticilor pe care le-a adus metodelor neştiinţifice ale Prof. Condon, era convins că însuşi raportul grupului Robertson nu era decât o acoperire destinată să deruteze serviciile străine de informaţii, adevăratele evaluări privind OZN-urile observate fiind făcute de alţii.

Pentru a mai complica lucrurile, în 1997 CIA a declarat oficial că, în multe situaţii, prototipuri ultrasecrete de aparate de zbor au fost luate, de către observatori nechemaţi şi neavizaţi, drept OZN-uri. CIA a încurajat poveştile născute astfel, tocmai pentru a induce în eroare eventualii curioşi, pentru a uza energia acestora în căutări dinainte sortite eşecului. Desigur, imediat s-au găsit voci care să spună că însăşi această declaraţie este o dezinformare. Dacă ar fi credem anumite evaluări, se pare că jumătate din bugetul CIA s-ar cheltui pe astfel de manipulări şi dezinformări, rezultatul fiind această multiplicitate de paravane, acoperindu-se unele pe altele, până unde nu le mai poţi urmări.

Cititorul acestei cărţi merită să parcurgă următoarele capitole, pentru a înţelege mijloacele şi proporţiile dezinformării practicate după îngroparea proiectului *Blue Book*, dar mai ales din 1980 încoace. Această dezinformare era menită să contracareze adevărurile sensibile „scăpate" din greşeală, dar şi, poate, să realizeze o pregătire graduală a opiniei publice pentru o deschidere mai mare, în viitor, faţă de acest subiect.

Aşa cum vom vedea, dezinformarea a folosit, înainte de toate, arma unor „dezvăluiri" senzaţionale dar extrem de suspecte, a unor „pseudoadevăruri", capabile, pe de o parte, să convingă pe cei slabi de înger, care urma să devină astfel o ţintă uşor de ridiculizat, iar pe de altă parte să zăpăcească persoanele cu simţ critic şi de bună credinţă, într-atâta încât să nu mai poate distinge din noianul de poveşti, sâmburele de adevăr, în cazul în care există...

Una dintre piesele cele mai importante ale mitologiei construite astfel priveşte un misterios grup, numit „MJ-12" sau „Majestic-12". Istoria documentelor care-i atestă existenţa poate constitui o excelentă lecţie pentru cel ce vrea să cunoască faţetele dezinformării cu care se confruntă cercetătorii fenomenului OZN.

Biroul de Investigaţii Speciale se pune pe treabă

Linda Moulton Howe este o cunoscută ziaristă şi producătoare de filme documentare. De la sfârşitul anilor 70 ea s-a preocupat, în principal, de straniile mutilări de animale semnalate în America. În 1983, Howe se documenta pentru un film, comandat de canalul HBO, asupra unui caz de o mare stranietate, o presupusă aterizare OZN, în 1978, la baza Air Force din Ellsworth (Dakota de Sud). Printr-o cunoştinţă, ea aprimit o propunere tentantă: datele dorite puteau să-i fie puse la dispoziţie de către agentul **Richard C. Doty** de la *Biroul de Investigaţii Speciale a Air Force* (**AFOSI**), de la baza *Kirtland*, aflată lângă Albuquerque (New Mexico). La 9 aprilie 1983, Doty o conduce pe ziaristă într-un birou bine păzit din incinta bazei Kirtland. Aici, pe lângă datele promise, Doty i-a mai arătat Lindei un material secret; pe care ea îl putea citi, fără a nota însă nimic. Doty era dispus să răspundă şi la întrebări. I-a spus Lindei că cei care i-au sugerat să-i arate materialul au fost chiar şefii lui.

Documentul vorbea despre o întâlnire între militari americani şi extratereştrii, care ar fi avut loc la baza *Holloman*, în data de 25 aprilie 1964. Cu această ocazie guvernul Statelor Unite ar fi înapoiat cadavrele unor extratereştrii, iar vizitatorii, la rândul lor ar fi dat şi ei „ceva" în schimb. În document se pomenea şi de patru cazuri de OZN-uri prăbuşite (la Aztec, Roswell, Kingman şi în nordul Mexicului). În aceste prăbuşiri ar fi fost recuperate resturi şi creaturi din tipul „cenuşiu", de 1-1,3 metri, cu trăsături reptiliene sau chiar de insectă, cu mâini lungi şi subţiri, cu patru degete, unite parţial cu o pieliţă, având unghii în formă de cleşti, cu găuri în loc de nări şi urechi. Una dintre entităţi ar fi fost vie şi a fost dusă

la Los Alamos, unde a trăit până la 1952. Ea a reuşit să comunice cu răpitorii săi, cărora le-a transmis că planeta lor ar fi la 55 de ani lumină de Pământ şi că „rasa din care face parte a manipulat, din vechime, evoluţia biologică, socială şi religioasă a omenirii". Ultimele manipulări genetice majore ar fi avut loc acum 25000, apoi 15000 şi 2500 de ani. Acum 2000 de ani extratereştrii ar fi creat o fiinţă care ar fi fost trimisă pe Pământ să-i înveţe pe oameni dragostea şi nonviolenţa. Doty i-a mai spus Lindei că ar exista două tipuri de extratereştri; pe lângă cenuşiii scunzi mai este şi o rasă de „înalţi", mult mai apropiaţi morfologic de oameni. Între cele două rase ar exista fricţiuni, dar în general „se tolerează reciproc".

Doty a lăsat să se înţeleagă că documentul pe care l-a arătat Lindei ar fi fost destinat iniţial informării preşedintelui Jimmy Carter. Doty i-a mai spus Lindei că guvernul are intenţia ca să permită difuzarea unui set de filme color şi alb-negru realizate între anii 1947 şi 1964, filme înfăţişând OZN-uri prăbuşite şi corpuri de extratereştri recuperate. El i-a spus Lindei că ea va putea include aceste filme în documentarul HBO la care lucra, împreună cu o autentificare guvernamentală. I-a promis că o va mai căuta, folosind numele de cod *Falcon*. La sfârşitul lunii mai, Doty a informat-o însă pe Linda Howe că, „din motive politice", disponibilizarea filmelor „a fost amânată". Ulterior Doty a negat, oficial, că i-ar fi arătat vreun material Lindei. A mai spus că, oricum, problema nu mai intră în atribuţiile sale, dar alţi agenţi o vor contacta la momentul potrivit... ceea ce însă nu s-a mai întâmplat niciodată. Evident, în aceste condiţii, HBO şi-a pierdut interesul în cumpărarea filmului. Ulterior, Linda a semnat o declaraţie autentificată la notariat în care depunea mărturie că Doty i-a arătat documentul la care ne refeream mai sus. La rândul său, Doty a recunoscut că a vorbit cu Linda dar a negat categoric că i-ar fi arătat vre-un material ca cel de eare vorbeam mai sus.

Proiectul Aquarius

William (Bill) Moore, profesor de engleză într-un liceu, devenit scriitor şi investigator OZN în cadrul organizaţiei APRO, a fost unul dintre cei mai activi participanţi la dezgroparea cazului Roswell. În 1979, el a publicat, împreună cu Charles Berlitz, cartea *The Philadelphia Experiment* (carte tradusă şi în româneşte), iar în 1980, cu acelaşi coautor, *The Roswell Incident*. În timpul campaniei de promovare a acestei cărţi el a primit repetate telefoane de la cunoştinţa noastră, sergentul major **Richard Doty**, agent al Biroului de Investigaţii Speciale a Air Force

(AFOSI) la baza Kirtland. Acesta i-a propus ca el, şi alţi militari, să-i dezvăluie anumite „fapte" privind implicarea guvernului Statelor Unite în fenomenul OZN. În schimb i s-au cerut câteva „servicii" despre care vom vorbi ceva mai jos. Moore a acceptat târgul şi a primit, pe căi extrem de întortochiate (care l-au obligat să străbată jumătate din Statele Unite, ajungând în cele din urmă în Maryland), un material „ultrasecret", pe care l-a putut consulta doar timp de 19 minute. Totuşi i s-a permis să-l fotografieze... Documentul se referea la **Proiectul Aquarius**, despre care spunea că a fost demarat în 1959, la ordinul preşedintelui Eisenhower, şi pus sub controlul *Consiliului Naţional de Securitate* (NSC) şi al unui misterios organism, de nivel foarte înalt, numit **„MJ-12"** şi destinat exclusiv problemei OZN...

Ulterior, informaţiile despre grupul ultrasecret *MJ-12* sau *Majestic-12* se vor înmulţi, creând o colecţie faimoasă de documente, despre care vom vorbi mai jos. Întrucât materialul provenit de la Doty este primul în care se face aluzie la grupul „Majestic-12", el este cunoscut ca un document *„pre-majestic"*.

Proiectul Aquarius, se mai spunea în document, era finanţat din fonduri extrabugetare („negre") ale CIA şi avea drept scop strângerea tuturor informaţiilor ştiinţifice, tehnice, medicale şi de spionaj asupra OZN-urilor şi a **IAC** (*Identified Alien Crafts* – Nave extraterestre identificate). Se mai arăta că mai multe discuri, prăbuşite în 1947, 1949 etc. pe teritoriul Statelor Unite, au fost recuperate, fiind folosite de militari. Au fost recuperate şi cadavre de omuleţi, ca şi un omuleţ viu, care a trăit până în 1952 şi a declarat că vine din zona stelei *Zeta Reticuli* (aflată cam la 40 de ani lumină de Pământ). S-au realizat şi alte contacte cu forme de viaţă extraterestre. Proiectul Blue Book, conform acestui document, n-a fost decât un instrument pentru „a potoli curiozitatea publică". În decembrie 1969, când proiectul Blue Book a fost sistat, toate datele importante privind OZN-urile ar fi fost fost îndrumate către proiectul Aquarius.

Timothy Good spune că, în 1986, NSA a fost solicitată oficial să dea informaţii privind proiectul numit „Aquarius" şi despre conţinutul său. În răspunsul la această cerere se scrie între altele: acest proiect „rămâne ultrasecret [...] deoarece dezvăluirea sa ar putea aduce prejudicii grave securităţii naţionale [...] nici o porţiune a lui nu poate fi prezentată". Desigur, această declaraţie nu dovedeşte decât că proiectul există şi este secret. La cererea altor investigatori, oficialităţile au răspuns că: există un proiect *Aquarius*, dar el este clasificat ultrasecret şi... nu se ocupă de OZN-uri... Alte informaţii au venit însă în contradicţie cu această afirmaţie.

Paul Bennewitz a fost mult prea curios

Baza Kirtland a Air Force, de lângă Albuquerque (New Mexico), care era locul de muncă al agentului Richard Doty, este, între altele, principalul loc de aterizare al navetelor spaţiale şi una dintre cele mai mari depozite de arme nucleare din lume. Începând din 1980, deasupra sau în apropierea acestei baze, au fost observate zburând, în mai multe rânduri, obiecte luminoase stranii. Prin forma şi comportamentul lor, nu puteau fi confundate cu nici un aparat făcut de mâna omului. De pildă, în noaptea de 8 spre 9 august 1980, trei membrii ai trupelor care asigurau securitatea bazei au văzut, de la circa trei mile, un obiect foarte luminos care a efectuat manevre imposibile pentru o aeronavă pământeană şi care a aterizat apoi la **Caniohul Coyote** (parte a zonei de testări, cu acces restricţionat, a bazei Kirtland), unde se găseau clădiri ale laboratoarelor *Sandia*. Mai târziu acelaşi obiect a fost văzut decolând şi îndepărtându-se cu mare viteză. Un paznic de la firma *Sandia*, care a dorit să-şi păstreze anonimatul, afirmă chiar că a văzut, în locul respectiv, de aproape, un astfel de obiect, de formă discoidală. A vrut să-şi anunţe şefii prin radiotelefon, dar a constatat că acesta nu mai funcţiona. Când s-a apropiat, cu arma în mână, ciudatul vehicul a decolat vertical, cu o viteză fantastică. Martorul, care lucrase înainte ca mecanic de întreţinere la elicopterele militare, afirma că era imposibil să fi fost vorba de un elicopter sau alt aparat de zbor cunoscut.

Alţi trei poliţişti au raportat că au fost martorii unui incident similar, în aceeaşi zonă, pe data de 22 august 1980. O altă aterizare a unui OZN fost observată în zona **Manzano**, aflată nu departe, la 10 august 1980, de către un poliţist al statului New Mexico. În 13 august 1980, la biroul de investigaţii speciale ale *Air Force* (AFOSI), cât şi în aeroporturile din Albuquerque au fost blocate în mod inexplicabil, timp de cinci ore, radarele şi alte echipamente electronice. Nu s-a găsit nici o explicaţie pentru acest fenomen.

Au circulat şi zvonuri, evident neconfirmate, precum că la depozitele Manzano ar exista părţi din OZN-ul prăbuşit la Roswell (şi chiar cadavrele unor omuleţi), şi că în laboratoarele Sandia specialiştii au examinat, timp de douăzeci de ani, mai multe resturi ale unor OZN-uri prăbuşite.

Agentul Richard Doty, ne amintim, îi promisese lui Bill Moore informaţii asupra OZN-urilor şi, în particular, asupra organizaţiei *MJ-12*, contra unor „servicii". În această idee, în februarie 1981, Doty l-a rugat pe Moore să înmâneze documente privind *Proiectul Aquarius* unui oarecare Paul Bennewitz.

Paul Bennewitz, născut în 1927, era un fizician cu bună reputaţie în sisteme electronice, posesor al unei mici firme de aparate de măsură. Din casa lui din Albuquerque (New Mexico) avea o vedere excelentă asupra bazei Kirtland, inclusiv asupra misterioaselor OZN-uri. Bennewitz începuse să fie interesat de fenomenul OZN în august 1979, când a participat la investigarea unui caz de aparentă dublă răpire. O femeie a văzut două OZN-uri în timp ce conducea maşina pe un drum lăturalnic, în zona localităţii Cimarron (New Mexico). În maşină mai era şi fiul ei minor. Suspectând o răpire ea s-a adresat Prof. Leo Sprinkle. Acesta a hipnotizat-o, în trei şedinţe succesive, în prezenţa lui Bennewitz. Femeia, sub hipnoză, a povestit că ea şi fiul ei au fost luaţi, separat în cele două OZN-uri şi transportaţi în nişte baze subterane, unde a întâlnit extratereştri cenuşii dedaţi la experienţe macabre. Între altele, el a asistat aici la mutilarea unui viţel şi a văzut o cadă în care pluteau, într-un lichid, bucăţi de carne. Într-o altă cadă zăcea corpul unui bărbat. Concluzia ei era că mutilările de vite, frecvent semnalate în zonă, erau opera omuleţilor din OZN-uri, care creau semeni de-ai lor utilizând pentru aceasta carnea animalelor ucise. Apoi, atât ei cât şi fiului ei, omuleţii le-au implantat în corp mici obiecte metalice, după care au fost duşi înapoi la maşină. Sub hipnoză, comportamentul femeii era atât de natural, retrăirea dramei atât de reală, încât eventuala contrafacere părea exclusă. Bennewitz a rămas convins de autenticitatea întâmplării pe care ea o povestise. De asemenea, el era aproape sigur că implantele serveau ca instrumente de monitorizare a celor răpiţi, prin intermediul unor semnale electromagnetice de joasă frecvenţă. El şi-a propus să descopere aceste semnale, denumindu-şi căutările „Proiectul Beta". La sfârşitul anului a comunicat celor de la organizaţia APRO, la care Bill Moore era director, că a reuşit să capteze semnalele căutate şi că a reuşit chiar să le descifreze cu ajutorul calculatorului său. Anunţul său a fost primit cu fireşti rezerve.

Începând din 2 februarie 1980, Bennewitz a început să urmărească luminile ciudate care zburau deasupra bazei şi le-a şi filmat, consumând cam un kilometru de peliculă. A făcut, în plus, şi fotografii. Primul căruia i le-a arătat a fost chiar Ernest E. Edwards, şeful militarilor care asigurau securitatea bazei Kirtland (şi şeful lui Doty), pe care-l cunoştea prin relaţiile de colaborare pe care le avea cu firma sa. Apoi, un consultant ştiinţific al aceleiaşi baze va confirma autenticitatea înregistrărilor precum şi faptul că ele înfăţişează obiecte de origine necunoscută. Bennewitz şi-a prezentat concluziile în 10 noiembrie 1980 într-o sală de conferinţe de la Baza Kirtland. După cum spunea, cu ajutorul unor instalaţii electronice sofisticate, a putut recepţiona semnalele de foarte joasă frecvenţă emise de

respectivele obiecte, semnale prin care s-ar realiza şi legătura la implantele craniene ale victimelor răpirilor OZN. Bennewitz a ajuns, de asemenea, la concluzia că OZN-urile posedă un ascunziş subteran, lângă localitatea Dulce (New Mexico). Remarcăm aici, în treacăt, observaţia lui Timothy Good, conform căreia în zona orăşelului Dulce se semnalau în vremea aceea cele mai multe cazuri de mutilări de vite (în 1997, acelaşi Good recunoştea că mutilările în zonă au încetat)...

Totuşi, armata manifesta în continuare un suspect dezinteres pentru continuarea cercetărilor. Mai mult, Bennewitz a început să primească „sugestii" şi ameninţări să înceteze urmărirea semnalelor respective. Reacţia sa a fost exact inversă – ameninţările i-au întărit convingerea că armata ascunde într-adevăr relaţii murdare cu extratereştrii, drept pentru care s-a hotărât să meargă mai departe cu investigaţiile, pe cont propriu, cu şi mai mult zel. În buna sa credinţă, Bennewitz s-a adresat cu noile sale rezultate chiar Biroului de Investigaţii Speciale a Air Force (AFOSI), fiind pus în legătură cu Richard Doty, căruia i-a oferit toate datele pe care le avea.

Acesta a fost momentul în care Doty i-a transmis lui Bennewitz, prin Bill Moore, documentul „*Project Aquarius Telex*". Una dintre frazele memorabile ale documentului spune: „politica oficială a guvernului Statelor Unite şi rezultatele proiectului *Aquarius* sunt clasificate pe mai departe ca strict secrete; ele nu vor fi difuzate decât prin canalele oficiale ale organismelor de informaţii şi cu acces restrâns la «MJ doisprezece»".

Documentul primit de Bennewitz a fost doar primul dintr-o lungă serie, strecurată lui prin Moore, în anii care au urmat. Toate aceste documente conţineau evidente adevăruri, dar şi subtile „intoxicări": despre tratate secrete cu extratereştrii, existenţa de baze subterane, schimburi de tehnologii etc. Pe această cale, pe baza unor informaţii pe care el le considera ca venind din surse de încredere, Bennewitz a fost implicat treptat, timp de patru ani, într-o ţesătură de dezinformări tot mai bizare. Ajunsese să fie convins că elicopterele care zburau în jurul bazei erau în fapt OZN-uri care răpeau oameni, ori că SUA sunt pe cale să fie invadate de două rase de extratereştri care se duşmănesc între ele: pe de o parte nişte „albi" binevoitori, partizani ai fraternităţii cosmice, pe de altă parte „cenuşiii" responsabili de mutilări, răpiri, implante etc. în vederea subordonării omenirii. Aceştia din urmă ar fi fost şi cei semnalaţi în bazele subterane comune cu armata.

În urma convingerilor căpătate astfel, Bennewitz s-a angajat într-un război de unul singur pentru salvarea Pământului. A scris scrisori tuturor

celor pe care-i credea că pot avea un cuvânt de spus, între care mulţi ufologi renumiţi. A fost foarte dezamăgit când unii dintre aceştia s-au arătat rezervaţi faţă de temerile sale. Prins, tot mai mult, în şirul de dezinformări pe care le primea, Bennewitz devenise scheletic, tremura tot timpul, se baricada în casă, ţinea arme în preajmă pentru a se apăra de extratereştrii. Aceştia, spunea el, îl vizitau noapte de noapte venind prin perete şi injectându-i substanţe chimice nocive etc. În cele din urmă a clacat psihic şi a trebuit să fie spitalizat, cedând fiului său conducerea firmei.

Mai mulţi investigatori OZN s-au întâlnit cu Bennewitz, pentru a cunoaşte îndeaproape cercetările lui. Între aceştia, Jacques Vallée, a fost convins, de pildă, că semnalele recepţionate de Bennewitz erau reale, doar că nu aveau nici o legătură cu OZN-urile ci cu nişte experimente militare secrete. Bill Moore a fost silit să mărturisească în 1989, cu ocazia unui simpozion al MUFON, faptul că a colaborat, în cursul anilor 80 cu agentul AFOSI Richard Doty şi în acest context i-a livrat lui Bennewitz documente contrafăcute, privind presupuse atrocităţi făcute de extratereştrii, ori despre relaţiile acestora cu autorităţile. În plus, Moore a recunoscut şi faptul că a supravegheat comportamentul lui Bennewitz şi a raportat reacţiile acestuia lui Doty, în ciuda faptului că agentul îi mărturisise că autorităţile urmăresc distrugerea sistematică a lui Bennewitz. William Moore s-a justificat spunând că a acceptat să facă acest joc dublu, din dorinţa de a fi acceptat în interiorul sistemului de contrainformaţii şi a căpăta astfel acces la documentele „reale" pe care Air Force le deţinea asupra fenomenului OZN. Evident, acele câteva documente, pe care le-a primit ca recompensă, erau şi ele suspecte de a fi fost contrafăcute. Rezultatul a fost pierderea credibilităţii sale, inclusiv morale, în faţa cercetătorilor serioşi ai fenomenului. În plus, cercetătorii au înţeles că, de acum înainte, chiar dacă ar ajunge la lumină un document *cu adevărat autentic* despre fenomenul OZN, el va fi imediat bănuit de contrafacere... Jenny Randles şi alţi investigatori OZN se întrebau chiar dacă nu cumva acesta a şi fost scopul ultim urmărit de serviciile de informaţii care au instrumentat manipulările de mai sus.

Apar primele documente *Majestic-12*

Investigatorul OZN Stanton T. Friedman povesteşte în cartea sa *Top Secret / Majic*, că la mijlocul anului 1980 fusese contactat de o companie pentru a servi drept consultant la realizarea unui film de ficţiune despre

OZN-uri. Regizorul urma să fie cineastul Jaime Shandera, pe atunci de patruzeci şi cinci de ani, specializat în documentare. Întrucât Friedman tocmai se pregătea să se mute în Canada, l-a recomandat pentru rolul de consultant pe prietenul său Bill Moore. În cele din urmă proiectul a eşuat, dar Moore şi Shandera au rămas în relaţii apropiate.

La 11 decembrie 1984 Shandera a primit, prin poştă, de la un expeditor necunoscut din Albuquerque (New Mexico) un plic maro dublu, nefrancat, având în interior o rolă de film de 35 mm alb/negru, nedevelopat. După developare, s-a văzut că filmul conţinea fotocopiile unui document de opt pagini clasificat „TOP SECRET / MAJIC". Pe prima pagină se specifica faptul că documentul a fost elaborat într-un singur exemplar, numai pentru a fi citit, orice notiţe fiind interzise. Documentul era făcut, aparent, în 18 noiembrie 1952, de contraamiralul Roscoe H. Hillenkoetter (fost director al CIA) şi era destinat, ca o informare preliminară, generalului Dwight D. Eisenhower, care fusese declarat, cu puţin timp înainte, preşedintele ales al Statelor Unite*.

În rezumat, documentul afirma că la 24 septembrie 1947 preşedintele Truman a autorizat secretarul de stat pentru apărare James Forrestal să înfiinţeze un grup de lucru ultrasecret, cu scop de cercetare, dezvoltare şi investigaţii, la activitatea căruia se va face referire exclusiv prin numele de **Majestic-12**. Grupul urma să răspundă exclusiv în faţa preşedintelui american. Obiectivul grupului era monitorizarea, de la cel mai înalt nivel, a fenomenului OZN. În diverse scrieri (mai mult sau mai puţin credibile), acest grup mai apare şi sub denumirile de *Majic-12* (de unde nivelul de secret „*majic*" de pe documentul primit de Shandera), *Majority-12*, *Majesty-12*, dar cel mai adesea sub prescurtarea **MJ-12**, pe care am întâlnit-o şi mai sus si pe care o vom folosi cu precădere în cele ce urmează.

Informarea către preşedintele Eisenhower mai confirma prăbuşirea unui OZN la Roswell, ca şi faptul că la 7 iulie 1947 „s-a declanşat o operaţiune secretă pentru recuperarea epavei acestui obiect pentru un studiu ştiinţific. În cursul acestei operaţii, s-a descoperit, prin recunoaştere aeriană, că patru mici fiinţe umanoide au fost aparent ejectate din navă, câtva timp înainte ca aceasta să explodeze. Ele au căzut pe sol la circa două mile spre est de locul unde se găsea epava. Toate patru erau moarte

*Cititorul interesat poate găsi traducerea în limba română ale celor opt pagini de documente în cartea lui Ion Hobana: *Misterul Roswell – după cincizeci de ani* (1997), Editura AGNI, sau în cartea lui Stanton Friedman: *Top Secret / Majic* (versiunea engleză 1996, traducerea în limba română Editura Domino, 1998), ca şi în alte lucrări.

şi într-o stare avansată de degradare, datorită acţiunii animalelor de pradă şi expunerii la intemperii, în timpul, de aproximativ o săptămână, scurs până la descoperirea lor. O echipă ştiinţifică specială a fost însărcinată cu recuperarea corpurilor în vederea studierii lor [...] Epava navei a fost de asemenea recuperată şi transportată la mai multe locaţii. [...] Martorii civili şi militari din zonă au fost instruiţi să păstreze secretul iar reporterilor li s-a prezentat o istorie paravan eficace, conform căreia obiectul fusese un balon meteorologic scăpat de sub control. [...] O analiză acoperită, organizată de generalul Twining şi Dr. Bush, acţionând la ordinele directe ale Preşedintelui, au avut ca rezultat un consens preliminar (19 septembrie 1947) că discul a fost, cel mai probabil, un aparat de recunoaştere cu rază scurtă de acţiune [...] deşi creaturile au o înfăţişare umană, procesele biologice şi evolutive răspunzătoare pentru dezvoltarea lor sunt, aparent, destul de diferite de cele observate sau postulate la homo-sapiens. Echipa Dr. Bronk a sugerat să se adopte, ca termen standard de referire la aceste creaturi, termenul de „Entităţi Biologice Extraterestre" sau „EBE-uri", până se va cădea de acord asupra unui apelativ definitiv". In continuare se arată că s-a pus problema originii extraterestre a navei şi ocupanţilor săi, iar Dr. Menzel (foarte cunoscut în epocă prin negarea vehementă, în public, a existenţei OZN-urilor) ar fi acceptat, în cercul restrâns al grupului Majestic-12, că e posibil să avem de-a face cu fiinţe dintr-un alt sistem solar.

În continuare în document se mai vorbeşte despre faptul că, pe rămăşiţele navei, s-a descoperit o aparentă scriere care n-a putut fi descifrată, despre imposibilitatea de a determina principiul de propulsie şi ghidare ş.a.m.d. Se face o trecere în revistă a proiectelor Sign, Grudge, Blue Book şi a relaţiilor acestora cu Majestic-12. Se face aluzie la o a doua prăbuşire, a unui obiect având probabil aceeaşi origine, prăbuşire care ar fi avut loc la 5 decembrie 1950 în zona El Indio – Guerrero, aflată la frontiera dintre Texas şi New Mexico. Din păcate, datorită vitezei mari la care avusese loc impactul şi a frecării cu aerul, resturile erau aproape complet arse la momentul sosirii echipelor pentru recuperare. Ceea ce s-a mai putut aduna a fost transportat la laboratoarele Sandia. Se mai comenta că implicaţiile fenomenului pentru securitatea naţională sunt importante.

Din grupul Majestic-12 făceau parte 12 personalităţi de prim rang din epocă: contraamiralul Roscoe H. Hillenkoetter (primul director al CIA), Dr Vannevar Bush (omul de ştiinţă numărul 1 al cercetării miltare), James V. Forrestal (secretar al Marinei, prim secretar al apărării), generalul Nathan Twining, (şeful serviciilor tehnice ale Forţelor Aeriene), generalul

Hoyt S. Vandenberg (şeful Statului-Major al Forţelor Aeriene), Dr. Detlev Bronk (fiziolog, preşedinte al universităţilor John Hopkins şi Rockefeller), Dr. Jerome Hunsaker (inginer de aeronautică), Sidney W. Souers (contraamiral, primul director al Central Intelligence Group), Gordon Gray (secretar al armatei terestre), Dr Donald Menzel (astronom, directorul observatorului Universităţii Harvard), generalul Robert M. Montague (comandant la Fort Bliss, lângă White Sands, comandantul centrului pentru armament special de la baza Sandia, Albuquerque), Dr. Lloyd V. Berkner (om de ştiinţă, conducătorul unui program spaţial). Întrucât James Forrestal, pradă a unei depresiuni nervoase, a demisionat în martie 1949 din postul său, iar peste două luni s-a sinucis (sau a fost eliminat?), el a fost înlocuit, la un an de la moartea sa, de generalul Walter Bedell Smith (al doilea director al CIA).

Reamintim cititorului că în 23 septembrie 1947, deci numai cu o zi înainte de presupusa dată a înfiinţării grupului Majestic-12, generalul Nathan Twining îi trimitea generalului Shulgen o scrisoare conţinând concluziile sale şi ale colaboratorilor săi privind OZN-urile şi deplasarea efectuată în New Mexico. Şi tot la fârşitul lunii septembrie Edgar Hoover, dezamăgit, anunţa că FBI nu mai colaborează în continuare cu Forţele Armate în cercetarea OZN...

După primirea acestui document, s-au mai întâmplat şi alte lucruri bizare. În martie 1985 la Jaime Shandera şi Bill Moore a sosit şi o misterioasă carte poştală, cu adresa expeditorului „Cutia [poştală] 189, Addis Abeba, Etiopia". Textul din cartea poştală spunea că la Arhivele Naţionale de la Washington, compartimentul documentelor desecretizate, s-ar putea găsi alte documente MJ-12. Zis şi făcut. Numai că operaţia de căutare, ne asigură cei doi, este mult mai dificilă decât pare la prima vedere deoarece cutiile în care sunt ţinute hârtiile nu poartă decât referiri foarte sumare privind conţinutul lor. Totuşi, spre surpriza lor, eroii noştri au descoperit, în cutia 189, un memorandum, trimis la 14 iulie 1954, generalului Twining, de Robert Cutler, asistent special al preşedintelui Eisenhower. Documentul face referire la „MJ-12 Proiect de studii speciale". Aparent era o nouă confirmare a existenţei acestui grup misterios. Cercetările întreprinse ulterior au dovedit că hârtia (cu filigran) făcea parte dintr-o serie restrânsă, care nu s-a aflat în comerţ şi care a fost livrată doar guvernului şi chiar în perioada respectivă. S-au găsit şi alte indicii care pledează pentru autenticitatea documentului. Din păcate, istoria prea avea un iz de roman poliţist, cu atât mai mult cu cât celelalte documente din cutia 189 priveau cu totul alte probleme, iar faimosul memorandum n-ar fi avut, în mod normal ce căuta acolo.

Timothy Good publică documentele

Interesant că Moore, Shandera şi Friedman nu au dat publicităţii documentele Majestic-12, primite pe microfilm, timp de peste doi ani, deoarece li s-au părut suspecte şi au căutat şi alte dovezi, din surse independente, dovezi pe care însă nu le-au găsit. Pe parcurs însă expeditorii documentelor şi-au pierdut, se vede, răbdarea şi au încercat să întindă aceeaşi nadă (sau una de acelaşi tip) în mai multe direcţii, între care poate şi lui Jenny Randles. În această perioadă Timothy Good, un alt ufolog britanic renumit, avea sub tipar cartea *Above Top Secret*, care a apărut în mai 1987*. După spusele autorului, el a primit, la un moment dat, pe neaşteptate şi „neoficial", de la o sursă din America pe care nu a vrut s-o numească, un dosar care (s-a văzut ulterior) conţinea aceleaşi documente Majestic-12 ca şi cele pe care le primise şi Shandera. Întrucât cartea sa era deja la editură, iar documentele se potriveau foarte bine cu restul de informaţii, Good a introdus aceste documente fără a mai efectua o verificare riguroasă asupra lor şi fără să ştie că ele fuseseră oferite înainte şi altora.

Jenny Randles observa că, la vremea respectivă, ea şi Tim Good erau singurele persoane din Marea Britanie care publicaseră cărţi despre OZN-uri. Să fi fost acesta motivul pentru care tocmai în faţa nasului lor a fost fluturată nada? Ulterior s-a aflat că, aparent, documentele mai fuseseră oferite şi lui Whitley Strieber, autor, în acelaşi an 1987, al unui *bestseller* despre răpirile OZN.

Evident, după apariţia cărţii lui Good, „scepticii" n-au întârziat să conteste autenticitatea hârtiilor MJ-12. O primă observaţie a fost că în iulie 1947, la data presupusei prăbuşiri de la Roswell, Eisenhower era şeful Statului Major al Armatei. Ar fi fost normal ca el să cunoască foarte bine detaliile incidentului. Aşa cum observă însă, de pildă, Ion Hobana, Eisenhower anunţase, cu puţin timp înainte, intenţia sa de a se retrage din armată. Or, conform unei reguli care funcţiona în armata americană, secretele de un anumit nivel erau aduse la cunoştinţa doar a acelor persoane care aveau *neapărată* nevoie să cunoască respectivul secret (regula „*need to know*").

Un alt argument îl putea constitui faptul că anumite nume erau absente din grupul MJ-12, dar şi surpriza de a găsi pe listă pe Donald Menzel, care toată viaţa lui s-a străduit să nege existenţa OZN-urilor. Există însă indicii

*Cartea, cu un conţinut substanţial, a fost publicată şi în limba română, în 1995, cu titlul *OZN Top Secret*.

că atitudinea sa putea fi duplicitară, tocmai pentru a ascunde un adevăr care putea deveni periculos. În text erau şi unele neglijenţe care în mod normal nu aveau ce căuta într-un document destinat preşedintelui SUA: de pildă, data era scrisă altfel decât prevedea regulamentul, anumite cuvinte erau dactilografiate cu litere lipsă, sau despărţite incorect în silabe, se scria „amiral" în loc de „contraamiral" ori „general" în loc de „general de brigadă" la gradul unor personalităţi, gen de greşeli pe care o oficialitate militară nu le-ar fi făcut niciodată, mai ales într-un document cu o destinaţie atât de importantă. Dar mai deranjantă a fost descoperirea faptului că semnătura preşedintelui Truman era practic *identică* cu cea de pe o notă trimisă lui Vannevar Bush, la data de 1 octombrie 1947, or se ştie, între diversele semnături ale unei persoane există totdeauna mici diferenţe. Stanton Friedman a descoperit, e drept, că între cele două semnături erau nişte foarte mici diferenţe, dar criticii săi au replicat că aceste diferenţe puteau fi contrafăcute de un falsificator priceput, utilizând copiatoare şi calculatoare moderne.

O coincidenţă interesantă – toţi cei 12 membrii ai MJ-12 erau morţi în momentul primirii filmului, în 1984. Ultimul murise în urmă cu numai câteva luni. Nimeni nu mai putea deci confirma sau infirma autenticitatea documentului. Armata, întrebată, a răspuns (evident) că documentul este un fals. Dar dacă era autentic, putea oare să recunoască aceasta?

Falcon şi Condor

Realizatorul de filme de televiziune Michael Seligman a obţinut, în 1988, pentru o producţie a sa, declaraţii senzaţionale de la doi ofiţeri de contrainformaţii, cu condiţia să nu le dezvăluie identitatea; Cei doi s-au prezentat sub numele de„Condor" (condor) şi „Falcon" (şoim) şi i-au cerut lui Seligman să nu fie filmaţi direct şi vocea lor să fie deformată electronic. Filmul a fost apoi difuzat, în octombrie 1988 şi pe casete. „Falcon" şi „Condor" au declarat, între altele că grupul MJ-12 era o realitate, că el exista şi în acel moment şi se ocupa de strategia şi tactica de adoptat în cazul contactelor cu o civilizaţie extraterestră. Un rol esenţial în această activitate ar fi avut-o marina militară, deşi nici un indiciu nu trăda această implicare. Informaţiile, provenite din cele mai diverse surse, erau canalizate spre MJ-12 pe căi organizate prin faimosul proiect *Aquarius*.

Aşa cum observă de pildă Timothy Good, în investigaţiile lor privind documentele Majestic-12, Bill Moore şi Jaime Shandera luaseră legătura

cu o duzină de persoane suspuse din comunitatea de informaţii-contrainformaţii a armatei, toţi prezentându-se sub diverse nume de păsări. Din acest motiv grupul acesta de agenţi a şi fost numit, în diferite lucrări, „curtea cu păsări" (*the aviary*). Dorindu-se identificarea celor doi, anumite indicii au condus la Richard Doty şi la şeful său, Robert Collins. Unele persoane implicate au afirmat chiar categoric că Doty este „Falcon". Ne amintim că sub acest nume el se prezentase şi Lindei Moulton Howe în 1983. Totuşi, Doty a negat aceasta, spunând că numele său de cod ar fi „Sparrow" (vrabie), dar a recunoscut că ştie identitatea lui „Falcon" şi că a acţionat ca mijlocitor între acesta şi Seligman. Producătorul de film, la rândul său, a afirmat că, deşi cunoaşte adevărata identitate a lui „Falcon" şi „Condor", nu o poate dezvălui din motive ţinând de deontologia meseriei. Părerea sa a fost că cei doi nu se cunoşteau dinainte, întrucât se testau reciproc, iar „Condor" era „un savant de bună credinţă". Pe de altă parte, mediile investigatorilor OZN dau ca sigur faptul că Robert Collins este „Condor".

Dezvăluirile lui „Falcon" şi „Condor", cele din film, ca şi cele din discuţii particulare cu Bill Moore şi Jaime Shandera, mergeau însă mult mai departe de *Majestic-12*. Astfel, „Falcon" afirma că anumite cercuri guvernamentale americane au încheiat un soi de „contract" cu acele „entităţi biologice extraterestre" (numite pe scurt *EBE*). El văzuse, personal, documente şi fotografii în acest sens. Pământul a fost vizitat, în ultimele decenii, de nouă specii diferite de extratereştri. La un moment dat Falcon a avut chiar şi ocazia să examineze o navă extraterestră; la bordul acesteia nu erau decât arme defensive, ceea ce ar fi probat intenţiile paşnice ale vizitatorilor. Un prim extraterestru „*EBE-1*" fusese găsit în 1949, Un al doilea, numit *EBE-2*, contactat prin 1951-52, venea din sistemul solar *Zeta Reticuli*, şi s-a oferit voluntar pentru a transmite pământenilor toate datele pe care aceştia le doreau. Apoi *EBE-3* a venit pe Pământ prin 1982, în cadrul „unui program de schimb". NSA a pus la punct şi un sistem de comunicare cu toate cele nouă rase de EBE, prin „semnale pulsatorii". Entităţile îşi anunţă astfel aterizările şi celelalte activităţi desfăşurate în conformitate cu convenţiile făcute. Ceea ce preocupă la ora actuală autorităţile sunt aterizările *neanunţate*, din ce în ce mai frecvente. Falcon mai ştia că şi alte naţii, printre care ruşii, au încercat să intre în legătură cu entităţile biologice extraterestre. Nu ştia însă cu ce rezultate. Oricum, probabil americanii erau cei mai avansaţi în acest domeniu.

Extratereştrii sunt mici de stat, au înfăţişarea care li se atribuie prin rapoartele despre întâlnirile de gradul III şi IV, sunt superinteligenţi,

trăiesc 300-400 de ani, cred într-o „Fiinţă Supremă", iubesc muzica, iar din muzica pământeană mai ales pe cea tibetană. Au o digestie total diferită de a noastră dar le plac unele legume şi le place... îngheţata, mai ales cea de căpşuni... Această din urmă afirmaţie, păstrată în film, n-a fost desigur de natură să consolideze seriozitatea depoziţiei.

La scurt timp după întâmplările de mai sus, Doty şi Collins au părăsit AFOSI. Speculaţiile care s-au făcut pe această temă au mers de la o extramă la cealaltă. S-a presupus că cei doi, luptând cinstit pentru a scoate adevărul la lumină, au fost sancţionaţi prin trecerea în rezervă, ori că, fiind anunţaţi mai de mult că va trebui să-şi părăsească slujbele, s-au hotărât să se răzbune. Dar s-a luat în calcul şi varianta (mult mai plauzibilă) că întreaga acţiune a fost o, mai mult sau mai puţin fină, „intoxicare" instrumentată de serviciile de informaţii ale Air Force. În acest din urmă caz, obiectivul era, pe de o parte, să zăpăcească marele public, să discrediteze anumiţi investigatori OZN care au fost mai curioşi decât trebuia, să ridiculizeze implicit toată cercetarea OZN în această direcţie şi, nu în ultimul rând, să arunce o umbră de îndoială asupra autenticităţii tuturor documentelor desecretizate referitoare la OZN-uri. Pe de altă parte, unii nu exclud nici posibilitatea că faimosul MJ-12 chiar există şi, prin astfel de dezvăluiri, încearcă să obişnuiască, treptat, opinia publică cu realitatea prezenţei extraterestre.

Noi documente MJ-12

În 1992, cercetătorul OZN **Timothy Cooper**, din Big Bear Lake (California), a mai primit trei noi documente MJ-12. Cititorul interesat poate găsi conţinutul lor detaliat în cărţile menţionate mai sus, disponibile în limba română. Nici despre acestea nu s-a putut demonstra, cu certitudine, nici că ar fi autentice nici că ar fi false, deşi criticii şi-au dat toată osteneala în acest sens.

În 1994 **Don Berliner**, din conducerea asociaţiei FUFOR, a primit şi el un document, tot fotocopiat şi expediat sub forma unui film nedevelopat, conţinând un „*Manual de operaţii Majestic-12*" elaborat aparent în 1954. Spicuim la întâmplare din textul acestuia. „Informaţiile legate de MJ-12 [...] au un nivel de securitate cu două puncte peste *Top Secret*"; „poziţia oficială a guvernului va fi că nu există nici un grup special MJ-12"; „au fost recuperate câteva astfel de entităţi moarte şi o cantitate semnificativă de resturi şi dispozitive din navele căzute, toate fiind în studiu, în diferite locuri". Documentul continuă cu descrierea mai

multor tipuri de nave, de „entităţi biologice extraterestre" (EBE), ca şi de elemente de tehnologie. Se dau instrucţiuni pentru cazul unor viitoare prăbuşiri, menţionând expres: negarea oficială, discreditarea martorilor, declaraţii înşelătoare. O grijă specială este acordată tratării martorilor, curăţării zonei, ambalării resturilor. Se spune ce trebuie făcut cu EBE vii, rănite, decedate. Pentru primii se menţionează: izolarea, evitarea contaminării, asigurarea confortului. Se adaugă că „Nu este clar ce măsuri sau cerinţe ar putea necesita entităţile non-umane, dar acestea vor fi oferite, dacă este posibil.".

Prin acelaşi Timothy Cooper, alte documente MJ-12 au continuat să apară şi în anii următori. În iulie 1995 el primeşte patru documente, între care o evaluare de şapte pagini efectuată asupra incidentului Roswell, realizată de contrainformaţiile armatei, raportul anual al lui *Majestic-12*, înaintat în 1952, având 17 pagini, şi o scurtă notă a lui John F. Kennedy, din 28 iunie 1961, în care acesta cere directorului CIA un raport privind operaţiile MJ-12 şi legătura lor cu latura psihologică a războiului rece. Tot Tim Cooper mai primeşte, în iunie 1996, alte patru documente: o ciornă, de 6 pagini, din 6 iunie 1947, privind principiile relaţiilor cu locuitorii unor corpuri cereşti, semnată de Robert Oppenheimer şi Albert Einstein, Directiva, aprobată în 9 iulie 1947, de preşedintele Truman, prin care i se cerea lui Twining să se deplaseze la Roswell, o alta, tot către Twining, via generalul Eisenhower, ambele de câte o pagină, şi o evaluare asupra obiectelor lenticulare recuperate, datând din 24 septembrie 1947 şi având 19 pagini. În 1999 Cooper a mai dat publicităţii un document de o pagină, din 1949, privind anumite obiectivele informative, în care se menţionează un anume MJ-12; documentul a fost obţinut pe baza legii libertăţii de informare. Se pare că Tim Cooper continuă să mai primească astfel de materiale şi la ora actuală.

Noile documente MJ-12 mai menţionează că: propulsia navelor recuperate se face prin principii necunoscute, probabil utilizând gravitaţia, că s-au descoperit printre resturi mai multe tipuri de entităţi biologice extraterestre, că Dr. Vannevar Bush a devenit şeful unei operaţii de recuperare şi analiză a resturilor recuperate, operaţie numită *Majestic-12*; că unele materiale recuperate au fost predate industriei private, ducând la proiecte de cercetare şi la progrese tehnologice însemnate; că a fost pusă la punct o ţesătură a păstrării secretului fără precedent, care a reuşit să astupe toate breşele şi să discrediteze orice cercetare ştiinţifică deschisă a fenomenului OZN.

Şi în 2000 s-au găsit unele documente şi dovezi care au fost interpretate ca fiind în favoarea existenţei grupului MJ-12. În plus, s-a

descoperit că din Arhivele preşedintelui Truman, de altfel complete şi bine conservate, lipsesc înregistrările convorbirilor telefonice tocmai pentru zilele de 4, 5 şi 6 iulie 1947 (datele recuperării obiectului căzut la Roswell). Lipseşte de asemenea procesul verbal al convorbirii, din 9 iulie 1947, cu senatorul de New Mexico, Carl A. Hatch. Pare mai mult decât o simplă coincidenţă.

Discuţii privind autenticitatea documentelor MJ-12

Asupra autenticităţii documentelor date la iveală de Cooper s-au făcut cercetări, între alţii de către Dr. Robert M. Wood, inginer aeronautic şi informatician, azi pensionar, şi de fiul său Ryan S. Wood, ca şi de alti investigatori. Tim Cooper a declarat că a primit toate aceste materiale prin agentul de contrainformaţii Thomas Cantwheel (aparent un pseudonim), prin fiica acestuia, apoi de la o persoană lucrând în contrainformaţiile Air Force şi de la un fost angajat CIA. Cooper a făcut trei depoziţii sub jurământ privind adevărul spuselor sale şi, în 1999 s-a supus şi unui examen cu detectorul de minciuni, la un examinator certificat neutru. Rezultatele testului au indicat că ar mai fi existat şi alte surse ale documentelor, pe care însă Cooper n-a dorit să le dezvăluie. Analistul sceptic John Shirley a descoperit câteva inadvertenţe în documente, între care, ca un exemplu deranjant, folosirea noţiunii de „retrovirus", noţiune necunoscută în 1952, momentul presupus al redactării textului. Shirley mai spune că documentul din 1999 ar fi singurul autentic, dar el nu face nici o referire la OZN-uri etc. ci doar la un oarecare „MJ-12", care ar putea fi orice...

Totuşi, există şi alte argumente care par să pledeze că a existat un astfel de grup. Ne mai amintim şi de nota, de nimeni contestată, datată 21 noiembrie 1950, a inginerului Wilbert Smith din Ministerul Transporturilor din Canada, în care vorbea de „un mic grup de cercetători, puşi sub conducerea doctorului Vannevar Bush", grup dedicat cercetării fenomenului OZN. Smith mai fusese intervievat în noiembrie 1961, de C.W. Fitch şi George Popovitch, şi le-a spus acestora că examinase un fragment desprins ditr-un OZN care a ajuns apoi în mâinile unui grup foarte secret „mult mai sus decât Air Force sau CIA". Timothy Good, dar nu numai el, sunt convinşi că acest grup era acelaşi cu *Majestic-12*.

William Steinman, Grant Cameron şi T. Scott Crain Jr., în mod separat, l-au găsit şi l-au intervievat pe profesorul *Eric E. Walker*, care în perioada 1949-59 fusese secretarul acelui *Research and Development Board*

(Consiliul pentru Cercetare şi Dezvoltare) despre care se bănuia că a ţinut, la baza Air Force Wright-Patterson, reuniuni privind recuperările de farfurii zburătoare. Walker a spus că documentele MJ-12 sunt contrafăcute dar a admis că a existat un grup de tipul MJ-12 care era „o mână de elite". A mai spus că a existat o colectare sistematică a resturilor de OZN-uri prăbuşite şi că pământenii nu au colaborat niciodată cu extratereştri ci au avut doar contacte cu ei.

Cititorul român, interesat de istoria lui MJ-12, merită să parcurgă şi cartea lui Roberto Pinotti: *OZN – super secret de stat* (1995, trad.rom. 1996). Între altele, acesta subliniază şi alte coincidenţe bizare. În 1971 în Franţa apăruse volumul „*Alerte aux OVNI*". Autorul, care îşi ascundea identitatea sub un pseudonim, avertiza că din „necesitatea de a nu divulga secrete militare" textul va avea forma unui roman. Urmează referiri cât se poate de precise referitoare la proiectul Condon sau la alte acţiuni legate de OZN-uri, după care se arată că de acest fenomen se ocupă acum o comisie, numită „Manhattan", formată din 12 personalităţi, care au jurat să păstreze secretul pentru a nu se produce panică. Personalităţile, enumerate, erau mai mult sau mai puţin aceleaşi ca cele din documentele făcute publice de Good, Moore şi Shandera în 1987. Sigla, M-12, era de asemenea sugestivă.

Alte fire conduc spre un misterios grup „54/12" (grupul celor 12, aşa cum a fost stabilit în 1954?). Acest grup, foarte suspus, ar avea puterea să dea directive către CIA şi alte organisme guvernamentale, cel puţin pe anumite domenii.

Investigatorii fenomenului OZN au ajuns, după un timp, la concluzia că autorul filmului expediat lui Shandera era, cel mai probabil, Richard Doty. Acesta, interogat, a negat, desigur, orice amestec în această afacere, dar a admis că acţiunea putea fi una destinată „intoxicării" lui Bill Moore şi J. Shandera, instrumentată de Air Force. Aşa cum scrie Howard Blum în cartea *Out There*, există posibilitatea ca documentul să fi fost fabricat de Agenţia de Informaţii a Armatei (DIA – *Defence Information Agency*) care superviza în acest sens un proiect numit „Aquarius", menit să constituie o „umbrelă" sub care comunicau diverşi agenţi implicaţi în activităţi legate de OZN-uri. Era oare acelaşi Aquarius ca cel despre care vorbeam mai sus? Aşa cum vom vedea şi în cele ce urmează, există şi din alte surse referiri la un proiect cu acest nume. Evident, şi cei de la DIA au negat orice amestec în fabricarea unor documente legate de Majestic-12.

Putem menţiona şi o istorie amuzantă. Un cercetător din domeniul aerospaţial, *Lee Graham*, obsedat de regulamentele privind secretul,

regulamente pe care trebuia să le respecte zi de zi, a primit şi el, în 1987, cópii după documentele MJ-12. Întrucât pe acestea scria „strict secret”, şi-a adus aminte că, în conformitate cu regulamentul 5200.1-R, trebuia să raporteze imediat superiorilor săi că a constatat că un document secret a fost distribuit în mod ilegal. A scris deci o scrisoare în acest sens vicepreşedintelui Statelor Unite *Dan Quayle*. În 24 mai 1990 a primit un răspuns la scrisoarea sa de la Serviciul de Investigaţii al Apărării (DIS), în care se precizează că documentele cu pricina *nu sunt secrete*. Graham, intrigat, a continuat să se intereseze, la aceeaşi adresă, despre autenticitatea documentelor şi a primit, de la agentul DIS Dale Hartig, năucitorul răspuns că documentele MJ-12 sunt *autentice*. În acest moment, spunea Graham, nu existau decât două posibilităţi: sau documentele MJ-12 erau într-adevăr autentice, sau Dale Hartig trebuie inculpat pentru încălcarea regulamentului 5200.1-R. În plus, era derutant că nici autorităţile nici presupusul grup MJ-12 (ipoteticii succesori ai celor din anii cincizeci) n-au reacţionat în nici un fel la aparenta încălcare a legii făcută prin publicarea documentelor, deşi se făcuse între timp destulă vâlvă în jurul lor.

Într-un mod asemănător, **Philip Klass**, cel mai acerb „demistificator” al fenomenului OZN, a adresat, în 1987, FBI-ului, o scrisoare, specificând că, indiferent dacă documentele MJ-12 sunt autentice (şi furate din proprietatea guvernului) sau au fost falsificate, publicarea lor constituie o gravă violare a legilor privind securitatea statului. În urma acestei scrisori, FBI a pierdut mai bine de un an încercând să afle adevărul. La capătul investigaţiilor, agenţii FBI nu au fost în stare să găsească nici un organism sau individ care să admită că hârtiile sunt furate sau falsificate şi să facă o plângere formală în acest sens. Autorul Howard Blum afirma că un agent FBI i-a declarat că se simte frustrat deoarece „a bătut la toate uşile din Washington pentru aceste documente MJ-12” dar tot ce a aflat a fost că hăţişul nivelurilor de secret este atât de încurcat încât „nici Guvernul nu ştie ce ştie şi ce nu”, deci n-ar fi de mirare că nici o anchetă să nu poată stabili cu exactitate dacă documentele în cauză sunt autentice sau false...

Unii investigatori, de pildă Stanton Friedman, sunt şi azi convinşi că existenţa grupului Majestic-12 este reală şi confirmă existenţa prăbuşirilor OZN, a colaborării cu „entităţile biologice” şi a conspiraţiei guvernamentale pentru ascunderea acestor fapte. El mai crede că documentele găsite nu sunt decât „vârful unui imens aisberg”. Cert este că Friedman nu este singurul care a rămas ataşat de această istorie. Timothy Good opina că, şi în cazul în care documentele ar fi false, informaţiile

conţinute în ele ar putea fi adevărate". La fel, cercetătoarea Linda Moulton Howe a spus că a rămas, în cele din urmă cu impresia că documentele cu „Majestic-12" conţin mult adevăr. Existenţa acestui grup o susţine şi cartea *The Day After Roswell* (1997) a colonelului Philip Corso. Alţi cercetători, cum ar fi Philip Klass, Kevin Randle, Donald Schmitt, sunt convinşi că documentele MJ-12 sunt de la un capăt la altul false. Totuşi datele evocate de aceste documente, date vechi de cincizeci de ani, sunt extrem de meticuloase, semnăturile, antetele etc., par şi ele autentice. Efortul de a fabrica astfel de documente a necesitat deci cunoştinţe, relaţii, timp şi resurse băneşti ieşite din comun. Cine oare dispunea de acestea şi, mai ales, ce scop justifica un atare efort?

11. MITOLOGIA OZN SE AMPLIFICĂ

Resturile de la Roswell au fost depozitate la baza Wright-Patterson, în încăperi în care nici măcar un candidat la preşedinţia SUA nu are voie să intre. Au fost semnate tratate secrete între conducerea SUA şi extratereştri în 1954 şi 1964? Baze subterane construite pentru extratereştrii, în schimbul unor tehnologii avansate?

Hangarul 18 şi camera albastră

Există, spuneam, unele mărturii, mai mult sau mai puţin credibile, care afirmă că după prăbuşirea, în 1947, la Roswell, a unui OZN, a fost recuperat un omuleţ nepământean, care a mai trăit, un timp, în **Hangarul 18** din baza militară Air Force *Wright* (azi *Wright-Patterson*) din Dayton (Ohio). Alte surse vorbeau de o misterioasă **„cameră albastră"** (în hangarul 18 sau în afara lui), în care s-ar fi adus resturi recuperate de la Roswell. Cititorul atent îşi va reaminti, din capitolele precedente, că mai mulţi martori au spus că resturile epavei de la Roswell au fost aduse la Wright-Patterson şi că aici s-au făcut autopsiile cadavrelor. S-a afirmat că tot aici ar fi fost deţinuţi extratereştrii captivi. Aşa cum observă de pildă Jenny Randles, dacă toate acestea ar fi adevărate, alegerea era în logica lucrurilor. La această bază se găseau birourile tehnice şi cele de informaţii ale Air Force şi aici şi-au avut ulterior sediile proiectele „Sign", „Grudge" şi „Blue Book".

În cartea lor despre incidentul Roswell, Charles Berlitz şi William Moore sunt convinşi că fragmentele recuperate după prăbuşirea de la Roswell au fost depozitate la baza Wright-Patterson în clădirea 18-A din Aria B, clădire care a devenit apoi, în istoriile OZN, legendarul Hangar 18. Celebritatea locului s-ar fi datorat şi unui film, „Hangar 18" în care se vorbea însă despre OZN-uri deţinute de Air Force, dar nu în Ohio ci în New Mexico...

Ceea ce se ştie cu certitudine, dincolo de zvonurile de mai sus, sunt păţaniile senatorului american **Barry M. Goldwater**, care a dorit să

verifice, cu ochii săi, dacă zvonurile legate de Hangarul 18 au vreun fundament. Goldwater nu era un fitecine; era general în rezervă al Air Force, preşedintele comitetului senatorial pentru serviciile secrete de informaţii, membru în comitetul pentru armament şi chiar fost candidat republican la preşedinţia Statelor Unite, în 1964, împotriva lui Lyndon Johnson. La începutul anilor şaizeci, Goldwater a făcut o vizită, la baza Wright-Patterson. Cu acest prilej, i-a cerut prietenului său apropiat, generalul Curtis LeMay, şeful Statului Major al *Air Force,* să-i permită să vadă faimoasa „cameră albastră" despre care circulau atâtea istorii. După Berlitz şi Moore, LeMay i-ar fi spus „La naiba, nu! Eu nu pot să intru, tu nu poţi să intri şi să nu-mi mai ceri asta niciodată". Ca o dovadă solidă, s-au păstrat trei scrisori ale senatorului în care aminteşte de acest incident. În 28 martie 1975 el i-a scris lui Shlomo Arnon, la Universitatea din California, Los Angeles. „Problema OZN-urilor mă preocupă de mult timp. Acum zece sau doisprezece ani am făcut o tentativă de a afla ce anume era în clădirea, din baza Air Force de la Wright-Patterson, în care sunt păstrate informaţiile culese de Air Force, dar am fost refuzat din motive lesne de înţeles. Problema este clasificată şi acum mai presus de Top Secret. Am auzit totuşi că există un plan, în curs de realizare, pentru a face cunoscut, în viitorul apropiat, acest material, în parte, dacă nu cumva în întregime. Sunt tot atât de nerăbdător ca şi dumneavoastră să văd acest material şi sper să nu avem prea mult de aşteptat".

Pe 11 aprilie 1979 Goldwater va scrie într-o scrisoare, adresată lui Lee Graham, inginer în aeronautică şi ufolog: „Este adevărat că mi-a fost interzis accesul la Wright-Patterson. Pentru că nu am intrat, nu pot spune ce se află înăuntru. Dar amândoi cunoaştem zvonurile". În 19 octombrie 1981 el îi scrie aceluiaşi Lee Graham: „am renunţat de mult să mai primesc acces la aşa numita Cameră Albastră de la Wright-Patterson, deoarece am avut parte de un lung şir de refuzuri de la mai mulţi şefi [...] Nu cunosc pe nimeni care să fi avut acces la Camera Albastră şi nici nu am cunoştinţă despre conţinutul ei sau despre vreo schimbare a amplasării ei [...] Ca să vă spun drept, domnule Graham, problema este clasificată la un grad de secret atât de înalt încât, deşi o bună parte din informaţii au şi fost divulgate, este pur şi simplu imposibil să pui mâna pe ceva". Gildas Bourdais, în cartea *OVNIs 50 ans de secret* (1997) se întreabă ce s-a întâmplat între 1975 şi 1981 încât Goldwater să vorbească de „divulgarea" unor informaţii (probabil se gândea la scurgeri involuntare) şi ca tonul său să fie mult mai pesimist privitor la şansele aflării întregului adevăr. Poate nu este o simplă coincidenţă că în această perioadă au fost făcute publice primele mărturii, de primă mână, privind incidentul Roswell.

Preşedintele Eisenhower s-a întâlnit cu extratereştrii în 1954?

Dar existenţa sau inexistenţa unor cadavre de extratereştri la baza Wright-Patterson devine o chestiune minoră, dacă am fi să să dăm crezare celor ce urmează. În ziua de 16 aprilie 1954, **Gerard Light**, personalitate cunoscută din Los Angeles, a trimis o scrisoare (care se păstrează şi astăzi), către *Meade Layne* din San Diego, fost director al unui centru de cercetări în ştiinţe de graniţă. Autorul arată că tocmai asistase, timp de două zile, împreună cu o seamă de alte personalităţi (pe care le numeşte, incluzând o mulţime de somităţi ale ştiinţei, în special ale fizicii), la demonstraţii cu aeronave extraterestre făcute la *Muroc Dry Lake Army Air Field* (azi baza Air Force **Edwards**), din California. „Am văzut cinci tipuri separate şi distincte de aparate de zbor, studiate şi mânuite de oficialii noştri din *Air Force*, cu asistenţa şi permisiunea *Eterienilor*. Nu găsesc cuvinte să-mi pot exprima reacţiile. În sfârşit s-a întâmplat. De acum aceasta a intrat în istorie. Preşedintele Eisenhower aşa cum probabil ştii, a fost foarte decis, petrecând o noapte la *Muroc*, cu prilejul recentei sale vizite la *Palm Springs*. Convingerea mea este că el nu va ţine cont de teribilul conflict care opune diversele „autorităţi" şi se va adresa direct poporului prin radio şi televiziune. Din câte am aflat, o declaraţie oficială către ţară în acest sens este în curs de pregătire şi va fi dată publicităţii la mijlocul lunii mai".

După alte surse, bizara întâlnire ar fi avut loc la 20 februarie 1954 şi, cu această ocazie, după spusele unor persoane, s-ar fi semnat şi un tratat între preşedinte şi extratereştrii...

Inutil de adăugat că niciodată nu s-a mai dat publicităţii nici o declaraţie oficială şi Preşedintele Eisenhower n-a convocat nici o conferinţă de presă în legătură cu vreo astfel de demonstraţie. Jacques Vallée notează, într-una dintre cărţile sale, că verificările făcute ulterior n-au dus nicăieri. Se cunoştea că Light era şi clarvăzător; făcea dese călătorii în „astral"; deci se putea pune problema dacă nu cumva şi această istorie a fost o simplă viziune?

Totuşi, iată că şi **Contele Clancarty**, membru al Camerei Lorzilor al Marii Britanii, a reprodus, acum câţiva ani, declaraţiile care i-au fost încredinţate de către un pilot britanic, pe care îl considera „un gentleman de maximă integritate". Pilotul se găsea la *Palm Springs* în februarie 1954 într-o calitate oficială. El afirma că a văzut cu această ocazie mai mulţi extratereştri descinzând din navele lor spaţiale. Vizitatorii semănau cu

oamenii deşi aveau trăsături ciudate. Vorbeau englezeşte şi doreau să-şi oficializeze prezenţa pe Terra. Pilotul susţinea că Eisenhower s-a opus. El a declarat că, după părerea sa, oamenii nu sunt pregătiţi încă pentru a li se dezvălui prezenţa extratereştrilor pe Pământ. Un astfel de anunţ n-ar face decât să producă o panică generală. Vizitatorii au înţeles aparent acest punct de vedere dar au declarat că vor continua să contacteze indivizi izolaţi, pentru a obişnui treptat opinia publică mondială cu existenţa lor. În continuare extratereştrii au făcut câteva demonstraţii menite să sublinieze avansul lor tehnologic. După demonstraţie, ei s-au îmbarcat în navele lor şi au părăsit baza. Toţi cei prezenţi au fost puşi să jure că vor păstra secretul asupra a tot ce au văzut. Pilotul a declarat că, după atâţia ani, toate personajele importante fiind decedate, acest jurământ nu-l mai lega...

Dr Hank Krastman din Encino (California), a declarat în revista *Unexplained* (vol.4, No.2, 1993), că în zilele respective din 1954, fusese prezent, ca militar în marina regală olandeză, în cadrul unui program de antrenament NATO, la baza Edwards. La 19 februarie 1954 au fost informaţi că a doua zi vor asigura securitatea unei reuniuni ultrasecrete. Sosiţi la faţa locului, au fost duşi la un hangar într-un punct îndepărtat al bazei. Aici au recunoscut mai multe personalităţi, între care: Preşedintele SUA Dwight Eisenhower, Albert Einstein, Wernher von Braun, Victor Schauberger şi Howard Hughes. Krastman îşi amintea că se întrebase ce caută aici „criminalii nazişti" von Braun (părintele rachetelor V1 şi V2) şi Schauberger (constructorul discurilor zburătoare V7 în care Hitler îşi pusese mari nădejdi). Lui Krastman nu i s-a permis să intre în hangar, doar şefului său, căruia, îşi amintea, i se spusese înainte că acolo se aflau cinci tipuri diferite de nave extraterestre şi că nişte extratereştri urmează să facă demonstraţii cu ele. Când şeful a ieşit din hangar era foarte palid şi a refuzat să răspundă la orice întrebare.

Şi cunoscutul scriitor francez Robert Charroux, care-l citează pe Meade Layne, este convins că în 1954, la *Muroc Air Field*, au aterizat nişte extratereştri, cerând să-l vadă imediat pe preşedintele Eisenhower. Acesta a sosit peste patru ore; la discuţii au asistat: un înalt funcţionar guvernamental şi doi ofiţeri. Unul dintre aceştia a declarat ulterior (după lungi ezitări, datorate promisiunii sale de a ţine secretul cel puţin zece ani) că „cei doi bărbaţi coborâţi din navă, care cunoşteau bine engleza, şi spuneau că vin dintr-o planetă din preajma stelei *Betelgeuse*. Condiţiile de viaţă de pe planeta aceea ar fi identice cu cele de pe Terra. Este tot ce vă pot spune...".

În afara acestor mărturii mai există şi altele, în special provenind de la militari care au văzut OZN-uri aterizând pe platourile bazei militare sau au

întâlnit, zice-se, în subteranele bazei, şi extratereştri, unii de trei metri înălţime alţii mici şi cenuşii, de circa un metru. Între altele, reamintim că şi astronautul Gordon Cooper, a făcut în 1978, în cadrul unei dezbateri la Naţiunile Unite, o declaraţie scrisă privind observarea de aproape a unor OZN-uri la baza Edwards.

Încă o înţelegere cu extratereştrii în 1964?

La sfârşitul anului 1972 **Alan Sandler** şi **Robert Emenegger**, producători independenţi de film din Los Angeles, realizau un documentar având iniţial ca obiectiv îmbunătăţirea imaginii publicului asupra modului în care Air Force abordează posibilitatea întâlnirii unor fiinţe extraterestre. În cursul filmărilor, cei doi au fost abordaţi de ofiţeri de la Air Force care le-au propus includerea unui fragmente din filme autentice cu OZN-uri. Cei doi au acceptat cu entuziasm. Ca urmare, au fost invitaţi la Pentagon, unde ofiţeri de rang înalt, implicaţi cu câtva timp în urmă în proiectul Blue Book, le-au arătat fotografii şi un film cu OZN-uri. În cadrul acestora apăreau şi fiinţe extraterestre, cu pielea cenuşie, vii şi moarte. Emenegger i-a povestit ulterior lui Timothy Good că a văzut şi o secvenţă în care o fiinţă extraterestră, vie, era însoţită de un ofiţer Air Force. Creatura se spunea că ar fi fost recuperată dintr-o navă prăbuşită în 1949 şi ar fi mai trăit, până în 1952, într-o clădire din Los Alamos (New Mexico).

Sandler şi Emenegger au fost invitaţi apoi, la începutul anului 1973, la baza Norton a Air Force din San Bernardino (California). Aici s-au întâlnit cu şeful Biroului de Investigaţii Speciale a Air Force (AFOSI). Acesta le-a dezvăluit că la 25 aprilie (alte surse au spus 25 martie) 1964, la baza militară **Holloman**, *White Sands*, aflat la circa 15 kilometri spre vest de Alamogordo, într-o dimineaţă pe la ora 5.30 radarul a observat trei OZN-uri care se apropiau. Două avioane au fost trimise să le intercepteze. Întâmplător erau de faţă doi operatori care au filmat evenimentul. Dintre cele trei OZN-uri, două au plecat imediat, dar al treilea (semănând, conform lui Emenegger, cu o „cadă de baie"), după ce s-a legănat cam un minut, la o înălţime de trei metri deasupra pistei, a aterizat pe trei picioroange extensibile. Au sosit mai mulţi ofiţeri şi cercetători din cadrul bazei. Din navă au coborât trei umanoizi nepământeni, cam de 1,55 metri, îmbrăcaţi în salopete mulate şi purtând nişte căşti parcă împletite din funii. Aveau tenul cenuşiu-albăstrui, ochi depărtaţi, cu pupile verticale, ca de pisică şi un nas foarte mare (deci erau dintr-o „rasă" extrem de diferită comparativ cu cea raportată în mod obişnuit). După o aparentă

comunicare, inaudibilă, cu pământenii, s-au îndreptat cu toţii către o clădire a bazei (iniţial în zona King 1, apoi la capătul aleii Mars Street, clădirea 930...). Ulterior s-a spus că vizitatorii păreau să folosească un dispozitiv de traducere...

Colonelul Coleman, purtător de cuvânt al Air Force, le-a spus celor doi producători că le poate oferi oricând 250 de metri de peliculă din filmul făcut cu această ocazie, ca şi alte mii de metri de film dreptmaterial suplimentar. Când însă aceştia au întrebat dacă nu este vorba cumva de un film de ficţiune, cum ar fi, de pildă, o simulare, făcută în scopul instruirii sau testării psihologice a personalului, colonelul a evitat să răspundă. Continuarea istoriei este cea pe care ne-o putem imagina: deşi au mai apărut persoane care afirmă că au văzut filmul, acesta nu a mai fost niciodată pus la dispoziţia celor doi producători, nici a marelui public. Motivul invocat atunci: afacerea Watergate, care a şi obligat peste puţin timp pe preşedintele Nixon să demisioneze... Documentarul celor doi cineaşti a fost totuşi realizat, prezentându-se incidentul ca „ipotetic". Emenegger va publica în 1974 şi o carte asupra acestei întâmplări.

O confirmare interesantă, dintr-o sursă aparent independentă, vine de la *Terry Clarke*, un radioamator din *Alamogordo* (New Mexico). El afirma că, la 30 aprilie 1964, a prins o convorbire între un avion militar şi Controlul Central al Bazei Air Force de la *Holloman, White Sands*. Pilotul unui B-57, care zbura într-o misiune de rutină, a strigat „Am reperat un OZN [...] Are formă de ou şi e alb". Peste câteva minute, acelaşi pilot a contactat din nou Controlul Central spunând surescitat „E pe sol! OZN-ul e pe sol!". După aceasta radioamatorul a auzit un apel făcut către o echipă de fotografi să se deplaseze urgent la locul respectiv, după care legătura s-a pierdut. S-au dat telefoane la bază, pentru a cere mai multe informaţii, dar fără rezultat. Zvonurile, care s-au răspândit imediat după aceasta, pretindeau că un OZN a fost capturat la sol şi este închis într-un hangar din baza militară Holloman, sub o severă pază. Un fost ofiţer din Air Force, a confirmat soţilor Steiger, la începutul anilor nouăzeci, că informaţia ar fi fost în esenţă corectă, doar că OZN-ul aterizase din proprie iniţiativă şi nu a fost nicidecum capturat.

Bill Cooper şi teoria conspiraţiei universale

Milton William (Bill) Cooper era fiul unui ofiţer Air Force, pe care l-a urmat în peregrinările sale în jurul Pământului. Încă de copil, Bill a avut ocazia să audă, de la colegii tatălui său, istorii despre întâlniri cu OZN-uri.

După terminarea liceului, în Japonia, şi absolvirea unei şcoli de subofiţeri, a ajuns angajat la rândul său în Air Force. În perioada 1970-73, Bill a spunea că lucrat ca membru într-o echipă având ca sarcină să rezume conţinutul unor documente confidenţiale, pentru a le prezenta comandanţilor flotei militare din Pacific, cu baza în Hawaii. Între hârtiile pe care le-a avut în mână cu această ocazie, pretindea că erau unele care se refereau la „*Majic*" (una dintre prescurtările pentru *Majestic-12*). Bill Cooper s-a decis să vorbească în 1988, apoi şi-a continuat activitatea ţinând conferinţe în care insista că tot ce spunea este purul adevăr.

În 1989 a difuzat un material, care poate fi găsit şi pe internet, în care îşi sistematizează afirmaţiile privind prezenţa extratereştrilor pe Pământ şi implicarea guvernamentală în colaborarea cu ei. El include un jurământ solemn, legalizat la un notariat, că toate aceste informaţii provin exclusiv din documente pe care le-a văzut cu ochii săi în 1972, în perioada când lucra la Comandamentului Suprem al flotei din Pacific. Cooper mai preciza că este gata oricând să se supună în acest sens detectorului de minciuni sau unei regresii hipnotice efectuată de un medic specializat (dar nu o persoană asupra căruia planează suspiciunea că ar fi în slujba guvernului).

Cooper afirma că a avut în mână două materiale. Primul era gros de circa doi centimetri şi era denumit *Raportul nr.13* al proiectului *Grudge/Blue Book*. Al doilea era un rezumat privind operaţia „*Majority*"*, responsabilă, în ultimă instanţă, pentru orice aspect, proiect sau consecinţă a pezenţei extraterestre pe Pământ. În „Raportul 13" (unul dintre autori ar fi fost chiar Allen Hynek), Cooper spunea că se găseau fotografii ale aterizării din 1964 de la baza Holloman, imagini ale extratereştrilor, ale unor autopsii, ca şi trimiteri la proiecte secrete. Potrivit lui Cooper, adevăratul proiect *M-12* a fost declanşat de Eisenhower în 1953, cu sprijinul lui Rockefeller, iar materialele pe care le-a primit Bill Moore în acest sens erau falsuri, menite să deruteze, să discrediteze şi să descurajeze cercetarea în această direcţie.

Cooper mai afirma că, din hârtiile la care a avut acces, reieşea că, între 1947 şi 1953, ar fi avut loc 27 prăbuşiri de OZN-uri, din care s-au recuperat 41 de cadavre şi cinci extratereştri vii. În OZN-uri s-ar fi găsit şi resturi de corpuri omeneşti... Există patru rase de extratereştri cu care suntem în contact: cenuşiii, cenuşiii cu nasul mare, nordicii înalţi şi blonzi şi, în sfârşit, portocaliii... Ei ar veni din zonele: Orion, Pleiade,

*Care ne duce, evident, cu gândul tot la Majestic-12, numit de unii autori şi Majority-12.

Betelgeuse, steaua lui Barnard şi Zeta Reticuli. Au o bază şi pe faţa opusă a Lunii, bază filmată de astronauţii americani, dar despre care autorităţile refuză să vorbească. Extratereştrii trăiesc patru sute cincizeci de ani. Anatomia extratereştrilor seamănă, până la un punct, cu a noastră, dar sistemul lor digestiv este atrofiat, ei absorbind energia prin piele (printr-un mecanism asemănător cu asimilaţia clorofiliană pentru plante) iar excreţia se face tot prin piele.

Cooper a spus, şi el, că Guvernul american ar fi încheiat un tratat cu extratereştrii în 1964 la întâlnirea de la baza Holloman. Tratatul prevedea un aport de tehnologie extraterestră, în schimbul permisiunii ca extratereştrii să răpească oameni în vederea unor experienţe. Se mai stipula, de asemenea, că guvernul trebuia să reducă la minimum informaţiile privind prezenţa extratereştrilor pe Pământ. După aterizarea de la baza Holloman un extraterestru ar fi rămas aici (ca un soi de ambasador). Numele său era *Krll* (sau *Krlll...*). Prin el s-au primit o mulţime de informaţii ştiinţifice, parte din ele publicate în reviste ştiinţifice sub numele de *O.H. Krill*. Nişte cârcotaşi au observat imediat că numele de *Krill* a fost împrumutat de Cooper de la un personaj extraterestru dintr-o carte a lui Robert Emenegger, numită *Ufo's past, present and future*, dar Cooper a continuat să susţină că l-a întâlnit personal pe Krill în 1972.

Cooper a mai vorbit şi despre proiectul *Aquarius*, care, în varianta ştiută de el, include istoria interacţiunii extratereştrilor cu pământenii pe ultimii 25.000 de ani şi chiar mai mult. Toate marile momente din istorie, religie, cultură, ştiinţă sau tehnologie ar fi fost, conform lui Cooper, influenţate de *ei*.

Conform lui Cooper, anumite societăţi secrete oculte, formate din vârfuri ale marii finanţe mondiale (între care *Iluminaţii*, nominalizând, de exemplu, pe Henry Kissinger sau Nelson Rockefeller), au ţinut legătura cu extratereştrii de mii de ani şi o ţin şi la ora actuală. Un „guvern secret" subordonat acestora s-ar fi asociat cu nişte „cenuşii" cu nasul mare, aceiaşi care au aterizat la Holloman. În felul acesta sunt dirijate din umbră destinele omenirii, în conformitate cu indicaţiile primite de la nepământeni... Controlul oamenilor s-ar face, între altele, prin *implante* minuscule, obiecte sferice de 0,04-0,08 milimetri care se se plasează de cele mai multe ori în preajma nervului optic. O persoană din 40 ar fi purtătoarea unui astfel de implant... El speră ca lumea să se mobilizeze în faţa „oribilului adevăr" pe care-l reprezintă prezenţa „cenuşiilor" şi a acoliţilor lor.

Cooper mai făcea şi o serie de profeţii, între care că în 1995 arabii vor invada Israelul şi va izbucni cel de al treilea război mondial şi că, în 1999, războiul va deveni nuclear. Vor urma patru ani de dezastre, iar în 2011 vom asista la revenirea Mântuitorului pe Pământ... Evident, ca în cazul tuturor autorilor care fac profeţii similare, apocaliptice (şi îndeobşte neîndeplinite), există totdeauna la îndemână, *post factum,* explicaţia că pericolul a fost îndepărtat în ultima clipă. Fie prin graţie divină ni s-a mai dat un răgaz, fie lucrurile s-au îndreptat prin intervenţia unor forţe extraterestre binevoitoare, ori chiar prin faptul că însuşi autorul a demascat conspiraţia la timp şi conspiratorii s-au speriat. .

Jacques Vallée a avut o discuţie personală cu Bill Cooper. Discuţia este reprodusă în cartea *Revelations.* Cooper a declarat, între altele, lui Jacques Vallée că în războiul din Vietnam avioanele americane au deschis focul asupra unui OZN, luându-l drept aeronavă militară sovietică. Rezultatul a fost că OZN-ul a doborât un bombardier B-52. Ofiţerii superiori trebuia să fie informaţi pentru a nu repeta greşeala. Cooper nu susţinea că ar fi văzut vreun extraterestru; spunea doar că a văzut o dată, în timp ce servea pe submarinul *USS Tiru,* în zona Portland Seattle, un OZN ridicându-se din mare şi dispărând printre nori, apoi revenind din nou în mare şi urcând iarăşi în nori, tot aşa, de câteva ori. Nu putem să ne mirăm că Jacques Vallée a rămas sceptic privitor la multe dintre aspectele relatate de Cooper. Drept urmare, Cooper l-a acuzat, după un timp, pe Vallée, zicând că scepticismul său se datoreşte faptului că este finanţat de guvern pentru a acoperi, o dată în plus, conspiraţia monstruoasă dintre guvernanţi şi extratereştrii...

La începutul anilor nouăzeci, În cartea sa *Behold a Pale Horse*, Cooper a admis că s-ar putea ca pericolul extraterestru să fie bazat pe nişte contrafaceri („cea mai mare înşelătorie din istorie, menită să creeze un inamic artificial, extraterestru"), în schimb este cât se poate de reală conspiraţia Naţiunilor Unite, a Francmasoneriei, a Vaticanului, a CIA şi a unor cercuri oculte din finanţele internaţionale, pentru instituirea unei dictaturi mondiale... În felul acesta el devine, laolaltă cu Jan van Helsing şi alţi câţiva autori, unul din cei mai aprigi susţinători ai teoriei conspiraţiei universale şi a unor teze dragi extremei drepte. În cartea sa, Cooper a inclus toate informaţiile pe care pretindea că le deţine la momentul respectiv, laolaltă cu părerea sa proastă despre mai toţi investigatorii cunoscuţi OZN: Stanton Friedman, William Moore, Charles Berlitz, Bruce Maccabee, Philip Klass, Wendele Stevens, J. Allen Hynek etc. Cooper era convins că istoria îi va da dreptate.

Bill Cooper a fost criticat pentru numeroasele sale inconsecvențe în declarații, ca și din cauză că, deși invitat în repetate rânduri, nu a reușit să aducă nici cele mai elementare dovezi pentru afirmațiile sale. Din cauza acestora, comunitatea investigatorilor fenomenului OZN i-a retras treptat încrederea. Cooper a fost, spre exemplu, exclus din rețeaua informatizată *Paranet,* prin care își făcea cunoscute ideile.

„Raportul 13" al proiectului „Grudge/Blue Book"

Raportul 13 al proiectului Grudge/Blue Book, ca și incidentul cu bombardierul B-52 doborât zice-se de un OZN în Vietnam, două dintre elementele relatării lui Cooper, nu erau necunoscute în mediile ufologice confruntate cu problema dezinformării. Cooper însuși afirma că despre materialele pe care le văzuse ar mai avea cunoștință și o altă persoană, numită **Bill English**, dar acesta se ascunde, fiind amenințat cu moartea și, scăpat, ca prin minune, din două atentate la viața sa. George C. Andrews, în cartea sa *Extra-Terrestrials Among Us* (1986) relatează și el, istoria unui individ, pe care, pentru a nu-i divulga identitatea, îl numește „Toulinet". Ulterior s-a dovedit că acesta era unul și același cu Bill English, cel de care vorbea Bill Cooper. English susținea că avea gradul de căpitan, activând ca ofițer de contrainformații în cadrul „Beretelor Verzi" în războiul din Vietnam. Acest corp de elită era folosit pentru misiuni speciale legate de siguranța națională.

În 1981 Bill English declarase unor investigatori OZN că a avut acces la controversatul „Raport 13" și poate relata despre conținutul său, cu condiția ca adevărata sa identitate sa să nu fie divulgată. El a povestit că în Vietnam a fost însărcinat cu conducerea unei echipe având ca misiune regăsirea epavei bombardierului B-52, prăbușit în junglă, fără nici un supraviețuitor. Înainte de catastrofă, echipajul anunțase baza, prin radio, că este atacat de un OZN (acest caz a fost evocat și mai sus, de Bill Cooper). Operația de regăsire a fost extraordinar de dificilă, iar după terminarea ei, English a fost obligat să petreacă trei luni într-o clinică de psihiatrie din Statele Unite. După însănătoșire, a fost detașat în Anglia, ca analist pentru informații al armatei Statelor Unite, pe lângă un „post de ascultare" al Forțelor Aeriene Britanice.

Într-o bună zi, în cursul anului 1977, Bill English găsește pe biroul său o servietă diplomatică încuiată și sigilată, care-l aștepta. În interior era *Raportul 13 Grudge/Blue Book*, un material de 624 pagini, cu indicația ca Bill să-l citească și să întocmească o analiză.

Cititorul îşi aduce probabil aminte că, în 1969, la închiderea proiectului Blue Book, s-a constatat absenţa unor documente, între care şi a raportului 13. Materialul primit de English a fost realizat aparent în 1953, a fost adus la zi în 1969 şi era Strict Secret, cu menţiunea că era destinat doar celor care *trebuia* să-l cunoască (*Need to Know Only*). Afirmativ, chiar şi aşa, n-a fost niciodată distribuit, fiind mai târziu distrus. Conţinea în principal proceduri oficiale guvernamentale privind OZN-urile şi cazurile interesante din perioada 1942-1951(!). Se remarcau trei secţiuni: (1) observaţii semnificative de OZN-uri, aterizări, întâlniri apropiate, răpiri, sechestrări de persoane, OZN-uri prăbuşite şi recuperarea resturilor, detalii tehnice din analiza resturilor, zone speciale miltare ori industriale vizate de OZN-uri, fizica aparte a OZN-urilor, arme, instalaţii nucleare; (2) fotografii (în general color) de OZN-uri, de epave păbuşite (trei în stare bună, unul dezmembrat), de extratereştrii morţi (dimensiunea medie 1,35 metri), fotografiile a trei extratereştri vii, fotografii a unor mutilări de oameni (cap, rect, organe sexuale, organe interne, toate exsanguinate); un caz de răpire din 1958, terminat prin mutilare, leşul fiind găsit peste câteva zile, a fost adăugat ulterior; (3) date despre vizitatorii umanoizi: specii de extratereştri, rezultate ale unor autopsii, faptul că se hrănesc cu un lichid care conţine clorofilă, hrana fiind absorbită de membrana bucală iar excreţia făcându-se prin piele. Se mai afirma că limba lor se aseamănă cu sanscrita şi cu formularistica matematică, că răspund doar la întrebările care le convin, la celelalte continuând să tacă etc.

După patru zile, curierul a venit din nou şi a luat cu el raportul şi analiza pe care a întocmit-o Bill English. La scurt timp după aceasta, comandantul său l-a anunţat că prestaţia sa a fost considerată nesatisfăcătoare şi că, prin urmare, va fi eliberat din funcţie. Imediat după aceasta a primit o înştiinţare din partea oficialităţilor britanice că este declarat „persona non grata" şi că trebuie să părăsească în cel mai scurt timp Anglia.

Bill English s-a reîntors la familia sa din Statele Unite, ca civil, profund marcat, înainte de toate de cele aflate din materialul pe care avusese ocazia să-l citească. De acum civil, dar sprijinit de numeroşi prieteni încă în uniformă, el a început investigaţii pe cont propriu. Părerea sa era că în anii cincizeci şi la începutul anilor şaizeci Air Force avea colonii speciale destinate interogării şi izolării persoanelor care semnalau întâlniri apropiate de gradul III sau IV cu OZN-uri; colonii care ulterior ar fi fost desfiinţate. La vremea respectivă Bill era convins că dintre cei trei

extratereştri capturaţi vii de către guvernul SUA, unul ar mai fi în viaţă. El mai considera că avea date asupra a 16-20 de cazuri de mutilări de oameni legate de OZN-uri. Rănile erau de fiecare dată circulare, perfect executate, destinate extragerii unor viscere, a organelor sexuale, a limbii etc. De fiecare dată nu era nici un pic de sânge sau alte lichide, nici în jurul cadavrelor. nici în interiorul lor, vasele nefiind totuşi colapsate. În toate cazurile analizate, oficial s-a spus că persoanele în cauză au căzut pradă unor criminali sau unor animale sălbatice.

Investigatorii OZN s-au străduit să confirme sau să infirme veridicitatea celor susţinute de Bill English; fără succes. Tot ce au putut afla a fost că datele privind cariera sa militară corespundeau realităţii. În mai 1982 English a fost contactat de fostul său şef din Marea Britanie, colonel, care şi el a fost îndepărtat, într-un mod prea puţin ceremonios, din postul pe care-l ocupase. Cei doi, însoţiţi de un al treilea camarad, au început nişte investigaţii într-un loc din New Mexico, în care aparent avusese loc prăbuşirea unui OZN. Cu această ocazie, după afirmaţiile lui Bill English, microbuzul lor a fost atacat cu o rachetă. El însuşi a reuşit să fugă dar nu ştia dacă ceilalţi doi au scăpat cu viaţă. După acest incident s-a hotărât să se ascundă şi lumea ufologilor nu a mai auzit de el.

Proiectul „Redlight”, pentru construirea de OZN-uri americane

Bill Cooper, în cartea sa *Behold a Pale Horse*, afirmă că din documente pe care le-a văzut pe când lucra în marină, reieşea că la întâlnirea de la Muroc s-ar fi încheiat o înţelegere, în virtutea căreia se stipula neamestecul în treburile interne ale părţilor. Extratereştrii garantau o infuzie de tehnologie, dând exclusivitate SUA printre naţiunile pământene. În schimb, americanii permiteau ca extratereştrii să examineze medical (prin răpiri) un număr de pământeni, fără a-i vătăma şi cu scopul de a urmări evoluţia noastră. De asemenea americanii urma să construiască un număr de **baze subterane** în care să locuiască extratereştri, împreună cu navele lor, şi unde să aibă loc schimburile de informaţii tehnologice. Tot atunci, s-a stabilit că marelui public nu trebuie să i se divulge nimic despre existenţa extratereştrilor.

În 1972 extratereştrii se aflau deja în şase baze subterane ale armatei din SUA: în New Mexico, Nevada, Utah, Colorado. De pildă, în *Aria 51*, lângă baza Nellis a Air Force (unde ar exista, în versiunea lui Cooper, o bază subterană pentru colaborarea marinei de război cu extratereştrii), la

Dulce (New Mexico) şi alte în alte patru locuri, toate în rezervaţii ale pieilor roşii. Cercetătoarea Barbara Ann, comentând cartea lui Bill Cooper, menţionează că multe surse susţin că înşişi extratereştri ar fi cerut această amplasare deoarece în aceste zone ei aveau deja baze subterane de multe secole. Tot ca urmare a înţelegerii cu extratereştrii s-ar fi demarat, între altele, proiectul **Redlight**, vizând realizarea de OZN-uri de către armata americană, cu sprijin extraterestru. În acest scop s-a construit o uzină subterană specială în faimoasa *Arie 51*. În anii şaptezeci, 600 de extratereştri ar fi fost cazaţi aici, permanent. Doar un număr limitat de oameni de ştiinţă şi militari ar avea acces la acest loc. Orice mişcare a acestor persoane este monitorizată.

După Bill Cooper, un alt proiect, *Snowbird*, era menit să acopere proiectul *Redlight*, prin construirea unor aeronave convenţionale, reproducând comportamentul OZN-urilor. În felul acesta eventualele OZN-uri puteau fi explicate drept experimente ale Air Force. Alte surse acreditează ideea că proiectul Snowbird se referea la punerea în funcţiune şi testarea în zbor a unor OZN-uri capturate de la extratereştri.

Ceea ce este cert, în anii cincizeci şi şaizeci, în SUA, s-a desfăşurat un amplu program de realizare a unor baze subterane, program care a alimentat, evident, nenumărate zvonuri. După anumite surse, începând din 1957, s-ar fi realizat 75 de orăşele subterane, amplasate la mare adâncime sub pământ. Pretextul a fost construirea unor *adăposturi antiatomice* pentru structurile de conducere ale SUA. Comisia pentru Energie Atomică ar fi construit alte 22 similare. Jim Marrs, în cartea *Alien Agenda* (1997), constată şi el, din surse complet diferite, că guvernul SUA a fost angajat, din anii cincizeci, în construirea unor instalaţii subterane enorme. Numărul lor este mult mai mare decât cele douăsprezece pe care el le ştie că sunt recunoscute oficial. Tehnologiile de excavaţii subterane au cunoscut şi ele în aceşti ani un avans considerabil, care nu se poate explica decât printr-un volum mult mai mare de lucrări decât se recunoaşte oficial.

Chiar dacă divagăm puţin, merită să menţionăm, ca un exemplu, că în 1976 mai multe articole de ziar au răspândit ştirea că sub *Mount Weather*, în apropierea satului Bluemont (Virginia), la circa 70 de kilometri de capitala Washington, există o adevărată capitală subterană, o dublură a capitalei oficiale, pregătită pentru orice eventualitate, în primul rând pentru un război nuclear, sau o catastrofă la nivel naţional, dar şi pentru alte situaţii, cum ar fi introducerea legii marţiale datorită unor mişcări sociale. La suprafaţă nu se văd decât douăsprezece clădiri, cu multe antene, un gazon foarte bine îngrijit, un turn de control şi o pistă pentru aterizarea elicopterelor, totul înconjurat cu un gard de sârmă ghimpată

înalt de trei metri şi de gărzi înarmate. Un ochi mai atent ar mai putea observa un rezervor pentru 1100 tone de apă şi o uzină de preparare a apei care poate umple acest rezervor în mai puţin de trei zile. Dar sub pământ sunt şi alte rezervoare, inclusiv unele folosind izvoare subterane proprii. În acest loc există apartamente şi dormitoare, instituţii, birouri, cafenele şi spitale, străzi şi trotuare, chiar şi un un sistem de transport în comun, uzine de purificare a apei, surse de energie etc. Nouă departamente federale au o replică subterană aici: agricultura, comerţul, educaţia şi bunăstarea, externele, internele, locuinţele şi dezvoltarea urbană, muncii, sănătatea, transportul şi trezoreria.

Cele aproximativ 240 de persoane care lucrează în permanenţă la Mount Weather se ocupă de stocarea unor informaţii strategice, elaborează scenarii şi practică jocuri de război pe simulatoare. Toate comunicaţiile interne sunt efectuate utilizând reţele de calculatoare şi de televiziune în circuit închis. Sala cea mai importantă este aşa numitul „Situation Room", în care se concentrează informaţiile, simulatoarele şi decizia umană. Se ţine la zi şi o „listă a supravieţuitorilor". Aceasta conţinea, în 1976, 6500 de nume de persoane, foarte importante, care asigurau „servicii importante şi neîntrerupte" deci care urma, la nevoie, să fie aduse în acest loc, pentru a fi protejate. Interesant că oficial acest oraş subteran nu există, iar bugetul său, de loc neglijabil, nu figurează în bugetul de stat şi nu este aprobat de Congres. Situaţia nu este singulară. Astfel, nici existenţa faimoasei Arii 51 din Nevada nu a fost recunoscută oficial mult timp; iar bugetul său era la fel de misterios. Dar asupra acestui subiect vom mai reveni.

La un moment dat, în timp ce Congresul SUA nu ştia *oficial* nimic despre baza subterană de la Mount Weather, ambasada sovietică a încercat, să cumpere o fermă în imediata vecinătate, tranzacţia fiind interzisă în ultimul moment de către Departamentul de Stat. În schimb, în 1992, mii de muncitori construiau, în muntele *Yamatau*, în zona *Beloreţk* din sudul munţilor Ural, o replică rusească a acestei capitale subterane. Acum era rândul oficialităţilor americane (care trimiteau pe atunci ajutoare băneşti substanţiale noului stat rus) să-şi pună întrebări privitor la provenienţa fondurilor utilizate în acest scop.

Preşedintele Kennedy şi Marilyn Monroe au vrut să vorbească...

Se spune că, la sfârşitul anilor cincizeci, s-a demarat construcţia bazelor subterane convenite cu extratereştrii. În acest scop era nevoie de

sume imense de bani, care însă nu puteau veni de la buget, sau din alte surse controlate oficial. Unii, precum Bill Cooper, par să ştie că organizaţia „Majestic-12", responsabilă de tot ce era legat de colaborarea cu extratereştrii, a procurat banii necesari prin controlul traficului de droguri care se desfăşura prin platformele marine de foraj (CIA ar fi fost de acord cu acest procedeu, spunând că răspândirea drogurilor permite „eliminarea elementelor slabe ale societăţii").

Când **John Fitzgerald Kennedy** a devenit, în 1961, preşedintele Statelor Unite, el a demarat un program spaţial agresiv, menit să recupereze avansul pe care sovieticii îl aveau în domeniu, în acel moment. Kennedy a anunţat că americanii vor debarca pe Lună înainte de sfârşitul deceniului, ceea ce, după cum bine se ştie, s-a şi întâmplat.

Bill Cooper ne asigură că, în conformitate cu informaţiile la care a avut acces, pe când lucrase cu structurile informative ale marinei, Kennedy a descoperit treptat adevărul referitor la extratereştri şi la finanţarea proiectelor negre legate de aceştia. În 1963, el a dat un ultimatum grupului „Majestic-12" ca să înceteze finanţările ilegale, ameninţând că va da în vileag toată afacerea. De asemenea el a informat acest grup că doreşte, în termen de un an, să dezvăluie poporului american tot adevărul despre prezenţa extratereştrilor pe Pământ, cerând să i se prezinte un plan detaliat de acţiune în acest scop. Interesant este că, aşa cum am mai amintit, printre controversatele documente MJ-12 există şi o scurtă notă a lui John F. Kennedy, din 28 iunie 1961, în care acesta cere directorului CIA un raport privind operaţiile MJ-12 şi legătura acestora cu aspectele psihologice ale războiului rece.

Mai există şi un alt „document MJ-12", intitulat „Interplanetary Phenomenon Unit Summary", redactat aparent la scurt timp după incidentul de la Roswell, care menţionează, între altele, că „CIC* a luat cunoştinţă că unele informaţii privind operaţiunile de recuperare au fost împărtăşite reprezentantului democrat John F. Kennedy, ales în '46 în Congres din partea statului Massachusetts, fiul lui Joseph P. Kennedy...". Deci, conform acestui document, John Kennedy ar fi fost singurul congresman care a avut cunoştinţă, la vremea respectivă, prin relaţiile sale la *Air Force*, de adevărul privind incidentul Roswell.

Un alt document MJ-12 pare a fi un memorandum adresat de Kennedy, în 12 noiembrie 1963 (deci cu zece zile înaintea asasinării sale) directorului CIA, intitulat „Revizuirea gradului de secret a tuturor fişierelor informative OZN afectând securitatea naţională". În document

***Counter Intelligence Corps* – Corpul de contrainformaţii.

se afirmă că administratorul NASA James Webb a primit instrucţiuni să elaboreze un program de cooperare americano-sovietică în programe spaţiale şi, în acest scop, cerea ca toate documentele privind OZN-urile să devină accesibile unor largi cercuri guvernamentale, pentru a nu se crea neînţelegeri în cadrul acestei cooperări. În document se mai cerea ca toate fişierele [privind obiecte zburătoare] purtând menţiunea „necunoscut" să fie puse la dispoziţia autorităţilor NASA şi să se prezinte un raport în acest sens Casei Albe, până la data de 1 februarie 1964. Există desigur persoane care pun la îndoială autenticitatea acestui document. A fost găsit însă, în biblioteca John F. Kennedy, documentul *National Security Action Memorandum No.271*, de data aceasta de o neîndoielnică autenticitate, intitulat „*Cooperation with the USSR in Outer Space Matters*" (Cooperarea cu URSS în domenii privind spaţiul cosmic), adresat administratorului NASA James Webb. Documentul este datat, din nou, la 12 noiembrie 1963.

În 22 noiembrie, la Dallas, preşedintele Kennedy urma să ţină o cuvântare. Anumite cercuri de cercetători OZN cred că în această cuvântare el ar fi dorit să amintească şi de problema OZN-urilor. Ei mai cred că, luând cunoştinţă de această intenţie, cei care nu cunoşteau adevărul despre fenomenul OZN aveau toate motivele să îl considere nebun, iar cei care ştiau, în primul rând cei implicaţi în construirea bazelor subterane şi cei care urma să profite de aportul de tehnologie străină, considerau că o astfel de dezvăluire va avea consecinţe extrem de grave. Şi unii şi alţii au decis că pericolul putea fi înlăturat doar prin eliminarea fizică a lui John Kennedy.

În 22 noiembrie 1963, la Dallas, preşedintele Kennedy a fost asasinat. După Bill Cooper, adevăratul ucigaş ar fi fost chiar şoferul lui, agentul William Greer. Bill Cooper este gata să expedieze, contra cost, oricui ar dori, o copie de pe un film făcut cu acest prilej. Pe film se vede mişcarea şoferului, descărcând, peste umăr, arma în preşedinte. Adversarii lui Cooper declară că filmul este „o copie de a şaptea generaţie... de foarte proastă calitate". Alţi analişti încearcă să meargă însă chiar mai departe decât Cooper, insinuând că înşişi extratereştri erau interesaţi în eliminarea lui Kennedy, pentru a nu periclita derularea programului de construire a bazelor subterane, program care era esenţial pentru planurile lor.

Interesul lui Kennedy pentru problematica OZN are un oarecare suport şi în câteva documente şi mărturii independente. De pildă *Bill Holden*, care a fost steward pe avionul *Air Force One*, l-a însoţit pe preşedintele Kennedy în călătoria pe care acesta a făcut-o în Europa, în vara anului

1963. Holden i-a făcut în 1996, o mărturisire investigatorului Jim Marrs. La un moment dat, la bordul avionului prezidenţial, s-a declanşat o discuţie privind o conferinţă asupra fenomenului OZN, ţinută în perioada respectivă la Bonn. Holden s-a întors către Kennedy şi l-a întrebat „Care este părerea dumneavoastră despre OZN-uri, Domnule Preşedinte?". Kennedy a devenit serios şi, după câteva clipe de gândire i-a răspuns: „Aş dori să vorbesc oamenilor despre problema cu extratereştrii, dar am mâinile legate".

Pentru ca povestea să fie şi mai picantă, adăugăm că, în 1994 investigatorul Milo Spiriglio, care scrisese trei cărţi despre controversata moarte a actriţei **Marilyn Monroe**, a primit o copie după ce părea a fi un raport CIA datat 3 august 1963, cu numai două zile înainte de administrarea supradozei de medicamente care a frânt viaţa uneia dintre cele mai strălucitoare stele a cinematografiei. Raportul informa despre interceptarea unei convorbiri telefonice între Dorothy Kilgallen, o cunoscută reporteră, şi o prietenă a actriţei. Din convorbire reieşea că Marilyn dorea să organizeze o conferinţă de presă în care să dea în vileag detalii ale legăturilor sale sentimentale din ultimii ani cu John şi cu Robert Kennedy, ca şi unele secrete pe care ea le aflase astfel. Primul dintre aceste secrete se referea la o „vizită pe care preşedintele Kennedy o făcuse la o bază secretă Air Force, pentru a inspecta obiecte din spaţiul extraterestru". În convorbirea telefonică Dorothy Kilgallen nu părea de loc mirată de această afirmaţie, comentând că probabil obiectele erau cele recuperate din nava prăbuşită în New Mexico la sfârşitul anilor patruzeci, când au fost găsite şi corpurile unor ocupanţi, adăugând că ea însăşi primise informaţii în acest sens de la un oficial guvernamental britanic în mijlocul anilor cincizeci. Milo Spiriglio a încercat, prin diverse surse, să autentifice documentul sau să demonstreze că e un fals. După un an de eforturi, şansele erau: 50% autentic, 50% un fals foarte bine realizat, fără a găsi un argument hotărâtor. Dătător de frisoane este însă faptul că investigatorii au găsit, în căutarea dovezilor, un articol publicat în 1955 de Dorothy Kilgallen cu titlul „Resturile unei farfurii zburătoare îi asigură pe britanici de realitate". Deşi personalitatea, sursă a informaţiei, la care face referire reportera, rămâne anonimă, în aceeaşi perioadă mareşalul britanic al aerului, Lord Dowding declara publicaţiei *London Sunday Dispatch* despre OZN-uri:"Sunt convins că aceste obiecte există şi că ele nu sunt fabricate de nici o naţiune de pe Pământ"...

Aceste asasinate n-ar fi fost nici primele nici ultimele pentru ascunderea legăturii dintre unele cercuri guvernamentale şi extratereştrii.

De exemplu, s-a spus că şi James V. Forrestal, secretar al Marinei, prim secretar al apărării şi presupus membru al MJ-12, s-a decis, prin 1949, să facă publică „problema extratereştrilor". Drept urmare el a fost silit să demisioneze, a fost internat la spitalul din Bethesda sub pretextul unui surmenaj nervos, după care a fost lichidat de agenţii CIA, fiind aruncat de la etajul 17 al spitalului, crima fiind prezentată apoi drept sinucidere.

Certitudinile lui John Lear

Zona **Dulce-Archuleta**, din nordul statului New Mexico, este unul dintre locurile faimoase în care se presupune că ar exista o bază militară, subterană, locuită şi de extratereştri. S-au găsit şi persoane care susţin că ar fi lucrat la această bază, cot la cot cu „cenuşiii". Principalul obiectiv al veneticilor ar fi, conform acestor istorii, studiul geneticii umane, tentative de realizare a unor mutanţi sau hibrizi între oameni şi fiinţe extraterestre. Zona se află pe o rezervaţie a pieilor roşii apache *Jicarilla*, şi unii afirmă că aici numărul de semnalări OZN este mult mai mare decât în restul Statelor Unite. Informaţii privind extratereştrii de la această bază au fost folosite ca nadă, după cum ne amintim, şi pentru intoxicarea lui Paul Bennewitz.

Unul dintre cei care susţineau că au avut acces la informaţii privind baza Dulce-Archuleta este **John Lear**, din Las Vegas, fiul faimosului inventator şi constructor de avioane William Lear, proprietar al firmei „Lear jet". John Lear este singurul pilot din lume care deţine toate tipurile de certificatele de zbor eliberate de *Federal Aviation Administration*. El a zburat cu peste 160 de tipuri de avioane, a participat la mai multe misiuni CIA şi a doborât, de repetate ori, recorduri de viteză.

Lear a declarat, în 29 decembrie 1987, apoi în diverse alte ocazii, că guvernul SUA a vândut rasa umană unor extratereştri care ne vor răul. Extratereştrii ar suferi de anomalii genetice şi ar avea nevoie, pentru a le compensa, de produse biologice, colectate de la cei răpiţi sau de la animalele mutilate şi sacrificate. În acest scop, spunea Lear, în anii 1969-1971 MJ-12 a încheiat un târg cu extratereştrii. Guvernul american urma să muşamalizeze răpirile de oameni şi mutilările de animale, în schimbul unor informaţii privind tehnologii militare avansate. Lear a mai declarat că are informaţii că în laboratoare subpământene multietajate de la **Dulce** şi din alte baze din Nevada şi New Mexico, se află mii de extratereştri, care efectuează experimente sinistre pe oameni şi animale. Tot acolo ar trăi un mare număr de pământeni, închişi probabil pentru totdeauna.

Lear mai avea şi informaţii că, în 1979, la baza Dulce, ar fi izbucnit chiar o confruntare. Pentru a şantaja autorităţile pământene, cenuşiii ar fi luat ostatici un număr de oameni, în primul rând cercetători. Trupele anti-tero trimise să-i elibereze au fost anihilate de armamentul ultrasofisticat al extratereştrilor. Au fost ucişi 44 de cercetători şi un mare număr de soldaţi. După câtva timp, autorităţile au decis să treacă peste acest incident, avantajele rezultând din relaţiile cu extratereştrii fiind mult mai importante...

Şi Lear era convins că, treptat, între 1979 şi 1983, grupul MJ-12 a început să-şi dea seama de greşeala făcută. Răpirile erau mult mai multe decât se convenise, în schimb tehnologiile primite erau simple surogate, foarte departe de performanţele vehiculelor şi armelor de care dispuneau extratereştrii. În această perioadă s-a luat decizia realizării unor arme defensive, prin care pământenii să poată distruge navele venite din Cosmos. Acesta ar fi fost adevăratul mobil al programului *Iniţiativa de Apărare Strategică „Războiul Stelelor"*, nicidecum apărarea contra rachetelor nucleare sovietice. Lear încheia într-o notă pesimistă: „Varianta cea mai sinistră şi cea mai probabilă este însă că invazia este, în esenţă, deja înfăptuită, că totul e terminat, rămânându-ne doar bocetele". Cu o altă ocazie el spunea: „ne vor hăitui pe toţi exact ca în Holocaust".

Lear nu avea nevoie să facă astfel de afirmaţii pentru a-şi spori celebritatea; dimpotrivă, acestea dăunau în mod grav credibilităţii sale. În mod bizar, afirmaţiile sale confirmau pe cele ale lui Bennewitz sau Bill Cooper. Şi Lear afirmase, de pildă, că „un maior din Air Force i-a povestit că a asistat", în 1956, la răpirea unui sergent, din poligonul White Sands. Trei zile mai târziu, când i-au găsit cadavrul, s-a constatat că ochii, organele sexuale, rectul şi intestinul gros îi fuseseră extirpate, cu tăieturi de o incredibilă precizie. Corpul său fosese complet golit de sânge. Un alt informator i-a spus lui Lear că în subteranele de la Dulce a văzut căzi uriaşe în care, într-o soluţie, agitată permanent, pluteau bucăţi palide de carne. Acelaşi informator spunea că a mai văzut şi nişte „tuburi" transparente în care plutesc feţi umani. După părerea sa răpirile de oameni efectuate de OZN-uri au ca scop: (1) inserţia unor implante de circa trei milimetri prin care individul este monitorizat şi „programat", (2) îndoctrinarea unor oameni prin sugestii posthipnotice, pentru a îndeplini „misiuni" în folosul veneticilor, (3) crearea unor umanoizi hibrizi, folosind material genetic uman şi extraterestru şi mame-purtătoare pământene. Toate acestea s-ar desfăşura cu aprobarea tacită a guvernului...„

Lear mai credea că filmele de tipul „Întâlnire de gradul III" în care extratereştrii apar ca un soi de „fraţi cosmici", sunt rodul unei propagande pe care ulterior grupul MJ-12 l-a regretat. Între altele, Lear compara atitudinea unor oameni de ştiinţă cu celebra poveste despre „hainele noi ale împăratului". Suveranul era gol, dar nimeni de la curte n-avea curajul să recunoască aceasta. Lear scrie că scepticismul unor savanţi faţă de realitatea fenomenului OZN este ca şi cum ei ar spune: „fără îndoială, împăratul arată de parcă ar fi în pielea goală, dar aceasta nu este o dovadă că într-adevăr el este în pielea goală".

Declaraţiile lui Lear nu sunt singulare, ele fiind aparent confirmate de altele tot atât de senzaţionale şi de incredibile. Astfel, **William (Bill) Hamilton**, fost angajat în Air Force, autor al unei cărţi despre secretul OZN, afirmă că a primit în 1979, din partea unei cunoştinţe, angajat guvernamental, informaţii despre mai multe baze subterane secrete şi despre participarea armatei americane la experimente genetice monstruoase conduse de un grup sinistru de extratereştri. Informatorul spunea că a lucrat într-o astfel de bază, având cel puţin şapte niveluri. Printre experienţe, în afara celor genetice, erau şi unele destinate spălării creierului, inclusiv prin droguri. Ulterior, până în zilele noastre, Bill Hamilton va continua investigaţiile sale, fotografiind sau filmând din aer baze militare în care el presupune că s-ar afla hangare subterane cu OZN-uri sau aparate de zbor fabricate de pământeni, funcţionând pe principiile OZN-urilor.

Alte aparente confirmări au venit din partea unui oarecare „Thomas C.", ofiţer al serviciilor de informaţii, care susţinea că fusese fotograf în laboratorul subteran de la Dulce, ca şi din partea unui individ cu pseudonimul Jasson Bishop, care susţine că a făcut parte din personalul bazei. Amândoi au spus că acolo se fac experimente înfiorătoare, hibridări şi mutilări. Nenorociţii condamnaţi la acest tratament s-au revoltat nu o dată şi câţiva ar fi reuşit chiar să scape de acolo.

În cartea sa *Revelations*, carte serioasă şi mai degrabă sceptică, Jacques Vallée, era dispus să accepte respectabilitatea lui John Lear şi să admită că acesta putea fi indus în eroare sau dezinformat. De altfel Lear a declarat la un moment dat că are „prieteni" în CIA, iar aceşti prieteni puteau să-l convingă asupra realităţii unor scenarii (adevărate, false sau parţial adevărate, parţial false) pe care aveau interesul să le disemineze. Vallée a avut în 1989 o discuţie cu Lear, în care acesta a recunoscut că el personal n-a văzut nici un extraterestru, dar deţine informaţiile sale, inclusiv cele referitoare la încăierarea din baza Dulce, de la un prieten care

a lucrat la *Aria 51*, lângă baza Nellis a Air Force. Numele prietenului nu-l putea dezvălui... Dar Lear mai aducea, în favoarea afirmaţiilor sale şi pe cele ale lui Bill Cooper, căruia i-a acordat toată încrederea şi sprijinul pentru a-şi face cunoscute ideile. Cooper, la rândul său, după ce iniţial afirmase că îşi pune mâna în foc pentru John Lear, a declarat apoi, în stilul său caracteristic, că a ştiut dintotdeauna că Lear este un impostor...

Bob Lazar demontează un OZN la o bază militară...

Prietenul, despre care John Lear spusese că nu-i poate dezvălui identitatea şi care lucra la *Aria 51* a fost identificat, fără dificultăţi, în persoana lui **Robert Scott Lazar**. Acesta era născut în 1959 şi, conform propriilor sale declaraţii, avea două titluri de master, în fizică şi electronică. Teza sa de masterat era în magnetohidrodinamică (un subiect drag amatorilor de principii de propulsie a OZN-urilor, în special celor din Franţa). Stanton Friedman i-a căutat actele de studii în arhivele institutului în care Lazar spunea că studiase, dar nu le-a găsit. Lazar mai pretindea că face parte din câteva prestigioase societăţi savante; nici aceste afirmaţii n-au putut fi dovedite. Cei care l-au întâlnit (între care Jacques Vallée) îl descriu totuşi ca pe o persoană educată, cu discernământ ştiinţific şi care îşi cântărea cu grijă afirmaţiile. Robert (Bob) Lazar fusese angajat la Laboratorul Naţional din Los Alamos, unde participase la construcţia unui accelerator liniar şi la fabricarea detectoarelor de particule alfa. Se pare de asemenea că a participat şi la unele proiecte legate de Iniţiativa de Apărare Strategică (numită şi „Războiul Stelelor"). În timpul său liber, Lazar a construit un automobil cu reacţie, ca şi o motocicletă cu reacţie, care a depăşit viteza de 560 kilometri pe oră, apoi un automobil funcţionând cu hidrogen. După afirmaţiile sale, unele dintre aceste realizări au stârnit, printr-un concurs de împrejurări, interesul lui Edward Teller, „părintele bombei cu hidrogen" şi un presupus membru al grupului Majestic-12. Aparent, graţie intervenţiei acestuia, la sfârşitul anului 1988, Lazar a fost contactat, în vederea angajării, de către direcţia de informaţii a marinei militare, ca specialist în sisteme de propulsie neconvenţionale. După verificări drastice şi acceptarea unor condiţii (de pildă de a i se pune telefonul sub control), el a primit nivelurile de autorizare necesare şi a fost angajat.

Activitatea sa nu a fost permanentă. A lucrat în total şase sau şapte zile, între decembrie 1988 şi aprilie 1989. De regulă era anunţat telefonic să fie la aeroport, de unde un Boeing 737 îl ducea, împreună cu alţi angajaţi, la

baza militară *Nellis* a Air Force, zona *Groom Lake* în Nevada, într-o zonă deşertică, la circa 180 de kilometri nord de Las Vegas, numită şi **Aria 51**. După un scurt popas într-o cafenea, era îmbarcat într-un autobuz cu geamurile negre, care îl ducea, pe un drum nepavat, până la o destinaţie estimată la circa 15 sud de *Groom Lake*, în zona lacului secat *Papoose* din *Emigrant Valley*. Aici se găsea aşa numitul *„dispozitiv S-4"*, în nişte hangare tăiate în coasta muntelui, foarte bine camuflate, astfel încât din înălţime semănau cu o pantă nisipoasă. Impresia lui Lazar a fost că instalaţia ocupa o bună parte din munte, dar el însuşi n-a apucat să vadă decât o mică parte a ei, fiind însoţit în permanenţă de un supraveghetor. Erau interzise conversaţiile, cu excepţia celor cu supraveghetorul.

Menţionăm că s-au identificat trei „S-4" în perimetrul militar din Nevada. Unul este un reactor nuclear, un altul o zonă ceva mai la sud de poligonul Tonopah, în sfârşit al treilea, la 10-15 mile sud de Groom Lake, lângă aşa numitul lac secat Papoose. La acesta al treilea se referă relatarea lui Bob Lazar.

La prima vizită, Lazar a fost dus într-un birou, în care i s-a înmânat o documentaţie de circa 120 de pagini pe care s-o citească. Documentaţia, aflată într-o mapă albastră, trata diverse aspecte ale fenomenului OZN. Între altele Bob Lazar a aflat astfel că Statele Unite intraseră în posesia mai multor nave spaţiale, în condiţii nespecificate. În dosar mai erau şi rapoarte de autopsie şi fotografii alb-negru ale unor fiinţe extraterestre din tipul „cenuşiu". Erau fotografii ale bustului, cu cavitatea toracică deschisă, cu unele organe alături, ca şi fotografii ale unor organe separat. Se făceau referiri şi la diverse proiecte secrete, cum ar fi *Galileo* pentru un vehicul cu motor gravitaţional, *Sidekick* asupra unei arme cu fascicol de neutroni. De asemenea erau informaţii privind civilizaţiile extraterestre, navele acestora, alcătuirea lor, sistemul de propulsie ş.a.m.d.

Proiectul *Looking Glass* se referirea la istoria omenirii. Afirmativ civilizaţia extraterestră, care numea Pământul *Sol3*, ne monitoriza de mult, inclusiv prin controlul evoluţiei speciei umane. Extratereştrii ar fi efectuat 63 sau 65 de modificări genetice asupra strămoşilor noştri. Ar fi trimis apoi pe Pământ şi conducători religioşi, pentru îndrumarea noastră (Isus nu era menţionat în mod expres). Uneori oamenii erau numiţi „conteinere" (poate de suflete), cu menţiunea că sunt unicate extrem de preţioase...

Aparent, întregul material era unul de informare generală, pe care fiecare viitor angajat la S-4 cu pregătire superioară trebuia să-l citească. Din material rezulta că ar exista o cooperare între extratereştrii şi autorităţi americane. Din material mai rezulta că la un moment dat au fost şi

conflicte. Un militar înarmat a vrut să intre cu orice preţ într-o zonă păzită de extratereştri, în care nu era permisă purtarea armelor. Rezultatul a fost moartea militarului. Alţi militari au intervenit. În cele din urmă mai mulţi militari pământeni au murit, toţi cu răni la cap. Nici un extraterestru nu a fost rănit.

La a doua vizită, Lazar a fost dus într-un hangar, în care a văzut un disc cu diametrul de circa 8 metri, cu grosimea maximă de circa 4,5 metri. Ca formă, nava semăna foarte mult cu cele din controversatele fotografii făcute de contactatul elveţian Eduard (Billy) Meier. Suprafaţa era metalică, netedă, cu mici încreţituri. Părea să fie dintr-un metal asemănător cu aluminiul lustruit. În vârf se afla ceva, ca o cameră de observaţie, cu hublouri negre.

Cu o altă ocazie Bob Lazar a putut intra în navă. Uşa lipsea complet. Nava era organizată pe trei niveluri. Cel de jos era ocupat de echipamente; al doilea, singurul pe care Bob l-a vizitat pe îndelete, putea fi „puntea de comandă". Interiorul, de o formă complexă, era din acelaşi material, totuşi muchiile rotunjite dădeau impresia unei alcătuiri din ceară, dintr-o singură bucată, încălzită şi întărită la loc. Scaunele erau ca pentru copii. La baza camerei principale a navei se afla o emisferă, nu mai mare decât o minge de baschet, pe un soi de tavă. Lui Lazar i s-a explicat că instalaţia este un „reactor cu antimaterie". Partea esenţială a „combustibilului" utilizat de acest reactor ar fi o bucată de circa un sfert de kilogram din elementul chimic cu numărul de ordine 115. Reamintim, pentru cei care eventual nu mai ştiu, că pe Pământ se găsesc, în stare naturală, elementele de la numărul 1 (hidrogenul) până la cel cu numărul 92 (uraniul). Au mai fost create artificial, în reactoare, elementele „transuraniene", cu număr de ordine între 93 şi 109 (şi se pare că recent şi altele). Acestea sunt însă instabile, descompunându-se relativ rapid. Fabricarea elementelor transuraniene este tot mai dificilă şi tot mai scumpă, pe măsură ce te îndepărtezi de numărul 92. De asemenea cantităţile obţinute sunt din ce în ce mai mici. Bob Lazar afirma că, dincolo de poziţia 113-114, elementele devin din nou stabile, astfel încât elementul 115 ar fi unul stabil. O atare idee poate fi considerată, în principiu, acceptabilă (deşi nu poate fi susţinută cu certitudine). De asemenea, dacă un astfel de element nu se găseşte în stare naturală pe Pământ şi nici nu poate fi fabricat artificial, nu este imposibil ca el să se afle pe alte planete, născute din condensarea materiei rezultate din explozia unor stele gigant. Bob Lazar afirma că a şi avut, pentru un timp, o bucată din acest element la el acasă. Elementul avea culoarea portocalie, era relativ moale şi extrem de greu. Eşantionul îl

obţinuse cu altă ocazie, pentru a face asupra lui anumite teste, în cadrul altui proiect secret. Afirmativ anumite agenţii guvernamentale deţin cantităţi considerabile din acest element

După Bob Lazar, elementul 115, bombardat cu protoni, se transformă în cel cu număr de ordine 116, eliberând... antimaterie. Aceasta, reacţionând cu materia produce energie şi un soi de unde gravitaţionale staţionare. Una dintre obiectivele cercetărilor de la S-4, spunea Lazar, ar fi fost să reproducă acest tip de reactor, dar deocamdată, cu tehnologiile de care dispunem, operaţia a fost imposibilă.

Sarcina lui Bob urma să fie studiul mecanismelor de propulsie, a amplificatorilor gravitaţionali, a modului în care acestea erau folosite la călătoriile de scurtă şi lungă durată prin Cosmos. Pentru început, spune el, ar fi avut o contribuţie esenţială la identificarea modului de lucru al reactorului şi chiar la identificarea elementului 115 ca principal combustibil (deşi, într-o altă discuţie, a admis că eventual putea fi şi elementul 114). Una dintre ideile interesante emise de Bob Lazar era că reactorul producea unde gravitaţionale, dirijate printr-o coloană care se înălţa în mijlocul navei. *Levitaţia* şi zborul OZN-ului nu s-ar datora *„antigravitaţiei"* ci faptului că gravitaţia este o undă longitudinală; iar unda gravitaţională, generată de reactorul navei, putea fi defazată faţă de gravitaţia pământească cu valori de la 0 la 180 de grade. În acest din urmă caz cele două unde, opuse, dau naştere la un fenomen de respingere. Pentru alte valori, nava va fi propulsată în diferite direcţii. Acest mod de locomoţie poate fi folosit în jurul Pământului sau al altor planete. Pentru călătoriile interstelare se recurge la curbarea sistemului spaţiu-timp, astfel încât practic spaţiul se „pliază", iar nava poate ajunge, instantaneu, la distanţe imense. Aceeaşi proprietate de distorsiune a spaţiului permite OZN-urilor să devină invizibile, să fie văzute numai dintr-un anumit unghi sau să *pară* că efectuează nişte manevre incredibile, să se dedubleze, să-şi schimbe mărimea etc., având în vedere că observatorul nu vede adevăratele sale mişcări, ci doar un soi de miraje. De asemenea, pentru cineva aflat imediat sub navă pot apare distorsiuni ale timpului, care ar explica şi unele cazuri de „lacună în timp". Lazar a adăugat că ştie şi alte detalii de funcţionare ale OZN-urilor, dar nu le poate divulga, întrucât ele reprezintă secrete militare.

Cu ocazia celei de a treia vizite, spunea Lazar, imensele uşi dintre hangare erau deschise, permiţând să se vadă nouă farfurii zburătoare. Una, în formă de pălărie, avea o spărtură, de parcă trecuse prin el un proiectil; altele păreau să fie însă în stare de funcţionare. După unele informaţii,

navele ar fi provenit din sistemul solar *Zeta Reticuli*, des menţionat de diverşi contactaţi, ca origine a omuleţilor cenuşii, începând cu faimosul caz de răpire a soţilor Betty şi Barney Hill din 1961.

Într-o seară Lazar a şi văzut zburând OZN-ul la care lucra, la vreo 60 de metri de el. Nava fusese adusă în prealabil într-un spaţiu deschis. Bill stătea lângă un operator care comunica prin radio cu cineva invizibil din interiorul obiectului. După un timp partea de jos a discului s-a colorat în albastru strălucitor şi s-a auzit un sâsâit ca cel produs de un câmp de înaltă tensiune. Apoi discul s-a ridicat de la sol până la înălţimea de 10 metri, s-a oprit, s-a deplasat într-o parte, apoi în cealaltă, după care a coborât din nou pe sol.

Împreună cu Bob Lazar mai erau 22 de oameni de ştiinţă, iar personalul destinat pazei lor era de trei ori pe atât. Bob spunea că cei ce lucrau în zona S-4 aveau un nivel profesional precar. De altfel, el însuşi ar fi fost angajat pentru a înlocui o altă echipă de specialişti care, pentru a înţelege principiile de funcţionare a reactorului, l-au tăiat în două. Întrucât reactorul nu fusese oprit, rezultatul a fost o explozie care i-a omorât pe toţi. Altă dată s-a încercat înlocuirea elementului 115 cu plutoniu, ceea ce a dus la o gravă poluare.

Toţi angajaţii purtau insigne cu menţiunea „MAJ". Să fi fost oare o aluzie la faimosul grup „Majestic-12"? Regulile erau foarte stricte şi atmosfera neprietenoasă. Nu o dată s-a văzut cu pistolul câte unui gardian îndreptat asupra sa, ori i-a urlat în ureche. Se utilizau şi alte metode de intimidare, între care, după câte se pare, droguri. După propriile declaraţii, aceste condiţii au fost cele care l-au determinat pe Lazar ca în martie 1989 să apară pe un post de televiziune şi să vorbească despre ceea ce văzuse. El a fost filmat contra luminii şi cu vocea alterată pentru a nu fi recunoscut, prezentându-se sub numele de „Dennis". Lazar şi-a explicat ulterior opţiunea pentru acest nume spunând că şeful său la baza S-4 se numea Dennis Mariani.

În 29 martie 1989, Lazar s-a deplasat, cu soţia şi doi prieteni (dintre care unul era John Lear), pe o creastă de munte, de unde se putea vedea zona S-4. Cu ajutorul unui telescop ei au filmat zborul unor lumini strălucitoare stranii deasupra bazei. Una dintre lumini s-a oprit la un moment dat, apoi s-a înălţat, a dispărut, a reapărut peste câteva secunde în altă parte, după care lumina a aterizat făcând acelaşi tip de manevre. După o săptămână, în 6 aprilie 1989, aproximativ în aceeaşi formaţie, vrând să filmeze din nou, au fost surprinşi şi reţinuţi de o patrulă care asigura securitatea bazei. După ce datele lor au fost înregistrate pe calculator, li s-

a spus să părăsească locul în cel mai scurt timp, în ciuda faptului că, oficial, zona din care filmaseră era un domeniu public, deschis oricui. A doua zi Bob a fost invitat la o discuţie „foarte neplăcută" cu paza din Aria 51şi cu un agent FBI, dar istoria părea că se termină aici.

Aşa cum a declarat chiar Lazar, într-o discuţie cu scriitorul Michael Lindeman, în aceeaşi perioadă; soţia lui avusese o legătură extraconjugală, care a şi dus la divorţ în anul următor. Întrucât telefonul său era pus sub ascultare (aceasta făcea parte din condiţiile contractuale), faptul a devenit cunoscut de şefii lui. Aceştia au tras concluzia că în situaţia dată, Bob Lazar era „instabil emoţional", deci era riscant ca angajamentul său să fie prelungit. Drept urmare i s-a transmis că activitatea sa la baza S-4 a încetat. Acesta ar fi fost motivul principal şi nu escapadele pentru filmarea bazei.

Cu altă ocazie Bob Lazar a declarat că a fost supus, în incinta bazei, la tratamente sau teste, care implicau hipnoza sau înghiţirea unor lichide, conţinând probabil droguri. Acestea l-au făcut să se simtă rău şi să aibă stări confuzionale. De astfel de manipulări vorbesc, de altfel, şi alte surse, independente. De pildă Jean Sider, în cartea „OZN – dosar secret" (1995) aminteşte de programe ale armatei menite, utilizând droguri şi hipnoză, să şteargă din memorie anumite perioade de timp trăite şi să condiţioneze indivizii pentru a efectua acţiuni la anumite cuvinte-cheie. Tot Sider, într-una dintre cărţile sale, descrie cazul unui pilot englez, care la baza Groom Lake a înregistrat o astfel de „lacună de timp" probabil sub influenţa aceluiaşi tip de tratament.

După o vreme, Lazar s-a decis să apară în public sub numele său adevărat. Sprijinit de John Lear, el a povestit întreaga istorie în noiembrie 1989, la o emisiune de televiziune de largă audienţă din Las Vegas. Lazar a spus că a primit după aceasta mai multe ameninţări cu moartea şi că s-a tras asupra maşinii sale, dar declara că îşi asumă riscul de a fi eliminat de cei care nu doreau ca secretele de la baza S-4 să fie date în vileag, întrucât un „accident", n-ar fi făcut decât să crească credibilitatea istoriei, deci puterea din umbră n-ar fi avut nimic de câştigat în acest fel. Afirmativ, biroul de investigaţii speciale al *Air Force* (AFOSI) l-ar fi căutat, când s-a auzit că are de gând să apară la postul de televiziune, pentru „a sta de vorbă cu el", dar el tocmai se mutase la o altă adresă, astfel că n-a fost găsit, iar emisiunea a avut totuşi loc. Unii se întreabă dacă tot acest joc de-a „v-aţi ascunselea", cusut cu aţă albă, nu era decât un paravan, şi dacă nu cumva „puterea din umbră" era de fapt încântată să-l vadă pe Bob făcând declaraţiile pe care le-a făcut.

Din păcate mai există şi alte semne de întrebare. Bob Lazar fusese însurat de două ori. Prima nevastă s-a sinucis în 1986. De cea de a doua a divorţat în 1990. Tot în 1990 Lazar a fost implicat într-o poveste tulbure de proxenetism în Las Vegas (unde, de altfel, prostituţia este legalizată). A fost condamnat la şase luni de închisoare, cu eliberare condiţionată şi la 150 de ore de muncă în folosul comunităţii. S-a spus că el putea fi şantajat, ca să spună întreaga istorie cu OZN-urile şi cu extratereştrii, pentru a face jocul unor personaje din umbră. Unii autori, între care, de pildă, Gildas Bourdais, consideră că Bob Lazar este probabil de bună credinţă, dar manipulat. Şi Norio Hayakawa, un activist care, începând din 1991, a încercat să facă lumină în secretomania care înconjura Aria 51, a tras concluzia, în urma studiilor sale, că Bob Lazar a fost, cu voie sau fără voie, participant la o manipulare guvernamentală, vizând să camufleze, printr-o istorie cu extratereştri, programele de dezvoltare a unor arme secrete, cum ar fi noi generaţii ale avioanelor *B-2*, ale celor fără pilot numite *Darkstar-Tier* ori *Strikestar* sau a celor cu decolare verticală.

Există însă şi argumente care-i sunt aparent favorabile. George Knapp, reporterul TV din Las Vegas care l-a prezentat în 1989 pe Bob Lazar la televiziune, afirma că a găsit peste douăsprezece persoane care confirmau spusele lui Lazar. Între aceştia un ofiţer care a condus câteva programe militare la baza Nellis. Într-o declaraţie înregistrată, acesta declară că autorităţile deţineau, încă din 1950, resturi ale unor nave extraterestre şi chiar fiinte din aceste nave. Martorul a pus însă condiţia ca înregistrarea să nu fie făcută publică decât după moartea sa. Şi alţi martori ezitau să-şi facă publică identitatea, de teama unor consecinţe neplăcute.

Numeroşi investigatori, între care Jacques Vallée, Timothy Good, Michael Lindeman, Rudolf Steiner, au ţinut să stea de vorbă cu Lazar. Atât faţă de aceştia, cât şi faţă de alţii, în anii care au urmat, până la ora actuală, el a reluat, în linii mari, aceeaşi istorie, insistând cu fermitate că tot ce spusese era purul adevăr. Lazar a trecut de mai multe ori testul detectorului de minciuni, rezultatul fiind, în general, că spune adevărul.

Într-o discuţie, care a avut loc în 1990, Jacques Vallée l-a întrebat pe Bob Lazar dacă a văzut vreun extraterestru, aşa cum se pare că i-a spus lui John Lear. Lazar a răspuns ezitant. Da, văzuse într-o zi, printr-un geam, o creatură mică, cu mâini lungi, semănând cu un extraterestru, dar numai din spate. Creatura stătea între două persoane în halate albe. Însă putea fi orice, chiar şi o păpuşă. Lazar însuşi era de acord că o bună parte din ceea ce a fost pus să facă la baza Nellis nu avea sau nu părea să aibă vreun sens. I s-a cerut să descopere principiile de propulsie ale unor aparate de zbor.

De ce tocmai el? De ce nu au fost chemaţi nişte specialişti de prim rang? Instrumentele care i-au fost puse la dispoziţie erau mai degrabă primitive: un voltmetru digital şi un osciloscop. Aparent, în acel laborator nu era nici un specialist în fizică teoretică; oricum, nu a văzut nici o preocupare în a aborda teoretic principiile de funcţionare ale vehiculelor. Documentaţia pe care o citise nu avea nici o menţiune cum că ar fi secretă. Din păcate, după tratamentul la care fusese supus, unele detalii şi le amintea doar prin ceaţă şi avea confuzii privind datarea evenimentelor.

După această discuţie, Jacques Vallée îşi dăduse adresa asociaţilor lui Lazar, în vederea unor eventuale viitoare contacte. La scurt timp, Vallée a început să primească o serie de documente bizare de la un colonel din Las Vegas. Primul document purta pe el însemne naziste şi neonaziste, următorul făcea aluzie la o aterizare OZN din 1943. Impresia lui Vallée a fost că o forţă din umbră, aceeaşi care îl discreditase pe Lazar (ca şi pe alţii), îi întindea acum şi lui o nadă.

Ce mai ştim despre Aria 51

Aminteam, la un moment dat, că într-un film documentar realizat în 1988, Michael Seligman a obţinut declaraţiile a doi ofiţeri care nu şi-au declinat identitatea, prezentându-se sub numele de „Condor" şi „Falcon". Cei doi au fost, după cum se crede, Richard Doty şi şeful său, Robert Collins. În acest film, în contextul mai multor declaraţii senzaţionale privind relaţiile autorităţilor americane cu extratereştrii, „Falcon" a spus că extratereştrii controlau o bază subterană din Nevada. „Condor" a completat „Între guvernul Statelor Unite şi extratereştrii s-a semnat un acord cu următorul conţinut: «noi* nu vă divulgăm prezenţa, dacă nu vă amestecaţi în societatea noastră, şi vă permitem să operaţi într-o unitate indicată din Statele Unite». Această unitate, au spus ei, se află în statul Nevada, în regiunea numită *Aria 51* sau *Dreamland*". „Condor" şi „Falcon" au fost astfel primii care au introdus în mitologia ozenistică modernă ideea că în subteranele acestei baze ar exista extratereştri, idee care va face ulteriori numeroşi prozeliţi.

Poligonul *Nellis* al *Air Force* din Nevada, suprapus parţial cu *Aria 51*, are o suprafaţă egală cu două sau trei judeţe din România. Intrarea în această incintă este interzisă celor care n-au permise în regulă. Drumurile sale nu sunt trecute pe hărţile rutiere. Zona militară *Groom Lake*, aflată în interiorul acestui poligon, a fost instituită în 1954, când firma Lockheed a

* Adică partea americană.

primit un contract pentru realizarea unui superavion de spionaj. Pe suprafaţa netedă a unui lac secat din deşertul Nevada, înconjurat de munţi arizi, care constituiau un excelent camuflaj, au fost construite: o pistă, hangare şi alte facilităţi. Zona era marcată pe o veche hartă guvernamentală sub numele de „Aria 51", de unde îi provine porecla folosită de ufologi.

Aria 51 mai este numită şi *Dreamland* (aproximativ „ţară de vis"). Se pare că apelativul a fost folosit mai întâi de controlorii traficului aerian de la baza Nellis. Jenny Randles spune că numele se justifică, pentru cei ce muncesc acolo, întrucât aparatura de aici reprezintă echivalentul paradisului pentru un expert în aviaţie. Există însă şi ufologi care încearcă să demonstreze că *Dreamland* este o altă instalaţie, aflată în aceeaşi zonă, dar mult mai secretă.

Zvonurile privind zboruri experimentale ale unor OZN-uri în *Aria 51* au deja o istorie. Aşa cum relatează Timothy Good în *Alien Liaison* (tradus în româneşte cu titlul *Ei sunt aici*), jurnalistul Robert Door, fost combatant în Air Force, obţinuse, din surse de primă mână, informaţii că, în perioada 1953-55, la baza militară Nellis, în aşa numita *Arie 51*, s-au făcut teste cu un OZN avariat, dar încă capabil să zboare. Obiectul era discoidal, cu diametrul de circa 9 metri, iar grosimea la centru 2,5-3 metri. Părea construit pentru un echipaj de două persoane, mult mai mici decât pământenii. Simplitatea interiorului sugera că vehiculul zbura doar între sol şi o navă mamă aflată nu departe de Pământ. La solicitările lui Timothy Good, Door a răspuns repetat că nu putea fi vorba de o dezinformare. Printre alte argumente, Door aducea şi pe cel conform căruia „este aproape imposibil ca CIA, DIA, Air Force etc. să coopereze în vreun fel – necum să iniţieze o conspiraţie comună masivă. Nu există organ în Guvernul Statelor Unite care să posede, nici competenţa, nici motivaţia pentru a unelti în acest mod".

La ora actuală, în bună măsură graţie declaraţiilor lui Bob Lazar, *Aria 51*, a obţinut o celebritate pe care puţini o mai pot ignora. Este interesantă şi reacţia diferenţiată pe care istoria lui Lazar a determinat-o. Fanii OZN au invadat zona, în speranţa fotografierii unor OZN-uri, ceea ce a avut drept rezultat apariţia unor hanuri, a unor ghizi gata să vândă curioşilor cele mai teribile istorii cu extratereştri, ca şi hărţi, pliante etc. Autorităţile locale chiar au rebotezat drumul care duce către zona cu pricina *„Extraterrestrial Highway"*.

În jurul zonei patrulează în permanenţă maşinile pazei militare, iar prin aer zboară elicoptere urmărind orice mişcare. Pe dealurile înconjurătoare

sunt plasate camere video pentru depistarea intruşilor. Şoselele au pe margine indicatoare ameninţătoare avertizând că împotriva celor ce vor depăşi anumite limite „este autorizată utilizarea armelor mortale". Nu o dată cei care, ignorând aceste semne, continuau să ruleze pe şosea, s-au văzut reţinuţi şi interogaţi ca nişte infractori, plătind eventual amenzi în jur de 500 de dolari. În 1989, *Aria 51* putea fi încă văzută de pe două creste muntoase. În 1995, în ciuda protestelor fermierilor, ecologiştilor şi a fanilor OZN, zona de interdicţie s-a extins cu alte patru mii de acri de pământ, incluzând şi aceste creste, astfel încât amatorii de filmări sau fotografii să nu mai poată vedea baza de nicăieri.

În ciuda evidenţei acestor măsuri excepţionale, armata a negat, multă vreme, cu vehemenţă, că ar exista vreo *Arie 51*, ca să nu mai vorbim de misterioasele hangare sau farfurii zburătoare. La un moment dat, au avut loc mai multe decese misterioase ale unor salariaţi de aici, ca urmare a expunerii la substanţe toxice şi radioactive, primul fiind un anume Robert Frost. Familiile acestora au declanşat o acţiune în justiţie împotriva Pentagonului. Au aflat însă cu surprindere că, atâta timp cât existenţa „locului de muncă" nu este oficial recunoscută, procesul rămânea fără obiect. Abia în 1994 guvernul a admis că în zonă se desfăşoară activităţi esenţiale pentru eficacitatea forţelor militare ale SUA. Ca o reacţie, în septembrie 1995 o directivă a preşedintelui american excepta întreaga zonă Groom Lake de prevederile legislaţiei privind protecţia mediului. Deci, pentru eventualele îmbolnăviri, statul nu se considera responsabil.

Putem adăuga că au apărut şi alte mărturii care par să susţină pe cele ale lui Lazar. Între aceştia menţionăm pe *Marion Leo Williams*, fost agent CIA. Înainte de decesul său, în 1989, el a mărturisit că din anii 70 lucra pentru firma Lockheed. Williams îşi amintea că firma aproviziona cu aparatură o bază ultrasecretă din Nevada în care erau analizate OZN-uri avariate şi ocupanţii lor. Şi el a povestit că ajunsese în locul respectiv cu un autobuz cu geamurile negre, ca şi faptul că majoritatea halelor sunt camuflate şi se află săpate în munte. Un alt martor, care a devenit cunoscut povestind o istorie foarte asemănătoare cu cea a lui Bob Lazar, a fost *Bob Oeschler*. Nu mai detaliem istoria sa, menţionând doar că şi el pretinde că a văzut în Aria 51 OZN-uri, documente despre extratereştri etc.

Sean David Morton, tatăl căruia a fost pilot pe mai multe tipuri de avioane spion în *Aria 51*, a profitat şi el de informaţiile pe care le avea pentru a realiza câteva filme spectaculoase privind activităţile din zonă. Filmele, difuzate prin televiziune, au contribuit şi ele la popularizarea locului.

Treptat, existenţa facilităţilor din zonă n-a mai putut fi negată. S-a spus atunci că de fapt la baza Nellis se desfăşoară o serie de proiecte secrete militare care justifică măsurile de siguranţă. Dar şi Bob Lazar a spus, în 1993, că 99% din vehiculele văzute în zonă erau diverse tipuri de avioane, nu farfurii zburătoare. Într-adevăr, aici fuseseră realizate faimoasele avioane U2, supersonicul SR-71 „Blackbird" sau avioanele invizibile F-117A „Stealth". Se pare, de asemenea, că se lucra la un proiect misterios numit *Aurora*, nişte aparate de zbor care semănau foarte mult cu OZN-urile triunghiulare sau de tip bumerang. Tot aici se realizau proiecte în cadrul Iniţiativei de Apărare Strategică „Războiul Stelelor". Jim Goodall, specialist în aviaţie, susţine că la un moment dat se derulau în paralel, în acest perimetru, opt programe guvernamentale ultrasecrete (aşa numitele „Black Programs"), care înghiţeau anual circa 35 miliarde dolari.

Curiozitatea crescândă şi popularitatea supărătoare pe care a câştigat-o această bază militară a determinat, se pare, în 1994, mutarea ei, cel puţin în mare măsură, undeva în altă parte. George Knapp crede că mutarea s-a făcut la baza White Sands lângă Alamogordo (New Mexico). Alţii vorbesc de baza Dulce din acelaşi stat, de baze din Ohio, din Utah, de Pine Gap din Australia, ori de alte facilităţi militare.

Majoritatea ufologilor, fără să nege posibilitatea teoretică unor baze extraterestre, au dubii serioase privind exagerările legate de aceste baze, cum ar fi episoadele sângeroase care ar fi avut loc la Dulce. De asemenea se întreabă dacă dimensiunile acestor baze sunt chiar atât de mari pe cât se spune. De pildă, Jacques Vallée se întreba, într-o discuţie cu Linda Howe şi Bill Moore, cum se face că bazele de la *Aria 51*, presupuse a fi nişte oraşe subterane de mărimea Manhattan-ului, nu trădează nici o urmă vizibilă din satelit? Unde a dispărut pământul excavat? De ce nu poate fi sesizat nimic în infraroşu? Există sateliţi comerciali accesibili oricui pe baze comerciale; există şi sateliţi ai ruşilor sau ai altor naţii; aceştia ar fi putut sesiza dacă era ceva. Cine aprovizionează aceste oraşe subterane şi pe ce cale (fie şi numai cu alimente şi apă)? Unde este evacuat gunoiul? De ce nu există urme ale tuturor acestor activităţi? Putem adăuga şi noi – cum de o astfel de bază poate fi mutată peste noapte, fără să se observe?

La începutul anului 2000 a devenit posibilă cumpărarea, de către orice persoană interesată, a unor imagini realizate prin satelitul de înaltă rezoluţie Ikonos. Pe imagini se pot distinge, în culori, toate obiectele mai mari de un metru. Federaţia Oamenilor de Ştiinţă Americani a cumpărat de la această sursă fotografiile detaliate ale părţii principale din Aria 51, din păcate nu şi zona S-4, incriminată de mai multe persoane. Se poate

vedea clar pista de 3700 metri, cea mai lungă din lume, numeroase hangare şi avioane, dar, evident, nici o urmă a vreunui OZN sau a vreunei activităţi legate de extratereştri. Au fost totuşi analişti, cum ar fi John Greenwald Jr., care au observat că există şosele care par să se concentreze spre porţiuni care n-au mai fost fotografiate sau care par să fi fost fost şterse intenţionat de pe fotografie. Unele construcţii par să fie intrări în hangare subterane, în alte locuri apar pete rotunde fără vreun rost cunoscut.

Bob Lazar şi ceilalţi de care aminteam, nu sunt singurii care au colportat straniile legende despre OZN-uri şi omuleţi aflaţi în hangarele subterane din Aria 51. Am mai amintit că Linda Multon Howe a primit oferte de la misterioşi informatori, proveniţi din armată sau CIA, dispuşi să-i ofere informaţii despre subiecte privind relaţiile dintre aceste organisme şi ocupanţii OZN-urilor. Un astfel de informator a fost şi cel cu care a fost pusă în legătură în mai 1998. Documentele pe care le avea asupra sa dovedeau că fusese „administrator CIA", cu grad de locotenent major, la o bază militară americană între 1957 şi 1960. Considera că jurământul pe care-l făcuse atunci, de a păstra secrete cele văzute, expirase, conform legii, după 30 sau 35 de ani, deci putea vorbi. Totuşi a cerut ca identitatea să nu-i fie dezvăluită, utilizând pseudonimul „Kewper".

Howe au convenit cu Kewper prin telefon să realizeze o emisiune radio pe această temă. La scurt timp Kewper a afirmat că de la o agenţie, pe care n-a vrut s-o numească, i s-a cerut, telefonic, ca interviul să fie cenzurat. Cei doi au dat curs cererii, iar ca urmare au fost suprimate din depoziţia sa câteva nume de baze militare şi de facilităţi tehnice. Interviul a fost difuzat în noaptea de 1-2 iunie 1998. Transcrierea dialogului a apărut apoi în revista Nexus Magazine.

După cele spuse de Kewper, el a făcut parte dintr-un grup care primea şi tria rapoarte OZN. Dacă aceste erau banale, explicabile, rapoartele erau transmise mai departe proiectului *Blue Book.*, de unde puteau deveni publice. Cazurile sensibile erau însă trimise la *Fort Belvoir* în Virginia. Cu această ocazie el şi colegii săi au văzut fotografii cu extratereştri în jurul unor OZN-uri aterizate, ca şi mai multe filme, între care şi unul cu autopsia unui omuleţ extraterestru cu şase degete, găsit în OZN-ul prăbuşit la Roswell. Un alt film care l-a impresionat a fost materializarea unui OZN deasupra unei centrale electrice. Aceste fotografii şi filme proveneau din mai multe ţări ale lumii şi erau depozitate la Fort Belvoir, unde, reamintim, îşi avea sediul proiectul *Moon Dust*.

În 1958 Kewper a avut ocazia să viziteze, într-un grup de şase colegi, şi baza Air Force *Nellis* din Nevada, în care se află faimoasa *Arie 51*. Într-o zonă ferită a bazei, în hangare săpate în coasta muntelui, a văzut, cu această ocazie, de aproape, două OZN-uri discoidale cu diametre de 5-6 metri, iar de departe altele, cel puţin şapte, unele cu diametre de peste 15 metri. Cei care-i conduceau în această vizită spuneau că discurile erau căzute în SUA şi în alte părţi ale globului. Specialiştii bazei încercau să înţeleagă principiile lor de funcţionare pentru a construi nave similare. Din acest motiv, una dintre nave era dezmembrată. Ea nu avea propriuzis un motor, întregul disc fiind un circuit electronic, pilotul însuşi integrându-se acestui circuit, printr-o bandă în jurul capului şi degetele ţinute pe bord. În acelaşi complex, într-un birou, se afla un extraterestru cenuşiu de circa 1,50 metri. Unii dintre colegii săi au intrat chiar în birou, conversând telepatic cu creatura. Aceasta afirma că *ei* vin dintr-o altă galaxie şi se află aici nu pentru a cuceri, nu pentru a distruge, ci pentru a cerceta şi a ajuta oamenii să cunoască mai bine lucrurile. Kewper era însă convins că nu trebuie să te încrezi în cuvântul lor.

Kewper spune că ar fi participat şi la discuţii cu ruşii, care voiau să se convingă că OZN-urile, pe care ei înşişi le observau, nu sunt arme americane. Ulterior, după mai multe incidente implicând OZN-uri, s-ar fi demarat o cooperare ruso-americană în realizarea unor arme, de tipul fasciculelor cu particule, pentru a apăra, în comun, omenirea împotriva unei invazii extraterestre...

Armata americană, amestecată în răpirile OZN?

Helmut Lammer este doctor în geofizică, lucrează la Institutul de Cercetări Spaţiale din Graz (Austria), a participat la mai multe proiecte ale NASA şi ESA şi este membru în câteva societăţi ştiinţifice internaţionale. El a scris numeroase articole şi cărţi, dintre care una apărută şi în limba română, în care îşi exprimă convingerea că, cel puţin în parte, în răpirile OZN şi fenomenele asociate lor: implante, mutilări de animale, hibridări etc. sunt implicate direct grupuri secrete din armată sau din serviciile de informaţii.

Lammer este de părere că fenomenul răpirilor OZN beneficiază de prea multe probe pentru putea fi redus doar la halucinaţii sau înşelătorii. Dar o parte dintre victime îşi amintesc că au văzut, în ambianţa specifică răpirii, personal militar, aparent american, lucrând cot la cot cu extratereştri. Lammer a intrat în legătură cu mai mulţi cercetători americani al fenomenului răpirilor OZN (David Jacobs, Karla Turner, Raymond Fowler, Whitley Strieber etc.). Fiecare dintre aceştia avea în fişele sale câteva astfel de cazuri; ele constituiau însă o mică fracţiune; din această cauză cercetătorii respectivi preferau să le ignore.

Anumiţi analişti par să încline chiar spre ipoteza că întregul fenomen al răpirilor OZN este efectul unor experimente secrete de control al minţii efectuate de anumite cercuri militare, ceea ce probabil nu este real. Răpiri OZN au fost semnalate din numeroase ţări, în timp ce rapoarte despre presupusa colaborare cu militarii provin doar din America de Nord şi poate din Anglia (din preajma bazelor militare americane). Aceasta, ca şi alte detalii, i-au sugerat lui Lammer că, pe lângă răpiri OZN autentice (a căror cauză rămâne neelucidată), există şi răpiri OZN înscenate, în diverse scopuri, de anumite grupuri de militari. Acest tip de răpiri posedă câteva caracteristici comune, cum ar fi: elicoptere negre, fără însemne, autobuze sau microbuze negre, cu geamurile întunecate, văzute uneori lângă casa victimelor, laboratoare subpământene rectangulare, populate cu medici cu înfăţişare umană, în locul încăperilor rotunde din OZN-uri, paralizarea victimei cu o injecţie sau printr-o băutură pe care aceasta este obligată s-o bea, şi nu printr-o forţă mintală misterioasă, ca în cazul presupuselor răpiri extraterestre „autentice” etc.

Melinda Leslie, care afirmă că ea însăşi a fost răpită de extratereştri, crede că militarii unor puteri pământene sunt implicaţi în răpiri, cel puţin în două sensuri: pe de o parte sunt interesaţi să ştie ce se desfăşoară în adevăratele răpiri, prin urmare organizează interogatorii ale victimelor,

pentru a înţelege mai bine ce anume s-a petrecut cu ele. Pe de altă parte ar exista şi răpiri organizate în comun de extratereştri şi de militari.

Concluzia lui Lammer este că, de la începutul anilor optzeci, grupuri militare secrete, utilizând fonduri secrete, de pildă din programul *Iniţiativa de Apărare Strategică*, monitorizează victimele unor răpiri. Probabil le plasează implante, încearcă să intercepteze embrioni hibrizi extratereştri implantaţi unor femei etc., dar în mod sigur aplică asupra lor tehnici de control mintal, testate în mod curent (şi ilegal) asupra unor oameni care n-au nici o legătură cu răpirile OZN.

Lammer mai presupune că anumite cercuri militare mimează răpirile OZN pentru a-şi masca propriile experimente, ilegale, de tipul MKULTRA, asupra oamenilor. În acest scop aproape fiecare agenţie federală sau instituţie militară dispune de facilităţi subterane secrete. Poate uneori victimele sunt înşelate chiar de militari purtând măşti de cauciuc, care imită înfăţişarea, cunoscută din mass media, a extratereştrilor.

12. ŞI RUŞII AU COLABORAT CU EXTRATEREŞTRII?

Istorii, provenite recent din spaţiul ex-sovietic, reproduc halucinant pe cele americane: dispariţii de avioane, răpiri, paralizarea rachetelor intercontinentale, OZN-uri prăbuşite, omuleţi recuperaţi şi deţinuţi la baze militare, tehnologii extraterestre obţinute astfel etc.

OZN-uri deasupra Rusiei

Fenomenul OZN, cu toate implicaţiile sale, mai ales cele privind colaborări şi tratate secrete cu extratereştrii, tehnologii utilizate în scop militar etc. par, după parcurgerea capitolelor precedente, un fenomen tipic american. Şi totuşi, există semne că şi în alte ţări, în primul rând în Rusia, s-au petrecut incidente OZN, similare până la un punct cu cele din America. Şi aici a existat secretomanie în jurul observaţiilor, mai ales a celor militare, probabil din motive asemănătoare. Şi aici a existat dezinformare; şi aici au apărut rapoarte privind OZN-uri în preajma bazelor militare, ca şi texte care seamănă cu cele din „mitologia" OZN americană. Reproducem câteva dintre aceste cazuri, aşa cum apar ele în cărţi, articole, filme şi pe site-urile internet. Cititorul care va fi parcurs capitolele precedente dispune de acum de suficiente informaţii pentru a putea completa comentariile noastre cu propriul său punct de vedere.

În primăvara anului 1959 OZN-urile au adus într-o stare vecină cu panica personalul radar şi de zbor din aviaţia militară sovietică. Misterioşii intruşi au zburat mai mult de 24 de ore neîntrerupt deasupra Comandamentului Tactic al Rachetelor aflat la Sverdlovsk. Piloţii trimişi să doboare sau să alunge intruşii, au povestit ulterior că obiectele neidentificate uneori staţionau, alteori se roteau ori efectuau zig-zaguri. În plus, ele au reuşit să evite, fără probleme, focul de mitralieră tras asupra lor.

În vara anului 1961, nu cu mult timp după primul zbor cosmic al lui Iuri Gagarin, un avion poştal care efectua zborul său obişnuit deasupra

zonei centrale a Rusiei, având şi patru pasageri, a dispărut fără urmă. În conformitate cu cele relatate de scriitorul italian Alberto Fenoglio, avionul a fost găsit peste două zile, aterizat în bună regulă pe un câmp nu departe de Tobolsk (Siberia). La bord toate erau în perfectă ordine, iar rezervoarele conţineau combustibil pentru încă două ore de zbor. Pasagerii şi personalul avionului nu au fost însă găsiţi niciodată. La 100 de metri de avion se imprimase în sol un cerc cu diametrul de circa 30 de metri în care iarba era arsă. O urmă tipică a aterizării unui OZN.

În vara aceluiaşi an, au avut loc alte numeroase semnalări: un obiect cu forma de trabuc, lung de circa 800 de metri, a provocat panică în oraşul Voronej; când au fost trimise avioane de vânătoare pentru intercepţie, obiectul a devenit, treptat, transparent, după care a dispărut complet.

În aceeaşi perioadă, la Riabinsk, la nord de Moscova, un OZN imens, având forma unei ţigări de foi, înconjurat de altele mai mici, a inspectat, de la o înălţime de circa 20 kilometri, bateriile de rachete sol-aer, parte a centurii defensive a capitalei sovietice. Un comandant de baterie, cuprins de panică, a ordonat, din proprie iniţiativă, lansarea unor rachete pentru doborârea intrusului; toate rachetele au explodat însă, la circa 2 kilometri de ţintă, într-un spectaculos foc de artificii, OZN-ul rămânând nemişcat. O a doua salvă a dus la acelaşi rezultat. A treia salvă n-a mai putut fi lansată deoarece micile OZN-uri au coborât brusc, înconjurând bateria. Instantaneu, întreaga instalaţie electrică a bateriei a rămas fără energie. Când, după un timp, OZN-urile au catadixit să plece, instalaţiile electrice şi-au revenit ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

După cum relatează autorii americani *Brad* şi *Sherry Steiger*, în zorii unei zile de la sfârşitul aceluiaşi an 1961, o explozie de o putere extraordinară a distrus parţial o întreprindere care fabrica tancuri grele. La început autorităţile sovietice au acuzat un sabotaj pus la cale de agenţi americani. Investigaţiile efectuate au arătat însă altceva. Mai mulţi martori au văzut, cu câteva clipe înaintea exploziei, un glob de foc coborând din cer asupra fabricii. Şi mai curios, după ce fumul exploziei s-a mai risipit, martorii au zărit un OZN, staţionând în înaltul cerului, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că treaba a fost îndeplinită cum se cuvine. Când a fost înconjurat de avioane de vânătoare, OZN-ul s-a înălţat cu o viteză extraordinară şi a dispărut. Un întreg sector al fabricii se transformase într-un crater adânc, tapiţat cu moloz şi dărâmături. Era tocmai sectorul în care se punea la punct un dispozitiv automat special, destinat tunurilor atomice. Dar cel mai mare miracol a fost că în explozie nici un salariat al uzinei nu fusese rănit. Explicaţia era că sirena de alarmă sunase cu câteva minute

înainte de explozie, determinând personalul să se refugieze în adăposturi. Ancheta ulterioară a stabilit că nimeni nu declanşase această alarmă...

La 24 aprilie 1970 un bombardier supersonic, zburând de la Moscova la Vladivostok, s-a pierdut deasupra Siberiei. Peste 200 de avioane au căutat în zadar epava. Avionul a dispărut de parcă nici n-ar fi existat. În schimb în timpul căutării s-au semnalat neobişnuit de multe OZN-uri în zonă. Piloţii au declarat ulterior că erau „cele mai mari obiecte" pe care le-au văzut vreodată zburând, dar că erau prea sus pentru a se putea apropia de ele cu avioanele lor.

În 5 octombrie 1982, lângă localitatea Hmelniţki din Ukraina (după alte versiuni Bielokorovişce), peste 50 de militari au urmărit un OZN cu diametrul de circa 250-300 de metri, plutind deasupra unei baze de rachete nucleare. Pe toate consolele a apărut, pentru 15 secunde, mesajul „pregătiţi lansarea", după care totul a revenit la normal. Ancheta oficială a spus că n-au fost decât luminile unui exerciţiu de bombardament nocturn, efectuat la o bază apropiată. Cât despre comportamentul aparaturii, s-a afirmat că a fost o simplă coincidenţă.

În 26 august 1983 radarele sovietice au prins un obiect care dădea târcoale unei baze militare secrete de submarine din Baltica. Şase avioane de vânătoare ultramoderne, cu senzori în infraroşu, au decolat cu ordinul să atace şi să distrugă intrusul. Când se aflau la circa 3000 de metri altitudine, s-a dat comanda de tragere. Aşa cum afirmă Dr.Eduard Naumov, rachetele destinate să distrugă spionul inamic au explodat chiar în clipa în care au fost lansate. Drept rezultat, cinci avioane au căzut în mare, iar cel de al şaselea, grav avariat, a reuşit să se întoarcă la bază. Versiunea oficială ulterioară vorbea doar de un singur avion care s-ar fi ciocnit în zbor de ceva. Iar acest ceva s-a considerat că a fost un... fulger globular.

Jimmy Guieu crede că şi explozia unor depozite de rachete convenţionale şi nucleare, petrecută în 13 mai 1984 în localităţile Poliarnîi şi Severomorsk, aflate în zona portului Murmansk, a fost provocată de OZN-uri. Cu această ocazie s-au distrus trei sferturi din stocul de rachete al flotei sovietice din nord. Numai în 1984 au avut loc în URSS alte şase catastrofe similare, de mai mici dimensiuni.

Se pare că silozurile cu armele nucleare constituie un obiectiv predilect pentru OZN-uri. Tot Jimmy Guieu ne asigură că obiecte zburătoare neidentificate au inspectat astfel de obiective nu numai în SUA şi URSS ci şi deasupra silozurilor nucleare franceze din Albion, în Provence. Astfel, dacă un siloz era deschis pentru întreţinere tehnică, după 48 de ore,

deasupra silozului apărea o navă neidentificată, care elibera nişte sfere, aparent nişte aparate spion, care coborau la câteva zeci de metri deasupra instalaţiilor.

Implicarea KGB

În URSS apărea în 1962 cartea lui Donald Menzel, cel care încerca să demonstreze că orice OZN este de fapt un fenomen natural încă necunoscut. Interesant că până în acel an în URSS nu se publicase nici o carte despre OZN-uri, iar puţinele articole, calificau subiectul ca un produs al propagandei imperialiste. De asemenea, nu există până la ora actuală informaţii despre ceva similar proiectului „Blue Book" al americanilor. Totuşi, la începutul anului 1967, în revista Smena, apărea un articol al profesorului Felix I. Zieghel, de la o Universitate din Moscova, în care analiza mai multe observaţii OZN din Rusia şi făcea observaţia că explicaţiile lui Donald Menzel nu mai pot fi susţinute.

În noiembrie 1967 televiziunea din Moscova a consacrat o emisiune farfuriilor zburătoare, despre care afirma că sunt mai mult decât un simplu rod al fanteziei. În aceeaşi emisiune se anunţa crearea unei „comisii organice" pentru studiul OZN-urilor, comisie care urma să fie condusă de generalul de aviaţie *Anatolii Stoliarov.* Din conducere mai urma să facă parte şi Prof. *Felix I. Zieghel.* Peste câteva zile, un corespondent *Reuters* i-a luat generalului un interviu, care a confirmat că din comisie vor face parte 18 astronomi şi ofiţeri de aviaţie, plus 200 de observatori; existau deja cinci cazuri interesante în studiu. După încă o săptămână, când acelaşi corespondent a revenit, i s-a transmis că generalul nu mai este disponibil pentru a da vreun alt interviu. În 12 decembrie 1967 Ambasada Marii Britanii la Moscova a primit o directivă să afle mai multe despre acest caz. După mai multe întrevederi politicoase, diplomaţilor britanici li s-a transmis că, în lipsa unor date solide, comisia a fost dizolvată. Într-o scrisoare trimisă cu acest prilej, la începutul anului 1968, la Londra, se estima că această comisie continuă totuşi să lucreze, dar în secret.

Până în 1989, deşi au existat excepţii, subiectul OZN era practic interzis în mass media oficială sovietică. Un dezgheţ s-a produs în acel an, la iniţiativa lui Gorbaciov, astfel încât cazuri faimoase, cum ar fi cele de la Kiev sau Voronej din vara şi toamna 1989 au căpătat o mediatizare extraordinară. La începutul anului 1990, de pildă, Gorbaciov, încă preşedintele URSS, răspundea unor întrebări puse de muncitori din Urali, spunând „fenomenul OZN există şi trebuie tratat cu seriozitate".

Descompunerea URSS-ului după 1990, corupţia, ca şi alte motive, au făcut ca documente secrete din perioada războiului rece (ca şi nenumărate contrafaceri) să fie vândute pe valută forte unor amatori. Între acestea şi unele referitoare la OZN-uri. Pe de altă parte, serviciile secrete ruseşti s-au arătat în anii nouăzeci mult mai cooperante decât în trecut cu mass media şi cu asociaţiile pentru studiul OZN-urilor. În felul acesta o serie de informaţii au ajuns în străinătate, fiind publicate în lucrări de specialitate sau destinate marelui public. Desigur, nu este exclus ca unele dintre acestea să fi servit şi manevrelor de intoxicare.

În 1991, generalul *N. A. Sciam*, vicepreşedintele Comitetului de Preşedinţie al **KGB**, a pus la dispoziţia uniunii asociaţiilor ufologice din URSS (preşedinte cosmonautul *Pavel R. Popovici*), documente, însumând 124 de pagini. Dosarul purta titlul „Cazuri de observaţii a unor fenomene insolite pe teritoriul URSS, 1982-1990". În scrisoarea însoţitoare se afirmă că KGB nu a fost preocupat în mod expres de studiul OZN-urilor, dar a primit numeroase astfel de rapoarte de la persoane particulare sau diverse agenţii. Cititorul român interesat le poate găsi reproduse în cartea lui Roberto Pinotti *OZN Super-secret de stat?*, sau pe internet.

Între incidentele relatate, menţionăm, de pildă, pe cel petrecut în noaptea de 28 spre 29 iulie 1989, la baza militară *Kapustin Yar*, din regiunea Astrahan, în care şapte martori (doi ofiţeri, un caporal, patru soldaţi), au văzut, începând cu ora 22.12, din două puncte, situate la mai mulţi kilometri, trei OZN-uri în formă de emisferă, viu luminate, cu diametrul de 4-5 metri, plutind la înălţimea de 20 la 60 de metri. În clipa când un avion de vânătoare, trimis să le intercepteze, s-a apropiat de una dintre emisfere, aceasta a făcut o eschivă, depărtându-se aproape instantaneu, oprindu-se apoi brusc, doar cu o mică legănare. Pilotul a relatat că din avion n-a reuşit să vadă OZN-urile. Aparent acestea erau interesate de un siloz subteran de rachete. Unul dintre intruşi s-a oprit deasupra silozului, la nici 20 de metri, îndreptând un fascicul de lumină spre sol, de parcă ar fi căutat ceva şi îndepărtându-se apoi, ca pentru a inspecta mai multe zone ale bazei, după care a revenit încă o dată asupra silozului şi apoi, la ora 1.30, s-a depărtat definitiv.

Un alt dosar este cel făcut public da generalul colonel de aviaţie **Igor Malţev**. El a publicat în numărul din 19 aprilie 1990 al ziarului *Raboceaia Tribuna* sinteza a peste o sută de observaţii, raportate de diferiţi comandanţi de unităţi militare. Între aceste observaţii menţionăm cea din noaptea de 21 martie 1990 din regiunea Pereslavl-Zeleskii, în care a fost implicat un disc cu diametrul între 100 şi 200 de metri, care făcea manevre aproape imposibile, în formă de „S", în plan orizontal şi vertical, plana la

mică înălţime deasupra solului, ca brusc să se depărteze cu o viteză triplă faţă de cea a supersonicelor.

Tot din documente desecretizate între timp ştim că, în ianuarie 1980, Ministerul Apărării al URSS a emis *reglementări* cerând să i se raporteze neîntârziat „orice fenomen inexplicabil, exotic, extraordinar". Rapoartele ajungeau la o comisie condusă de Dr. *Iurii Platov*, de la Academia de Ştiinţe, şi Col. *Boris Sokolov*, de la Ministerul Apărării. Au fost de fapt două echipe, una civilă şi una militară, care au examinat împreună, între 1980 şi 1993, circa 3000 de rapoarte, asupra a circa 400 de evenimente individuale. S-a spus că multe dintre observaţii erau probabil experimente militare secrete, inclusiv lansări sau recuperări de sateliţi, baloane meteorologice etc. dar au fost şi destule observaţii care nu puteau fi explicate prin nimic cunoscut.

Rapoartele existente provin, în majoritatea lor, de la piloţi militari sau personalul aeroporturilor, ori sunt transcrieri de pe banda de magnetofon a unor conversaţii. Multe documentele se referă la semnalări de obiecte zburătoare care n-au putut fi explicate nici ca fenomene naturale nici ca rezultate ale activităţii umane. Formele acestor obiecte (disc, trabuc etc), dimensiunile, luminile însoţitoare, manevrele, viteza, influenţa asupra motoarelor etc. corespund foarte bine cu raportările primite din alte zone, de pildă cu cele din documentele Blue Book.

Un OZN uriaş eşuat la „Mormântul Diavolului" ?

Nici din peisajul sovietic nu lipsesc declaraţiile despre prăbuşiri OZN, unele de mare spectaculozitate. Din păcate ele nu au nici măcar bruma de credibilitate a cazurilor americane. Reproducem în cele ce urmează, spre edificare, două astfel de cazuri.

Dacă e să-i credem pe ufologii ruşi *Nikolai Subotin* şi *Emil Baciurin*, în 1991 un OZN uriaş s-a prăbuşit în munţii Tian Şan, în apropierea graniţei dintre Kîrgîzstan şi China. La 28 august1991, la ora locală 4:42, un obiect de mari dimensiuni a apărut pe radarele din peninsula Mangişlak de la Marea Caspică, zburând dinspre vest spre est, cu viteza de 960 km pe oră, la o înălţime de 6600 metri. Crezând că obiectul era o navă lansată în spaţiu, radariştii au luat legătura cu cosmodromul Kapustin Yar, aflat nu departe. Aici li s-a confirmat că nu fusese lansată nici o rachetă, dar că şi ei urmăresc obiectul pe instalaţiile lor.

La apelurile făcute, pe toate frecvenţele uzuale, obiectul nu a reacţionat în nici un fel. Deoarece zona pe care o survola era cu acces

restricţionat, două MIG-29, care erau în misiune de patrulare, plus un al treilea care a decolat de pe o bază apropiată, au fost trimise să intercepteze intrusul. L-au ajuns din urmă deasupra lacului Aral la ora 5.12, când piloţii l-au putut vedea atât vizual cât şi pe radar. Avea forma unui dirijabil, lung de circa 620 de metri şi lat de circa 120. În faţă se vedeau două hublouri enorme, iar în spate litere verzi, dintr-un alfabet necunoscut.

Avioanele au încadrat obiectul, în ideea de a-l obliga să aterizeze la cea mai apropiată bază militară. Dar la distanţa de 800 de metri de intrus, instalaţiile de tragere au fost scoase din uz. La 600 de metri, reactoarele au început să dea rateuri. Apoi intrusul a început să facă mişcări în zig-zag, după care, brusc, viteza sa a crescut, de la 960 km pe oră la 6800 km pe oră. La această viteză escortarea devenea imposibilă, deci avioanele s-au întors la bază. Aceste manevre au fost confirmate ulterior de radarele de la Baikonur, Alma Ata şi Bişkek. La ora 5.27 obiectul a dispărut de pe radar, în zona lacului Isîk Kul, la graniţa dintre Kazahstan şi Kîrgîstan.

După o lună, au început să circule zvonuri că în munţii Tian Şan, în trecătoarea Shaitan Mazar (Mormântul Diavolului), la 100 de kilometri est de oraşul Prjevalsk (numit acum Karakol), în apropiere de vârful Pobeda, a fost văzut un uriaş obiect prăbuşit. O echipă de alpinişti şi ufologi s-au dus imediat să verifice ştirea, dar ninsorile timpurii şi pericolul avalanşelor i-au obligat să se întoarcă din drum. În iunie 1992 s-a organizat o nouă expediţie, condusă de *Gherman Sveşkov*, directorul secţiei din Kazahstan a organizaţiei SAKKUFON pentru studiul OZN-urilor. După rapoartele expediţionarilor, aceştia au ajuns la faţa locului la 12 iunie 1992, instalând tabăra la o oarecare distanţă. Obiectul era acolo, rupt în două, ca de o explozie. Aparent alunecase 1700 de metri faţă de punctul iniţial de impact. În jurul său câmpul magnetic era nul. Fotografierea obiectului era imposibilă, deoarece filmele se voalau imediat. Camerele video au fost scurtcircuitate, iar banda magnetică din casete devenea fărâmicioasă. La o distanţă mai mică de 800 de metri, oamenii erau cuprinşi de o stare de rău, părul li se ridica, încărcat de electricitate statică, busolele şi magnetometrele erau scoase din uz. La o distanţă mai mică de 600 de metri ceasurile se opreau, se resetau la zero, iar ceasurile mecanice rămâneau sever în urmă. La 500 de metri o radiaţie necunoscută ardea pielea temerarilor.

Cele de mai sus, în mod bizar, au rămas total necunoscute până în 1998, când vestea a fost difuzată pe internet. Afirmativ, Emil Baciurin a vizitat în aprilie 1998 locul unde încă se mai vedeau resturile catastrofei, închiriind un elicopter. El s-a întors cu mâinile arse, spunând că alături de obiect se află şi epava unui elicopter militar.

O altă expediţie, condusă de Nikolai Subotin, a plecat în 19 august 1998 din Moscova. N-au reuşit să-l contacteze pe Gherman Sveşkov pentru detalii. După mai multe peripeţii, la 25 august expediţia a ajuns la faţa locului, cu un elicopter închiriat. Au recunoscut locul după reperele detaliate date de Baciurin, dar enormul obiect dispăruse. Nu mai erau decât o groapă şi pietre sparte, plus o pistă rudimentară pentru aterizarea elicopterelor. Nici urmă de anomalie magnetică, ori de efecte asupra casetei video.

Ipotezele au fost diverse. În primul rând a surprins faptul că între 1992 şi 1998 nimeni nu s-a gândit să viziteze locul. Alţii au întrebat de ce obiectul nu a fost fotografiat de la distanţă (de pe un vârf de munte, din avion, din satelit) dacă de aproape nu era posibil. Mulţi l-au învinuit pe Baciurin de înşelăciune. Nikolai Subotin înclină totuşi spre varianta că între timp cineva a adunat resturile şi a curăţat locul. Analistul Nikolai Romanov crede că totul se explică prin faptul că în 1991 a avut loc o lansare nereuşită a unui modul al staţiei spaţiale sovietice, având la bord un generator nuclear, care s-a prăbuşit în munţii Tian Şan. Dar s-a verificat că în 1991 nu au existat astfel de lansări...

Un film documentar cu un OZN prăbuşit...

Un alt exemplu, la fel de spectaculos şi de suspect, îl putem găsi pe filmul documentar *The Secret KGB UFO Files*, produs de Associated Television Inc. din Hollywood, în 1998. Producătorii declară că nucleul filmului este constituit din extrase de pe patru bobine cinematografice, realizate în primăvara anului 1969, provenind, afirmativ din arhivele secrete KGB. Două episoade sunt semnificative. Într-unul pot fi văzuţi militari sosind la liziera unei păduri de mesteceni, nu departe de oraşul Sverdlovsk (azi Ekaterinburg). Aici, pe jumătate înfipt în solul nisipos şi sprijinit, aproape vertical, de copaci, se găsea un obiect discoidal, alb, cu diametrul de circa 6 metri. Militarii, înarmaţi cu kalaşnikov-uri, păzeau ca să nu se apropie nici un nechemat. Ofiţeri şi civili cu figuri preocupate trebăluiau în jurul obiectului, examinând aparent nişte resturi. Filmările s-au făcut de pe un camion şi de pe un trepied, aflate la distanţă destul de mare, dar aşezate astfel încât cele două puncte se puteau viza reciproc. Alte cadre au fost înregistrate cu un aparat mobil. Nici unul dintre aceste imagini nu arată însă obiectul decât din faţă (probabil partea superioară).

Un al doilea set de înregistrări arată disecţia unei fiinţe aparent umanoide, de mici dimensiuni. Pe masa de autopsie nu mai era decât un

tors, cu un singur umăr vizibil, şi un braţ detaşat. Coşul pieptului nu era mai mare decât al unui câine de talie mijlocie, braţul avea patru degete. Toate aceste resturi aveau culoarea verde... Persoanele care lucrau cu cadavul aveau mănuşi, dar nu purtau măşti de protecţie nici ochelari.

Autorii filmului american (prezentat de binecunoscutul actor Roger Moore) au luat o declaraţie de la scriitorul Veniamin G. Vereşceaghin, care s-a arătat convins că obiectul găsit căzuse în pădure încă din toamna anului 1968 (când, aparent, mai mulţi martori au văzut păbuşirea), publicând şi o carte în care argumentează această ipoteză. Între timp au apărut şi documente scrise din arhiva KGB care fac referire la operaţiunile de recuperare şi a fost găsit şi un martor, care afirma în faţa camerei de luat vederi, că a participat personal la această operaţie. Iniţial s-a crezut că este vorba de un avion spion american, apoi s-a constatat că nici o putere pământeană nu poseda astfel de aeronave. Uniformele, indicativele militarilor, totul, pleda pentru autenticitatea peliculei. Producătorii afirmau că filmul de pe cele patru bobine fusese examinat cu grijă, fiind găsit autentic, provenind din perioada respectivă şi având calitatea folosită pentru acest gen de operaţii. O doctoriţă a recunoscut chiar sala de disecţii.

În filmul american apar şi două personalităţi incontestabile ale ufologiei mondiale: *Vladimir Ajaja*, directorul Comisiei pentru studiul fenomenelor paranormale al Societăţii de Radioelectronică şi Telecomunicaţii din Moscova, şi mai vechea noastră cunoştinţă, *Stanton Friedman*. Amândoi sunt de părere că datele aflate la dispoziţie nu exclud posibilitatea că în cazul de la Sverdlovsk, să ne găsim confruntaţi cu un „Roswell” rusesc. S-a emis chiar ipoteza că şi industria militară sovietică ar fi profitat, la rândul ei, din „reingineria” unor artefacte găsite în OZN-ri.

La început s-au emis ipoteze precum că filmul putea să fie făcut într-adevăr de KGB, în perioada respectivă, dar să fie unul „demonstrativ” ori de „şcoală”, destinat vizionării şi discutării, ca un „studiu de caz”, sau testării psihologice a unor persoane din structurile KGB, ori produs poate chiar cu scop de dezinformare.

Din păcate însă, pentru o istorie atât de frumoasă, s-a descoperit ulterior că nimeni nu auzise în Rusia de scriitorul Veresciaghin, deci nici de cartea arătată în film, şi, ceea ce este mult mai grav, a fost găsită o persoană care a declarat că filmul cu obiectul căzut în pădure fusese turnat recent, în Rusia, de o firmă particulară, chipurile pentru un clip publicitar, în care, conform comenzii, trebuiau să apară soldaţi în uniforme şi cu armament specific KGB-ului în 1969... Într-adevăr, pe cutia casetei video,

exista o menţiune că filmul a fost realizat în scop de amuzament (*entertainment*). Să fie deci un caz rezolvat?

Au obţinut ruşii tehnologii de la extratereştri?

Cititorul familiarizat cu peisajul ufologiei americane va simţi, fără îndoială, un sentiment de stinghereală descoperind că şi în Rusia, sau alte ţări din fostul URSS, reapar, sub o formă mai mult sau mai puţin asemănătoare, toate istoriile bizare cunoscute: prăbuşiri de OZN-uri (cazul tipic cel de la Roswell), zvonuri despre utilizarea pentru industria militară a unor echipamente recuperate, înţelegeri secrete cu extratereştrii, entităţi biologice nepământele în adâncul unor baze subterane, experimente cu OZN-uri ca în Aria 51 etc.

Un exemplu îl constituie scrisorile investigatorului OZN **Anton A. Anfalov**, din Ukraina, adresate cunoscutului editor *Tim Beckley* şi rezumate de Tim Swartz în *Conspiracy Journal*. Toate aceste date le-a făcut cunoscute şi pe internet. Anfalov afirmă că informaţiile sale provin din surse de mare încredere: cercetători, militari, informatori guvernamentali şi sunt dincolo de orice dubiu. Aparent, Anfalov acceptă fără rezerve informaţiile primite de la sursele sale. Este oare sincer? Colportează, conştient sau nu, materiale destinate „intoxicării"? Dacă da, cine se află în spatele acestor manipulări şi în ce scop? Din păcate, în această privinţă, peisajul rus apare şi mai puţin „transparent" decât cel american.

Primul OZN recuperat de ruşi ar fi fost cel căzut la 21 ianuarie 1959 lângă *Gdynia*, în Polonia. S-a spus că a fost găsit şi un cadavru de extraterestru, care a fost autopsiat la un institut al Academiei Sovietice de Ştiinţe. Au urmat alte cazuri de OZN-uri recuperate, în anii şaizeci. În 17 februarie 1979 din nou s-au descoperit doi extratereştri morţi într-un OZN prăbuşit lângă *Jigansk*, nu departe de Iakuţk. Un alt OZN prăbuşit a fost găsit, în acelaşi an, lângă *Lihanovo*, în Urali. După autopsie, atât corpurile cât şi OZN-urile au fost transportate la centrul militar de cercetări OZN de la **Odinţovo**, lângă Moscova. La unitatea 25840 din Odinţovo ar exista echivalentul rusesc al faimosului „Hangar 18", iar într-un laborator biologic subteran, lângă Dmitrievka, se spune că ar fi studiate „entităţile biologice extraterestre" capturate. Afirmativ, aici s-ar păstra peste o duzină de cadavre şi ar fi, în plus, reţinute alte câteva „entităţi" care au supravieţuit şi cu care s-a putut stabili un contact.

Anatolii Logunov, vicepreşedintele Academiei de Ştiinţe a URSS, implicat în „măsurile speciale" luate în acest sens, a confirmat, în 1990,

realitatea cazului de la Jigansk. *Vsevolod Troiţki*, membru corespondent al aceleiaşi academii, a confirmat, înainte de moartea sa, survenită în 1996, că militarii au ascuns cu grijă aceste cazuri faţă de public, au exercitat presiuni asupra martorilor pentru a nu divulga ceea ce ştiau şi au condus campanii de dezinformare.

Un exemplu în acest sens ar fi cazul *Svetlanei Petrova*. În aprilie 1997, ea a declarat, prin canalele Agenţiei de Informaţii Financiare, că, din informaţiile pe care le deţine, „de peste douăzeci de ani, treizeci de mesageri din Orion lâncezesc în captivitate, în laboratoare subterane secrete ale Marelui Stat Major, în stepa din Orenburg. Ei au fost arestaţi în 25 decembrie 1976". După această declaraţie, Petrovna a fost concediată din postul pe care-l ocupa şi declarată bolnavă psihic. Ea s-a adresat, fără succes, tribunalului din Tver în vederea restabilirii drepturilor sale civile. Se pare chiar că a scăpat ca prin minune de un atentat la viaţa ei, ca şi de încercările care s-au făcut pentru a fi internată într-un ospiciu. De altfel, în acelaşi oraş Tver, cu câtva timp înainte, Dr. A. Zolotov, cercetător şi ufolog, a fost ucis de făptaşi rămaşi necunoscuţi.

Anfalov mai ştie că de OZN-uri se ocupă şi unitatea militară 73790, aflată lângă satul secret **Jitkur**, pe cel de al 4-lea poligon central de testare **Kapustin Yar**. Observaţiile făcute, începând cu 1974, de cei ce se aventurează în apropierea acestei zone, seamănă foarte mult cu cele raportate la Aria 51, S-4, Nellis sau White Sands. După investigatorul ukrainean, centrul de cercetări OZN de la Jitkur este probabil cel mai mare de acest fel din Rusia. Aici există vehicule capturate, dintre care unele funcţionale, examinate pentru a fi reproduse şi supuse periodic testărilor. Între acestea şi o navă în formă de cilindru şi alta în formă „de delfin" care se poate deplasa la fel de bine şi sub apă. Unele OZN-uri sunt pilotate, altele automate.

Anfalov mai dă şi codul şi localizarea altor nouă unităţi militare implicate. De asemenea, ufologul ukrainean are cunoştinţă de un complex subteran în munţii Ural, asemănător cu cel de la baza Dulce (New Mexico), ca şi de un număr de proiecte vizând OZN-urile: *Setka AN*, *Setka MO* (între 1978 şi 1984), altele cu nume englezeşti: *Galaxy MO*, *Galaxy AN* (1984-86), *Horizon MO*, *Horizon AN* (1986-1990) şi *Tread1*, *Tread2*, *Tread3* (în anii nouăzeci). Un document existent în cadrul acestui al treilea proiect ar conţine, după alţi autori, informaţiile pe care le aveau ruşii privitor la prăbuşirea de la Roswell şi la MJ-12 (!).

Anfalov are cunoştinţă şi de un film, făcut în mai sau iunie 1964, în interiorul bazei militare de la Odinţovo, film care redă o întâlnire dintre

ofiţeri superiori sovietici şi extratereştri. Filmul a fost arătat în 1995 ufologului rus Vadim Cernobrov, inginer la Institutul de Aviaţie din Moscova.

Ca şi în cazul americanilor, autorităţile ruseşti ar fi fost corupte prin mici „cadouri", primite de la vizitatorii din spaţiu, pentru a închide ochii la ilegalităţile şi abuzurile pe care extratereştrii le comit pe Pământ: exploatarea unor minereuri, experimente genetice pe vite (găsite mutilate) şi, mai ales, răpirea unor oameni, marcarea lor prin implante, utilizarea lor drept cobai. Uneori „cadourile" au servit chiar ca obiect de negoţ faţă de terţi. Astfel, tehnologiile de creştere a unor cristale cu proprietăţi speciale, procurate de ruşi de la extratereştri, ar fi fost vândute puterilor occidentale, la un preţ foarte mare. Alte tehnologii obţinute de ruşi de la extratereştrii ar viza armele psihotronice, utilizate, între altele, pentru a controla grupuri de civili.

În contrapartidă, fenomenul răpirilor ar fi la fel de răspândit în spaţiul ex-sovietic ca şi în America. Într-unul dintre scrisorile sale, Anfalov scrie: „Am investigat eu însumi persoane, din Rusia şi Ukraina, care afirmă că sunt în legătură cu extratereştrii şi că sunt monitorizaţi după ce au fost răpiţi de aceştia". „Cenuşii şi extratereştrii de tip nordic nu sunt din Zeta Reticuli sau Orion. Am dovezi că ei sunt de pe planetele Zonnery şi Tio din sistemul stelar Sirius A".

Conform unor date oficiale, din partea Ministerului de Interne al Ukrainei, date confirmate lui Anfalov de locotenent colonelul în retragere *Serghei M. Paukov*, care a lucrat în cotrainformaţiile armatei, în Ukraina dispar fără urmă, anual trei-patru mii de persoane. Dintre aceştia, se apreciază că circa 5% (deci 150-200 de persoane) sunt răpite de extratereştrii, fără a se mai întoarce vreodată pe Pământ. Ei ar fi duşi într-un soi de „grădini zoologice", amenajate pe alte planete sau pe staţii cosmice, ori ar fi folosiţi ca „materie primă" pentru sinistre experimente genetice sau poate ca sclavi.

Anfalov afirmă că toate aceste date în privinţa OZN-urilor sunt acoperite de o conspiraţie a tăcerii din partea oficialităţilor. Această conspiraţie este una mondială, iar Rusia este o parte importantă a ei.

13. OFICIALITĂȚILE ÎNCEP SĂ RECUNOASCĂ

În anii nouăzeci, pentru prima dată, oficialități guvernamentale ca și ofițeri de rang înalt din țări importante, declară că OZN-urile reprezintă o realitate căreia nu i se cunoaște originea, că ipoteza extraterestră nu trebuie exclusă și că se impune luarea unor măsuri în cazul în care această ipoteză s-ar adeveri. Oamenii de știință, dar și Vaticanul, se pronunță pentru studierea fenomenului.

Invazie de OZN-uri triunghiulare pe cerul Belgiei

În anii nouăzeci s-a întâmplat ceva care a marcat, aparent, o ușoară schimbare în atitudinea cercurilor militare, în comparație cu deceniile precedente. În multe țări, între care Anglia, Belgia, Ungaria, Italia, Rusia, Spania etc. ministerele apărării au luat decizia de a face publice, mai direct sau pe căi ocolite, o parte din dosarele privind fenomenul OZN pe care le posedau. Evident, motivele au fost multiple. Pentru a le înțelege, e util să trecem în revistă câteva evenimente.

În seara de 29 noiembrie 1989 pe cerul Belgiei, într-o zonă de mică întindere, în jurul localității Eupen, de lângă granița germană, au apărut, pe neașteptate, una sau mai multe obiecte care nu semănau cu nimic cunoscut. În zilele următoare, oficialitățile au primit cel puțin o sută douăzeci de rapoarte de la martori independenți, între care mulți militari, jandarmi, polițiști. În aceste rapoarte revin aceleași detalii, dar și variațiile firești în astfel de cazuri. Unii spuneau că obiectul văzut era triunghiular, alții au văzut un romb sau o „aripă zburătoare”, cu anvergura de 15 metri, 30 metri, sau chiar mai mare. Obiectul zbura la joasă înălțime, staționa într-un punct, se întorcea în loc, se înclina, după care se depărta cu o viteză fantastică, toate acestea fără nici un zgomot. Obiectul era împodobit cu lumini multicolore și avea un soi de hublouri. Partea de jos era plată iar în centru avea o lumină roșie, ca a unui girofar. Când trecea deasupra unui

automobil, acestuia i se deconecta toată instalaţia electrică: i se stingeau farurile, se oprea motorul, aparatul de radio etc., toate revenind la normal când obiectul se îndepărta.

La un centru dotat cu detectoare de inducţie magnetică s-a înregistrat o variaţie sinusoidală a câmpului magnetic, cu frecvenţa de zece cicli pe secundă. Anumite iregularităţi ale semnalului au sugerat oamenilor de ştiinţă posibilitatea ca aceste oscilaţii să trădeze comunicaţii radio de foarte joasă frecvenţă.

Obiectele au reapărut după două zile, apoi în 2 şi 11 decembrie, semnalându-se, cu intermitenţe, până în primăvara anului 1990. Ele au fost văzute, repetate ori, şi pe radarele militare. Unii martori au văzut un astfel de obiect, aşezat pe sol şi apoi decolând. Poliţia, anunţată, a constatat că în locul respectiv iarba a rămas ca tunsă şi acoperită cu o substanţă gelatinoasă gălbuie. Între martori s-au numărat, între alţii, un specialist în meteorologie al forţelor aeriene, un profesor universitar, un locotenent colonel al armatei belgiene, care se afla la volan, alături de soţia sa etc.

Era perioada războiului din Golful Persic, în care americanii şi-au surprins adversarii prin avioanele F-117A (Stealth) invizibile radar, de formă triunghiulară, deci unor ziarişti le-a fost la îndemână ca să speculeze că de fapt martorii văzuseră o variantă a acestui avion. Din păcate, diferenţele sunt însemnate: F-117 este zgomotos, nu poate zbura cu o viteză mai mică de 300 de kilometri pe oră, existând şi diferenţe în privinţa dispunerii luminilor, a hublourilor etc. Observaţiile rămân valabile şi pentru alte tipuri de avion care au fost aduse în discuţie (B-2, RPV, ULM, AWACS etc). Încercările de identificare cu un avion secret au iritat, bineînţeles, partea americană, care s-a văzut astfel acuzată implicit că efectuează zboruri neanunţate, peste zone populate dintr-o ţară străină, încălcând convenţiile în vigoare. Ca urmare, ambasada americană a dat o dezminţire oficială, negând existenţa oricărui astfel de zbor. Dar iritate au fost şi forţele aeriene belgiene, care se simţeau umilite, fiind incapabile nu numai să alunge dar chiar să identifice misterioşii intruşi, în ciuda avioanelor de vânătoare F-16 ridicate, prompt, pentru intercepţie. În sfârşit, a fost lezat, evident, şi bunul simţ, deoarece nici un fabricant de armament nu şi-ar testa vehiculul *secret* de-a lungul unor autostrăzi iluminate *a giorno*, sau la rasul acoperişurilor, într-o ţară străină, îngrozind mii de oameni şi putând isca astfel inutile complicaţii diplomatice. De pildă, dacă era vorba de avioane americane, acestea puteau fi testate în linişte deasupra imenselor teritorii deşertice din Nevada sau din alte state din centrul SUA.

Philip Imbrogno, investigatorul cazurilor de pe valea fluviului Hudson, se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă, în cursul acestor „zboruri experimentale" presupusul avion s-ar fi prăbuşit, incident de loc rar în cazul unor testări. Cine şi-ar fi asumat un asemenea risc? Chiar şi *Philip Klass*, faimosul „demistificator" al fenomenului OZN, a fost de părere că OZN-urile triunghiulare văzute în Belgia, ca de altfel şi cele de pe valea fluviului Hudson, nu puteau fi, în nici un caz, avioane experimentale.

Pentru prima oară în lume, în controversata istorie a fenomenului OZN, un ministru al apărării, în cazul nostru Guy Coeme, a autorizat militarii forţelor aeriene să coopereze fără rezerve cu o organizaţie civilă, şi anume **SOBEPS**, căruia i s-au pus la dispoziţie toate rapoartele primite şi chiar un avion echipat cu camere video în infraroşuşi cu senzori electronici sofisticaţi. Menţionăm că SOBEPS avea în componenţă cercetători de largă recunoaştere, cum ar fi profesorul Leon Brening, de la Universitatea Liberă Bruxelles, sau profesorul August Meessen, de la Universitatea Catolică din Louvain.

În noaptea de 30-31 martie 1990, mai multe puncte de observaţie, vizuale sau radar, de pe aeroporturi militare, au semnalat din nou apariţia obiectelor. Timp de o oră, începând cu ora 0.05, au existat nouă tentative de intercepţie, efectuate de avioane F-16. În trei cazuri obiectivul a fost fixat de radarul avionului, dar numai câteva secunde, după care OZN-ul a reuşit să scape. După anumite surse, martorii au expediat 2600 de rapoarte, majoritatea la jandarmerii, privitor la observaţiile din noaptea aceasta.

Martorii acestor întâlniri au făcut şi numeroase fotografii şi înregistrări video. Una dintre cele mai reuşite fotografii a fost realizată în provincia Liege, la începutul lunii aprilie 1990. Fotografia înfăţişează trei lumini mari, la colţurile obiectului, şi o lumină roşie în centru. O echipă de experţi de la Şcoala militară regală din Belgia, sub conducerea profesorului Mark Acheroy, a procedat la o prelucrare digitizată a negativului, scoţând la iveală detalii care nu puteau fi distinse cu ochiul liber: astfel, cele patru lumini păreau fixate pe un obiect triunghiular solid, iar luminile semănau cel mai bine cu jeturi de plasmă. În memoriul final, predat la 13 decembrie 1993, se preciza că „a fost imposibil să se descopere vreun indiciu că documentul ar putea fi un fals, spre deosebire de alte documente care ne-au fost remise de SOBEPS". Menţiunea din urmă se referea la fotografii fabricate special de societatea belgiană pentru studiul OZN-urilor, pentru a fi contrapuse fotografiei autentice. François Louange, specialist francez în interpretarea imaginilor de satelit, declarase

şi el, după analizarea fotografiei, că „nu este un trucaj, iar martorul a fotografiat cu adevărat un obiect material pe cer [...] nu rămân decât două ipoteze: o aeronavă secretă, sau un vehicul extraterestru autentic".

Colonelul **Wilfried De Brouwer**, şeful operativ al forţelor aeriene belgiene, avansat general în 1991, a convocat la 11 iulie 1990 o conferinţă de presă, ca o concluzie finală la anchetele care au urmat valului de observaţii. El a precizat că, ori de câte ori era prins de radar, obiectul îşi schimba viteza, aproape instantaneu (într-un interval insesizabil chiar şi pentru calculatoarele ataşate aparatelor de măsură), de pildă, de la circa 200 kilometri pe oră la circa 1800. La fel, la un moment dat, el şi-a schimbat altitudinea de la circa 2000 de metri la 250, într-o secundă. Sub plafonul de 200 de metri toate cele cinci radare militare, care urmăreau simultan obiectul, l-au pierdut de pe ecrane. Acceleraţia pe care o presupun astfel de manevre (minimum 40g) este imposibil de suportat de orice pilot uman. În plus, depăşirea vitezei sunetului trebuia să dea naştere la un imens „bang" cauzând spargerea geamurilor şi alte stricăciuni la clădirile aflate în zonă; or mişcările obiectului s-au desfăşurat într-o linişte desăvârşită. Manevrele au fost înregistrate simultan de radarele a două avioane, aflate la o oarecare distanţă între ele, ca şi de un al treilea radar, de la sol, ceea ce excludea posibilitatea unui semnal parazit. De Brouwer a recunoscut că „manevrele OZN-urilor dovedeau o anumită logică". Brouwer a mai spus: „va veni în mod sigur ziua în care fenomenul [OZN] va fi observat cu mijloace tehnologice de detecţie şi colectare de date care nu vor lăsa nici cel mai mic dubiu privind originea sa. Aceasta va ridica o parte din vălul care acoperă misterul de mult timp; un mister care continuă şi în prezent. Dar el există, este real şi acest fapt în sine constituie deja o concluzie importantă".

În concluziile unui raport oficial, W. De Brouwer recunoştea că: „Forţele Aeriene Belgiene n-au fost capabile să identifice nici natura nici originea fenomenului. Totuşi, ele au avut suficiente elemente pentru a exclude următoarele presupuneri:

a) baloane. Imposibil, datorită vitezelor variind extrem de mult (confirmate vizual şi prin radar);

b) vehicule ultrauşoare motorizate. Din aceleaşi motive ca pentru baloane;

c) vehicule pilotate de la distanţă. Imposibil, datorită capacităţii de a rămâne suspendate la punct fix;

d) avion; (inclusiv Stealth). La fel ca pentru punctul c) şi datorită lipsei zgomotului;

e) proiecţii laser sau miraje. Improbabil, datorită lipsei suprafeţei de proiecţie (nu existau nori). Luminile au fost observate din locaţii diferite. Luminile s-au deplasat pe distanţe de peste 15 mile nautice*. Mirajele nu pot fi detectate prin radar.

Nicholas Redfern, în cartea sa *A Covert Agenda* (1997), estimează că probabil faptul cel mai notabil, referitor la „valul belgian" a fost interesul ieşit din comun al cercurilor guvernamentale belgiene şi americane. Între altele stă mărturie un document, desecretizat între timp, elaborat în martie 1990 de Agenţia de informaţii a apărării SUA şi difuzat către CIA, Secretarul de Stat pentru apărare, Casa Albă, Statul Major al trupelor *Air Force* din Europa, NATO şi Comandantul forţelor navale americane staţionate în Europa. În document se dau detalii despre observaţiile efectuate, despre ipoteza că aceste observaţii se datorează unor avioane americane şi despre dezminţirile părţii americane.

Nick Pope, expert guvernamental britanic, aprecia că implicaţiile cazului belgian sunt înfricoşătoare. „O alcătuire structurată a zburat în spaţiul aerian belgian, a fost observată în mod clar de la sol şi prin radar şi a scăpat de urmărirea celor mai rapide şi mai sofisticate avioane de vânătoare pe care belgienii le posedau. În fapt, ele s-au dovedit neputincioase. Ce s-ar fi întâmplat dacă triunghiul, ce-o fi fost el, s-ar fi dovedit ostil?".

Ministerul Apărării al Marii Britanii urmăreşte fenomenul

În ianuarie 1979, în Camera Lorzilor a avut loc o discuţie furtunoasă despre importanţa fenomenului OZN. Printre protagonşti s-au aflat lordul *Peter Hill-Norton*, fost amiral comandant al marinei militare britanice, fost şef al Marelui Stat Major între 1971-1973 şi preşedinte al Comitetului Militar NATO. şi lordul *Brinsley Le Poer Trech, Conte de Clancarty*. Hill-Norton era convins nu doar de realitatea OZN-urilor ci şi de importanţa studierii naturii lor, având în vedere potenţiala ameninţare pe care ele ar putea-o reprezenta la adresa securităţii naţionale, iar Lordul Clancarty întreţinea bune relaţii cu principalele asociaţii pentru studiul OZN-urilor din Marea Britanie. Cei doi au înfiinţat, la scurt timp după aceea, un Grup de Studiu al OZN-urilor în cadrul Camerei Lorzilor, cu membri aparţinând tuturor partidelor, grup care la ora actuală din păcate nu mai funcţionează.

Nick Pope, de care aminteam mai sus, în contextul cazurilor belgian şi Woodbridge, a publicat în 1996 în Marea Britanie o carte, care a devenit,

* Circa douăzeci şi opt de kilometri.

aşa cum ne asigură coperta ediţiei de buzunar din 1997, „No. 1 Bestseller". Titlul complet al cărţii: *Open Skies, Closed Minds: For the First Time a Government UFO Expert Speaks Out* (Ceruri deschise, minţi încuiate: pentru prima oară un expert guvernamental în OZN-uri se pronunţă). Autorul cărţii a condus, între 1991 şi 1994 secretariatul *2(a)* al Statului-Major al aerului *(Air Staff)* din Ministerul Apărării al Marii Britanii, secretariat la care se examinau rapoartele privind OZN-urile. La început foarte sceptic, Pope a devenit convins de realitatea acestui fenomen pe măsura cunoaşterii cazurilor pe care le-a investigat personal. El afirma că din aceste cazuri putea fi construit uşor un serial de tipul „dosarele X".

La postul său, Pope a fost surprins să constate că militarii din forţele aeriene britanice erau foarte deschişi privitor la fenomenul OZN. Explicaţia consta în sensibilitatea lor crescută faţă de ameninţarea unei tehnologii superioare, ca şi în faptul că, la un eventual gest ostil al OZN-urilor, avioanele militare ar fi fost primele trimise să încerce să rezolve problema. În plus, mulţi văzuseră OZN-uri.

Investigatorul englez Omar Fowler a catalogat, între decembrie 1994 şi mai 1995, doar în regiunea Derbyshire din centrul Regatului Unit, cincizeci şi două de observaţii ale unor OZN-uri enorme, majoritatea având formă triunghiulară. În seara de 23 august 1994 doi martori au avut şansa să filmeze, cu o cameră video, un astfel de OZN. La un moment dat, s-au apropiat două elicoptere; luminile OZN-ului s-au stins imediat şi nu s-au reaprins decât în momentul în care elicopterele s-au depărtat. Forţele aeriene britanice au declarat ulterior că nici un aparat al lor nu fusese în zonă la momentul respectiv.

La 6 ianuarie 1995 un Boeing 737 al companiei British Airways, în timp ce se afla la altitudinea de 1300 de metri, pregătindu-se să aterizeze pe aeroportul din Manchester, a trebuit să facă o manevră bruscă pentru a evita coliziunea cu un OZN care s-a apropiat din dreapta. Nava misterioasă, de formă triunghiulară alungită, a trecut razant deasupra carlingei, atât de aproape încât copilotul şi-a aplecat, instinctiv, capul. Obiectul nu fusese reperat de radare. Echipajul, foarte impresionat, a făcut un raport, ceea ce a reprezentat mai degrabă o excepţie, piloţii preferând, de regulă, să treacă sub tăcere astfel de întâlniri. Concluzia autorităţii aviaţiei civile, adoptată după un an de anchete, a fost *„caz nerezolvat"*. Întâlniri similare s-au petrecut mai multe în spaţiul aerian britanic.

Nick Pope, estima că există, în toată lumea, circa 13 milioane de oameni care „au văzut ceva". El spunea că după experienţa, de peste

cincizeci de ani, a altora şi a sa personal, 90-95% din aceste observaţii pot fi explicate în termeni obişnuiţi: sateliţi, bolizi, avioane, elicoptere, experimente sau exerciţii militare, fenomene meteorologice, farse etc. „Rămân însă cel puţin 650.000 observaţii, în toată lumea, pentru care nu există explicaţii. Peste 50% din public este convins că o parte dintre OZN-uri au origine extraterestră. Tot ce poate spune Ministerul Apărării despre aceste observaţii este că rămâne deschis faţă de ele. Presupun că aceasta este o modalitate elegantă de a spune că nu avem nici o idee ce ar putea fi obiectele raportate. Poziţia ministerului a fost, întotdeauna, că nu s-au găsit încă indicii ale vreunei ameninţări din partea acestora la adresa Regatului Unit. Ar fi fost mai corect să se spună că nu avem dovezi că pe cerul nostru ar fi avut loc un act ostil pe faţă – deocamdată [...] dar nu avem nici dovezi că un fenomen foarte real, precum OZN-urile, este inofensiv". Pope adăuga: „dacă subestimarea inamicului este considerat un păcat în lumea militarilor, incapacitatea de a-i recunoaşte existenţa este un păcat cardinal".

Pope a mai descoperit că rapoartele privind observaţiile de OZN-uri făcute înainte de 1967 au fost sistematic distruse, fiind considerate „lipsite de interes social sau istoric". Dacă în America au fost desecretizate circa 30.000 de documente privind observaţiile OZN, numărul acestora în Marea Britanie era mult mai mic. Şi totuşi, în ambele locuri, există dovezi că anumite documente continuau sa fie ascunse.

Investigatorul *Armen Victorian* a remarcat că secretariatul 2(a) din Air Staff a fost condus de regulă de un funcţionar civil fără o vechime deosebită, ceea ce nu era în concordanţă cu importanţa potenţială a problematicii OZN. Investigatorul spune că el însuşi a intrat în legătură, la un moment dat, cu alte structuri ale Ministerului Apărării al Marii Britanii, unde erau examinate rapoartele OZN mai sensibile. Tot el a remarcat că nici una dintre observaţiile făcute de marina militară nu a ajuns la secţia 2(a) din Air Staff.

Un alt autor britanic, **Nicholas Redfern**, în cartea sa *A Covert Agenda*, îşi exprimă şi el, după investigaţii temeinice, convingerea că secretariatul 2(a), unde lucrase Pope, era mai mult un paravan, o *vitrină*, menită să creeze impresia că fenomenul este sub control. În realitate aici soseau doar o parte din rapoarte, în primul rând cele trimise de marele public. Observaţiile făcute de piloţi, în special de cei militari, aveau un alt drum, ajungând la organisme mult mai secrete. Una dintre acestea pare a fi localizată la baza *RAF Farnborough* din Hampshire, la baza RAF din *Rudloe Manor*, din Wiltshire, unde se află sediul central al serviciilor de poliţie militară şi de securitate ale forţelor aeriene britanice, ca şi un centru

de instruire în contrainformaţii. Oricum, se ştie în mod sigur că poliţia militară a efectuat propriile sale anchete în mai multe cazuri în care s-au raportat OZN-uri, fără ca rezultatele să ajungă la secţia 2(a) sau la marele public. În decembrie 1995, Kerry Philpott, purtătoarea de cuvânt a Ministerului Apărării, recunoştea că la Rudloe Manor se examinează toate reclamaţiile privind „zborurile la joasă înălţime" ca şi cele „neexplicate", deci, evident, şi multe dintre rapoartele OZN. Interesant este şi faptul că Philpott i-a urmat lui Nick Pope la conducerea secţiei 2(a). Un alt punct de concentrare a datelor este, se pare, secţia de spionaj militar (DIS), la care sunt trimise, între altele, „semnalele" de orice fel, captate de militari şi care nu aveau explicaţie. DIS lucrează în strânsă colaborare cu faimosul NSA din Statele Unite, având un rol similar.

Redfern mai observă că de regulă documentele secrete devin accesibile marelui public după treizeci de ani. O parte din rapoartele OZN mai vechi, făcute de militari, au putut fi cunoscute astfel. Alte documente au rămas totuşi inaccesibile, chiar şi după o perioadă mai lungă de treizeci de ani. Căutând să afle de ce, Redfern a descoperit un fapt interesant. Cele mai intrigante rapoarte OZN au fost ani de zile studiate de grupuri oculte de cercetători militari, care au introdus apoi, în dosarele respective, concluziile lor. Or, regula celor treizeci de ani pentru desecretizarea unui dosar ia drept bază *cel mai recent* document din acel dosar. Dacă deci cineva adaugă, o dată la câţiva ani, noi observaţii şi concluzii la un dosar, dosarul respectiv ar putea rămâne inaccesibil la nesfârşit...

Alte triunghiuri zburătoare

Apariţiile de triunghiuri zburătoare au continuat şi continuă şi azi, cu intermitenţe, dar netulburat, atât în Belgia, cât şi în Franţa, Marea Britanie ca şi în numeroase alte ţări.

Nick Pope menţionează că, la *exact* trei ani după valul de observaţii din Belgia, deci pe data de 31 martie 1993, după ce a sosit la birou, ca de obicei, a fost înştiinţat că în noaptea precedentă pe teritoriul Marii Britanii avusese loc un mare număr de observaţii OZN. Cele mai multe rapoarte vorbeau de o formaţie de trei lumini, două mai puternice şi una mai slabă, aparent legate rigid între ele. Formaţia ba plutea nemişcată, ba se deplasa cu o viteză incredibilă. Cei mai mulţi martori erau din rândurile militarilor şi ale poliţiei. Pe măsură ce Pope lua legătura, telefonic, cu unii martori, pentru a afla amănunte, alte şi alte apeluri telefonice anunţau că misterioase obiecte luminoase fuseseră văzute şi în alte zone. Cele mai

multe observaţii au avut loc între orele 1 şi 1.30, în regiunile Devon, Cornwall, Somerset şi Wales, dar şi din Midlands şi chiar Yorkshire, ca şi cum obiectul ar fi efectuat un zbor în zig-zag, cu o viteză inimaginabilă. La prânz devenise clar că „valul" de observaţii era cel mai mare din istoria Marii Britanii. Între timp începuseră să apară şi rapoarte din Irlanda, Franţa şi... Belgia.

Au fost şi observaţii care ridicau probleme speciale. O patrulă militară, însărcinată cu paza bazei militare de aviaţie Cosford, a raportat că obiectul a survolat zone de înaltă securitate ale bazei. Cinci persoane din Rugeley, Staffordshire, au văzut, la circa 300 de metri deasupra solului, un obiect luminos în formă de diamant. Diametrul său a fost estimat la 200 de metri. Ofiţerul meteorolog de la baza aeriană Shawbury din Shropshire a văzut şi el obiectul, plutind nemişcat, la distanţă, apoi venind spre el cu mişcări nesigure, cu o viteză de câteva sute de kilometri pe oră. Oprit într-un punct, a măturat câmpia, încoace şi încolo, cu un fascicul luminos, timp de cinci minute, ca şi cum ar căuta ceva. În acest timp martorul a putut estima că dimensiunile obiectului erau egale cu cele ale unui avion Jumbo Jet.

Pope a verificat imediat. Nu fusese nici o activitate aviatică în acea noapte care să poată explica măcar de departe cele observate. N-au existat baloane meteorologice. Nu putea fi un fulger globular. E drept, în acea noapte au reintrat în atmosferă resturile rachetei purtătoare a satelitul rus Cosmos 2238. Fenomenul putea fi văzut din Marea Britanie, dar în nici un caz nu putea constitui o explicaţie pentru cele văzute. Un astfel de obiect lasă doar o dâră de lumină pe cer, pentru câteva secunde, după care dispare. Pope a cerut ca benzile unor radare militare, care de regulă sunt şterse şi reutilizate după un timp, să-i fie remise spre verificare. Spre neplăcuta sa surpriză, în afara unor semnale disparate, care puteau fi interpretate în mai multe feluri, benzile nu înregistraseră nimic. Totuşi, martorii oculari erau prea mulţi, prea demni de încredere şi mărturiile lor erau prea concordante pentru a nu le da crezare. Singura concluzie logică a fost că, indiferent ce a fost obiectul zburător, radarele nu erau capabile să-l localizeze, ceea ce explica şi faptul că nu fuseseră ridicate de la sol avioane pentru alungarea intrusului sau intruşilor.

Pope lucra în cadrul aviaţiei militare, deci a aflat repede că nu fusese vorba de un aparat secret britanic. În consecinţă, Pope a contactat ambasada SUA întrebând dacă partea americană a testat cumva, în noaptea respectivă, vreun prototip secret, Răspunsul a fost negativ. Ce provenienţă putea avea atunci obiectul văzut? Nick Pope recunoaşte că acest val de observaţii l-a făcut pentru prima dată să se îndoiască de

adevărul răspunsului pe care oficialităţile îl dădeau, sistematic, marelui public, cum că „OZN-urile nu sunt semnificative din punctul de vedere al apărării naţionale". Pentru prima dată a devenit conştient că, dimpotrivă, faptul că „triunghiurile" erau capabile de toate câte s-au raportat, dovedea că problema lor era „de o importanţă *extremă* pentru apărare" (subl.aut.).

Culmea ironiei, ştirile privind aceste cazuri urmau să vadă lumina presei în ziarele din ziua de 1 aprilie 1994. Ceea ce era însă de-a dreptul sinistru, valul s-a produs exact la a treia aniversare a valului de OZN-uri triunghiulare semnalate deasupra Belgiei, în 30-31 martie 1991, observaţii care au pierdut, de asemenea, mult din credibilitate, dat fiind că relatările au fost difuzate în ziarele de 1 aprilie, zi în care ziarele se întrec în a publica păcăleli la adresa cititorilor. Noaptea de 30-31 martie era deci cel mai bun moment în care o paradă desfăşurată de misterioasele obiecte zburătoare putea să devină „eluzivă" pentru marele public.

Recent, cineva din conducerea BBC, responsabil cu emisiunile de ştiinţă, a dezvăluit că, la vremea respectivă, BBC a primit, în mai multe rânduri, aşa numite „Notificări D" cerând să nu se difuzeze ştiri sau emisiuni despre observaţiile de OZN-uri triunghiulare. Notificările s-au referit atât la observaţiile de pe valea fluviului Hudson (la mijlocul anilor 80), ca şi la cele din Belgia (1989-90) şi din Marea Britanie. „Notificările D" sunt emise de Ministerul Apărării al Marii Britanii, în cazul în care este necesar ca presa să nu facă publice anumite observaţii sau informaţii implicând domenii considerate secrete din raţiuni de securitate naţională. Din acest motiv BBC s-a abţinut să comenteze ştirile privind acest tip de vehicule.

În cazul OZN-urilor triunghiulare s-a spus că ar fi vorba de vehicule experimentale secrete, cum ar fi ipoteticul avion britanic HALO, care ar fi fost planificat să fie operaţional abia în 2013... Totuşi, lucrurile sunt departe de a fi limpezi. Un redactor de la revista britanică *UFO Magazine* se întreba – „Dacă aşa numitele triunghiuri negre sunt, într-adevăr, avioane militare secrete, care sunt raţiunile pentru care acestea plutesc deasupra zonelor rezidenţiale, îngrozind de moarte populaţia? Undeva, ceva, pur şi simplu nu se potriveşte". Într-un articol recent, Nick Pope îşi exprima, şi el, opinia că este foarte puţin probabil ca „triunghiurile negre" să fie proiecte militare secrete, „Capacităţile şi comportamentul în zbor al acestora sugerează că obiectele nu aparţin nici unui guvern pământean şi nu intră în cadrele tehnologiilor pământene cunoscute". Un alt analist spunea că, dacă există un avion britanic capabil de astfel de performanţe, el ar trebui să constituie prilej de falā şi nu de tăinuire. Redactorul revistei

UFO Magazine trage concluzia că interdicţia se datorează, pur şi simplu, faptului că oficialităţilor nu le place ca marele public să ştie că alcătuiri zburătoare „străine" pot pătrunde, nepedepsite, în spaţiul aerian britanic.

Mărturia bombă a lui Philip Corso

În cartea *The Day After Roswell*, apărută în 1997 şi publicată prompt şi în româneşte cu titlul *După Roswell*, colonelul **Philip J. Corso**, afirmă, negru pe alb, că în perioada 1961-63, când a condus divizia de Tehnologii Străine a departamentului Cercetare-Dezvoltare al Armetei Terestre SUA, la Pentagon, a avut în responsabilitatea sa un fişet plin cu obiecte extraterestre, recuperate de la presupusa prăbuşire a unui OZN la Roswell în 1947, şi că a valorificat aceste obiecte în folosul dezvoltării tehnicii militare a SUA. După afirmaţiile sale, în seara de 6 iulie 1947, a avut chiar şansa să vadă întâmplător, la Şcoala Militară de Informaţii de la Fort Riley (Kansas), într-un conteiner, cadavrul unuia dintre umanoizii aduşi de la Roswell, plutind într-un gel roşcat...

Philip J. Corso nu era un fitecine. Cariera sa este binecunoscută. În 1942, lupta în Africa de Nord, ca tânăr ofiţer, contra armatelor lui Rommel. La începutul lui 1944 era căpitan de contrainformaţii în Roma ocupată de Aliaţi, unde a rămas până în 1947. În timpul războiului din Coreea, el a făcut parte din Statul-Major al generalului *MacArthur*, iar ulterior, pe timpul mandatului preşedintelui Eisenhower, a fost membru al Consiliului Securităţii Naţionale (NSC), ceea ce l-a dus adesea în biroul oval al Casei Albe. Între 1961 şi 1963 Philip Corso a fost şef al Diviziei de Tehnologii Străine a departamentului de Cercetare-Dezvoltare al Armatei Terestre SUA, cu sediul în clădirea Pentagonului. Colonel în retragere, el a ocupat ulterior numeroase funcţii importante în companii civile. În 1997, profitând de relativa deschidere faţă de problematica OZN, ca şi de faptul că unele documente secrete au devenit accesibile, în virtutea Legii Libertăţii Informaţiei, Philip Corso, a publicat, cu contribuţia lui William Birnes, cartea menţionată mai sus. Motivul nu a fost financiar; de altfel, pentru lucrarea sa, el nu a primit o sumă deosebită. Philip Corso a murit, de un atac de cord, la 16 iulie 1998, la vârsta de 83 de ani, după ce efectuase un turneu prin mai multe ţări ale lumii, promovându-şi cartea.

Corso afirmă că, în 1961, şeful lui, generalul *Arthur Trudeau*, de care era legat printr-o colaborare mai veche şi o profundă încredere reciprocă, i-a încredinţat, în cel mai mare secret, un fişet conţinând obiecte recuperate de la Roswell. Corso trebuia să afle la ce puteau folosi aceste obiecte şi să propună o utilizare a lor de către industria militară americană.

În fişet, căruia i s-a adăugat apoi şi o ladă, erau rapoarte cu autopsiile omuleţilor de la Roswell, descrierile obiectelor găsite la locul prăbuşirii, plus o mulţime de artefacte, între care: fibre optice (necunoscute la vremea respectivă), capabile să conducă lumina, pe care o şi descompuneau în diferite culori, apoi plăcuţe subţiri, dintr-un material asemănător plasticului, pe suprafaţa căruia exista un păienjeniş de firişoare aducând cu o insectă strivită. Mai era o ţesătură gri-argintie care nu putea fi ruptă, mototolită ori tăiată cu foarfeca, apoi un obiect ca o lanternă scurtă şi groasă care s-a dovedit un bisturiu cu laser, o diademă a cărei utilitate n-a putut fi stabilită etc. În scurt timp pentru Corso devenise clar că imediat după accidentul de la Roswell forţele aeriene, marina etc. şi-a însuşit, fiecare, o cantitate cât mai mare din resturile recuperate ale OZN-ului prăbuşit, iar acum încercau, într-un secret desăvârşit, să valorifice aceste produse, pe care, pentru necunoscători, le camuflau sub eticheta de „tehnologii străine", presupuse roade ale spionajului.

Corso spune că a luat legătura pe rând cu un număr de mari companii ca: IBM, Hughes Aircraft, Bell Labs etc., care aveau în mod tradiţional contracte cu armata. El înmâna unor persoane de încredere, în deplin secret, un astfel de obiect, prezentat ca procurat de la o armată adversă. Ulterior se încheia oficial un contract pentru a produce ceva asemănător spre folosul armatei americane. În felul acesta industria SUA ar fi realizat, începând cu anii şaizeci, cip-urile cu circuite integrate, baza calculatoarelor actuale, armele cu laser de mare energie, antisatelit şi antirachetă, fibrele optice, kevlarul, acel material superrezistent care se foloseşte la vestele antiglonţ, binoclurile în infraroşu, pentru noapte etc. Unele cercetări sunt încă în curs, cum ar fi proiectilele din materiale ceramice invizibile pentru radar. Philip Corso pare a şti că, încă la sfârşitul anilor patruzeci, Stalin a fost extrem de iritat aflând că americanii, capturând un OZN la Roswell, puseseră mâna astfel pe o potenţială sursă de tehnologii militare prin care puteau răsturna echilibrul dintre „cele două lagăre". După spusele lui Corso, informaţiile primite astfel au permis ca SUA să câştige războiul rece.

Dar Corso mai spune şi că, după un timp, unele dintre aceste realizări, de pildă arma cu fascicul de particule (preconizată, după cum spuneam, încă de Nikola Tesla), realizată în cadrul Iniţiativei de Apărare Strategică „Războiul Stelelor" ar fi fost îndreptate, în secret, nu atât contra rachetelor intercontinentale sovietice cât pentru... a apăra Pământul de o invazie a unor OZN-uri. Armata americană şi, implicit, omenirea ar fi posedat astfel, încă din 1974, o armă eficientă pentru doborârea unor obiective

care zboară în spaţiul extraatmosferic, ca un sistem de telescoape prin care această armă poate fi dirijată către obiectivul dorit, aceste arme fiind perfecţionate de atunci în permanenţă.

Interesant că nici armata, nici CIA, deşi solicitate intens în acest sens, nu s-au grăbit nici să confirme nici să dezmintă dezvăluirile din cartea colonelului Corso. De pildă, la cererile lui Larry W. Bryant, de la organizaţia *Right to Know* (dreptul de a şti), răspunsurile primite conţineau, invariabil, fraze politicoase dar evazive, care se puteau traduce prin „nu ne veţi face să muşcăm din capcana aceasta a credibilităţii pretenţiilor lui Corso". Datele medicale ale lui Corso, ca şi calificativele primite în armată au fost declarate secrete de oficialităţile armatei. Informaţiile asupra nivelurilor de secret la care colonelul a avut acces pur şi simplu s-au pierdut. Pentru a rupe acest lanţ, în 1999, Larry Bryant a dat în judecată: armata terestră, Air Force, FBI şi CIA, în numele legii dreptului la informare, pentru refuzul accesului la anumite documente sau tergiversarea răspunsului la întrebarea dacă cele scrise de Corso reprezintă realitatea sau o mistificare. De pildă, CIA îi ceruse lui Bryant să plătească o taxă piperată pentru găsirea documentelor solicitate, deşi legea prevedea scutirea de taxe pentru cazurile de importanţă majoră. Dacă nici limpezirea acuzaţiei că guvernul american acoperă o colaborare secretă cu extratereştrii, cu efect asupra tehnologiilor militare, nu prezintă o importanţă majoră, atunci ce anume ar putea prezenta? – se întreba retoric Bryant.

Cartea lui Corso a fost în general bine primită şi în mediile specialiştilor OZN. De pildă, Timothy Good o considera, în 1998, o lucrare remarcabilă care pare să ridice în sfârşit vălul de pe secretele ascunse atâta vreme de serviciile de informaţii. De asemenea Jean Sider, tot în 1998, spunea că este o carte fundamentală şi o recomanda călduros spre lectură.

Stanton Friedman, în cartea sa „Top Secret/Majic", se arată şi el convins că resturile unor obiecte extraterestre au fost folosite pentru avansul ştiinţific al multor ramuri industriale americane. Dar aceasta nu înseamnă că americanii au şi intrat în posesia principiilor care stau la baza construcţiei şi propulsiei OZN-urilor. El se întreabă ce ar fi făcut patronii lui Cristofor Columb dacă ar fi găsit, prin absurd, un submarin atomic, sau chiar savanţii anilor patruzeci dacă li s-ar fi dat un ceas de mână electronic cu afişaj prin cristale lichide. Fără îndoială puteau copia câte ceva, dar în nici un caz n-ar fi putut produce ceva asemănător. Dacă armata americană deţine la ora actuală resturi ale unor OZN-uri, ori poate chiar are unele

contacte cu stăpânii acestora, ea n-ar fi în stare să fabrice în viitorul apropiat vehicule asemănătoare. Aceasta nu înseamnă desigur că nu va face eforturi pentru a fructifica cunoştinţele căpătate astfel. Evident, totul în cel mai strict secret, fie şi pentru a-şi menţine avantajul faţă de rivali.

Raportul Cometa către conducerea Franţei

Un alt document, oarecum surprinzător, ţinând cont de nivelul persoanelor implicate, a fost publicat la 16 iulie 1999 în Franţa. Documentul, de nouăzeci de pagini, poartă titlul „OZN-urile şi Apărarea. Pentru ce trebuie să ne pregătim" (*Les OVNI et la Defence: A quoi doit-on se préparer*). Înainte de a fi dat publicităţii, el a fost expediat preşedintelui Jacques Chirac şi primului ministru Lionel Jospin. Studiul a fost rezultatul a patru ani de cercetări efectuate de un grup independent de foşti „auditori" ai Institutului de Studii avansate pentru Apărarea Naţională (IHEDN) din Franţa, ca şi de experţi din diferite domenii, formând o *Comisie pentru Studii Aprofundate*, prescurtat **COMETA**. Din acest motiv, documentul este mai bine cunoscut sub numele de „Raportul Cometa".

Raportul este prefaţat de generalul de aviaţie Bernard Norlain, fost director al IHEDN şi începe cu un preambul de André Lebeau, fost preşedinte al Centrului Naţional pentru Studii Spaţiale. Grupul de lucru COMETA a fost prezidat de generalul de aviaţie Denis Letty, printre membrii ei numărându-se generalul de aviaţie Bruno Lemoine, amiralul Marc Merlo, Michel Algrin, doctor în ştiinţe politice, generalul Pierre Bescond, inginer de armamente, toţi foşti „auditori" IHEDN, dar şi Denis Blancher, superintendent şef al poliţiei naţionale din cadrul Ministerului de Interne, Christian Marchal, director de cercetare la Oficiul Naţional al Cercetării Aeronautice şi generalul Alain Orszag, doctor în fizică. La lucrările grupului au mai contribuit şi alţi specialişti, între care Jean-Jacques Vélasco, cercetător şi ufolog, François Louange, specialist în analize foto şi generalul Joseph Domange de la IHEDN. Raportul este însoţit de şapte anexe deosebit de interesante, privind: observaţii radar în Franţa, observaţii OZN făcute de astronomi, viaţa în Univers, colonizarea Spaţiului Cosmic, Cazul Roswell şi posibila dezinformare, vechimea fenomenului OZN şi elemente de cronologie, reflecţii privind aspecte diverse: psihologice, sociologice şi politice ale fenomenului OZN.

În raport se arată că oficialităţile din Franţa au luat în serios existenţa OZN-urilor încă de acum 25 de ani, începând cu instrucţiunile date în

acest sens jandarmeriei, în 1974, şi cu înfiinţarea organizaţiei GEPAN (*Grupul de Studii al Fenomenelor Aerospaţiale Neidentificate*) în 1977 şi apoi a SEPRA (*Serviciul de Expertiză a Fenomenelor de Intrare Atmosferică*). Ambele au utilizat metode extrem de riguroase pentru cazurile analizate şi au avut sprijinul necesar din partea autorităţilor. SEPRA nu este un club de lunatici sau de visători. În fruntea consiliului său ştiinţific se află Hubert Curien, fost ministru şi cercetător binecunoscut. Astfel, pentru supravegherea eventualilor intruşi, SEPRA poate să facă apel la jandarmerie, la aviaţia civilă sau militară, la meteorologia naţională sau la alte instituţii. Are la dispoziţie radare, sisteme optice de observare, inclusiv telescopul Solstice, cu oglinda de 4 metri.

Proiectul COMETA a examinat în detaliu o sută de incidente OZN, alese din 3000 semnalate în Franţa în ultimele două decenii. O bună parte din ele n-au putut fi explicate prin nici un fenomen natural sau creaţie omenească. Rezultatul acestor cercetări a făcut ca autorii studiului să scrie, negru pe alb, că *„realitatea fizică a OZN-urilor, cu performanţe de zbor neatinse pe Pământ, controlate de fiinţe inteligente este «cvasi-certă»"*. Ca argumente, sunt prezentate atât cazuri remarcabile din Franţa, cât şi alte ţări, inclusiv întâlniri ale unor aviatori militari, rapoarte privind OZN-uri în preajma silozurilor de rachete în Rusia, întâlniri apropiate etc.

Studiul COMETA analizează ipotezele privind principiile de propulsie ale OZN-urilor observate (de pildă principiul magnetohidrodinamic, antigravitaţia etc.), ca şi cele privind efectele produse (de pildă oprirea motoarelor vehiculelor din apropiere). Unele dintre aceste ipoteze pot duce la dezvoltarea unor arme, de pildă cu microunde sau cu protoni. Emisia de protoni ar putea explica, de pildă, fasciculele trunchiate de lumină „solidă" semnalate frecvent în asociere cu OZN-urile.

Sunt examinate şi numeroase ipoteze privind originea OZN-urilor. Cele datorate unor farse şi contrafaceri constituie rare excepţii. Conspiraţia şi manipulările datorate unor mici grupuri ultrasecrete nu sunt de luat în considerare în mod serios, ca de altfel nici variantele cu fenomene naturale, parapsihologice ori halucinaţii colective. Ipoteza unor arme secrete este de asemenea improbabilă. În schimb, aşa cum subliniază şi Concluzia generalului Letty, *faptele acumulate de-a lungul anilor ne obligă să luăm în considerare ipoteza extraterestră* cu diversele sale variante. Ipoteza extraterestră, chiar dacă nu poate fi încă dovedită, este singura care poate explica toate datele disponibile la ora actuală şi extrem de serioasă prin posibilele consecinţe.

Sunt menţionate ca relevante, cel puţin în bună parte, informaţiile puse în circulaţie de Philip Corso, interesante fiind şi datele declarate de Nick Pope în Marea Britanie, sau cele făcute publice de KGB în Rusia, începând din 1991. Secretomania americanilor, de la incidentul Roswell încoace, este considerată „foarte stranie" şi explicabilă doar prin protecţia cu orice preţ a superiorităţii militare pe care Statele Unite au obţinut-o din studierea OZN-urilor.

Deşi nu există până în prezent probe privind acţiuni ostile din partea OZN-urilor, există cel puţin câteva cazuri în care se poate vorbi de încercări de intimidare. Materialul îşi pune întrebarea: Ce atitudine trebuie să luăm dacă totuşi OZN-urile au origine extraterestră? Ce strategie ar trebui să adoptăm? Care sunt situaţiile pentru care ar trebui să ne pregătim? Sunt luate în discuţie mai multe scenarii: în care extratereştrii ar lua o iniţiativă în vederea unui contact oficial, în care s-ar descoperi o bază OZN extraterestră, undeva pe Pământ, în cazul (considerat improbabil) al unei invazii, ori alte situaţii de urgenţă. Se sugerează să se evite gesturile care ar putea fi interpretate drept o provocare, de pildă un atac armat asupra OZN-urilor.

Raportul COMETA se întreabă şi ce intenţii au misterioşii vizitatori, ce i-a făcut să vină la noi, vor să ne transforme în sclavi sau sunt binevoitori? Autorii raportului cred că vizitatorii se arată rar şi treptat pentru a nu ne face să intrăm în panică; dar atitudinea lor ulterioară nu poate fi prezisă, prin urmare trebuie să fim pregătiţi şi pentru eventuale surprize neplăcute.

Raportul subliniază şi necesitatea de a studia consecinţele tuturor acestor ipoteze şi scenarii la nivel politic, religios şi al informării marelui public. Între altele, el recomandă măsurile care ar trebui luate la nivel oficial. Oricare ar fi natura OZN-urilor, ar trebui instituită o „vigilenţă cosmică" împreună cu evitarea riscului unor „manipulări destabilizatoare". Ar trebui creat un comitet special, la cel mai înalt nivel guvernamental, însărcinat cu dezvoltarea unor ipoteze, strategii şi pregătirea unor acţiuni de cooperare cu alte ţări. Raportul spune că trebuie învinse prejudecăţile de până acum, teama de ridicol, mergând în acest sens până la conferinţe de informare în marile şcoli militare.

Pasul următor ar fi ca ţările Uniunii Europene să încheie acorduri în acest sens cu Statele Unite. Se mai iau în calcul şi „implicaţiile aeronautice" derivând din studiul fenomenului OZN, ori cele privind industria apărării.

Administrația Clinton contra secretomaniei

Semne încurajatoare privind un anumit „dezgheț" vin și din America. *Sarah McClendon*, decana corpului de presă de la Casa Albă, a difuzat, la 30 martie 1998, un comunicat în care afirma, între altele, că „o comunitate de cercetători și tehnicieni aflați în slujba guvernului sunt convinși că Obiectele Zburătoare Neidentificate, termen folosit de mulți ani pentru observațiile inexplicabile văzute pe cer în toate statele Uniunii, sunt de fapt vizitatori din alte lumi. Marele pericol la adresa Statelor Unite și poate a întregii planete este că guvernul a plasat vălul greu al secretului asupra acestui subiect". Ea explică în continuare că cei ce cunosc ceva se tem să discute despre originea extraterestră a OZN-urilor, de teama unor consecințe neplăcute, fie pe linie administrativă fie deoarece nu doresc să fie luați drept nebuni. În particular, aceasta se aplică și la ziariști și la editori. În felul acesta se pierde șansa de a cerceta și de afla mai multe despre acest subiect neliniștitor.

McClendon adaugă că, deși nu s-a făcut public acest fapt, administrația Clinton a cerut, la scurt timp de la instalare, în mai multe rânduri, rapoarte despre acest subiect. Laurance Rockefeller l-a informat personal pe Președinte și pe Doamna Clinton. Alții au prezentat rapoarte verbale sau scrise consilierilor prezidențiali Jack Gibbons (știință), Bruce Lindsay (personal), Anthony Lake (securitate națională), ca și vicepreședintelui Albert Gore. În aceeași perioadă Dr. Steven Greer, directorul Centrului pentru Studiul Inteligenței Extraterestre (CSETI), a făcut o informare, timp de trei ore, directorului CIA, amiralul James Woolsey. Dr. Steven Greer a inițiat o campanie de strângere de semnături pentru a declanșa audierea în Congresul SUA a martorilor care ar putea dezvălui ce dovezi deține guvernul despre navele pilotate de entități nepământene.

La scurt timp după aceasta, atunci când președintele Clinton l-a numit pe Webster Hubbell procuror general asociat, în cadrul Departamentului de Justiție, i-a trasat două sarcini exprese: să afle adevărul despre asasinarea președintelui John F. Kennedy și cel despre existența OZN-urilor. Așa cum recunoștea Hubbell în memoriile sale, în ciuda poziției sale și a sprijinului prezidențial primit, el nu a fost în stare să rezolve aceste probleme.

McClendon amintește și de cartea *The Day After Roswell*, publicată în 1997 de Philip Corso, în care se spune că resturi ale navei extraterestre prăbușite la Roswell în 1947 și obiectele recuperate cu acest prilej au contribuit la avansul pe care americanii l-au câștigat în competiția cu

sovieticii. Sarah McClendon arată că, pe lângă Philip Corso, există sute de persoane care lucrează sau au lucrat în sectoare secrete din apărare sau de cercetare, şi care ar fi dispuşi să depună mărturie sub jurământ că au dovezi că nave zburătoare nepământene pătrund în mod repetat spaţiul nostru aerian. În ciuda tuturor acestor evidenţe şi a faptului că perdeaua de secrete începe să se dea la o parte încet-încet, *Air Force* neagă în continuare caracterul nepământean al incidentului Roswell, iar agenţiile de informaţii militare susţin că problematica OZN nu intră în sfera lor de activitate.

Mai merită o menţiune şi faptul că, în timpul campaniei din 2000, George Bush jr. a promis, şi el, că, dacă va ajunge preşedintele SUA, va încerca să facă lumină în problematica OZN.

Se pronunţă şi Vaticanul

În august 1996, Michael Hesemann, editor şef al revistei *Magazin 2000* i-a luat un interviu lui monsignor **Corrado Balducci**, membru al Curiei Bisericii Romano-Catolice, reputat teolog şi exorcist. Distinsa personalitate a spus că existenţa extratereştrilor nu poate fi negată, existând de acuma prea multe mărturii în privinţa lor, ca şi a legăturii acestora cu fenomenul OZN. Să nu subestimăm valoarea mărturiilor omeneşti, religia însăşi bazându-se, în bună măsură, pe mărturia oamenilor care au primit revelaţia divină. Evident, trebuie acordată o atenţie maximă autenticităţii acestor mărturii. Există un pasaj în Noul Testament, în care apostolul Pavel se referă la Iisus ca la „Regele al Universului" nu doar al lumii pământeşti. Deci „totul în Univers, inclusiv extratereştrii, OZN-urile etc. sunt reconciliabile cu Dumnezeu". Monsignor Balducci aprecia că probabil Dumnezeu nu ne-a spus nimic despre alte lumi locuite din Univers, pentru că a socotit că nu este necesar.

Natura oamenilor este mai mult materială, spiritualitatea lor fiind legată ea însăşi de materie. Îngerii sunt spirite pure, care trăiesc în afara timpului şi spaţiului, spunea Balducci. Judecând după rapoartele martorilor, extratereştrii par să fie mai avansaţi decât noi pe partea spirituală, par să aibă spiritul mai independent de materie decât noi, dar n-ar fi exclus, tot atât de bine, să fie mai avansaţi doar pe plan ştiinţific, nu şi pe cel spiritual.

Răspunzând la întrebarea dacă unii dintre îngeri ar putea fi de fapt extratereştrii locuind mai aproape de Dumnezeu, Balducci a spus că îngerii au avut în permanenţă vocaţia ajutorării pământenilor. Este foarte

posibil ca fiecare om să-şi aibă îngerul păzitor. În mod excepţional, îngerii se pot şi întrupa. Balducci a adaugat: „Nu cred că îngerii utilizează farfurii zburătoare. Dar, desigur, ei ar putea să se folosească de ele pentru a ne demonstra ceva". Ceva mai târziu, tot el spune: „Să lăsăm ştiinţa să dovedească faptul că îngerii călătoresc cu farfurii zburătoare! Eu nici nu voi nega, nici nu voi afirma aceasta".

Unii cred – a continuat Balducci – că „multe istorii cu OZN-uri îşi au originea în psihic, în compexele şi disfuncţiile oamenilor, că sunt halucinaţii ş.a.m.d. Această explicaţie ar putea fi valabilă în anumite cazuri, dar în nici un caz în toate. Un lucru e cert: fenomenul OZN există; bogăţia de dovezi în acest sens este evidentă şi nu poate fi negată". Răspunzând la o altă întrebare, Balducci a afirmat că „Extratereştrii [...] sunt fiinţe de o mare bunătate, care doresc să ne aducă mai aproape de Dumnezeu". Un eveniment OZN „trebuie examinat cu maximă atenţie, nu ca un miracol, ci ca ceva aflat deasupra obişnuitului; nu ca un incident divin sau demonic ci ca o realitate fizică, parte a naturii. În timp, progresul ştiinţific va veni atât în ajutorul parapsihologiei cât şi a cercetării OZN".

14. RĂZBOIUL STELELOR

Cât este de credibilă ipoteza extraterestră? Ce ar putea fi o supercivilizaţie? Asistăm la pregătirea unei invazii extraterestre? Industria militară este gata să profite de conjunctură. Marile puteri s-au înţeles în acest sens? Nu cumva invazia a şi fost înfăptuită?

Ipoteza extraterestră

„Minţile sunt ca paraşutele; lucrează cum trebuie doar atunci când sunt deschise" scrie Nick Pope în cartea sa. În problema fenomenului OZN, dorind să ne menţinem mintea deschisă nu vom neglija, desigur, nici o aplicaţie posibilă, dar, înainte de toate vom apela la cea mai plauzibilă, înălţându-ne ochii spre cerul înstelat. Şi ne vom întreba în ce măsură este acceptabilă ipoteza ca de acolo să vină vehicule şi vizitatori, cu frecvenţa şi cu stranietatea pe care ne-o sugerează rapoartele existente.

În vecinătatea de 54 ani lumină în jurul Pământului există circa 1000 de stele dintre care 46 foarte asemănătoare cu Soarele. Multe dintre acestea posedă planete, majoritatea lor improprii vieţii. În Galaxia noastră, faimoasa „Calea Lactee" se găsesc circa 400 miliarde de stele. După câte se poate estima, din ceea ce cunoaştem la ora actuală, între acestea circa 1 miliard posedă planete pe care se poate instala o bază locuibilă. Pe 20 de milioane de planete se putea dezvolta viaţa în mod spontan, iar pe circa un milion ea ar putea ajunge la exuberanţa biosferei pământene. Dintre acestea, pe circa 10000 de planete ar putea să apară o fiinţă inteligentă, capabilă să creeze o „civilizaţie tehnologică", în particular să construiască nave cosmice. Sper că nu sunt exagerat de optimist, afirmând că măcar *câteva sute dintre aceste civilizaţii* au şi apărut şi au fost suficient de înţelepte să supravieţuiască pericolelor copilăriei (arme de distrugere în masă, dezastru ecologic total etc.) şi să rămână în viaţă *milioane de ani, devenind* **supercivilizaţii**...

Estimările de mai sus sunt rezonabile. În literatură se întâlnesc unele mai optimiste, altele mai pesimiste. Cei care fac astfel de calcule mai

evaluează, de regulă, şi distanţa medie care desparte două supercivilizaţii. În cazul nostru această distanţă este, din păcate, de câteva mii de ani lumină. Dar, în mod straniu, aceiaşi cercetători, omit, aproape sistematic, să calculeze şi *distanţele în timp*. Or, în aceasta constă cheia tuturor problemelor legate de destinul nostru cosmic.

După tot ce ştim la ora actuală, Universul accesibil instrumentelor noastre s-a născut acum circa 17 miliarde de ani, prin faimosul *Big Bang*. Acest Univers conţine cam o sută de miliarde de galaxii, multe asemănătoare Căii Lactee. Spre norocul nostru, Universul a fost favorabil vieţii (după cum ne învaţă „principiul antropic"). La început a fost doar hidrogen şi heliu. Apoi, în gigantice explozii, s-au născut stele de generaţia a doua, apoi de generaţia a treia, precum Soarele nostru. În miezul acestor stele s-au făurit elemente chimice din ce în ce mai grele, care, la un moment dat au dat naştere şi unor planete mijlocii, din metale şi piatră, precum Pământul. Pe suprafaţa acestuia, acum peste 4 miliarde de ani, s-au născut germenii vieţii. Au trecut apoi mai mult de două miliarde de ani până a apărut prima celulă eucariotă, un alt miliard până la primul vierme, în sfârşit, încă un miliard până ce evoluţia a străbătut distanţa de la acest vierme până la omul capabil de călătorii cosmice.

Rămânând doar la cele câteva sute de civilizaţii născute în Galaxia noastră, vom observa că, în acest gigantic maraton al vieţii şi inteligenţei, ele au avut şanse diferite. Există zone în Galaxie în care stelele de generaţia a treia au apărut mai repede, altele în care au apărut mai târziu. Viaţa însăşi putea evolua mai alert sau mai lent, în funcţie de condiţiile externe favorabile sau potrivnice. Ca în orice cursă, o diferenţă de 5% între primul şi ultimul sosit poate fi socotită rezonabilă. Dar la scara Universului, aceasta înseamnă sute de milioane de ani, poate chiar un miliard... De pildă, la 37 ani lumină de noi se află *Zeta1* şi *Zeta2 Reticuli*, două stele de tipul Soarelui, dar mai bătrâne cu *un miliard* de ani decât Soarele. Deci, cu o mare probabilitate, în Galaxia noastră ar trebui să existe *civilizaţii cu sute de milioane de ani mai bătrâne decât cea pământeană*, iar ritmul în care apar aceste civilizaţii este de una la câteva milioane de ani...

La ora actuală stăpânim tehnologii prin care am putea ajunge, în circa 50-100 de ani până la cea mai apropiată stea. Ceea ce ne lipseşte sunt banii pentru a construi fie şi o singură astfel de navă interstelară, dar lipseşte şi motivaţia, având multe priorităţi mai importante. Dacă acestea ar exista, chiar dacă nu am mai descoperi nici un nou principiu de locomoţie, doar „sărind" de pe o planetă pe alta şi multiplicând pe acestea navele stelare,

peste un milion de ani am putea fi stăpânii Galaxiei. Am cunoaşte toate planetele sale şi vom fi colonizat majoritatea lor, vom fi cartat chiar traiectoria tuturor asteroizilor mai acătării. Însă este practic de neconceput ca în acest răstimp să nu descoperim modalităţi de a călători (mult) mai repede decât viteza luminii. Chiar în vara anului 2000 s-a anunţat că s-au făcut paşi în această direcţie. Aceasta, evident, va scurta mult timpul colonizării Galaxiei.

Dar dacă în Galaxia noastră există civilizaţii cu sute de milioane de ani mai bătrâne decât noi, este firesc să presupunem că şi ele au cucerit, în acelaşi mod, Galaxia, încă de acum câteva sute de milioane de ani şi deci că, încă de pe atunci, au ajuns şi pe Pământ, deci ştiu foarte bine despre existenţa noastră. Şi, deoarece în Galaxie o civilizaţie apare o dată la câteva milioane de ani, ar fi îndreptăţită curiozitatea cu care aceste supercivilizaţii urmăresc evoluţia omenirii.

Iar dacă cineva consideră că am fost prea optimişti, că fiinţele inteligente apar mult mai rar decât am socotit noi, reamintim că mai sus, am vorbit doar de Galaxia noastră, or, aşa cum spuneam, în Universul accesibil simţurilor noastre există, estimativ, 100 de miliarde de galaxii. Dar ar putea să existe şi alte universuri, deocamdată inaccesibile, lumi „paralele", aflate dincolo de cele trei dimensiuni spaţiale, sau construite din alte stări de agregare ale materiei (de pildă „eterice" sau „subcuantice"), ori poate lumi atât de diferite încât mintea noastră nici nu le-ar putea concepe deocamdată.

Este deci practic imposibil să fim singuri. Tot aşa cum este practic imposibil ca o *supercivilizaţie* să nu descopere, timp de milioane de ani, modalităţi de deplasare prin care să poată ajunge, într-un timp rezonabil, în orice colţ al Universului. Şi trebuie să ne resemnăm că nu putem avea nici o idee despre principiile de fizică ori de tehnologie pe care o astfel de supercivilizaţie le-ar putea cunoaşte şi stăpâni. Aşa cum s-a spus, de mai multe ori, acţiunile unei civilizaţii care ne-a depăşit cu milioane de ani, mintea noastră nu le-ar putea deosebi de magie.

Ar trebui să ne temem?

Dar dacă o supercivilizaţie ne-a vizitat în urmă cu milioane de ani şi, probabil, ne vizitează şi acum, bunul simţ ne spune că ea *ar trebui să fie aici*, să o putem vedea, să dăm mâna cu reprezentanţii ei. Se spune că fizicianul Enrico Fermi ar fi ridicat prima dată această problemă, în urmă cu mai bine de cincizeci de ani, întrebându-se retoric *„unde sunt ei?"*. Iar

dacă nu-i vedem aici (şi nici măcar nu-i recepţionăm cu radiotelescoapele), nu cumva nu există? Nu cumva suntem, totuşi, singuri în Univers? Cei ce raţionează astfel, este firesc să nege orice legătură între fenomenul OZN şi civilizaţiile extreterestre.

Alţii, care acceptă realitatea fenomenului OZN, ca şi faptul că s-ar putea ca el să fie tocmai semnul vizitelor discrete ale reprezentanţilor unor supercivilizaţii, se întreabă, la rândul lor: de ce aceste vizite se fac pe furiş. De ce nu există, de atâta timp, nici un semn că vizitatorii ar dori să ia legătura cu noi într-un mod oficial, într-un mod în care să respecte ierarhiile instituite între oameni. Ce semnificaţie ar putea oare avea acest refuz al comunicării pe faţă? Nu cumva el ar trebui să ne îngrijoreze?

Ambele atitudini sunt marcate de importante prejudecăţi. De pildă, ideea că o civilizaţie care ne-a depăşit cu *sute de milioane* de ani, poate un miliard, va folosi pentru comunicaţii interstelare undele radio (utilizate de noi abia de un secol) este ridicolă. Dar şi mai ridicol este să ne imaginăm că o astfel de civilizaţie ar dori să stea de vorbă cu noi, de la egal la egal... Nu uităm că strămoşul nostru era, acum un miliard de ani, un viermişor, iar cel de acum o sută de milioane de ani un soi de şobolan. Ce va aduce *speciei umane* evoluţia pe următorul *miliard* de ani? Minţile noastre nu pot concepe un răspuns; dar evoluţia va fi probabil mult mai spectaculoasă decât cea din trecut... Este deci egal de imposibil de ghicit cum ar arăta fiinţele ajunse în acest stadiu pe alte planete. Dar s-au făcut speculaţii că ele n-ar veni aici „în carne şi oase" (dacă au aşa ceva) ci s-ar manifesta, pe Pământ, prin intermediul unor *bioroboţi* asemănători nouă, eventual fabricaţi chiar din material genetic pământean.

Totuşi, acceptând realitatea unor astfel de vizite, rămâne întrebarea: ce ar putea ele urmări?

Cele mai răspândite ipotezele analiştilor asupra posibilelor *obiective ale unor lumi străine faţă de Pământ şi de pământeni,* aşa cum ele au fost dezbătute în literatură, sunt probabil următoarele:

- ne paşte o **invazie**, la ale cărei preparative asistăm;
- suntem o **grădină zoologică** sau o *rezervaţie naturală* a extratereştrilor; oamenii reprezintă nişte *cobai* pentru experimente genetice, medicale sau sociologice.
- sunt **binevoitori**; suntem înconjuraţi de dragostea unor *veghetori* sau *grădinari* ai Pământului; eventual asistăm la o *manifestare a bunăvoinţei divine*;.
- **sunt şi buni şi răi** şi se luptă între *Ei*; această ipoteză este sugerată şi de cărţile sfinte.

Desigur, ipotezele de mai sus se pot nuanţa ori suprapune parţial; de asemenea, ele nu epuizează toate explicaţiile posibile.

Suntem pe cale să fim invadaţi?

Ipoteza invaziei a fost foarte la modă pe la începutul anilor 50, când mulţi interpretau amplificarea fenomenului OZN drept pregătirea debarcării iminente a unei civilizaţii agresive, care, într-o primă fază, şi-a propus testarea capacităţii de apărare pe care ar putea-o opune armatele pământene. Mai târziu însă, pe măsură ce fenomenul continua netulburat, un deceniu după altul, ipoteza invaziei şi-a pierdut treptat din credibilitate, rămânând un subiect fecund doar pentru autorii de povestiri şi filme SF sau horror. Totuşi se pare că la ora actuală a revenit din nou în actualitate. Oare de ce?

Astfel, de pildă, Ellen Crystall în *Silent Invasion* (1991), este convinsă că ocupanţii OZN-urilor sunt pe cale de a înfăptui o invazie tăcută a Pământului; *deghizarea* navelor lor în avioane, elicoptere etc. este doar unul dintre semnele intenţiilor lor necurate. Am amintit în capitolele precedente de mai multe incidente de acest tip. Faptul că, aparent, vizitatorii înşişi se pot deghiza în oameni care nu pot fi deosebiţi de cei obişnuiţi, e un alt exemplu dovedind cât ar putea fi de periculoşi.

De ce ar râvni presupuşii extratereştri Pământul? După Ellen Crystall principalul lor obiectiv ar fi *zăcămintele* noastre de beriliu, zirconiu şi titan. O altă ipoteză a aceleiaşi autoare este că vizitatorii folosesc *materiale biologice* pământene pentru a-şi revitaliza rasa, de pildă în stadiul creşterii embrionilor. Aceasta ar fi, de pildă, explicaţia mutilărilor de animale semnalate în numeroase zone ale Statelor Unite dar şi în alte ţări. George Andrews merge mai departe, spunând că s-ar putea ca *ei* să ne caute deoarece se hrănesc cu *energia noastră psihică*; iată-ne, cu această ipoteză, din nou în plin ştiinţifico-fantastic.

Evident, dacă suntem în pericol de a fi invadaţi, trebuie să ne apărăm. Ideea nici măcar nu este nouă. Generalul **Douglas MacArthur**, unul dintre cei mai distinşi militari din istoria SUA, comandantul forţelor aliate din Pacific în al doilea război mondial, învingătorul Japoniei, comandantul forţelor ONU în războiul din Coreea, a declarat în 1955, după trecerea sa în rezervă, ziarului *New York Times*: „Naţiunile lumii vor trebui să se unească, pentru că următorul război va fi unul interplanetar. Naţiunile Pământului vor trebui într-o bună zi să facă front comun împotriva atacurilor fiinţelor de pe alte planete”. Tot el, în 1962, într-o

cuvântare ţinută în faţa absolvenţilor academiei militare *West Point* afirmase că „suntem martorii conflictului final dintre rasa umană şi forţele sinistre venite dintr-o altă galaxie".

Atât colonelul Philip Corso din cartea *The Day After Roswell* (1997) cât şi Timothy Good în *Alien Base* (1998), subliniază faptul că Hermann Oberth şi. Wernher von Braun au fost consultaţi în privinţa naturii materialelor recuperate la Roswell, fiind probabil ambii convinşi de realitatea originii lor nepământene. Corso preciza că, la începutul anilor 60, într-un raport secret, „Dr Hermann Oberth sugerează să considerăm nava de la Roswell, din deşertul New Mexico, nu ca o navă cosmică, ci ca o maşină a timpului...".

De altfel, Hermann Oberth spunea, în 1974: „Am ajuns la concluzia că OZN-urile există, sunt foarte reale şi sunt aeronave dintr-un alt sistem sau din alte sisteme solare. Sunt, posibil, manevrate de observatori inteligenţi, care aparţin unei rase care investighează ştiinţific Pământul de sute de ani". Cât despre von Braun, aşa cum scrie Good, acesta declara în 1959, referitor la abaterea inexplicabilă de pe orbită a unei rachete: „ne aflăm în faţa unor forţe mult mai puternice decât am crezut până acum, a căror bază ne este în prezent necunoscută. Nu pot spune mai mult acum. Suntem angajaţi într-un proces de contactare a acestor forţe, iar în 6 sau 9 luni ar fi posibil să vorbim cu mai multă precizie despre această problemă". Din păcate, până la moartea sa, el nu a mai revenit asupra acestei probleme.

Philip Corso mai menţionează că după alegerea lui Ronald Reagan, în 1980, cercetările privind armele cu fascicul de particule accelerate sau cu energie cinetică, au primit un impuls important, fiind incluse în mult discutatul program SDI „Iniţiativa de Apărare Strategică" numit (oare fără nici o aluzie?) şi „Războiul Stelelor". Corso afirmă chiar că „Programul SDI a schimbat războiul rece şi i-a silit pe extratereştri să-şi modifice strategia. Omenirea a câştigat prima victorie împotriva unui inamic mai puternic şi superior din punct de vedere tehnologic".

Şi John Lear, în documentul scris în 1987 şi difuzat în 1989 de Bill Cooper, spunea că la ora actuală MJ-12 nu mai are altă alegere decât să promoveze realizarea unor arme care să poată fi utilizate contra extratereştrilor, sub acoperirea Iniţiativei de Apărare Strategică „Războiul Stelelor", „care n-are nimic de-a face cu apărarea contra rachetelor nucleare ruseşti".

Ceea ce este realmente interesant în acest sens este un fapt, remarcat şi de alţi autori, şi anume că la începutul anilor nouăzeci, când Uniunea Sovietică se dezintegra şi ameninţarea rachetelor sale nucleare scăzuse în

mod dramatic, Iniţiativei de Apărare Strategică i s-au alocat fonduri care au crescut cu câte 33% în fiecare an...

În ultimul timp s-au intensificat şi alte cercetări cum ar fi, de pildă, cele pentru proiectul EXCALIBUR, care ar servi realizării unei rachete capabilă să penetreze la o adâncime de 1000 de metri într-un sol mai moale (cum este cel din New Mexico). Să fie oare aceste arme destinate distrugerii bazelor subterane ale extratereştrilor? Bill Cooper mai crede că o organizaţie mondială ocultă ar putea organiza lupta comună împotriva invaziei. Dar tot el afirmă că această organizaţie este deja supusă unui mic număr de „Illuminati" (de exemplu francmasoni) care, ei înşişi, sunt de mult sclavii unor extratereştrii răi, cenuşii, reptilieni. Aşadar, de fapt, le vor face jocul.

În căutarea unui inamic?

Tim Swartz, remarcând, în *Conspiracy Journal*, similaritatea istoriilor ruseşti cu cele americane, crede că se pot face trei ipoteze alternative:

1. atât relatările ruseşti cât şi cele americane, privind OZN-uri prăbuşite şi extratereştri capturaţi, ca şi conjuraţia tăcerii care înconjoară aceste incidente, sunt adevărate;
2. nici istoriile ruseşti nici cele americane nu sunt adevărate, ci doar rezultatul unor acţiuni deliberate de dezinformare, pentru a acredita credinţa în vizitele extraterestre;
3. atât istoriile ruseşti, cât şi cele americane, au un sâmbure de adevăr în ele, deşi nimeni nu poate spune ce anume este adevărat şi ce anume este dezinformare.

Swartz subliniază că fenomenul OZN există, dincolo de orice dubiu, deşi nimeni nu cunoaşte originea şi sensul lui. Totodată, grupuri de interese aflate la putere, nu numai în America ci în multe ţări, lucrează laolaltă pentru a dezinforma publicul larg în această privinţă. Nu este vorba de un scenariu ocult, la nivel planetar, ci de o „conspiraţie a ignoranţei privind OZN-urile". Nici unui guvern şi nici unei armate nu-i convine să admită că nu ştie ce anume tot zboară în spaţiul aerian naţional. Dar, în loc să-şi recunoască ignoranţa, guvernele încearcă să profite de rumorile care însoţesc fenomenul, pentru a induce o psihoză a pericolului invaziei extraterestre, psihoză care poate fi folosită spre realizarea unor obiective proprii.

Şi Jacques Vallée, era de părere că ne aflăm confruntaţi cu o inteligentă mişcare de dezinformare. Orice astfel de acţiune este structurată pe mai

multe niveluri, ca foile de ceapă. Un prim strat este că „fenomenul OZN nu există". În jurul acestuia, vine al doilea strat, exemplificat prin MJ-12, care zice că prima aserţiune nu este adevărată, că, de fapt, guvernul şi Casă Albă cunoaşte adevărul dar îl ascunde, probabil pentru a nu ne îngrozi. A treia „foaie de ceapă", este cea servită de Lear, Cooper etc. şi care susţine că extratereştrii sunt aici şi ei sunt cei ce conduc de fapt lumea. Oricât de ridicol sună afirmaţiile acestea, ele au efect asupra marelui public, destabilizând întreaga cercetare OZN.

Jacques Vallée ajunge la concluzia că, prin construirea acestor „foi de ceapă", „cineva depune o muncă imensă pentru ca să ne convingă de realitatea existenţei *extratereştrilor*, excluzând alte ipoteze, poate mai importante, asupra naturii OZN-urilor".

Dar cine să fie îndărătul tuturor acestor înscenări? Cine este interesat în ele? Extratereştrii înşişi, sau poate o societate secretă aflată în legătură cu civilizaţii extraterestre, care tocmai în virtutea „neintervenţiei" vor să-şi facă pierdută urma, discreditând de pildă cercetarea OZN prin lansarea unor „şopârle" absurde? Sau mult mai pământeştile agenţii guvernamentale de profil (CIA, KGB etc.), având în spatele lor marii fabricanţi de armament?

Un simptom, interesant şi foarte instructiv în acest sens, este schimbarea, survenită după 1990, privind optica realizatorilor de filme despre extratereştri, producţii cu mare impact asupra publicului. Dacă, în urmă cu două-trei decenii, filme ca *E.T.* sau *Întâlnire de gradul III*, încercau să promoveze imaginea unor extratereştri buni, sensibili, cooperanţi, mai recent, filmul *Independence Day*, lansat în august 1996, argumentează explicit că invazia extraterestră este iminentă şi singura opţiune faţă de această invazie este cea militară. Filmul ia în derâdere pe cei ce-şi imaginează o posibilă colaborare cu supercivilizaţiile extraterestre,. Acest film a şi dus la vii discuţii în mediile guvernamentale – mai ales după întrebări în acest sens puse de presă – dacă conducerea ţării ştie într-adevăr ce trebuie să se facă dacă o astfel de eventualitate s-ar adeveri.

Punând alături toate piesele acestui mozaic, declaraţiile unora ca Lear, Cooper sau Lazar, cartea lui Corso, recunoaşteri surprinzătoare venite din partea unor oficialităţi sau militari, ca şi anunţuri disparate destinate manipulării opiniei publice, ne putem întreba, cu îndreptăţire, dacă nu cumva toată această zvonistică este finanţată de mai marii unei industrii de armament rămasă, după 1990, fără un inamic credibil. Aşa cum scria, de pildă, Jean Sider: „Amăgeala cu războiul rece convenea de minune

industriașilor americani... După îngroparea războiului rece a fost nevoie să se creeze un alt suport pentru a justifica comenzile enorme de armament care fac să funcționeze multe uzine din SUA".

O înțelegere americano-sovietică împotriva extratereștrilor?

Philip Corso părea și el convins că rușii erau foarte bine informați că adevărata țintă a programului SDI sunt extratereștrii. El scrie astfel: „Ambele superputeri știau cine era adevărata țintă a SDI; în nici un caz rachetele balistice intercontinentale, ci OZN-urile, vehiculele extraterestre care se considerau invulnerabile și invizibile, în vreme ce roiau la limita atmosferei noastre [...] mutilând vitele în teribile experimente biologice, ba chiar răpind oameni pentru teste medicale și hibridarea speciilor [...] Negociasem un fel de capitulare în fața EBE* atâta vreme cât nu am putut lupta. Ele dictaseră termenii, deoarece știuseră că cel mai mult ne temeam de dezvăluirea publică". „Războiul rece și-a jucat rolul magic pentru ambele superputeri, permițându-le să pregătească apărarea împotriva extratereștrilor".

Probabil opinia lui Corso este partizană. Rușii aveau motive mult mai pământești să fie supărați pe programul american antirachetă. Totuși, unele momente ale relațiilor sovieto-americane par să sprijine punctul de vedere al lui Corso. La 30 septembrie 1971 miniștrii de externe american și sovietic: *William Rogers* și *Andrei Gromîko*, semnau la Moscova un document intitulat *„Acord despre măsurile în vederea reducerii riscurilor unui război nuclear între URSS și SUA"*. Articolul 3 suna astfel: „Părțile se angajează să se informeze imediat una pe alta, îndată ce vor repera un OZN [...] dacă astfel de fenomene pot provoca un pericol de dezlănțuire a războiului nuclear între cele două țări".

Timp de aproape cinci ani de la instalarea sa, Ronald Reagan, președintele SUA, a refuzat să se întâlnească cu conducerea Uniunii Sovietice. Cu atât mai mult a surprins opinia publică mondială declarația, pe care Reagan a făcut-o în noiembrie 1985, după primele discuții avute cu Mihail Gorbaciov, la Geneva, declarație în care vorbea de începutul unei noi ere a cooperării, încrederii și înțelegerii între cele două superputeri. Cum se explica această întoarcere cu 1800? – a fost întrebat Președintele. Răspunsul a fost și mai deconcertant; între altele el a spus: „Gândiți-vă cât ar fi fost de simplă sarcina sa [a lui Gorbaciov n.n.] și a mea în întâlnirile noastre dacă brusc ar fi apărut o amenințare asupra

Pământului, din partea unei specii venite dintr-o altă planetă a Universului. Am fi uitat atunci toate micile diferende locale dintre țările noastre și ne-am fi dat seama, o dată și pentru totdeauna, că suntem cu toții ființe omenești, trăind împreună, aici, pe Pământ". A fost oare o simplă metaforă, sau o piesă dintr-un angrenaj al dezinformării, ori poate dezvăluirea unei amenințări reale de care ei aveau cunoștință?

Întrebarea e cu atât mai pertinentă cu cât, în 1985, la puțin timp după istorica întâlnire Reagan-Gorbaciov, s-a constituit, în mod discret, o comisie de lucru, incluzând reprezentanți din SUA, URSS și alte câteva țări, având o sarcină precisă și neobișnuită: *Ce este de făcut în cazul în care s-ar descoperi o civilizație extraterestră.* Comisia și-a propus să răspundă la probleme cum ar fi următoarele: cum va putea fi prevenită difuzarea neautorizată a știrii privind această descoperire, cât timp va trebui menținut secretul descoperirii, cum va fi informată, în cele din urmă, opinia publică, cum va fi ținută sub control răspândirea zvonurilor și a panicii, cine va trebui să răspundă la potopul de întrebări care vor fi puse etc...

În cuvântarea din 16 februarie 1987, rostită de Mihail Gorbaciov la Kremlin, a spus și el, între altele: „La întâlnirea noastră de la Geneva, Președintele SUA a spus că dacă Pământul ar trebui să facă față unei invazii a extratereștrilor, Statele Unite și Uniunea Sovietică își vor uni forțele s-o respingă. Nu discut acum această ipoteză și cred că este prea devreme să ne îngrijoreze o atare amenințare"...

În aprilie 1987 Statele Unite și Uniunea Sovietică au semnat un nou acord de cooperare în spațiu. Răspunzând unor critici venite din partea conaționalilor săi, Reagan a spus, între altele, cu ocazia cuvântării pe care a ținut-o la 21 septembrie 1987 la cea de a 42-a Adunare Generală a Națiunilor Unite – „În obsesia noastră legată de antagonismele momentului, uităm adesea cât de multe unesc membrii omenirii. Poate că avem nevoie de o amenințare externă, universală, ca să recunoaștem aceste legături comune. Uneori mă gândesc ce repede ar dispărea diferendele noastre în cazul în care am fi confruntați cu o amenințare străină, venită din afara lumii noastre. Și încă, vă întreb, nu este deja o forță străină printre noi?".

Așa cum relata un redactor în *The New Republic*, cu ocazia dejunului oferit în 5 septembrie 1987, la Casa Albă, Președintele Reagan l-a întrebat pe Ministrul de Externe sovietic Eduard Șevarnadze dacă poate și el confirma că în cazul unei amenințări extraterestre Uniunea Sovietică va fi alături de Statele Unite. Șevarnadze a răspuns – „Da, categoric".

Totuşi în următoarele luni progresele pe calea unei înţelegeri ruso-americane nu au fost la înălţimea aşteptărilor. Drept pentru care, în mai 1988, Preşedintele Reagan, la întâlnirea de la Chicago cu membrii Forului Naţional Strategic, se întreba din nou „Ce s-ar întâmpla dacă noi, toţi cei din lume, am descoperi că suntem ameninţaţi de o putere extraterestră, din spaţiul extraterestru, de pe o altă planetă"? Problema invaziei extraterestre a mai fost menţionată de Reagan şi cu alte ocazii, mai puţin oficiale. Ceea ce a uimit cel mai mult în toate aceste intervenţii a fost că, prin reluarea repetată subiectului, acesta părea să devină, dintr-o figură de stil, o aluzie la o realitate îngrijorătoare.

Invazia este deja împlinită?

Nenumărate victime ale unor întâlniri de gradul IV afirmă că răpitorii lor le-ar fi spus că civilizaţiile care ne vizitează sunt organizate în federaţii, reţele, imperii etc. Uneori li se sugerează că Pământul ar fi, încă din negura milioanelor de ani, un obiect de dispută între aceste alianţe. Investigatorii OZN primesc din când în când scrisori, telefoane sau chiar comunicări personale, de la persoane care se dau drept extratereştri aflaţi aici, pe Pământ, amestecaţi printre oameni, fără a fi recunoscuţi.

Una dintre componentele pitoreşti şi bine conturate ale noii mitologii privind implicarea structurilor oficiale galactice în treburile pământenilor este *Comandoul Ashtar*, o ipotetică armată de 10 sau 20 de milioane (!) de fiinţe dispunând de o uriaşă flotă de nave extraterestre, care staţionează nevăzute în preajma Pământului. Rolul acestei armate ar fi ca, în cazul unei situaţii catastrofale pe Terra să evacueze rapid partea considerată mai valoroasă a omenirii, urmând să repopuleze cu ei Pământul, după ce lucrurile se vor fi liniştit. Alte grupuri, mai mici, de extratereştri ar sta şi ele pe aproape.

Şi clarvăzătorii armatei americane, utilizând metoda SRV, au purces, la un moment dat, la căutarea ipoteticei „Federaţii Galactice" a supercivilizaţiilor. Courtney Brown a ajuns la concluzia că această Federaţie este mai degrabă o organizaţie a unei lumi invizibile, eterice, transcendente, paralelă cu lumea fizică în care trăim. La un moment dat i s-a spus chiar: „Fiinţe fizice nu ar fi în stare să coordoneze Galaxia"... Alţi clarvăzători ca Mel Riley, Ray Bordon, chiar dacă n-au fost pe deplin de acord cu concluziile insolite ale lui Courtney Brown, n-au rezistat nici ei tentaţiei. Căutând ipotetica Federaţie, prin metoda SRV, au ajuns, în mod straniu, să descrie şi ei, în mod independent, cu detalii aproape

identice, o aceeaşi imagine, a „sediului" acestei Federaţii, undeva în afara galaxiei noastre, într-un loc de întâlnire a nenumărate rase.

Foarte probabil există un mare număr de civilizaţii interesate de noi. Poate unele sunt aici mai de mult, în timp ce altele ar vrea să ne cunoască abia acum. Poate unele ne vor binele în mod aproape dezinteresat, altele vor mai mult să tragă un profit de pe seama noastră. S-ar putea chiar să fim în anticamera acelei Federaţii Galactice de care aminteam mai sus, federaţie care aşteaptă să ajungem la maturitatea necesară. Astronomul Carl Sagan, de loc un fan OZN, spunea că, la ora actuală, pretenţia pământenilor de a deveni membrii unei Federaţii Galactice ar fi echivalentă cu pretenţia unei gaiţe albastre sau a unui *armadillo** de a fi primit ca stat membru în ONU.

Unii analişti, cum ar fi autorul francez *Jean Sider*, în mai multe lucrări, de pildă în *OVNIS: Le Secret des Aliens* (1998), se întreabă cum de emisarii unor civilizaţii capabile de zboruri interstelare puteau eşua pe Pământ atât de lamentabil cum sugerează cazul de la Roswell şi poate şi altele. El crede că întregul accident a fost doar un scenariu al extratereştrilor, care şi-au sacrificat una sau poate două nave (în ipoteza unei ciocniri), ca şi nişte entităţi biologice artificiale (bioroboţi), fără o valoare deosebită. Scopul ar fi fost să dea un avertisment autorităţilor americane, ca acestea să ştie că Pământul nu este singura planetă locuită şi că o civilizaţie superioară veghează şi e gata să intervină la nevoie. Locul şi momentul ar fi fost special alese pentru a preîntâmpina declanşarea unui al treilea război mondial, opunând lumea comunistă şi cea capitalistă. Şi Stanton Friedman afirma: „nu cred că prima prăbuşire a avut loc întâmplător în New Mexico", unde ei puteau urmări trei tehnologii: rachetele, armele nucleare şi dispozitive electromagnetice puternice cum ar fi cele radar. „cred că extratereştrii se află aici în primul rând în scopuri proprii".

Jean-Gabriel Greslé este şi el de acord cu ideile de mai sus, adăugând că locul (complexul militar nuclear american) şi momentul (4 iulie, ziua naţională a SUA) nu au fost alese întâmplător. Mesajul trebuia să sublinieze că există cineva, dispunând de o ştiinţă şi o tehnologie mult superioare, cineva care ne supraveghează şi care ar putea interveni, însă deocamdată nu vrea să ni se arate „oficial". Dar a existat cumva şi o intenţie de a implanta tocmai aici anumite inovaţii tehnologice? Au existat acţiuni similare şi în altă parte, de exemplu în URSS?

*Animal solzos, caracteristic continentului american.

În nici un caz incidentul nu putea fi semnul pregătirii unei invazii. Chiar dacă am ignora argumentele aduse până aici, logica ne îndeamnă să admitem că o supercivilizaţie trebuie să fi atins şi un stadiu de *supermorală*; iar alfa şi omega unei morale superioare este respectul pentru *viaţă* şi pentru *diversitate*. Deci, o astfel de civilizaţie nu doar că nu şi-ar pune problema să ne extermine ori să ne transforme în sclavi, dar nici măcar să ne asimileze în cultura şi civilizaţia lor (admiţând că aşa ceva ar fi posibil, ţinând cont de marile diferenţe dintre noi). Deci o supercivilizaţie nu va încerca să interfereze cu existenţa noastră altfel decât cu maximă discreţie. Dacă au existat, totuşi, în lunga istorie a Universului, civilizaţii incurabil agresive, ele s-au autodistrus, mai mult ca sigur, înainte de a ajunge în stadiul de supercivilizaţie.

Chiar Philip Corso, care pare să promoveze ideea necesităţii de a ne apăra de o invazie, a declarat, într-o discuţie particulară cu Whitley Strieber, reprodusă în cartea acestuia *Confirmation* (1998), că extratereştrii le-ar fi spus, unor militari pământeni, că scopul prezenţei lor aici este să ofere umanităţii *„o nouă lume, dacă sunteţi în stare să v-o însuşiţi"*.

OZN-urile par să fie emisarii acelor *supercivilizaţii* pe care le bănuim în străfundurile Cosmosului, sau poate pe alte tărâmuri, deocamdată inaccesibile simţurilor noastre. Călătoriile interstelare ale reprezentanţilor acestor lumi trebuie să ne fi devansat cu milioane de ani, dacă nu cumva cu zeci sau sute de milioane. Prin aceste călătorii, nu se putea să nu fi descoperit şi să nu fi vizitat, încă în urmă cu milioane de ani, Pământul. Cu alte cuvinte, dacă reprezentanţii supercivilizaţiilor ar fi vrut cu adevărat *să ne invadeze* planeta, exterminând specia umană şi instalându-se ei în locul nostru, puteau s-o facă mult mai uşor acum cincizeci de mii sau poate chiar acum un milion de ani. Dacă n-au făcut-o, înseamnă că nu au vrut şi, în consecinţă, foarte probabil nu vor nici acum. De ce? Poate din acelaşi motiv pentru care noi declarăm anumite oaze de viaţă rezervaţii naturale, ori poate deoarece aşteaptă ceva de la noi, ceva ce nu s-ar mai produce dacă ne-ar „invada". Sau poate pentru alte motive, care ne depăşesc puterea de înţelegere...

Neîncetatele şi mai mult sau mai puţin discretele apariţii inexplicabile, ba aici ba în altă parte a globului, mărturiile din vechile scrieri, misterioasele rapoarte din zilele noastre despre răpiri şi experimente genetice, ca şi toate celelalte bizarerii consemnate în această carte,

converg, toate, spre a ne face să înţelegem, treptat, că nu trebuie să ne aşteptăm la nici o invazie nimicitoare, deoarece se pare că, într-un fel, noi *suntem deja de mult invadaţi*, probabil de zeci de mii de ani, poate de milioane, chiar dacă nu ne face nici o plăcere să recunoaştem...

CUPRINS

CARTE POŞTALĂ

BUN VENIT ÎN CLUBUL DE CARTE AL EDITURII Z ŞI EDITURII BOGDANA!

Trimiteţi această carte poştală, netimbrată, după ce marcaţi cu X acele cărţi pe care le doriţi.
Taxele poştale GRATUITE!

Nume.................................... **Prenume**....................................

Str.................................... ....**Nr**..........

Bl..........**Sc**.........**Et**........**Ap**........ **Localitate**....................................

Judeţ(Sector).............................. **Cod**....................................

Destinatar

Clubul de carte al EDITURII Z şi al EDITURII BOGDANA
Bucureşti, sector 1, Şos. N.Titulescu nr.163, Bl.20, ap.82
Tel./Fax: 222.45.24/ 223.42.61/ 223.42.46

CONCURS PENTRU COPII - La 1 ianuarie 2003

MARELE PREMIU - un computer cu monitor
Două **PREMII I** - două biciclete
Trei **PREMII II** - trei perechi de patine cu rotile
Cinci **PREMII III** - cinci walkman-uri
Zece **PREMII IV** - zece calculatoare de buzunar
Douăzeci **PREMII V**-douăzeci de cadouri -surpriză

Participă toate cărţile poştale primite până la 1 ianuarie 2003, care au cel puţin o carte comandată prin marcarea căsuţei corespunzătoare cu X.

Câştigătorii vor apărea în ziarul România Liberă de vineri, **10 ianuarie 2003**

CĂRŢILE COPILĂRIEI - Cls. I-VIII - BIBLIOGRAFIE ŞCOLARĂ COMPLETĂ

- ☐ Cărţile copilăriei - clasa I-a .... 27000 lei
- ☐ Cărţile copilăriei - clasa a II-a .... 27000 lei
- ☐ Cărţile copilăriei - clasa a III-a .... 25000 lei
- ☐ Cărţile copilăriei - clasa IV-a .... 27000 lei
- ☐ Mihai Eminescu - *Poezii * Proză * Publicistică* .... 22000 lei
- ☐ Jack London - *Martin Eden * Colţ alb * Chemarea străbunilor* .... 25000 lei
- ☐ Ionel Teodoreanu - *La Medeleni * Povestiri* * B.Şt.Delavrancea - *Povestiri* .... 24000 lei
- ☐ Ion Creangă - *Amintiri din copilărie * Poveşti şi povestiri* .... 25000 lei
- ☐ Ion Luca Caragiale - *Momente şi schiţe * Teatru* .... 25000 lei
- ☐ ****Poveşti şi basme româneşti* .... 24000 lei
- ☐ Jules Verne - *Căpitan la cincisprezece ani * 20 000 de leghe sub mări * Cinci săptămâni în balon * Ocolul pământului în 80 de zile* .... 25000 lei
- ☐ R. Kipling - *Cărţile junglei * If (Dacă) * Domnia sa, preacinstitul elefant* .... 22000 lei
- ☐ Paul Feval - *Cocoşatul* * Zevaco - *Cavalerul Pardaillan* * Cronin - *Sabia dreptăţii* .... 20000 lei
- ☐ *Cele mai frumoase basme din literatura universală* - Fraţii Grimm, Charles Perrault, Hans Christian Andersen, Oscar Wilde, W.Hauff .... 22000 lei
- ☐ ****Marile legende, basme şi poveşti ale lumii* .... 18900 lei
- ☐ Mark Twain - *Prinţ şi cerşetor * Tom Sawyer * Huckleberry Finn* .... 25000 lei
- ☐ Al.Dumas - *Cei trei muşchetari * După douăzeci de ani* .... 24000 lei
- ☐ Al.Dumas - *Contele de Monte Cristo * Laleaua Neagră* .... 24000 lei
- ☐ Frank Baum - *Vrăjitorul din Oz* * J.M. Barrie - *Peter Pan* * L.Carol - *Alice în ţara minunilor* .... 24000 lei
- ☐ *Legende - O poveste a neamului românesc* - .... 22000 lei
- ☐ *Basme româneşti* - P.Ispirescu, V.Alecsandri, I.Slavici, A.Odobescu, ... 22000 lei
- ☐ *Fabule - De la Esop până în zilele noastre* .... 20000 lei
- ☐ *Basme şi poveşti nemuritoare* - H.C.Andersen, Fraţii Grimm, C.Perrault .... 22000 lei
- ☐ *Istoria românilor - Teste pentru examenul de capacitate* .... 59900 lei
- ☐ N. Tache - *Pentru fete şi băieţi numai dacă sunt isteţi* .... 7000 lei
- ☐ *Teste grilă - limba română* - Nicolae Chiru .... 30000 lei
- ☐ *Dificultăţi ale verbului englez* - Ion Vlădoiu .... 40000 lei
- ☐ *Biblia pentru copii* .... 45000 lei
- ☐ *Gramatică practică* - E. Iogu, C. Râureanu .... 29000 lei
- ☐ *Adunăm şi colorăm* - carte de colorat .... 9900 lei